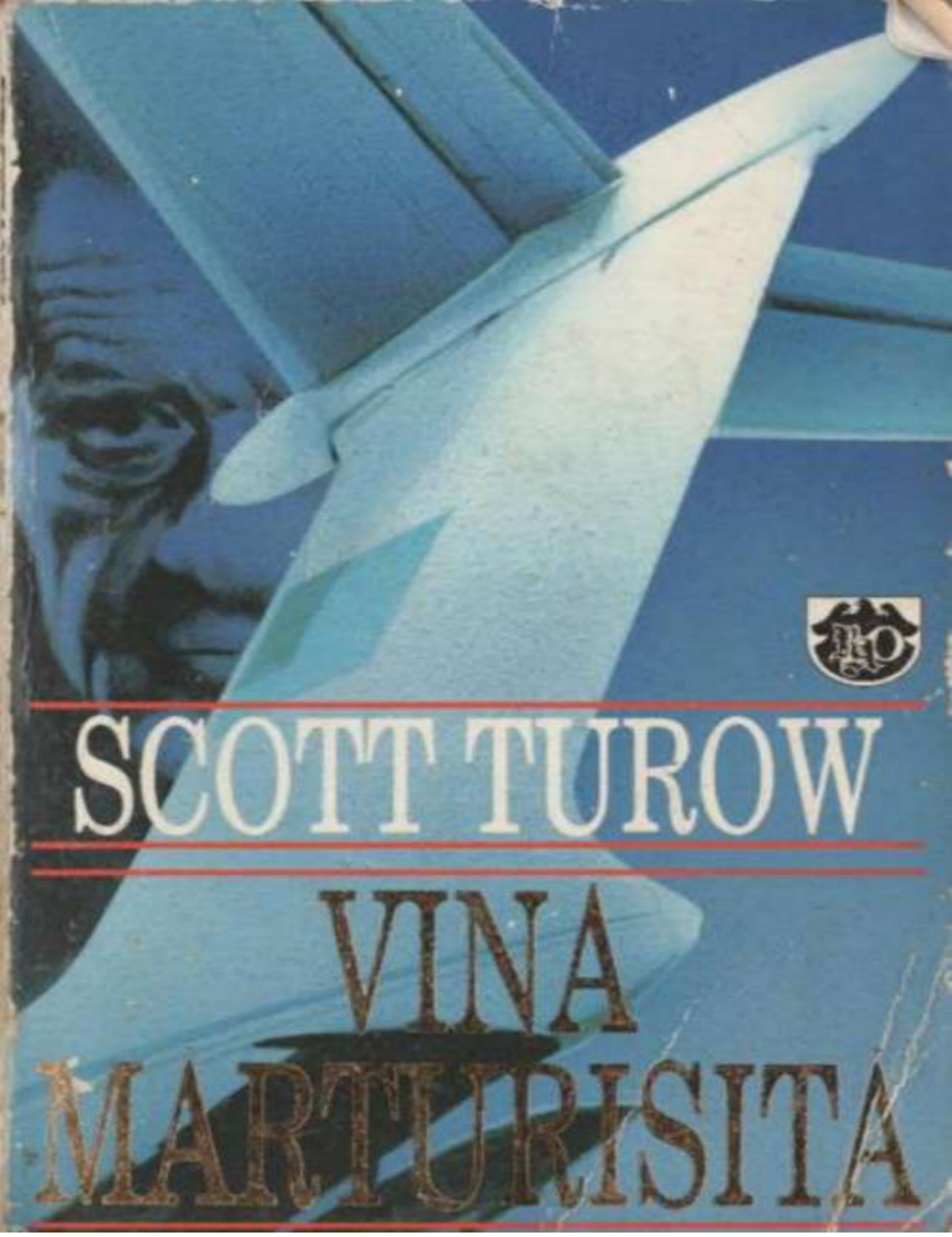

SCOTT TUROW

VINA MARTURISITA

SCOTT TUROW
VINĂ MĂRTURISITĂ
RAO Internațional Publishing Company

CUPRINS

Nota autorului

CASETA 1

I. MISIUNEA

II. REACȚIA

III. AVOCATUL

IV. BERT LA EL ACASA

A. Apartamentul

B. Frigiderul

CASETA 2

V. O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ MUNCII

A. Mintea mașinăriei

B. De-a Wash-ascunselea

C. În care apare victima escrocheriei

VI. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS

A. Veștile bune

B. Veștile rele

C. V-ar deranja dacă partenerul v-ar face așa ceva?

D. Reîntâlnirea cu Pigeyes

VII. LA MINE ACASĂ

CASETA 3

VIII. OAMENII DIN ORAȘ

A. Archie era un tip cu sânge rece

B. Colonelul

IX. DOUĂ NUCI GREU DE SPART

A. Regina registrelor contabile

B. Prințul întunericului

C. Prietena altcuiva

X. ANCHETATORUL REVINE LA NIȘTE OBICEIURI PROASTE

A. Anchetatorul este indus în eroare

B. Anchetatorul își mai pierde și altceva, pe lângă respectul față de sine

XI. TOTUL SE REDUCE LA JAKE

A. Anchetatorul este întrerupt din muncă

B. Anchetatorul în vizită în America lui Herbert Hoover

XII. SECRETE DIVULGATE

A. Băieți și fete la un loc

B. Secretele poliției

XIII. CINE ZICE CĂ AVOCAȚII NU SUNT DURI?

A. Pereții lui Toots

B. Secrete contabile

C. Diavolul în persoană

D. Finanțistul

CASETA 4

XIV. VOI ERAȚI

A. Suspectul de crimă

B. Seamănă cu Kam Roberts

XV. BRUSHY ÎMI SPUNE CE ARE CHEF, IAR EU PRIMESC CE MERIT

A. Brushy îmi spune ce și cum

B. Ce ziceți, am dat lovitura?

XVI. ANCHETA SE APROPIE DE PUNCTUL CULMINANT, ANCHETATORUL MAI FACE UN PAS

NICI DACĂ AR FI CÂȘTIGAT THE HANDS N-AȘ FI FOST ATÂT DE SURPRINS

A. Fantoma din sala de sport

B. Cu inima-n piuneze

XVIII. FUGARUL

XIX. SÂMBĂTĂ

A. Legături posibile

B. Diverse socoteli

XX. PRINTRE MEMBRII CLUBULUI

XXI. INVESTIGAȚIA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-O

PROBLEMĂ INTERNAȚIONALĂ

A. Un zbor internațional

B. Vechiul pas de dans

CASETA 5

XXII. SECRETUL BANCAR

A. De unul singur

B. Băncile străine

XXXIII. REZULTATE PROASTE

A. Toots ne face jocul

B. Ultime socoteli

C. O vorbă pentru Ăla Mare

CASETA 6

XXIV. ANCHETATORUL SE ASCUNDE

A. Așteptându-l pe Bert

B. Căutând iubirea unde nu trebuie. Partea a doua

XXV. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS, PARTEA A DOUA

XXVI. AL CINCISPREZECELEA PLAN DE REZERVĂ AL LUI MACK MALLOY

A. Faza întâi

B. Faza a doua

C. Fiți pe fază

XXVII. EXECUTAREA PLANULUI

A. În nisip până la gât

B. Unii mă vor, iar alții nu

C. Încerc să-i fac pe plac lui Pigeyes

XXVIII. REZOLVAREA PROBLEMEI. VARIANTA MARTIN

XXIX. ÎN FINE, ADEVĂRUL

A. În biroul șefului

B. Cercul se închide

XXX. AM AJUNS ȘI LA SFÂRȘIT. OARE CINE-I FERICIT?

A. Brushy nu e

B. Nici Pigeyes

Nota autorului

O serie de prieteni mi-au îngăduit să le consum o bună parte din timp și să le solicit sfatul în zilele anterioare definitivării versiunii finale a cărții. Tuturor acestor oameni — Barry Berk, Colleen Berk, David Bookout, Richard Marcus, Vician Marcus, Art Morganstein, Howard Rigstţy, Teri Talan — precum și farurilor mele călăuzitoare, Annette Turow și cel mai mare agent literar din lume, Gail B. Hochman, li se cuvin cele mai calde mulțumiri.

În ultimii șapte ani, colegii mei de la Sonnenschein Nath & Rosenthal — avocați sau nu, însă în mod special partenerii mei — mi-au furnizat un sprijin statornic într-o serie de împrejurări care uneori au avut darul de a ne lua prin surprindere pe toți. Doar eu știu mai bine decât ei cât de puțin seamănă firma de avocați descrisă în paginile ce urmează cu firma noastră sau în cât de mică măsură împărtășește atmosfera de decență neabătută de la noi. În semn de recunoștință pentru camaraderia de care au dat dovadă, pentru bunătatea și nu în ultimul rând pentru toleranța lor, acest roman este dedicat cu toată afecțiunea numeroaselor persoane angajate la

Sonnenschein, cărora le datorez sincere și călduroase mulțumiri.

Unde ar fi putut fugi inima mea, spre a se feri de ea însăși? încotro m-aș fi gândit să-mi iau zborul, știind că nu aveam să fiu urmat de nimeni, nici chiar de mine însumi? Care ar fi fost locul unde nu aș fi căzut pradă forului lăuntric?

CONFESIUNILE SFÂNTULUI AUGUSTIN

Cartea a patra, capitolul VII

Eul dinăuntru —

Din ce în ce mai tainic,

Nefericit

Și pradă rătăcirii.

CASETA 1

Dictată pe 24 ianuarie, ora 4:00

GAGE & GRISWELL

Raport de activitate

REZULTATELE ANCHETEI DE PROFIL

STRICT CONFIDENTIAL

CĂTRE: Comisia Administrativă de Control

DE LA: McCormack A.Malloy

ÎN LEGĂTURĂ CU: Partenerul nostru dispărut

Anexa conține raportul redactat cu privire la misiunea încredințată.

(Dictat, însă fără a fi citit)

Luni, 23 ianuarie

I. MISIUNEA

Comisia Administrativă de Control a firmei noastre, cunoscută de ceilalți asociați drept pur și simplu „Comisia", se întrunește în fiecare zi de joi, la orele trei ale după-amiezii. Bând cafea și înfulecând brioșe cu ciocolată, cei trei barosani care conduc secțiile de litigii, tranzacții și reglementări ale firmei hotărăsc ce anume trebuie făcut la Gage & Griswell în cursul săptămânii care urmează să înceapă. Sunt niște tipi de treabă: avocați capabili, decișI să facă tot binele din lume unui număr cât mai mare de angajați de la G & G. Cu toate acestea, încă din clipa când am ajuns la firmă, cu optsprezece ani în urmă, Comisia și puterile riguroase ale celor trei, stipulate prin bună înțelegere în acordul de asociere, au avut darul să mă bage-n sperieți. Am patruzeci și nouă de ani, am fost polițist, sunt bine clădit, nu prea știu ce-i frica și mi-am păstrat sănătoasele obiceiuri irlandeze, numai că în ultimii trei ani am auzit multe cuvinte descurajante de la ei. Părerea mea n-a mai contat în nicio privință, am fost mutat într-un birou mai mic decât cel ocupat inițial și mi s-a reproșat că lucrez mult prea puțin. Prin urmare, și în cursul acestei după-amiezi am ajuns pregătit, ca de obicei, pentru ce era mai rău.

— Mack, mi s-a adresat Martin Gold, directorul asociat al firmei. Mack, avem nevoie de ajutorul tău. E o chestie serioasă.

Martin ăsta e un tip solid, care în urmă cu trei decenii făcuse parte din lotul de lupte al universității unde studiase — un „mijlociu” cu un piept lat ca harta Americii. Are o mutră isteață și întunecată, semănând întrucâtva cu războinicii lui Genghis-Han, precum și privirea venerabilă a cuiva care știe bine că n-a fost ușă de biserică la viața lui. Este, fără îndoială, cel mai bun avocat pe care-l cunosc.

Ceilalți doi, Carl Pagnucci și Wash Thale, mâncau ceva la masa de ședințe din lemn de nuc, o piesă veche, adusă din Europa și care dădea aceeași impresie de masivitate pe care-o aveai uitându-te la un ceas cu cuc. Martin m-a invitat să gust dintr-o brioșă, dar m-am mulțumit cu cafeaua. Cu indivizii ăștia era de preferat să închei socotelile cât mai repede cu putință.

— Nu-i vorba de tine, a rostit Carl, ghicindu-mi cum nu se poate mai bine temerile.

— Dar de cine? am întrebat.

— Bert, a răspuns Martin.

Trecuseră două săptămâni de când partenerul meu, Bert Kamin, nu-și mai făcuse apariția la serviciu. Nu tu scrisori, nu tu telefoane. În mod normal, acest fapt ar fi trebuit să constituie un motiv de îngrijorare în cazul oricărui angajat care lucra la Gage & Griswell pe vremea mea, indiferent dacă era Leon Griswell sau fetișcana poloneză care făcea curățenie prin birouri. Însă cu Bert lucrurile stăteau oarecum altfel. Bert e un fel de adolescent voinic și visător, căruia îi place să-și măsoare forțele în sala de tribunal. Aveți nevoie de-un avocat care să-l ia la întrebări pe directorul executiv al taberei adverse și să-i smulgă intestinele după metoda anumitor feline mari? Bert e omul potrivit. Pe de altă parte însă, dacă doriți un funcționar conștiincios, care vine la serviciu la timp, pontează exact pentru cât a lucrat și-și tratează secretara ca și cum ar ține cont de abolirea sclaviei, ar fi bine să vă gândiți la altcineva. După o lună-două de procese, Bert are obiceiul să dispară din peisaj. La un moment dat, a apărut la tabăra de creație organizată de Trappers, echipa noastră de base-ball din prima ligă. Altădată s-a apucat să joace la cazinoul din Monte Carlo. Prost dispus, încruntat, gata să-și iasă din pepeni, adept al programului de lucru episodic și al toanelor de mascul feroce, Bert a supraviețuit la Gage & Griswell în bună parte grație răbdării lui Martin, care este un campion al toleranței și căruia se pare că-i plac ciudații de genul lui Bert. Sau al meu, dacă e s-o luăm așa.

— De ce nu-i întrebați pe derbedeii de la baia de aburi unde-i place să stea? Poate știe vreunul din ei pe unde umblă.

Mă referisem, de fapt, la Baia Rusească. Dat fiind că e necăsătorit, Bert își petrece multe sfârșituri de săptămână însoțind diverse echipe de sportivi din Kindle County, pariind vârtos și pierzându-și vremea în baruri ale microbiștilor sau în alte locuri, cum ar fi Baia, unde oamenii

vorbesc despre jucători într-un mod mai intim decât cel folosit în relația cu rudele.

— O să apară el, am adăugat, întotdeauna apare.

— Nu și de data asta, a rostit simplu Pagnucci.

— E o treabă delicată, mi-a mărturisit Wash Thale. Foarte delicată.

Wash are tendința de a comunica lucruri evidente pentru toată lumea pe un ton grav și de rău augur, ca o voce autoinstituită a rațiunii.

— Ia uite-aici.

Martin a făcut să alunece în direcția mea un plic mare, împingându-l pe suprafața lustruită a mesei. M-am temut imediat că era vorba de un test și am simțit o gheară prinzându-mă de coșul pieptului, însă în plic am găsit doar optsprezece cecuri. Acestea fuseseră completate în baza așa-numitului cont 397, un angajament formulat în scris și administrat de G & G, care conține 288 de milioane de dolari, plătibili în scurt timp unui număr de reclamanți ca despăgubiri pentru un eventual grav accident aviatic în care ar fi fost implicată compania Transnațional Air. TN, cel mai mare concern de linii aeriene și de voiaj, este totodată cel mai important client al lui G & G. Noi suntem cei care reprezentăm interesele TN în instanță, ajutând compania să facă achiziții, să încheie acorduri și să efectueze împrumuturi. Dat fiind că dispune de o rețea internațională de hoteluri și stațiuni, precum și de un sistem național de prestări de servicii către populație, de terenuri de golf, de parcări în interiorul aeroporturilor și de agenții de închirieri auto, TN revendică o parte din timpul de lucru al aproape tuturor avocaților de la firmă. Compania și reprezentanții ei legali trăiesc în aceeași locuință, ca o familie, ocupând cu chirie patru etaje ale lui TN Needle, chiar dedesubtul sediului marii corporații.

Toate cecurile din plic fuseseră semnate de Bert, cu scrisul lui înnebunitor de caligrafic, și fiecare fusese completat în beneficiul lui Litiplex Ltd., având precizată o sumă de câteva sute de mii de dolari. Bert încheiase polițele cu formula „sprijin în caz de litigiu”. Analiza documentelor, simularea pe calculator, expertiza de nu se știe câte feluri —în cazul accidentelor aviatice, inginerii își pierd mințile destul de des.

— Ce-i aia Litiplex? am întrebat.

Spre mirarea mea, Martin m-a țintuit cu degetul, ca și cum aș fi spus ceva nepotrivit.

— Nu are autorizație de funcționare în niciunul din cele cincizeci de state, a rostit el. Nu există în catalogul numelor de împrumut al vreunuia dintre ele. A verificat Carl.

— Cum mă vezi, a adăugat Carl, dând din cap într-un fel care nu prevestea nimic bun.

Carl Pagnucci — născut Carlo — numără patruzeci și doi de ani, e

cel mai tânăr dintre cei trei și are o limbă ascuțită. E un avocat fără pereche și își privește propriile cuvinte cu o suspiciune asemănătoare celei manifestate de Woody Hayes pentru pasa înainte. E un omuleț palid, cu o mustață ca una din periile alea rotunjite pe care le găsești în cutia unde se află mașina de ras electrică, îmbrăcat cu niște costume perfecte, închise la culoare și alese cu gust, nu dezvăluie nimic în plus față de ce-și propune. Butonii de aur îi lucesc intermitent la manșetele cămășii.

Analizând vestea potrivit căreia Bert, noul meu coleg de nebunii, completase cecuri în valoare de câteva milioane de dolari în beneficiul unei companii inexistente, am simțit un imbold ciudat de a-l apăra, justificându-mi astfel alianța pe termen lung cu acest individ răsfățat și capricios.

— Poate că i-a cerut-o cineva, am spus.

— De-aici am pornit și noi, a răspuns Wash.

Între timp, se concentrase din nou, cât era de mare, asupra brioșei. A declarat că se gândise la asta de la bun început, imediat după ce Glyndora Gaines, contabilul nostru șef, a observat existența unor importante plăți în numerar fără acoperire.

— Glyndora a căutat de trei ori, doar-doar o găsi vreun act. O factură sau o notă semnată de Jake, a mai spus Wash.

Conform regulamentului în vigoare, Bert avea voie să completeze cecuri în baza contului 397 doar după ce primea aprobarea scrisă a lui Jake Eiger, fost partener în cadrul firmei, actualmente consilier general la TN.

— Și?

— Nimic. Am pus-o pe Glyndora să se intereseze până și la omologii ei de sus de la TN, responsabili cu operațiunile în care este implicat contul 397. Niciun motiv de îngrijorare. Cunoști figura. „Am câteva solicitări răzlețe pentru Litiplex ăsta, bla, bla, bla.” Martin a încercat aceeași chestie cu unul sau doi dintre avocații reclamanților, în speranța că or ști ei ceva care nouă ne scapă. Rezultatul? „Nimic, nici urmă. N-a auzit nimeni de numele ăsta.”

Wash e mai degrabă șmecher decât isteț, dar, uitându-mă la el (și văzându-i pistruii, țăcălia, mustăcirile discrete și meșa de păr sur pe care insistă să și-o întindă de-a curmezișul scăfârliei), am depistat expresia apatică pe care și-o compunea când era sincer.

— Ca să nu mai vorbim de andosare, a adăugat el.

Era o chestie care-mi scăpase. Abia acum am observat înscrisul bilingv și ștampila verde, întipărite pe versoul fiecărui cec și aparținând Băncii Internaționale a Finanțelor din Pico Luan. Pico, o națiune neînsemnată din America Centrală, care populează o fâșie situată lângă Yucatan, este un refugiu clasic al dolarilor delapidați și totodată un loc unde secretul bancar este păstrat cu sfințenie. Pe

spatele cecurilor nu existau semnături, dar sub fiecare ștampilă se găsea câte o serie de cifre pe care le-am identificat ca fiind numerele de cont. O depunere cu acte-n regulă.

— Am încercat să sunăm la bancă, a spus Martin. I-am explicat directorului general că încercăm doar să verificăm dacă Robert Kamin avea drept de depunere și retragere pentru contul 476642. Drept răspuns, mi s-a ținut o predică binevoitoare despre legile secretului bancar și despre modul cum operează ele în Pico. Isteț individ. Un accent de toată frumusețea. Exact genul de lucruri la care te poți aștepta într-o asemenea afacere. Ca și cum ai încerca să prinzi fum cu mâna. L-am întrebat dacă îi era cunoscut numele domnului Kamin. N-aș putea să citez exact, dar parcă a spus da. Dumnezeu știe. În orice caz, n-a zis nu.

— La cât se ridică? am întrebat, răsfoind cecurile.

— Peste cinci milioane jumate, a răspuns Carl, care calcula întotdeauna cel mai repede. Cinci milioane, șase sute de mii și ceva mărunțiș.

La auzul acestor cuvinte, am tăcut cu toții timp de câteva clipe, uimiți de mărimea sumei și de îndrăzneala faptei. Partenerii mei continuau să se agite, pradă neliniștii, pe când eu mi-am dat seama, analizându-mi mai atent reacțiile, că vibram ca un gong care fusese lovit pentru a anunța ceva important. Ce chestie! Să pui mâna pe tot mălaiul și s-o ștergi în lume. Bogăție, libertate, șansa de-a o lua de la capăt! Nu știam precis dacă eram șocat sau fascinat.

— A vorbit cineva cu Jake?

Mi se părea următorul pas logic: să-i spui clientului că a fost dus cu preșul.

— Dumnezeule, nu, a spus Wash. TN o să ne frigă la foc mic. Un partener din cadrul firmei îl minte, delapidează și bagă-n buzunar. Exact genul de afacere pe care-o așteaptă Krzysinski ca să-l pună cu botul pe labe pe Jake. O să fim în pom. În pom, a repetat el.

Deși multe din lucrurile care se petreceau între ei trei — Cei Trei Mari, cum li se spune când nu sunt de față — mă depășeau, am început să pricep de ce mă chemaseră. Aproape pe întreaga durată a carierei mele la G & G, am fost considerat pila lui Jake. Crescuserăm în același cartier și, în plus, Jake era văr de-a treia sau de-a patra spiță cu fosta mea soție. Tot el fusese cel care mă adusese la firmă înainte de-a pleca și de-a deveni consilier general la Transnațional Air. Este vorba, de fapt, de o tradiție îndelungată la Gage & Griswell. De patru decenii, foștii noștri parteneri domină departamentul juridic de la TN, îmbogățindu-se pe baza cumpărării de acțiuni și amintindu-și de colegii de altădată, cărora le dau posibilitatea să ponteze între niște limite extrem de generoase. Cu toate acestea, Jake fusese supus unor presiuni din partea lui Tad Krzysinski, noul președinte executiv de la

TN, care a sugerat încredințarea problemelor juridice ale companiei unui număr și mai mare de oameni. Nesigur pe relația personală pe care o avea cu Krzysinski, Jake a furnizat câteva semnale neliniștitoare, menite să dea de înțeles că avea de gând să se conformeze. La drept vorbind, în cazul meu se pare că se conformase deja cu câtva timp în urmă, deși nu-mi dau seama dacă o făcuse din cauză că divorțasem de vară-sa, că obișnuiam să prânzesc numai pe bază de lichide sau că fusesem în continuare afectat de o stare pe care, cu un termen politicos, o puteam eticheta drept „indispoziție".

— Voiam sfatul tău, Mack, despre ce-ar trebui să facem, a spus Martin. Înainte de-a trece la acțiune.

M-a țintuit cu privirea pe sub sprâncenele stufoase. În spatele lui, dacă te uitai pe ferestrele mari de la etajul treizeci și șapte al lui TN Needle, puteai să admiri întregul Kindle County — construcțiile asemănătoare unor cutii de pantofi din City Centre și, dincolo de ele, siluetele verticale ale coșurilor de fabrică din cărămidă. Pe malul vestic al râului, suburbiile se întindeau sub bolta protectoare a arborilor mai vârstnici, învăluite în lumina mohorâtă a iernii.

— Anunțați FBI-ul, le-am sugerat. Vă dau și un nume.

Poate că v-ați fi așteptat din partea unui fost polițist să recomande pe cineva din cadrul forțelor de ordine, numai că îmi făcusem destui dușmani pe unde lucrasem. Oricum, după ce m-am uitat în ochii partenerilor mei, mi-am dat seama că nu asta așteptau de la mine. Nu se punea problema aplicării legii.

— Prematur, s-a pronunțat Wash într-un târziu.

Am recunoscut că nu vedeam nicio altă cale.

— Asta e o afacere în toată regula, a spus Carl, exprimând un crez din care izvorau toate premisele.

Carl idolatrizează ceea ce singur numește „piața" cu o fervoare rezervată în secolele anterioare religiei. Dispune de o practică solidă în materie de documente de valoare, prin care asigură buna funcționare a respectivei piețe, și își duce viața sub semnul zborurilor cu avionul și al mahmurelii provocate de diferențele de fus orar, sosind aici, în Kindle County, de minimum două ori pe săptămână și părăsindu-și biroul de șef al secției din Washington D.C.

— Noi, sau cel puțin unii dintre noi, a rostit Wash, după ce și-a pus mâinile zbârcite pe masă, cu un gest pedant, ne gândeam că poate reușim să dăm de Bert. Ca să-l facem să dea banii înapoi, a completat el, înghițind în sec.

M-am holbat la el, fără să scot o vorbă.

— Poate că s-a gândit mai bine, a insistat Wash. Cine știe, e o fire impulsivă. S-a săturat să fugă, iar acum se ascunde. Poate că i-ar surâde și lui să i se mai dea o șansă.

— Wash, are cinci milioane și jumătate de motive ca să spună nu, l-

am contrazis. În plus, nu cred că are chef să-nfunde pușcăria.

— Ceea ce n-o să se întâmple dacă ne ținem gura, a replicat Wash, înghițind din nou și afișând pe chipul palid de deasupra papionului zâmbetul șters al omului care încă nu și-a pierdut speranța.

— Ai de gând să nu le spui celor de la TN?

— Cu condiția să nu întrebe. Și de ce-ar face-o? Iar dacă treaba se rezolvă, ce rost are să-i bagi la idei? Ce să le spui, că era cât pe-aci să aibă o problemă? Nu, nu, n-are absolut niciun sens, a decis Wash.

— Și cu Bert ce-o să faci? Vă dați un pupic și vă împăcați?

— E de negociat, a răspuns Pagnucci, cu siguranța unui intermediar convins că părțile implicate găsesc întotdeauna o modalitate de rezolvare, dacă există bunăvoință.

Am căzut pe gânduri, înțelegând încetul cu încetul de câtă măiestrie era nevoie pentru a se pune totul în scenă. Prefăcătoriile tradiționale, împinse însă până la limită. O să-i dea voie lui Bert să se întoarcă și-o să spună că totul a fost doar un vis urât. Sau o să-l retragă din circulație o vreme, continuând să-l plătească — detașare, interpretare echitabilă a legii, spuneți-i cum vreți. E posibil ca o persoană care este fie înfricoșată, fie cuprinsă de remușcări, să găsească asemenea propuneri atrăgătoare. Însă nu eram deloc sigur că pe Bert avea să-l intereseze un târg de soiul ăsta. Cât despre cei trei isteți, nu prea păreau să înțeleagă ce se întâmplase. Deși fuseseră trași în piept, continuau să se comporte ca și cum nu i-ar fi atins nimic din cele petrecute.

Wash își scosese pipa din buzunar (una din numeroasele modalități de a-și găsi un sprijin, fie el și simbolic) și începuse să gesticuleze cu ea.

— Ori găsim o cale de rezolvare a problemei — în cerc restrâns —, ori o să fim obligați să închidem prăvălia într-un an. Sau chiar în șase luni. Sunt convins de chestia asta.

Fără îndoială că pericolul adulmecat de Wash se referea în primul rând la propria persoană, dat fiind că fusese partenerul constant al TN-ului timp de trei decenii, singurul client demn de menționat și beneficiarul unei cariere care altminteri ar fi fost la fel de mediocră ca a mea. De douăzeci și doi de ani Wash este membru *ex officio* al consiliului de conducere al celor de la TN și simte atât de bine vibrațiile și schimbările care au loc la nivelul companiei, încât e în stare să-și dea seama și când se pârțâie câte unul din cei de la administrativ, aflați cu șapte etaje mai sus.

— Tot n-am înțeles cum credeți c-o să dați de Bert.

Pagnucci a început să atingă ușor cecurile. La început nu m-am prins, dar pe urmă am văzut că bătea cu degetul în dreptul localității.

— Pico?

— Ai fost vreodată acolo?

Fusesem pentru prima dată în Pico după ce fusesem repartizat la delicte financiare, cu peste douăzeci de ani în urmă. Un cer albastru, fără pic de nor, care se arcuia deasupra Munților Mayan ca o farfurie de porțelan, niște plaje întinse, lungi și frumoase ca un corp omenesc care a stat mult timp la soare. Cei mai mulți dintre angajații noștri se duc acolo destul de des. TN a fost prima companie care a stricat frumusețea sălbatică a coastei, ridicând trei stațiuni care mai de care mai atractivă. Atâta doar că nu mai fusesem acolo de ani de zile, lucru pe care am avut grijă să i-l comunic și lui Carl.

— Crezi că acolo o să dai de Bert?

— Acolo sunt banii, a răspuns Pagnucci.

— Da de unde. Acolo au fost duși la început. Unde sunt acum nu știe nimeni. Frumusețea secretului bancar constă tocmai în felul cum te duce într-un punct mort. Din Pico banii pot fi trimiși oriunde. Nu-i exclus să se fi întors aici. Dacă a știut în ce fel de obligațiuni să-i transforme, nici măcar n-o să fie silit să plătească impozite.

— Corect, a încuviințat Pagnucci pe un ton repezit.

A primit și această punere la punct în liniște, ca pe majoritatea lucrurilor, dar mi-am dat seama că se supărase, în ciuda dezinvolturii și a politeții afișate ca de obicei.

— Și cine-o să se ocupe de cercetări? am întrebat. Nu cunosc mulți detectivi particulari în care am putea să avem încredere pentru treaba asta.

— Nu, nu, a spus Wash. Nu e vorba de cineva din afara familiei. De fapt, nici nu ne gândeam la un detectiv particular.

M-a privit cu o expresie plină de speranță. Când, într-un târziu, mi-am dat seama unde bătea, m-a pufnit râsul.

— Wash, mă pricep mai bine să scriu amenzi rutiere decât să-l găsesc pe Bert. Sună-i pe cei de la evidența populației.

— Are încredere în tine, Mack, mi-a spus Wash. Ești prietenul lui.

— Bert n-are prieteni.

— Dar ar ține cont de părerea ta. Mai ales în privința șanselor de a scăpa fără a fi pus sub acuzare. Bert e ca un copil, lucru pe care-l știm cu toții. În plus, e un tip ciudat. Dacă ar avea pe cineva cunoscut lângă el, ar privi totul dintr-o altă perspectivă.

Oricine a supraviețuit peste două decenii într-o firmă de avocați sau într-o secție de poliție știe foarte bine că nu-i frumos să-ți refuzi șeful. Ăsta e spiritul de echipă — spui am înțeles, să trăiți, și saluți cât mai ceremonios cu putință. N-aveam cum să spun nu. Cu toate acestea, am avut un motiv întemeiat să studiez dreptul la seral, după orele de program în timpul cărora băteam străzile și bulevardele. N-am fost niciodată atât de puțin la minte, încât să cred că munca unui polițist e plină de strălucire. Șuturile pe care le trăgeam în fel de fel de uși și urmăririle pe străduțe întunecoase mă băgau în sperieți, mai cu seamă

după ce am început să mă gândesc la ce făcusem.

— Am o audiere miercuri, am spus.

Asta i-a luat pe toți prin surprindere preț de o clipă. Se pare că niciunul dintre ei nu luase în calcul eventualitatea că aș fi putut fi încă în activitate.

— Cei din Comisia de Disciplină și de Admitere în Barou au în continuare de gând să-i vină de hac lui Toots Nuccio.

A urmat un scurt episod în timpul căruia Wash a propus alternative — fie continuarea ideii avansate inițial, fie însărcinarea unui alt avocat de la G & G cu acest caz; la urma urmei, existau în total o sută treizeci de avocați. Martin, care se ocupa de litigii, a sugerat în cele din urmă să mai găsesc pe cineva cu care să mă prezint la audiere și care mai apoi să mă ajute în muncă, dacă va fi nevoie, însă am încercat să mă împotrivesc chiar și după chestia asta.

— N-are niciun rost, băieți. N-o să-l găsesc în vecii vecilor pe Bert. Iar tipii de la TN o să se supere și mai rău când o să-și dea seama că am așteptat atât de mult până să le dăm de veste.

— Nu chiar, a spus Wash. Nu tocmai. Am avut nevoie de timp ca să punem faptele cap la cap și să știm ce anume să le comunicăm. O să redactezi un raport, Mack, pe care să li-l punem în brațe, a adăugat el. Poți să-l dictezi direct, în timp ce te ocupi de caz. În fond, e o problemă importantă. Ceva care îi pune într-o situație delicată nu numai pe ei, ci și pe noi. O să înțeleagă. O să le spunem că o să rezolvi totul în două săptămâni.

Wash i-a privit pe Martin și pe Carl, parcă solicitându-le aprobarea. Am repetat că habar n-aveam de unde să încep.

— De ce nu-i întrebi pe derbedeii de la baia aia de aburi unde-i place să-și facă veacul? a propus Pagnucci.

De multe ori, dialogul cu Carl e chiar mai puțin mulțumitor decât tăcerea lui. Are întotdeauna alte păreri decât ceilalți și ține să le exprime într-un mod insistent, subtil și imposibil de modificat. Pagnucci privește înțelegerea dintre doi oameni ca pe un eșec al obligației lui solemne de a-și exercita judecata critică. Există de fiecare dată o întrebare insinuantă, o glumă parșivă, o alternativă sugerată, adică o formă de a te călca pe bătături. Individul e cu aproape douăzeci de centimetri mai scund decât mine și, cu toate acestea, mă face să mă simt ca un păduche.

— Mack, ai fi salvatorul acestei firme, a rostit Wash. Ia închipuie-ți că ai reușit. Recunoștința noastră ar fi… nespus de mare, a declarat el, cu un gest neglijent al mâinii.

Din punctul lor de vedere, totul era perfect. Eu eram ratatul fără pereche. N-aveam clienți importanți și începusem să mă tem de procese de când mă lăsasem de băut. O epavă nenorocită, fără perspectiva de a deveni vreodată altceva. Și toată chestia asta pica la

momentul oportun. Firma străbătea acea perioadă de isterie anuală, legată de apropiata încheiere a anului fiscal, pe 31 ianuarie. Toți partenerii erau ocupați cu stoarcerea onorariilor restante de la clienți și cu pregătirea pentru data de 2 februarie, de care ne mai despărțea o săptămână și jumătate, când urma să aibă loc împărțirea profiturilor.

L-am cercetat cu privirea pe Wash, minunându-mă de faptul că ajunsesem să lucrez pentru cineva care purta papion.

— Îți spun și ție același lucru pe care i l-am spus lui Martin și Carl, mi s-a adresat Wash. Locul ăsta e al nostru, iar viața noastră de avocat se leagă de el. Ce-avem de pierdut dacă sacrificăm două săptămâni și încercăm să-l salvăm?

Acestea fiind zise, cei trei s-au cufundat în tăcere. Cel puțin reușisem să le captez atenția. Pe când eram în liceu am jucat base-ball. Sunt înalt — peste un metru optzeci și cinci — și n-am fost niciodată slăbănog. Am o bună coordonare între ochi și mână și pot să lovesc zdravăn orice minge, numai că sunt cam încet în mișcări, fiind etichetat drept greoi atunci când oamenii încercau să fie politicoși, așa încât antrenorii s-au văzut nevoiți să-mi găsească un loc pe măsură, care s-a dovedit a fi acea parte a câmpului de joc situată la cea mai mare distanță de jucătorul aflat la primire. Dacă nu eram pus să lovesc mingea, nu se putea spune că mă încadram în joc. N-am fost niciodată echipierul ideal. Când ești la o sută de metri de propriul teren de țintă, ți se întâmplă să mai și uiți câte ceva. Se pornește vântul și te trezești că miroși iarba sau că adulmeci parfumul uneia dintre fetele din tribună. Una dintre extreme o ia la goană după minge, urmată de un nor de praf. Te uiți la soare și, în ciuda tuturor celor care țipă la tine să te trezești, te cufunzi într-un soi de transă, în care cazi pradă meditațiilor sau viselor. Iar pe urmă, nu se știe cum, dar simți că ochii tuturor celor prezenți la meci se ațintesc asupra ta-jucătorul care aruncă mingea, cel care lovește, lumea aflată în tribună. De undeva, cineva te-a strigat pe nume. Totul ți se înfățișează din nou în fața ochilor, cercul acela întunecat care plutește în înaltul cerului schimbându-și dimensiunile, la fel cum îți apare în timpul nopții când ai trecut în lumea viselor. Am avut exact același sentiment și acum, ca și cum aș fi fost trădat de propriile vise.

Ca de obicei, frica era singura mea scuză autentică.

— Uite ce e, băieți. Toată treaba asta a fost pusă la punct cu grijă. De Litiplex, de Kamin sau mai știu eu de cine. Bert și-a pus coada pe spinare și nu poate fi găsit. Și chiar dacă, printr-o minune, aș da de el, ce credeți că s-ar întâmpla când ar deschide ușa și ar vedea că a fost descoperit de unul dintre partenerii lui, care fără îndoială că o să se apuce să-i vorbească despre închisoare? Ce credeți că ar face?

— Ar sta de vorbă cu tine, Mack.

— M-ar împușca, Wash, dac-ar avea un dram de minte.

Neștiind ce să mai spună, Wash a continuat să mă privească fix cu ochii lui albaștri și diafani, simțind cum i se cască un gol în suflet — arăta ca un bărbat care începe să îmbătrânească și căruia îi albește părul. Martin, aflat ca de obicei cu un pas în față, a zâmbit în felul lui subtil, fiindcă a înțeles că de fapt acceptasem.

Ca de fiecare dată, Pagnucci n-a scos o vorbă.

II. REACȚIA

În particular, partenerii mei v-ar spune că sunt un tip cu probleme. Wash și Martin sunt destul de politicoși ca să îngaime o negare cu jumătate de gură când citesc chestia asta, dar, zău așa, băieți, știm cu toții adevărul. Recunosc că sunt o epavă din toate punctele de vedere — supraponderal chiar și după standardele unor oameni voluminoși, care însă nu reușesc să aibă o oarecare verticalitate. În plus, șchiopătez în zilele ploioase, fiindcă mi-am distrus un genunchi pe vremea când eram polițist, sărind un gard ca să mă țin după un pungaș care nici măcar nu merita să fie găbjit. După două decenii în care am turnat în mine ca-ntr-un butoi, am o piele roșie ca sfecla, ca și cum m-ar fi mângâiat cineva cu un șmirghel pe frunte și pe obraji. Ce se petrece înăuntrul meu e și mai grav. Am o inimă deznădăjduită, călcată în picioare, înfierbântată și coruptă, precum și o minte care noaptea fierbe în fermentul unor vise îngrozitoare. Aud ca pe o muzică îndepărtată vocile aspre ale mamei mele și ale fostei mele soții, două irlandeze tari ca piatra, care știau prea bine că la momentul oportun, limba poate funcționa ca instrument de tortură.

Însă de data asta lucrurile reușiseră să mă atragă. Imediat după ce membrii Comisiei s -au despărțit, am plecat în grabă de la Needle și m-am îndreptat spre Baia Rusească, nerăbdător și chiar gelos întrucâtva pe Bert. Ia gândește-te, mi-am spus, în vreme ce taxiul mă hurduca zdravăn în drumul spre West End. Ia gândește-te! Un tip care n-a ieșit în evidență cu nimic. Un prăpădit. Și uite că a spălat putina după ce a furat o avere, în timp ce eu am rămas prizonierul unei vieți urâte și meschine.

Dacă citesc rândurile astea, probabil că partenerii mei se uită chiorâș. Cum adică „gelos”? se întreabă. Ce fel de invidie? Iubiților, hai să nu ne ducem singuri de nas, mai ales la patru dimineața. Este ora lupului, tăcută ca un destin nemilos, iar eu, nepricopsitul care, ca de obicei, nu poate să doarmă, murmur în dictafon, sau mai bine zis șoptesc, ca nu cumva să mă surprindă fiul meu adolescent și băgăreț, în cazul că s-ar întoarce cumva din condamnabilele lui activități nocturne. După ce o să termin, o să ascund caseta în compartimentul secret de sub pat. În felul ăsta, dacă o să ajung să mă răzgândesc, o să pot să arunc caseta la gunoi.

Înainte de-a începe să dictez prima parte a materialului, mi-am închipuit, de fapt, că o să procedez exact așa cum mi-a cerut Wash. Un

raport. Ceva anesteziat și avocățesc, un fel de proză în cămașă de forță, plină de note de subsol. Însă mă cunoașteți și vă dați seama că, așa cum zice și cântecul, am făcut totul după capul meu.[1] Indiferent ce-ați spune, e un rol cu totul aparte. Eu vorbesc, voi ascultați. Știu. Nu ascultați. Vă spun doar ce vreau — și când vreau. Discut despre voi ca despre niște piese de mobilier sau, din când în când, vă spun pe nume. Martin, zâmbești contrar propriei voințe. Wash, te întrebi cum o să reacționeze Martin. Carl, ți-ar plăcea ca totul să fie spus în maximum trei propoziții și deja ți-ai pierdut răbdarea.

Prin urmare, lucrurile au stat cam așa în esență: nu l-am găsit pe Bert în după-amiaza asta. Am încercat. Taxiul m-a dus până unde trebuia, iar eu am rămas în fața Băii, cercetând cu privirea artera comercială sărăcăcioasă, una din numeroasele zone dărăpănate din apropiere de Du Sabie, cu neclintitele ei restaurante și taverne, vitrine de prăvălii și case de raport cu ferestrele îmbâcsite de praf. Clădirile din cărămidă au o culoare din ce în ce mai închisă, încă de pe vremea când încălzirea orașului se făcea pe bază de cărbune. Tencuiala parcă a început să câștige în greutate, în timp ce se profilează pe cerul galvanizat deja de iarnă și de norii grei, cenușii și opaci ca niște foi de zinc.

La drept vorbind, am crescut destul de aproape de această zonă din West End, lângă Callison Street Bridge, o fenomenală structură din pietre cafenii imense și filigrane de beton, proiectată, din câte știu, de H.H.Richardson în persoană. Construcția era atât de impunătoare, încât punea în umbră întreaga noastră comunitate irlandeză mohorâtă, de fapt un cartier în sine, dar atât de izolat, că ai fi zis că era împrejmuit cu ziduri și că singura cale de acces era un pod mobil. Capii de familie erau cu toții fie pompieri, ca tatăl meu, fie polițiști, agenți care se ocupau de cei puși în libertate condiționată sau tipi care munceau în fabrici. În cartier exista câte o cârciumă la fiecare colț de stradă, precum și două biserici mari și frumoase, St. Joe și St. Viator, unde jumătate dintre enoriași erau, spre regretul constant al mamei, italieni. Perdele de dantelă și mătănii. Până la doisprezece ani, n-am cunoscut niciun copil care să fi fost înscris la școală. Maică-mea mi-a pus numele după John McCormack, celebrul tenor irlandez ale cărui balade melancolice și a cărui dicție perfectă o făceau să tremure la gândul tristeții vieții și ai îndepărtatei speranțe a dragostei.

Cel mai potrivit cuvânt pentru descrierea Băii Rusești nu este „prăpădit”, ci „preistoric”. Pe dinăuntru, locul arăta ca de pe vremea lui Joe McCarthy — țevi care ieșeau la iveală undeva deasupra capului și pereți vopsiți cu un lac verzui, întunecați din cauza uleiului și a funinginii și despărțiți de o balustradă din lemn vechi de mahon. Motivul care putea fi depistat aici era cel al Ținutului Uitat de Timp, unde ceea ce era și ceea ce ar fi putut fi însemnau unul și același lucru

— un fel de Ur populat de voci bărbătești, de o căldură intensă și de mădulare atârnând inert. Un loc asupra căruia timpul avea să-și pună amprenta, însă fără a-l distruge: genul de atmosferă pe care irlandezii o perpetuează în toate barurile. Am plătit paisprezece dolari unui imigrant rus aflat în spatele unei cuști, iar acesta mi-a dat un prosop, un cearșaf, cheia de la una din cabinele vestiarului și o pereche de pantofi din cauciuc pe care i-am cumpărat în ultimul moment, ca să-mi vâr țurloaiele în ei. Coridorul îngust din spatele lui era împodobit cu fotografii prinse în rame negre și ieftine și reprezentându-i pe toți barosanii— vedete ale lumii sportului, cântăreți de operă, politicieni și gangsteri, dintre care o bună parte puteau intra ușor în mai multe categorii simultan. În cabina unde m-am dezbrăcat, mocheta era cenușie ca un banc de pești morți și mirosea a clor și a rugină.

Această Baie Rusească e unul dintre locurile renumite din Kindle County. Nu mai pusesem niciodată piciorul înăuntru, dar, pe vremea când mă ocupam de delictele financiare, FBI-ul avea întotdeauna pe cineva care fila pe toată lumea și dădea de știre. Poponarilor, băieților din sindicate și bătăușilor cu mutre lombrosiene le place să se întâlnească în locul ăsta și să vorbească despre afacerile lor dubioase, fiindcă nici chiar agenții federali n-au cum să ascundă un transmițător sub un cearșaf ud. Bert vine aici ca să se bucure de atmosfera asta nesănătoasă ori de câte ori își poate face timp —în pauza de prânz, după orele de program, ba chiar și după ce a avut de susținut un proces la tribunal, timp de o oră.

În mintea lui, Bert pare să-și ducă traiul într-un oraș al băieților veseli conceput în manieră personală. Majoritatea partenerilor mei sunt bărbați și femei care au absolvit universități de prestigiu — Harvard, Yale și Eaton — și care știu să fie intelectuali măcar câteva minute din viață, fiind genul de oameni cărora li se adresează *The New York Review of Books* și care citesc toate articolele alea nesărate ca să adoarmă mai ușor. Însă Bert e așa cum crede lumea că aș fi și eu, isteț, dar cam de la coada vacii. Absolvise dreptul în cadrul universității, iar înainte de asta terminase cursurile Academiei de Aviație și fusese pilot de luptă în Vietnam, în acel ultim an disperat al războiului; numai că evenimentele ulterioare ale vieții lui nu par să atragă atenția nimănui. E în continuare prins în mrejele proiecțiilor fantastice care l-au preocupat încă de la unsprezece ani. Bert crede că e un lucru bun să-ți pierzi vremea cu fel de fel de indivizi care îți vând ponturi despre scoruri și surprize și care pot să-ți spună cum o să se termine cursa din ziua următoare înainte de-a citi ce scriu ziarele. Bănuiesc că, de fapt, tipii fac exact ce face și Bert — vorbesc tâmpenii și trăiesc cu sentimentul pericolului. După baia de aburi, se așază și se pun pe jucat cărți la mesele din vestiar, mâncând heringii murați care se servesc la un băruleț unde nu poți să stai decât în picioare și povestindu-și unul

altuia despre polițe plătite și despre pungași cu care au avut ocazia să se răfuiască. Pentru un adult, fanfaronada asta de mascul feroce e un lucru stupid. Pentru cineva a cărui viață e dedicată securității liniilor aeriene, băncilor și companiilor de asigurări, e vorba de niște obiceiuri care, sincer să fiu, au mai mult darul de-a amăgi.

Ca să ajungi la baie trebuia să cobori scările, iar eu m-am ținut bine de balustradă, bântuit de obișnuitele îndoieli legate de ceea ce aveam de gând să fac, mai ales că, în cazul de față, asta însemna să ajung într-un loc pe care nu-l cunoșteam și nici măcar să nu fiu îmbrăcat. Numai că încăperea le conferea tuturor ocupanților o grație naturală; era plină de abur și de fum, precum și de un val de căldură care parcă îți ieșea în întâmpinare. Bărbații stăteau fiecare la locul lui: tineri câtuși de puțin rușinați de propria goliciune, cu mădularele atârnând, și oameni ceva mai în vârstă, grași și trecuți, care își înnodaseră cearșaful peste șale sau și-l atârnaseră peste umăr ca pe o togă.

Baia propriu-zisă era o construcție din lemn, neavând culoarea deschisă, asemănătoare unei saune, care îți reamintește de mobilierul scandinav, ci doar niște scânduri închise și înnegrite de umezeală. O încăpere spațioasă, aflată la vreo cinci metri deasupra băii, emana o aromă care îți evoca oarecum covorul vegetal al unei păduri tropicale. Câteva rânduri de locuri sau de bănci erau dispuse pe toate laturile, iar în centru era situat vechiul cuptor, de fier, îmbrăcat în ciment, neîmblânzit și oarecum insolent, ca o soacră care a bătut suta de kilograme. În timpul nopții focurile ardeau acolo neîntrerupt, încingând pietrele din interiorul cuptorului, care semănau cu niște ouă de dinozaur și care erau, de fapt, bulgări de granit excavați de pe fundul Marilor Lacuri și albiți acum sub acțiunea limbilor de foc.

Din când în când, câte un veteran curajos se ridica anevoie în picioare, gemând și mormăind ceva pe limba lui, ca să arunce o cană cu apă fiartă înăuntru. Cuptorul sfârâia, iar din interiorul lui țâșneau limbi de flăcări înfuriate. Aburii se ridicau imediat. Cu cât stăteai mai sus, cu atât simțeai mai bine acest lucru, așa încât, chiar și după doar câteva minute petrecute la nivelul trei, începeai să te simți ca o friptură. Stând acolo și rezistând aburilor fierbinți, bărbații vorbeau destul de rar, adresându-și unul altuia jumătăți de propoziție răstite, după care se ridicau și turnau peste ei o găleată cu apă rece ca gheața, adunată de la robinetele amplasate între scânduri. Observând procedeul, m-am întrebat câți dintre ei or fi fost luați deja cu targa. Câteodată unul dintre bărbați se întindea pe câte o bancă, iar un altul îndeplinea o ceremonie bizară și îl săpunea din cap până-n picioare, și pe față și pe spate, folosindu-se de niște bureți aspri și de mănunchiuri de frunze de stejar, care izbuteau să scoată o spumă groasă din săpunul pe care-l ținea în mână.

Bineînțeles că, în zilele noastre, imaginea unei adunături de bărbați

dezbrăcați și frecându-și unul altuia spinările te bagă la idei și, sincer să fiu, simt că mă strâng pantofii când mă gândesc cum s-ar putea integra Bert unui asemenea spectacol. Numai că indivizii ăștia păreau destul de convingători — niște burtoși de modă veche, oameni care, ca și Bert, vin aici din copilărie, foarte mândri de etnia căreia îi aparțin. Slavi, evrei, ruși, mexicani. Indivizi dedați unor plăceri fruste, a căror sudoare stă mărturie pentru modul în care țin să-și onoreze trecutul.

Din când în când, am surprins câte o privire piezișă. Bănuiam că mulți homosexuali trebuie să fie șifonați bine înainte de-a recunoaște că nu se poate compara Kindle County cu San Francisco. Grupul ăsta părea foarte prompt în formularea unor judecăți referitoare la cei nouveniți.

— Sunt un prieten de-al lui Bert Kamin, am mormăit, încercând să-i explic ce căutam acolo unui bătrân solid care stătea în fața mea, învelit în cearșaf.

Părul, care începuse să-i încărunțească, avea urme de săpun și era dat pe spate, ridicându-se în trei sau patru direcții diferite, așa încât semăna foarte bine cu ciucurii unei glugi.

— Mi-a tot vorbit de chestia asta. Pân-la urmă tot trebuia să încerc.

Individul a emis un sunet, după care a întrebat:

— Cine anume?

— Bert, am răspuns.

— A, Bert, a rostit el. Ce-o fi cu el? Are vreun proces baban? Unde naiba s-o fi dus?

Am înghițit în sec. Îmi închipuiam că tocmai asta avea să fie întrebarea mea. Am început să simt căldura care îmi punea sângele în mișcare și-mi usca nările, motiv pentru care am coborât pe nivelul inferior. Unde se duce un tip care are la el cinci milioane și jumătate de dolari? m-am întrebat. Care sunt alternativele logice? Chirurgie estetică? Jungla braziliană? Sau pur și simplu un orășel unde nimeni n-are de unde să știe că o să apară? Poate credeți că e ușor, dar ia încercați și puneți-vă aceeași întrebare. În ce mă privește, cred că aș opta pentru un program relativ mai simplu. Partide îndelungate de înot. Citirea câtorva cărți bune. Niscai golf. Găsirea unei femei din categoria celor care umblă după un tip cuminte și cinstit.

— S-o fi cărat cu Archie și cu ăilalți, a rostit boșorogul. Nici pe ăsta nu prea l-am mai văzut în ultimul timp.

— Archie?

— Nu-l cunoști pe Archie? E mare și tare, ascultă-mă pe mine. Are nu știu ce poziție importantă, habar n-am cum îi zice. Hei, Lucien. Cum se cheamă chestia aia de care se ocupă Archie la firma de asigurări? l-a întrebat bătrânul pe un tip așezat în apropierea cuptorului, un bărbat care semăna într-o oarecare măsură cu el, având un burdihan impunător și un piept cărnos și rozaliu din cauza căldurii.

— Actuariat, a răspuns Lucien.

— Așa vezi, a rostit bătrânul, împrăștiind șiroaie de apă cu spumă în timp ce se ridica.

Pe urmă a continuat să vorbească despre Archie, anunțând că venea aici în fiecare zi. Punctual ca un ceas elvețian. La ora cinci fix. El și Bert erau mereu împreună, doi adevărați profesioniști.

— Pun pariu că acolo s-a dus. La Bert mă refer. Auzi, Lucien, Bert și cu Archie sunt pe mână au ba?

De data asta Lucien a catadicsit să se miște.

— Cine-ntreabă?

— Tipul ăsta.

Am făcut un gest șovăielnic, pe care l-au ignorat amândoi.

— Cum îi zice? a întrebat Lucien, îngustându-și privirea prin masa de aburi.

Intrase fără să aibă ochelarii la el, așa că a coborât ca să mă vadă mai bine, măsurându-mă vizibil din cap până-n picioare. Era unul din acei tipi care sunt prea în vârstă ca să-și mai ceară scuze pentru ceva. Mi-am spus numele și i-am întins o mână pe care Lucien mi-a înșfăcat-o destul de nehotărât cu stânga, în timp ce-și ținea strâns cu dreapta cearșaful care-i acoperea mijlocul. A tras aer în piept o dată sau de două ori cu gura deschisă, roșu la față ca o rodie.

— Și tu-l cauți tot pe Kam Roberts? a întrebat el în cele din urmă.

Kam Roberts. Robert Kamin. Eram sigur că era vorba de o glumă.

— Da, am răspuns, arborând un zâmbet tâmpițel. Da, pe Kam Roberts, am repetat.

Nu mă întrebați de ce fac asemenea chestii — întotdeauna pretind că știu mai mult decât știu de fapt. Așa am fost încă de pe vremea când eram un copil neastâmpărat, plăcându-mi mereu să mă prefac într-un fel sau altul. Acolo existau atâtea euri zburdalnice și exuberante, încât am considerat atitudinea mea ca pe o formă de complacere dăunătoare, mai ales că erau foarte frecvente situațiile în care scăpăm lucrurile de sub control. Îmi trecuse prin minte că acel „Kam Roberts” era un fel de parolă secretă și că, odată pronunțată, puteam să mai pun și alte întrebări, însă exista ceva, fie ciudățenia numelui, fie entuziasmul meu neobișnuit, care făcea ca atmosfera din încăpere să fie cum nu se poate mai apăsătoare.

Drept răspuns, Burtosul și cu Lucien au bătut în retragere. Lucien a spus că voia să joace cărți și și-a îndemnat prietenul să-l urmeze printr-un ghiont, după care au luat-o amândoi la picior, mulțumindu-se să-mi spună la revedere pe un ton sec și să arunce o privire rapidă peste umăr, spre locul unde rămăsesem.

Am continuat să stau învăluit de aburi, înălbindu-mă ca o legumă și gândindu-mă la ce aveam de făcut. Căldura are niște efecte cum nu se poate mai bizare. Între timp, mâinile și picioarele încep să fie grele,

iar mintea lucrează mai încet, ca și cum gravitația ar fi și mai puternică, iar tu ai fi ajuns undeva pe Jupiter. Scena asta a bărbaților care nu se sfiau să umble dezbrăcați unul în fața altuia, în mijlocul acelei călduri intense, mi-a redeșteptat imaginea tatălui meu și a unității de pompieri unde tipii aceia își petreceau împreună atât de mult din viață, înghesuindu-se în aceea singură încăpere spațioasă în care îi prindea somnul și visau pe furiș, așteptând semnalul sonor al alarmei și convocarea în caz de pericol. Știam de fiecare dată când izbucnea un incendiu. Se puteau auzi motoarele mașinilor ieșind cu un zgomot asurzitor din clădirea aflată la patru cvartale distanță și dangătul clopotelor, „sirenele", cum spunea tata. Motoarele mașinilor erau uriașe și, dacă judecai după larma produsă, păreau capabile să alimenteze și o navă spațială. Câteodată tata se întorcea aducând focul cu el — un miros pătrunzător, care îl învăluia aidoma unui nor. „Așa miros păcătoșii jos în iad", obișnuia să spună, extenuat din cauza efortului fizic și a fricii și așteptând să se deschidă la Black Rose ca să ardă una mică înainte de culcare. De atunci, focul a fost prezent mai mereu în visele mele, deși nu pot să-mi dau seama dacă de vină e tata sau mama, care, când mă mustruluia, mă trăgea de urechi și-mi spunea că am făcut un legământ cu Satana și că ar trebui să fiu îngropat într-un cuptor de azbest.

Perpelit ca un biftec în sânge, m-am întors împleticindu-mă la vestiarul sărăcăcios. Tocmai încercam să-mi îngustez privirea și să văd ce număr e gravat pe cheie când am auzit o voce în spatele meu.

— Hei, domnu', dumneata. Jorge vrea să te vadă.

Era un puști cu o găleată și o cârpă de spălat pe jos. N-am fost sigur că vorbise cu mine, dar a făcut un semn din capul acoperit de un păr negru și lucios și mi-a indicat să-l urmez. M-am conformat, pornind după el și lipăind cu pantofii de cauciuc. Am ieșit din vestiar și am ajuns la o altă încăpere, deasupra căreia era scris de mână „Clubul". M-am gândit că era posibil ca băieții să vrea să devin membru sau să-mi spună câte ceva despre Bert.

Și aici mobilierul era ultimul răcnetˆ al anului 1949. Lambriuri ieftine din lemn de mahon. În loc de gresie, niște plăci de azbest, maronii și pătate, care i-ar fi provocat o criză cardiacă oricărui inspector sanitar. Scaunele și canapelele erau acoperite cu vinilin roșu care pocnise pe la colțuri, lăsând să se vadă umplutura, iar un arc negru se alia la vedere de atât de mult timp, încât începuse să ruginească. La o masă cenușie din melamină, cu un design dintr-acela vechi, de o formă nedefinită, asemeni imaginii dintr-un microscop pe care ai uitat să-l focalizezi, se așezaseră patru bărbați care jucau pinaclu. Cel mai tânăr dintre ei, un mexican liniștit, a dat din cap, iar în spatele meu puștiul cu găleata a tras un scaun mai aproape.

— Îl cunoști pe Kam Roberts? a întrebat mexicanul.

Încă nu-și ridicase ochii din cărțile de joc. Lucien și
Burtosul parcă intraseră în pământ.

— Sunt un prieten al lui Bert Kamin.

— Te-am întrebat de „Kam Roberts”.

În cele din urmă, tânărul și-a ridicat privirea spre mine. Jorge ăsta era un băiat zvelt, unul din mexicanii nerași și ațoși din care ies niște campioni de semimijlocie care uimesc pe toată lumea, snopindu-i de fiecare dată în bătaie pe negroteii aceia unși cu tot soiul de alifii și cu mușchii zvâcnindu-le la cea mai mică mișcare. Acest gen de putere neașteptată a avut întotdeauna darul să mă impresioneze.

— Ai vreun buletin?

Mi-am privit cearșaful, greu și aproape translucid din cauza aburilor.

— Dă-mi două minute.

— Până unde crezi c-o să ajungi în două minute? m-a întrebat el și a aruncat o carte pe masă.

Într-un târziu, mi-am luat inima în dinți și am vorbit.

— Mă numesc Mack Malloy. Bert e partenerul meu. Sunt avocat, am spus, întinzându-i mâna.

— Nu, nu ești, a rostit Jorge.

Cam asta-i povestea vieții mele. Minciuna îți aduce zâmbetul pe buze. Adevărul te pune doar pe gânduri.

— Cine ești? l-am întrebat pe mexican.

— Cine sunt? Sunt un tip care stă de vorbă cu tine, clar? îl cauți pe Kam Roberts, asta sunt. Clar?

Jorge m-a studiat cu ceea ce s-ar putea numi mânia lumii a treia — ceva care înseamnă mult mai mult decât culoarea pielii și se întoarce în timp, un fel de memorie genetică pe al cărei ecran există și astăzi sifilisul răspândit de oamenii lui Cortez și felul în care războinicii europeni cu coifuri i-au aruncat pe șefii de trib în craterele vulcanilor.

— Chestia asta cu domnu Roberts e rahat cu perje. Ai priceput?

— Te aud foarte bine.

Mexicanul s-a întors spre un tip aflat lângă el, un moșneag solid, care rămăsese cu cărțile în mână.

— Cică mă aude foarte bine, a spus el, după care au izbucnit în râs amândoi.

În linii mari, faptul că stăteam dezbrăcat în fața a patru masculi supărați nu mă punea într-o situație foarte convenabilă. Jorge și-a așezat ambele mâini pe masă.

— Eu zic că ești sticlete, a declarat el, umezindu-și buzele. *Știu* că ești sticlete.

Irișii acelor ochi negri de spaniol semănau cu niște peșteri în miniatură și nu împrăștiau niciun strop de lumină, dându-mi sentimentul incomod că nu mai știam ce să fac. Abia după o clipă mi-a

mai venit inima la loc, gândindu-mă că un polițist nu putea fi bătut și aruncat undeva la vreun colț de stradă.

— Te-aș recunoaște la orice oră din zi și din noapte. Parcă văd că ți-ai tatuat o stea pe daravelă.

Ceilalți trei tipi care asistau la discuție s-au arătat profund impresionați de această ultimă replică.

Am zâmbit vag, dominat de o teamă combinată cu deruta, încercând în continuare să deduc ce anume credea individul ăsta că știe despre mine. În ce mă privește, chiar dacă au trecut între timp douăzeci de ani, pun pariu că i-aș recunoaște pe toți borfașii pe care i-am băgat la zdup. Cam la fel se întâmplă și cu puștanii din școala primară. Există mutre pe care, dacă le vezi o dată, n-ai cum să le mai uiți.

— Indiferent ce cauți, *hombre,* aici n-o să găsești nimic. Vorbește și cu Hans de la șase și-o să te convingi.

— Îl caut pe Bert.

Jorge a închis ochii, acoperiți de niște pleoape grele ca ale unei șopârle.

— Nu-l cunosc. N-am auzit de el și nu știu pe nimeni care să-l cunoască. I-am mai zis și primului sticlete care a venit să-l caute pe Kam Roberts, cum te văd și cum mă vezi, că n-am chef de rahaturi de-astea. Nici nu i-am spus bine să se ducă la Hans, și mă trezesc cu altă janghină care vine să se joace „spune-mi unde, când și cum”. Știi ce, nu mă scoate din papuci.

Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta, ca și cum l-ar fi ținut pe sfoară, iar eu mi-am dat seama că intuisem corect: aveam în față un fost boxer.

Imediat după aceea am înțeles de ce credea că sunt sticlete: fiindcă polițiștii trecuseră deja pe-acolo, căutându-l și ei tot pe Kam Roberts. Am vrut să-l mai întreb și altceva — care polițiști, de la ce unitate, ce credeau că făcuse Bert — dar știam că nu era bine să-mi forțez norocul.

Vrând să aibă aerul că-mi spune ceva confidențial, Jorge se întinsese între timp din nou peste masă.

— Numai de rahaturi de-astea n-am nevoie.

Pentru asta îl plătea pe Hans și tot pentru asta stătea de vorbă cu mine. Îl știam pe Hans, un fel de șef de secție de la Circa 6, care mai avea doi-trei ani până la pensie. Hans Gudrich, ajuns la niște proporții îngrijorătoare în ultima vreme și cu niște ochi albaștri și foarte limpezi, frumoși de-a dreptul, dacă poți spune așa ceva despre ochii unui polițist gras și bătrân.

— Tocmai mă pregăteam să ies, am spus.

— Gând la gând cu bucurie.

— Ai avut dreptate, am continuat, ridicându-mă în picioare și văzând că pardoseala era udă din cauza cearșafului meu. Fiecare cu

treaba lui.

Încercarea mea de-a juca rolul polițistului cinstit n-a ținut. Jorge mi-a servit-o pe șleau.

— Nimeni n-are de făcut nicio treabă pe-aici. Dacă vrei să asuzi la căldură, n-ai decât și pace. Însă dacă apari cu texte gen domnu' Roberts sau mai știu eu ce, te pârlesc de nu te vezi, indiferent ce stea ți-au agățat pe piept. Iar despre domnu' Roberts, tipule, nici că mai vreau să aud vreodată, ai băgat la cap?

— Absolut.

Am ieșit de-acolo cât am putut de repede. Poate că Bert o fi știut să facă pe durul, deși nu era așa ceva, numai că tipii ăia se pricepeau al naibii de bine să nu-ți lase loc de întors. M-am îmbrăcat și am plecat cât ai zice pește, luând-o sănătos la picior și simțind cum m-am topit tot pe dinăuntru din cauza fricii. Simpatică trupă, i-am spus în gând lui Bert, după care, fiindcă tot adusesem vorba, i-am pus câteva întrebări legate de motivele pentru care își schimbase numele în Kam Roberts.

Ajunsesem între timp la intersecția dintre Duhaney și Shields, unul din marile cartiere ale orașului, stil Liga Națiunilor, unde existau patru cvartale de blocuri în care se vorbeau unsprezece limbi, dominate de reclamele țipătoare pentru diverse produse ce puteau fi cumpărate la prețuri de nimic din vitrinele magazinelor. În zona asta trebuie să ai mare noroc ca să găsești un taxi, fapt pentru care am făcut niscai cuie în stația de autobuz, unde câte ceva din zăpada de la ultima ninsoare se strânsese într-o moviliță murdară și înghețată, în timp ce obrajii îmi erau biciuiți de frig, iar sufletul îmi era în continuare sub impresia recentei călătorii în acel infern al bărbaților duri și al căldurii sufocante. Ajuns în apropierea zonei unde mă născusem, am simțit cum devin prizonierul timpului și al acelor sentimente care, cu patruzeci de ani în urmă, erau atât de conservatoare, încât aveam impresia că devin rigid și încorsetat. Eram într-un conflict ¿rezolvabil cu toată lumea — cu mama, cu biserica, cu toate călugărițele de la școală, cu întreaga comunitate claustrofobă și cu milioanele ei de reguli. Nu luam parte în niciun fel la bucuria care părea să-i anime pe ceilalți pentru faptul că făceau parte din lumea aceea. În schimb, mă simțeam ca un spion, ca un agent clandestin venit de cine știe unde, ca un străin care nu vede nimic altceva decât obiecte, suprafețe și lucruri neînsuflețite.

De vreo doi ani, de când Nora a plecat de lângă mine, am sentimentul că mă întorc din ce în ce mai des aici și că visele mele au loc în casele povârnite de lângă Callison Street Bridge, unde îmi desfășor căutările. După patru decenii, îmi dau seama că eu am fost cel infiltrat în secret. Câteodată visez că o caut pe sora mea, pe blânda și nevinovata Elaine, care a murit cu trei ani în urmă. Dar nu pot s-o

găsesc. Afară, strălucirea soarelui e atât de puternică, încât aproape că e în stare să purifice, însă eu mă aflu înăuntru, iar vântul umilă perdelele și mișcă hârtiile din încăpere, în vreme ce bântui pe coridoarele mohorâte ale clădirii, încercând să găsesc o legătură pierdută. Ce-mi păsa atunci? Acum însă, pradă deznădejdii, am nopți întregi în care mă ridic în capul oaselor și mă concentrez, străduindu-mă să descopăr cauza tuturor acestor greșeli și conștient că undeva, în casa asta întunecoasă, într-una din camere, voi da în lături o ușă și voi simți cum năvălesc peste mine lumina, căldura și flăcările.

III. AVOCATUL

Se făcuse vreo șapte și jumătate când m-am întors la birou, iar Brushy, că de obicei, era tot acolo. Din câte pot să spun, niciunul din partenerii mei nu crede că banii constituie lucrul cel mai important de pe lume — numai că muncesc ca și cum ar crede-o. Partenerii aceștia sunt cu toții oameni cumsecade, bărbați și femei cu instincte cultivate, atenți cu cei din jur, iar mulți dintre ei de viață și gata oricând să facă bine cui pot. Însă, cu toate acestea, funcționăm într-o relație foarte strânsă, aidoma nucleului unui atom, fiind adunați laolaltă de forțele magnetice ale naturii — și anume o slăbiciune comună pentru dorințele noastre cele mai ignobile: să avansăm, să câștigăm bani mulți și să avem putere. Pentru toate astea e nevoie de timp. De multe ori în viață ești atât de presat, încât faptul că te scarpini în cap îți cere o clipă de răgaz pe care mai mult ca sigur că o s-o regreți mai târziu în cursul zilei.

Ca mulți alții, și Brushy se simțea cel mai bine aici, arzând ca o torță în noaptea neagră! Fără telefoane, fără adversari sau asociați și fără afurisitele alea de ședințe ale consiliului de administrație. Inteligența ei remarcabilă putea fi concentrată asupra problemelor curente, iar ea putea să scrie scrisori sau să recitească rapoarte, ocupându-se de șapte lucruri diferite pe durata unei singure ore și pontând în dezavantajul ei. Prin contrast, timpul pe care îl petreceam eu la birou lua de obicei forma unor apariții meteorice și inutile.

Mi-am băgat capul pe ușă, simțind nevoia unui suflet caritabil.

— Ai un minut?

Brushy ocupă biroul din colț, care este cel mai șic din întreaga încăpere. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât ea, iar cu sănătatea stau destul de prost. Era așezată la biroul acoperit cu sticlă de geam și mărginit la ambele capete de câteva plante decorative ale căror vârfuri îi cădeau pe foile pe care le avea sub ochi.

— Avem treabă? a întrebat ea. Cine-i clientul? a adăugat, întinzându-se imediat după fișa de pontaj.

— Unul vechi, i-am spus. Eu.

Brushy a fost avocata care m-a asistat în cursul războaielor cu Nora. Avocat pledant cu o prestație necruțătoare la bară, Emilia Bruccia este

una din vedetele de la G & G. Am văzut-o reușind să modifice impresiile și amintirile unor martori aflați sub prestare de jurământ mai spectaculos decât dacă s-ar fi folosit de droguri psihoactive. Pe de altă parte, e înzestrată cu acea minunată și înșelătoare elasticitate mintală prin care reușește întotdeauna să convingă juriul că documentele cele mai periculoase ale părții adverse nu sunt bune nici să împachetezi pește cu ele. Brushy a devenit unul din punctele de sprijin ale relației noastre cu cei de la TN, asigurându-și totodată cel puțin zece clienți importanți, inclusiv o mare firmă de asigurări din California.

Pe lângă faptul că lucrează cam de un milion de dolari pe an, e o persoană cu un comportament teribil. Vorbesc foarte serios. Aș prefera să încerc să agăț o panteră înfometată decât să fac același lucru cu Brushy. Asta nu înseamnă că e opacă la sentimente. Și le manifestă din belșug, epuizându-și-le în muncă și în ședințe de mototolit cearșaful și este în prezent victima unei descărcări hormonale care face ca viața ei personală să constituie, fără știrea ei, subiect de discuție printre ceilalți. Brushy e loială, isteață și nu uită niciodată dacă i-ai făcut vreun bine. În plus, e un partener excelent. Dacă ar trebui să găsesc imediat pe cineva care să se ducă în locul meu undeva la o sută de mile de Tulsa și în toiul nopții, pe Brushy aș suna-o. De fapt, tocmai certitudinea că puteam conta oricând pe ca m-a determinat să-i fac această vizită. Când i-am spus că aveam nevoie de un serviciu, nici n-a clipit.

— Mi-ai face un mare bine dacă ai putea să te ocupi tu de audierea lui Toots în fața comisiei de disciplină, i-am spus. La prima înfățișare, cea de miercuri, o să fiu și eu acolo, dar după aceea s-ar putea să nu mai apar.

Comisia de Disciplină și de Admitere în Barou — BAD[2] — reprezintă o structură pur birocratică, însărcinată cu sancționarea celor care încalcă regulamentul de ordine interioară ca oameni ai legi. Mi-am petrecut acolo primii patru ani ca avocat, străduindu-mă să mă mențin pe linia de plutire și să nu mă las înecat de mareea de reclamații referitoare la diverse nereguli înregistrate în practica avocățească.

Brushy a obiectat, declarând că nu se mai ocupase niciodată de o audiere în fața celor de la BAD, dar nu mi-au trebuit decât câteva clipe ca s-o conving că avea să se descurce de minune. Ca mulți alți oameni logodiți cu succesul, Brushy are momentele ei de îndoială. Arborează un surâs triumfător pentru toată lumea, după care, rămasă singură, își frânge mâinile, neștiind dacă punctul ei de vedere coincide cu al celorlalți. I-am promis că o s-o pun pe Lucinda, secretara care lucra pentru amândoi, să facă niște copii după tot ce se afla în dosar, ca să le poată citi și ea!

— Tu unde te duci? m-a întrebat Brushy.

— Să-l caut pe Bert.

— Că bine zici, unde Dumnezeu o fi umblând?

— Asta vrea să afle și Comisia.

— Comisia?

Pe măsură ce am început să-i povestesc, Brushy s-a arătat din ce în ce mai interesată. Cei Trei Mari sunt foarte scumpi la vorbă și majoritatea partenerilor mei profită la maximum de cea mai mică ocazie de-a arunca o privire în culise. Brushy a savurat fiecare amănunt, până când a înțeles brusc despre ce era vorba.

— Așa, ca și cum ai pocni din degete? Peste cinci milioane jumătate?

Rămasă cu gurița căscată, Brushy a încercat pe cât posibil să privească în viitor, gândindu-se la procesele și la acuzațiile care aveau să urmeze. Investiția pe care o făcuse în firma de avocați se vedea pusă în pericol.

— Cum a putut să ne facă una ca asta?

— Nu există victime, am liniștit-o.

N-a priceput unde băteam.

— Așa vorbesc polițiștii, am adăugat. Un tip se plimbă singur pe unde nu trebuie într-o noapte fără lună și-o ia în freză. Altul urlă cât îl țin plămânii că a pierdut o sută de mii de dolari pe care i i-a dat unui șarlatan care i-a s-a lăudat că poate construi o mașină în stare să meargă pe bază de cartofi prăjiți. Cine-o caută cu lumânarea o găsește. Dar nu există victime.

Brushy m-a privit preocupată. Era îmbrăcată într-o fustă și un sacou sobru și o bluză cu un papion mare, portocaliu. Părul ei scurt fusese tuns oarecum sport, lăsând să i se vadă două sau trei coșuri ceva mai mari, împrăștiate pe obrazul stâng, ca petele de pe lună. Mai mult ca sigur că avusese parte de-o adolescență nesuferită.

— Avem noi o vorbă, am rostit după o pauză.

— Și ce înseamnă? Mai ales în contextul ăsta.

Ridicând din umeri, m-am îndreptat spre sertarul fișetului metalic din spatele ei, unde își ținea creioanele, ca să găsesc o țigară. Amândoi aveam obiceiul să pufăim din când în când pe furiș. Deși la ora actuală Gage & Griswell este un mediu nepoluat și nepoluant, există zile când ne întâlnim la mine sau la Brushy în birou și închidem ușa. Din sertar am scos și o oglinjoară pentru machiaj, pe care i am cerut-o împrumut. Brushy nici nu m-a băgat în seamă. Își mușca degetul mare, concentrată în continuare asupra perspectivei iminente a dezastrului.

— Oare e normal să-mi spui toate astea? m-a întrebat ca, dovedind că putea discerne mult mai exact decât mine valoarea adevărată a unei confidențe.

— Probabil că nu, am recunoscut. Hai să zicem că e o informație ca

de la client la avocat.

Prin asta am vrut să spun că era vorba de ceva care avea statut privilegiat și secret pentru totdeauna. Asta e încă una din glumele răsuflate pe care le fac avocații pe seama legii. Brushy nu era propriu-zis avocatul meu, după cum nici eu nu eram propriu-zis clientul ei.

— În plus, trebuie să te întreb ceva despre Bert.

Brushy se afla încă în faza de evaluare a situației. A declarat încă o dată că nu-i venea să creadă.

— E o idee frumoasă, *n'est-ce pas?* Îți umpli buzunarele cu câteva acte de identitate noi și cu niște milioane de dolari și o tunzi cu avionul cine știe unde, urmând să fii altcineva pentru tot restul vieții, am spus, însoțindu-mi cuvintele cu un zgomot onomatopeic. Mă trec fiori numai când mă gândesc.

— Ce fel de acte de identitate noi? a întrebat Brushy.

— A, se pare că folosește fel de fel de pseudonime dubioase. L-ai auzit vreodată spunându-și din cine știe ce motiv Kam Roberts și făcând caz de numele ăsta?

Nu auzise. I-am povestit despre vizita făcută la Baia Rusească și despre cum m-am uitat la indivizii ăia solizi ca niște frigidere bătându-se reciproc pe spinare cu crengi de stejar și frecându-se cu săpun.

— Ciudat, a spus ea.

— Exact, așa mi s-a părut și mie. Uite cum stă treaba, Brushy. Indivizii de-acolo nu exclud ca Bert să fi spălat putina împreună cu încă un tip. Ți-a vorbit vreodată de cineva pe nume Archie?

— Nț, a făcut ea, privindu-mă fix prin fumul de țigară și știind deja că pusesem ceva la cale.

— Știi, chestia asta mi-a dat de gândit. Au trecut ani de zile de când nu l-am mai văzut pe Bert cu o femeie.

Când Bert ajunsese aici, cu mai bine de zece ani în urmă, continua să-i facă o curte asiduă lui Doreen, iubirea lui din liceu, în scopuri cât se poate de solide. Făcuse promisiuni vagi să se însoare cu acea femeie, o învățătoare blajină din fire, care, în toți anii de așteptare, devenise o clientă statornică a barurilor, surpată de un alcoolism la fel de avansat ca al meu, purtând niște fuste de dimensiunile unei batiste și vopsindu-și părul într-un blond atât de răvășit de chimicale, încât începuse să semene mai degrabă cu un snop de rafie decât cu o podoabă capilară, într-o bună zi, la prânz, Bert anunțase că fata urma să se mărite cu directorul școlii. Fără alte comentarii și fără să apară altcineva în viața lui.

Obișnuită să sesizeze imediat cele mai fine nuanțe, i Brushy a devenit brusc atentă.

— Vrei cumva să mă întrebi ce părere am?

— Te referi la ceva murdar și indiscret? întocmai. Nu-ți cer să faci niciun fel de speculații. Pur și simplu am crezut că ai putea contribui

cu o serie de informații pertinente.

Cu acestea zise, m-am scărpinat stânjenit după ureche, însă n-am reușit deloc s-o duc de nas. Mi-a aruncat o privire care cred că poate fi etichetată pe bună dreptate ca „belicoasă". Nu e o femeie impunătoare — e mai degrabă scundă, durdulie și cred că ar deveni chiar grasă dacă n-ar face atâta gimnastică de întreținere — dar modul în care își încleștase fălcile avea ceva de rău augur.

— Acum cine te crezi? Faci parte din serviciul de salubritate?

— Scutește-mă de detalii. Pentru început mă mulțumesc cu da sau nu.

— Nu.

N-am fost foarte sigur că ăsta era răspunsul. Brushy e foarte susceptibilă când e vorba de viața personală a cuiva, dat fiind că a ei constituie un permanent prilej de distracție și bârfe. Fiecare birou ar merita să aibă pe cineva ca Brushy, o femeie devotată trup și suflet celibatului, dar în același timp animată de instincte sexuale specifice răpitoarelor. Brushy subscrie unui tip de feminism în concepție proprie, care dă impresia că a fost inspirat de pirateria de pe mările planetei și potrivit căruia toate corăbiile populate de masculi trebuie abordate fără șovăire. Ea nu recunoaște niciun fel de restricții dintre cele tradiționale: starea civilă, vârsta, statutul social. Ori de câte ori se fixează asupra unui bărbat, indiferent dacă motivul îl reprezintă poziția pe care o ocupă acesta, promisiunile pe care i le poate îndeplini viitorul sau aspectul fizic, care pe celelalte femei le îndeamnă la simple reverii inavuabile, Brushy nu e deloc ambiguă în felul prin care își face cunoscute dorințele. De-a lungul anilor a fost văzută în compania unor judecători și politicieni, a unor ziariști, adversari în instanță, arhivari, doi foști jurați, precum și alături de mulți dintre propriii ei parteneri, inclusiv eu (oricât de mare v-ar fi mirarea), în timpul unei după-amiezi capricioase. Voinic și arătos, fără îndoială că și Bert intrase în raza de acțiune a periscopului sentimental al lui Brushy.

— Nu e vorba de o curiozitate morbidă, Brush. E ceva strict profesional. Dă-mi un indiciu cât de mic. Îmi trebuie părerea ta: ce crezi despre Bert, e băiețel sau fetiță când își dă chiloțeii jos?

— Nu pot să cred, a spus ea și și-a întors privirea, făcând o mutră acră.

Chiar și când pune ochii pe cineva, Brushy e discretă în felul ei. În general, n-ai putea s-o faci să vorbească nici sub tortură, iar avansurile ei, deși necontenite, țin seama întotdeauna de regulile conduitei civilizate la locul de muncă. Numai că pentru nebuniile ei sexuale Brushy plătește, totuși, un preț foarte mare. Înclinația ei spre porniri pe care cei mai mulți dintre noi încearcă din răsputeri să le suprime îi face pe oameni s-o considere ciudată, ba chiar periculoasă, iar

celelalte femei îi sunt adesea cât se poate de ostile. În cercul ei de salariați, adică partenerii mai tineri, bărbații și femeile care au pornit împreună ca asociați și au supraviețuit în aceeași structură — insomniacii care își petreceau nopțile la bibliotecă și nu mâncau altfel decât la pachet —, Brushy face notă discordantă, oricum ai lua-o. Ceilalți o invidiază pentru modul cum a avansat în cadrul firmei, iar când se strâng în secret la o bârfă, de multe ori pe ea o iau în colimator.

În felul ei, se simte singură aici, ceea ce presupun că ne-a atras unul către celălalt. Singura noastră întâlnire, care a fost un eșec total, nu a mai fost pomenită niciodată. După Nora, vulcanul din mine pare să se fi stins mai mult sau mai puțin și știm amândoi că după-amiaza în discuție a făcut parte din perioada cea mai agitată a vieții mele — adică imediat după moartea surorii mele, Elaine, și după ce mă lăsasem de băut, tocmai când recunoașterea faptului că soția mea avea alte întâlniri de alcov începea să capete forma a ceea ce am putea numi o idee, cam la fel cum aerul și pulberea care se învârtejesc în regiunile îndepărtate ale cosmosului se hotărăsc să se materializeze într-o planetă. Cu toate acestea, respectivul interludiu și-a atins scopul atât pentru mine, cât și pentru Brushy. Ulterior am devenit buni prieteni și am început să ne înțelegem bine, să fumăm împreună și să jucăm *squash* o dată pe săptămână. Asta însă nu înseamnă că în instanță Brushy nu e cât se poate de afurisită.

— Ce mai face Urâciosul? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire fixă, în așa fel încât să fie clar pentru amândoi că se schimbase subiectul.

— Își merită numele, am asigurat-o.

Lyle era singurul copil al meu și al Norei, iar felul lui; de-a fi din copilărie — întotdeauna retras — mă determinase să-l poreclesc (cu tandrețe, din punctul meu de vedere) Urâciosul. Cu toate acestea, la intrarea în adolescență, băiatul mi-a demonstrat că porecla era perimată istoric.

— Ce-a mai făcut?

— Nu, te rog. Nici nu știu cu ce să încep. Găsesc urme de pantofi pe canapea. Urme de băutură pe pardoseala din bucătărie. Vine acasă la patru dimineața și sună la ușă fiindcă și-a uitat cheile. Jumătate din drogurile pe care le consumă nu figurează pe listele poliției. Are nouăsprezece ani. Și nici măcar nu trage apa la closet.

La acest ultim motiv de nemulțumire, Brushy s-a strâmbat.

— Oare n-ar fi timpul să se maturizeze? Chestia asta nu se întâmplă de obicei la copii?

— Nu tocmai, după cum poate să-ți demonstreze Lyle. Ascultă aici, Brushy, indiferent de reducerea pe care mi-ai obținut-o la pensia alimentară, mi-a plătit-o cu vârf și îndesat prin chestia cu

psihanalistul. Toate spanacurile alea despre adolescentul vulnerabilizat de absența tatălui în împrejurările date.

Brushy a reacționat așa cum o făcea de fiecare dată, și anume amintindu-mi că era prima dată că asista la o luptă pentru cine trebuia să se ocupe de creșterea copilului.

— Ei bine, s-a revanșat, i-am spus.

— Pentru ce a trebuit să se revanșeze?

— Dumnezeule mare, am exclamat, dar știu că habar n-ai ce înseamnă să fii căsătorit, nu? Toată lumea s-a dus dracului și m-a luat valul și pe mine. Nu știu.

— Te-ai lăsat de băut.

Am ridicat din umeri. Isprava asta mă impresionează mult mai puțin decât pe ceilalți, cărora le place să creadă că o asemenea hotărâre arată că am un dar special, ceva care, dacă nu e unic, în orice caz este rareori descoperit în alchimia condiției umane. O fi curaj. Habar n-am. Însă am fost întotdeauna conștient de acest secret, care nu mi-a scăpat niciodată de sub control. Am rămas agățat. Acum am ajuns să depind de durerea de-a ști că nu beau, de râvnire, de refuz. Mai cu seamă de refuz. Mă trezesc dimineața, îmi dau seama că n-o să pun nicio picătură în gură și mă întreb efectiv de ce trebuie să-mi fac singur una ca asta, la fel cum mă întrebam și pe vremea când mă sculam mahmur după ce-o făceam lată. Și, de undeva din mine, aceeași harpie sfrijită îmi spune că o merit cu prisosință.

Între timp, îmi luasem încă o țigară și mă apropiasem de ferestrele mari ale biroului. Urma luminilor și a farurilor de poziție contura intermitent șoseaua, în timp ce, din când în când, câte un geam al unei clădiri era luminat de scânteile izolate ale altei ființe omenești, a cărei existență era umbrită de lungile ore de trudă pe timp de seară. Făcând un pas înapoi, mi-am surprins propria imagine reflectată în fereastră pe fundalul nopții: războinicul obosit, cu părul cărunt și cu o gușă atât de dizgrațioasă sub bărbie, încât nu mai putea sub nicio formă să se încheie la guler.

— Știi, i-am declarat lui Brushy, când divorțezi e ca și cum te-ar călca un camion. Ești în ceață și habar n-ai pe ce lume te afli. Nici măcar nu mai știi precis dacă ești sau nu în viață. Cred că abia anul trecut mi-am dat seama că lucrul care a făcut-o să plece a fost tocmai faptul că m-am lăsat de băutură.

Brushy își scosese pantofii și își pusese picioarele pe masă, încrucișându-le. Auzindu-mă, a încetat să-și miște degetele mici și să și le frece de materialul portocaliu al ciorapilor de mătase și m-a întrebat ce tot îndrug.

— Norei îi plăcea mai mult de mine pe vremea când beam. Nu se dădea în vânt după mine, dar oricum mă înghițea mai ușor. O lăsam în voia ei. N-avea decât să-și organizeze experimente internaționale pe

tema modului de viață. Numai de atenția mea n-avea chef. Acum văd că există și un termen pentru chestia asta. Cum îi zice?

— Codependență.

— Exact.

Am zâmbit, însă am rămas tăcuți amândoi. Brushy nu avusese nevoie să încerce să ghicească de multe ori. Ca de obicei, mizeria în care trăiam constituia o fundătură în sine.

M-am așezat pe canapeaua ei din piele neagră, prevăzută cu două capete metalice. Mobilierul de aici era cel al secolului douăzeci și unu, *high-tech,* așa încât încăperea avea căldura unui bloc operator dintr-un spital. Fiecare partener își alege mobila după gustul lui, dat fiind că birourile noastre arată cam toate la fel, cu trei pereți făcuți din Shectrock și având parte de o priveliște încântătoare, în timp ce panourile de sticlă sunt mărginite de piloni din beton armat. Ne ducem zilele aici, în TN Needle, o construcție fusiformă, cu patruzeci și patru de etaje, care se profilează impunător pe centrul orașului și pe peisajul asemănător celui al unei prerii, chiar de când s a deschis, cu șase ani în urmă, întreținând o relație permanent cordială cu principalul nostru client. Telefoanele și poșta electronică ni se intersectează cu cele de la TN; jumătate din avocații noștri au hârtie cu antetul principalului nostru consilier, Jake Eiger, așa încât au posibilitatea să expedieze scrisori în numele lui. Cei care vizitează clădirea spun adeseori că nu știu unde se termină TN și unde începe Gage & Grisweli, lucru care ne convine de minune.

— Și chiar ai de gând să te-apuci să umbli după Bert?

— Cei Trei Mari nu mi-au lăsat loc de întors. Știm cu toții în ce ape mă scald. Sunt prea bătrân ca să mai învăț să lac altceva, prea lacom ca să renunț la banii pe care-i câștig și prea paradit ca să-i merit. În consecință, mă lansez în această misiune imposibilă și-mi fac rost de-o slujbă.

— Nu mi se pare deloc un chilipir, ba din contră. Tu nu te-ai gândit la asta?

Mă gândisem, însă era al naibii de umilitor când îmi dădeam seama că totul era atât de evident.

— În plus, am adăugat, probabil că oricum polițiștii o să dea de Bert înaintea mea.

Când am adus vorba de politie, Brushy a înțepenit. Am avut nevoie de ceva timp ca să-i povestesc și restul, despre Jorge, boxerul de categorie ușoară, și despre cei trei prieteni dușmănoși pe care-i avea.

— Vrei să spui că poliția știe despre toată treaba? Și despre bani?

— Câtuși de puțin. Mălaiul a dispărut din cont, dar ici de la poliție încă n-au deschis gura. Nu despre asta-i vorba.

— Dar de ce?

Am clătinat din cap, cu un aer întristat. N-aveam nici e ca mai vagă

idee.

— De fapt, am rostit apoi, din câte-mi dau seama, cred că au început să se intereseze de cineva pe care-l cheamă Kam Roberts.

— Sunt în ceață, a mărturisit Brushy.

— Și eu la fel.

— Ei bine, nu pricep de ce ești dispus să te-nhami la așa ceva, a spus Brushy. Nu ziceai că ar fi în stare să te împuște?

— Când am spus asta, tocmai negociam. O să mă apăr eu cumva. O să-i spun că nu-l cred în stare să facă nimic din ce-a făcut. Mi-am pus în minte să-i apăr onoarea.

— Dar chiar crezi?

Mi-am ridicat mâinile: cine știe? Cine poate ști? Preț de o clipă, am căzut pe gânduri. Ce ți-e și cu viața asta! Muncești umăr la umăr cu un tip opt ore pe zi, te ocupi de o grămadă de cazuri cu el, îl ai lângă tine la prânz, stai alături de el într-un colț mai retras și faci bancuri la întrunirile partenerilor, dai de el până și la toaletă și-l vezi cum își scutură daravela și, de fapt, ce știi precis despre el? Nimic. Habar n-ai ce i se petrece în suflet sau în minte. Nu știi nici ce reprezintă pentru el un gând necurat și nici care e imaginea lui despre rai. Nu poți să-ți dai seama dacă se simte mereu în apropierea Marelui Duh sau dacă neliniștea îl devorează încet și sigur, ca un șobolan hămesit. Zău așa, *ce* se întâmplă? Oamenii sunt imprevizibili, mi-am spus, folosind o altă formulă pe care am prins-o pe stradă și pe care mi-o tot repet de douăzeci de ani, după care am rostit-o cu voce tare, ca să audă și Brushy.

— Nu pot să accept așa ceva, a spus ea. E un lucru făcut cu premeditare, iar Bert e foarte impulsiv. Dacă mi-ai fi zis că săptămâna trecută s-a hotărât să se facă astronaut și că a ajuns deja la jumătatea distanței dintre pământ și lună, atunci mai că te-aș fi crezut.

— Om vedea. Mă gândesc că, dacă dau de el, o să am mereu o alternativă la aducerea lui înapoi sau la deferirea justiției.

Brushy s-a holbat la mine, adunându-și întreaga curiozitate șireată în ochii verzi.

— Și cam care ar fi alternativa asta?

— Bert și cu mine putem să împărțim banii jumi-juma.

Am stins țigara și i-am făcut cu ochiul lui Brushy, după care am încheiat:

— Asta așa, ca de la client la avocat.

IV. BERT LA EL ACASA

A. Apartamentul

Bert Kamin, partenerul meu, nu e deloc un tip obișnuit. Ciolănos și oacheș, cu o constituție literalmente atletică și cu un păr închis și lung, arată destul de bine, însă are o lucire ciudată în priviri. Până la moartea mamei lui, o vrăjitoare bătrână și pisăloagă pe nume Mabel,

care dăduse ortul popii cu cinci sau șase ani în urmă, Bert — fost campion al luptelor, rechin al proceselor, recordman al riscurilor și spaima haimanalelor pe care ar fi vrut să le vadă atârnând în ștreang — a trăit cu ea. Babornița era gata oricând să-i strige în gura mare toate defectele pe e are le observa la fiul ei, fără excepție. Leneș. Iresponsabil. Nerecunoscător. Meschin. I le spunea pe toate de la obraz, iar Bert, temutul mascul cu fălcile încleștate, obișnuit să te înghețe de la primele cuvinte și să mestece gumă, stătea cuminte în fața ei și încasa.

Ființa omenească rămasă după acest atac cu mortiere e are a durat treizeci și cinci de ani e un fel de mister sumbru și neelucidat, unul dintre acei paranoici derutați care își apără propriile ciudățenii în numele individualității. Una din specialitățile lui e mâncarea. E convins că America încearcă să-l otrăvească. Este abonat la o serie de buletine medicale obscure — *Vitamina B la zi* și *Păstrarea sănătății prin intermediul fibrelor solubile* — și citește frecvent cărți scrise de niște tăntălăi la fel de mari ca el care îl lămuresc că nimic din ce e nou nu trebuie pus în gură. Contrar voinței mele, i-am ascultat părerile pe durata unui mare număr de mese luate împreună. Nutrește o frică patologică de apa de la robinet, despre care crede că are în ea numai lucruri ce-i pot fi fatale — fluor, clor și plumb — și nu vrea nici în ruptul capului să bea un lichid care a trecut prin țevile și instalațiile aflate sub controlul municipalității. În momentul când Comisia a formulat un protest, a ajuns până la instalarea unui frigider în birou, special pentru răcirea apei îmbuteliate. Nu e dispus să consume brânză („mâncare de ultimă speță”), cârnați („azotați”), carne de pui („hrăniți artificial”) sau lapte (continuă să-și facă griji în privința stronțiului 90). Pe de altă parte însă, e ferm convins că, de pildă, colesterolul e o invenție cauționată de Asociația Medicilor din America și nu are nicio ezitare în a consuma carne de vită. În plus, n-a mâncat niciodată legume proaspete. Dacă îl întrebi, îți spune că se face prea mult caz pe seama lor, însă adevărul e că de mic nu i-au plăcut absolut deloc.

Acum simțeam destul de puternic prezența lui Bert și intensitatea stupidă a obsesiilor lui, în timp ce mă aflam în față locuinței în care își ducea zilele. Era cam în jur de unsprezece și mă hotărâsem să văd cum stă treaba pe la el pe-acasă înainte de-a mă întoarce la mine. Ultima dată când mă uitasem în Codul Penal, pătrunderea prin efracție constituia în continuare un delict, așa încât mi-am propus să nu pomenesc nimănui despre vizita asta.

Bert trăiește — sau mai bine zis trăia — într-o căsuță cu două apartamente dintr-o zonă reconstruită, aflată La mică distanță de centrul orașului. Din câte țin minte, inițial voise să stea în casa mamei lui, în South End, numai că avusese o discuție cu cuțitele pe masă cu

soră-sa și trebuise să vândă locuința, ca s -o facă fericită. În locul unde se mutase nu prea pot să spun că trăia într-un lux nemaipomenit. Am ajuns ducând în mână o servietă în care se aflau doar două umerașe, o șurubelniță pe care o împrumutasem de la magazia de ustensile în drum spre casă și dictafonul pe care îl luasem în speranța că visele pe care urma să le am mă vor trezi din somn, cum de fapt s-a și întâmplat, și-mi vor crea un sentiment de recunoștință pentru făptui că aveam ceva de făcut în orele acelea groaznice și interminabile.

Cu vreo douăzeci și ceva de ani în urmă, înainte de-a fi detașat la delicte financiare pentru a avea timp să termin dreptul, am lucrat într-o unitate tactică, alături de un bun polițist operativ pe nume Gino Dimonte, căruia toată lumea îi spunea Pigeyes[3]. Tipii din unitățile tactice sunt îmbrăcați în civil și sunt un fel de susținători din umbră ai celorlalți, care își desfășoară investigațiile pe baza informațiilor primite de la cei aflați în misiune, indiferent dacă e vorba de pregătirea unei arestări sau de prinderea unui suspect. Am învățat o groază de lucruri de la Pigeyes, ceea ce l-a făcut să nu-și creadă ochilor când am depus mărturie împotriva lui în fața unui juriu federal. La ora asta a fost trimis la munca de jos, tot la delicte financiare, și se spune că umblă după mine fără răgaz, la fel cum căpitanul Cook s-a chinuit mereu să dea de crocodil, iar Ahab de balenă, în orice caz, Pigeyes m-a învățat o sumedenie de șmecherii. Cum să te strecori cu mașina pe o stradă lăturalnică, având farurile stinse și oprind cu ajutorul frânei de siguranță, în așa fel încât suspectul nici măcar să nu zărească licărirea roșiatică a luminilor din spate. L-am urmărit pătrunzând în apartamente fără mandat, printr-un simplu telefon pe care îl dădea ca să se recomande ca fiind de la UPS[4] și ca să spună că lăsase un pachet la poartă, sau susținând că locuia peste drum și că a avut impresia că luase foc ceva, astfel că locatarul o lua la goană în jos pe scări și lăsa ușa larg deschisă. Ba chiar au fost cazuri când l-am auzit dând telefon și spunând că niște indivizi dubioși dădeau târcoale locuinței; într-una din aceste situații m-am distrat copios când borfașul și-a scos mecla în cadrul ușii, ținând în mână un pistol fără număr de înregistrare, și s-a trezit nu numai arestat, ci și bumbăcit bine înainte de-a fi dus la închisoare.

O altă șmecherie de-a lui Gino era o oglinjoară de machiaj pe care femeile o țin de obicei în poșetă sau într-unul din sertarele biroului, așa cum făcea și Brushy. În majoritatea clădirilor vechi, ușa de la intrarea în fiecare apartament a fost decupată foarte puțin în partea de jos, ca să încapă mocheta, motiv pentru care, dacă ai o oglinjoară și ești obișnuit să te uiți în interior cu ajutorul ei, poți vedea destul de multe. Am îngenuncheat în vestibul, lipindu-mi din când în când urechea de ușa apartamentului de la etaj, ca să fiu sigur că vecinul nu dădea semne de neliniște. Dacă țin bine minte, vecinul — mai bine zis

vecina — era însoțitoare de zbor. Chiar m-am gândit să văd ce hram poartă, dar asta doar după ce aveam să inspectez apartamentul lui Bert.

Interiorul îți întărea convingerea că Bert își luase tălpășița. În oglindă am reușit să văd cam tot ce adusese poștașul și se adunase într-un vraf pe podea — câteva exemplare din *Sports Illustrated* și alte reviste și pliante de gimnastică de întreținere, precum și — cum era de așteptat— un teanc de facturi. Am făcut puțină gălăgie în apropierea ușii, așa încât, dacă era cineva înăuntru, să prindă de veste și s-o ia din loc. Pe urmă, după câtva timp, m-am folosit de umerașe. Le-am îndreptat pe amândouă, cu excepția cârligului, și le-am îmbucat la margini. Cu ajutorul oglinzii, am văzut că nu era pus lanțul la ușă. Probabil că pierdusem cinci minute încercând să răsucesc mânerul în direcția dorită și până la urmă mi-am dat seama că nici măcar nu era nevoie de un asemenea efort, fiindcă nu fusese montat niciun dispozitiv de blocare. Mi-au fost suficiente douăzeci de secunde ca să desfac atât încuietoarea, cât și mânerul cu ajutorul șurubelniței. După cum i-am spus și Norei, dacă vor să intre, păi să știi că intră.

Poate că și din cauza gândului care mi-a evocat-o pe Nora, imediat după ce am dat ușa în lături am fost șocat de singurătatea în care trăia Bert. Mă simțeam gol pe dinăuntru, ca și cum spațiul depopulat din jurul meu ar fi suferit de pe urma absenței lucrurilor care ar fi trebuit să-l umple. Mie, unul, contactul direct cu modul de viață al însingurărilor îmi produce spaimă. Când Nora și-a făcut bagajul și m - a părăsit, a lăsat aproape totul în casă. Deși cea mai mare parte a mobilierului e distrusă, sub acțiunea Urâciosului, măcar se află acolo și ai sentimentul că te găsești într-o casă. Camera de zi a lui Bert n- avea nici măcar un covoraș pe jos. Înăuntru existau doar o canapea, un televizor cu diagonala de șaizeci de centimetri și o plantă uriașă, pe care pun pariu că i-o făcuse cineva cadou. Într- un colț, instalat chiar pe cutia pe care fusese adus, se găsea un computer cu tot ce trebuie — corpul în sine, claviatura, monitorul și imprimanta — iar în fața acestuia se afla un scaun rabatabil. Deodată mi l-am închipuit pe tolomacul de Bert concentrat în întregime asupra aparatului, petrecându-și nopți în șir în încercarea de-a înțelege circuitele unui cip, trecând de la o afișare la alta sau jucând diverse jocuri de război complexe, în care micuții oameni verzi erau rași de pe fața pământului cu ajutorul unei raze a morții venite de undeva din spațiu. Nebun de legat.

În clipa când am intrat, am călcat în picioare toată corespondența, însă pe urmă am chibzuit mai atent și m-am așezat pe podeaua parchetată cu lemn de esență tare, printre ghemotoacele de murdărie care începuseră deja să se formeze. Cele mai vechi plicuri purtau marca poștei de acum zece zile, ceea ce părea a corespunde presupusei

date a plecării lui Bert. Unul dintre plicuri avea pe el forma unui pantof, poate al meu, poate al altcuiva sau poate chiar al lui Bert, înainte de-a pleca. Ultima variantă mi s-a părut cea mai logică, dat fiind că am mai găsit un plic care fusese deschis. Înăuntru se găsea o carte de credit bancar —una singură —care fusese introdusă în folia de carton folosită pentru expedierea anuală a noilor cărți de acest gen. Era oare posibil ca Bert să fi luat cealaltă carte de credit cu el? Cea rămasă în cameră avea întipărită pe ea numele Kam Roberts.

În corespondența împrăștiată prin încăpere am găsit încă un plic adresat lui Kam Roberts. L-am ridicat mai întâi în lumină și abia pe urmă l-am deschis. Un extras lunar pentru cartea de credit. Exact la ce te puteai aștepta din partea lui Bert în timpul campionatului de baschet: cheltuieli pentru deplasări în fiecare oraș care avea echipă înscrisă în campionat. Lui Bert îi era perfect la îndemână să vină în grabă la aeroport la cinci, să se suie într-una din gălețile alea zburătoare și să ajungă în cine știe ce orășel universitar din centrul țării, ca să asiste pe viu la evoluția echipei universității, pe numele ei The Bargehands și cunoscută de generații întregi drept The Hands. Mai existau și o serie de cheltuieli pe plan local, însă am strâns tot ce găsisem, inclusiv cartea de credit și extrasul, și le-am pus în buzunarul interior al hainei, în ideea că aveam să studiez problema în amănunt mai târziu.

În afară de cele amintite, singurul lucru care a mai avut darul să mă surprindă la corespondența lui Bert a fost *The Advisor,* ziarul homosexualilor din Kindle County, cu incendiarele lui rubrici personale și cu câteva reclame destul de stânjenitoare pentru diverse articole de lenjerie. Era sau nu era? Bert n-avea decât să-mi spună că se abona pentru mica publicitate sau pentru cronicile de film, din punctul meu de vedere era cu musca pe căciulă. Are aceleași rădăcini istorice ca mine, provenind dintr-o perioadă când sexul era ceva scârbos, iar dorința un necaz secret, pe care amândoi îl țineam zăvorât într -o cutie a Pandorei, având grijă să-i dăm drumul doar într-un întuneric clandestin, când ne trezeam subjugați cât ai clipi din ochi. Înclinațiile lui Bert sunt pe cât de dubioase, pe atât de greu avuabile. Nu vrea să spună nimănui, poate nici chiar sieși. Aici intervine figura cu Kam Roberts, ăsta e felul lui de-a se ascunde. Dacă dă târcoale unor băieți prin closetele Bibliotecii Municipale din Kindle County sau iese la agățat în cine știe ce bar al homosexualilor din alt oraș, unde chipurile s-a dus să-i vadă pe baschetbaliștii de la The Hands, atunci îl cheamă Kam Roberts. Mai mult ca sigur că la asta se referă experții de la NT când vorbesc de „fundamentali”: ăia pe care-i mănâncă-n fund. Cu toate acestea, pe când stăteam în apartamentul lui, am ajuns la concluzia că lucrurile se leagă și sunt logice. Nu, nu mi-a pus niciodată mâna pe genunchi și nici nu i-a aruncat ocheade lascive

Urâciosului. Însă pariez pe tot ce am că mutrele, costumele și tristețile lui Bert au provenit din felul cum și-a folosit ce are între craci. Ceea ce e treaba lui, nu a mea. Vorbesc cât se poate de serios. Sincer să fiu, i-am admirat întotdeauna pe oamenii care au un secret care să merite păstrat, dat fiind că am avut chiar și eu unul sau două.

Asta nu înseamnă nicidecum că descoperirea făcută nu mi-a dat fiori pe șiră și nu mi-a stârnit un soi de curiozitate nelalocul ei. Aha, ia să v-aud cum începeți să-mi criticați pornirile. Dar oare chiar nu vă întrebați niciodată ce os în burtă au indivizii ăștia? Altfel spus, cine ce și cui face. Știți cum, tabelul A, figura B. Au și ei un fel de secret bizar, la fel ca masonii sau mormonii.

M-am întrebat dacă problemele pe care le avea Bert și care atrăseseră poliția pe urmele lui fuseseră provocate de ceea ce făcuse sub falsa identitate a lui Kam. Pe vremea când eram în poliție, tipii ăștia se dedau la cele mai urâte chestii; de exemplu, un prizonier din penitenciarul din Rudyard ajunsese să convingă un număr de bărbați, găsiți printre personalul închisorii, să-i plătească urgent cât e cincizeci de dolari de căciulă, în schimbul promisiunii, formulate într-o scrisoare, că, imediat după ieșirea de după gratii, „le va prinde mușchiul dragostei în menghina buzelor”. Iar proprietarul unui restaurant instalase o cameră video ascunsă în spatele unuia din pisoare și făcuse rost în timp de o veritabilă galerie fotografică a celor mai mari penisuri din Kindle County. Unde mai pui zecile și sutele de încercări de extorcare, în care puștani folosiți pentru diverse plăceri vinovate amenințau că se vor duci și vor povesti totul soției sau patronului! Existau milioane de feluri în care Bert ar fi putut da de bucluc, numai că, după o cântărire superficială a problemelor, bătrânul Mack a simțit cum îl încearcă regretele pentru Bert, care de fapt nu avea de gând să facă rău nimănui.

Am efectuat un tur al apartamentului. Dormitorul lui Bert nu era cu mult mai răsărit decât camera de zi, având o masă de toaletă ieftină și un pat care era nefăcut. Nu existau tablouri pe niciunul din pereți. Costumele erau puse pe umerașe și atârnate ordonat în dulap, însă celelalte haine erau împrăștiate prin cameră, în felul atât de familiar al lui Lyle.

Am intrat în bucătărie ca să controlez frigiderul, încercând în continuare să văd cam de cât timp plecase eroul nostru. Asta era o altă mișcare de polițist isteț: să mirosi laptele și să controlezi data expirării. Când am deschis frigiderul, am dat peste un individ mort care mă privea țintă.

B. Frigiderul

Cei morți, ca și cei bogați, sunt altfel decât noi. Căzusem pradă unei agitații frenetice, de parcă mai aveam puțin și explodam. Pe lângă asta, recunosc că începusem să manifest o doză de interes macabru. În

fapt, am tras unul din scaunele din bucătărie și m-am trezit stând cam la un metru de cadavru și uitându-mă la el. În perioada când am lucrat la poliție, am văzut o grămadă de cadavre — sinucigași atârnați de o țeavă undeva la subsol sau cufundați într-o cadă plină de sânge, vreo câteva victime ale unor crime și o mulțime de oameni care pur și simplu încetaseră din viață. Am ajuns la vârsta la care, la fiecare două săptămâni, mă aștept să fiu chemat la un priveghi. Oricum ar sta lucrurile, mă impresionează întotdeauna goliciunea ființelor omenești după ce sunt deposedate de vitalitatea aceea esențială, ca un copac rămas fără frunze. De fiecare dată moartea ia ceva cu ea. N-ai cum să spui ce anume, însă îți dai seama, totuși, că viața e ceva palpabil.

Nu era Bert. Individul era cam de dimensiunile lui Bert, numai că mai în vârstă, având cam șaizeci de ani. Fusese împăturit în frigider ca o valiză pliabilă. Picioarele erau orientate într-o parte, gambele fuseseră ghemuite sub el, iar capul aplecat într-un unghi de nouăzeci de grade cu gâtul, ca să încapă înăuntru. Avea niște ochi incredibil de bulbucați și de un verde foarte deschis, care se învecinează cu cenușiul. Bărbatul purta costum și cravată, iar în jurul gulerului cămășii sângele îi intrase în material și se uscase, dând impresia unui batic. Într-un târziu, am observat frânghia neagră care îl strânsese de gât și care era legată de unul din cârligele fixate pe o poliță, ca să-l mențină în această poziție. Era o sfoară de undiță dintre cele folosite pentru pescuitul la mare adâncime. Rezista și la greutăți de cincizeci de kilograme. Becul din frigider lucea ca o chelie și împrăștia o lumină portocalie pe chipul acela pământiu. Probabil că, pe vremea când era în viață, bărbatul arătase cât se poate de respectabil.

Am rămas pe loc, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac. Un lucru știam foarte bine: trebuia să procedez corect și să am mare grijă. Cu toate acestea, am continuat să mă întreb ce se întâmplase. Motivele pe care le avea Bert ca să dispară mi s-au părut mai clare. Cel mai plauzibil motiv pentru congelarea rămășițelor pământești ale defunctului era câștigarea timpului necesar pentru a se face nevăzut. Numai că în întregul apartament nu exista nicio urmă de sânge, în afară de cazul în care în cameră se găsise anterior vreun covoraș sau vreo piesă de mobilier. Să fi fost oare posibil ca amețitul de Bert să fi avut în el instincte criminale? Iezuiții peste care am dat la liceu mi-au spus că nimeni nu dispune de așa ceva. Pe urmă cei de la poliție mi-au pus în mână un pistol și mi-au ordonat să-l folosesc. M-am furișat prin destule beciuri, în căutarea unui nenorocit care dispăruse printr-un coridor întunecos și gata să mă piș pe mine ori de câte ori auzeam zgomotul unei sobe sau al unui cuptor, ca să știu că acest instinct nu-mi era străin. În ce-l privește, Bert era oarecum la ananghie, așa încât nu era exclus.

Opțiunea numărul doi era legată de existența unei alte mâini

criminale. Înainte sau după plecarea lui Bert? Era puțin probabil ca lucrurile să se fi întâmplat înainte. Puțini sunt cei care dau buzna la tine în apartament cu un cadavru pe care ți-l plantează în frigider fără să-ți ceară voie. După, era posibil. Dacă știa cineva că Bert plecase.

Sincer să fiu, n-am vrut să chem poliția. Dacă aș fi făcut-o, ar fi ieșit totul la iveală: atât dispariția lui Bert, cât și cea a banilor. Iar asta ar fi însemnat adio, client și adio, Mack și G & G. Mai mult decât atât, ținând cont de întorsătura pe care ar fi luat-o lucrurile, principalul suspect pentru o perioadă de timp aș fi fost eu însumi. Iar asta ar fi putut să-mi dea multă bătaie de cap, dat fiind că un mare număr de polițiști, prieteni de-ai lui Pigeyes, sunt cu ochii pe mine și că, până la urmă, unul din ei tot își va da seama că mă poate acuza de violare de domiciliu. Mai devreme sau mai târziu, poliția tot o să afle despre întreaga tărășenie. La urma urmei, probabil că nenorocitul ăsta avea o familie. În orice caz, cea mai bună metodă de-a le da de știre era printr-o informație anonimă, dar asta numai după răgazul de care aveam nevoie pentru a mă gândi la cele întâmplate.

M-am străduit să las totul așa cum era, am șters mânerul frigiderului și am măturat pe jos în bucătărie, ca să mi se șteargă urmele pantofilor. N-am putut să mă ocup de încuietoarea de la ușa din față fără s-o deschid, întrucât plăcuța exterioară era fixată pe cealaltă parte. Așa că am rămas în prag, în picioare și în văzul tuturor, ocupându-mă de intrarea de la apartamentul în care tocmai pătrunsesem ilegal. Am încercat să-mi imaginez ce aveam să spun dacă se întorcea stewardesa sau dacă reușeam să stârnesc curiozitatea vreunuia dintre trecători. Oare cum aș fi ieșit din bucluc? Cu toate acestea, chiar în momentele când meșteream la ultimul șurub, am simțit că-mi plăcea ceea ce făceam și că mă expuneam unui risc la fel de mare ca acela al statului pe o stâncă, deasupra unei râpe. Câteodată în viață lucrurile se întâmplă pur și simplu. Nu există nimic planificat și nu te poți lăuda că ești stăpân pe situație. Ăsta e unul din lucrurile pentru care oamenilor le place să fie polițiști. Mi-a plăcut și mie, ce-i drept, dar nu în modul în care m-am trezit în puterea nopții, cu inima cât un purice, cu fălcile încleștate și cu frica aceea teribilă dându-mi târcoale, ca o pisică ale cărei gheare se pregătesc să sfâșie șoarecele. Consecințele acestei frici au fost alcoolismul și plecarea din poliție, deși nici după aceea n-am reușit să mă dezbar de ea.

Acum însă nu s-a întâmplat nimic. Stewardesa nu și-a făcut apariția și nimeni de pe stradă nu mi-a aruncat o privire. M-am furișat pe ușa de la intrare cu fularul ridicat în dreptul nasului și am luat-o la picior spre centru, fericit și în siguranță, adică la fel ca în acest început de zi, știind că pot să încetez să vorbesc în fața chestiei ăsteia care mă înregistrează și că a mai trecut o noapte.

CASETA 2

Dictată pe 24 ianuarie, ora 23:00
Marți, 24 ianuarie

V. O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ MUNCII

A. Mintea mașinăriei

Din când în când, fiecare dintre noi vrea să fie altcineva, Elaine. Există și înăuntrul meu o mulțime de oameni cu existențe tainice și care se agită de atâta timp — mama și tata, ucigași, polițiști și eroi de legendă, care încearcă pe rând să se impună în fața celorlalți. E un lucru pe care n-ai cum să-l oprești și nici nu știu dacă e normal să-ți dai silința. Oare ce părea mai îmbietor ieri decât să-l găbjești pe Bert și s-o iei din loc cu banii? Numai că fratele tău, bătrânul polițist, se apucă imediat și-ți explică pe îndelete cum se face că atâția oameni o iau razna. De la toți indivizii pe care am pus mâna am auzit același lucru: n-am vrut s-o fac, nu la asta m-am gândit. Ca și cum altcineva ar fi dat cu parul sau ar fi șutit monedele din automat. Și, într-un fel, chiar e vorba de altcineva, exact asta încerc să demonstrez.

Stăteam la mine în birou în dimineața asta, formulând prezentul comentariu în doi peri, vorbind cu sora mea care murise (așa cum fac cam de două ori pe zi) și gândindu-mă la extrasul pe care îl pescuisem din cartea de credit pe numele lui Kam Roberts. Faptul că Bert își asumase o falsă identitate continua să-mi furnizeze o emoție secretă, însă amănuntele vieții lui ascunse rămâneau greu de definit.

Pe lângă cheltuielile cu biletele de avion, restaurantele și motelurile din orășelele acelea din Midwest, existau alte cinci chitanțe, fiecare de cinci până la cincisprezece dolari, plătite aproape zilnic pentru ceva căruia i se spunea „Infomode”, precum și o serie de avansuri în numerar, în valoare totală de aproximativ trei mii de dolari. Bert câștiga mai mult ca mine, având poate cam două mii șapte sute cincizeci de dolari pe lună, și mi s-ar fi părut mai normal să completeze un cec și să-și ia banii de la contabilitate, dacă avea nevoie de numerar, decât să plătească dobândă.

Pe urmă am dat de ceva realmente ciudat: un singur credit, de peste nouă mii de dolari, pentru o chestie intitulată Arch Enterprises. Poate că ăsta era amicul Archie, arhivarul năbădăios, dar cum rămânea cu creditul de nouă mii de dolari? Am ajuns la soluții comice încercând să găsesc explicații, cum ar fi aceea că Bert returnase o importantă poliță de asigurare. Apoi însă au apărut și alte ciudățenii ceva mai mici, și anume cele două nopți petrecute luna trecută la U Inn, un fel de hotel/motel prăpădit, situat chiar în fața corpului principal al universității, un loc la care prezența lui Bert era foarte ciudată, ținând cont de; faptul că apartamentul lui se afla doar la o milă distanță.

Tocmai încercam să-mi rezolv aceste nelămuriri când a sunat telefonul.

— Avem o problemă serioasă, l-am auzit pe Wash la celălalt capăt al

firului.

— Chiar așa?

— Foarte serioasă.

Părea foarte speriat și nu e omul ideal la care să poți j apela într-o situație de criză. Sunt unii, ca Martin, care vorbesc despre Wash ca despre o legendă. Bănuiala mea e j că a început prin a fi unul dintre acei tineri admirați pentru viitorul strălucit care le era la îndemână și că la ora asta i se iartă toate chixurile, datorită presupuselor succese repurtate în trecut. Ajuns acum la șaizeci și șapte de ani, Wash și-a pierdut orice urmă de interes față de practicarea avocaturii cu minimum un deceniu în urmă, după calculele mele. Același lucru s-ar putea spune și despre mine, numai că eu nu sunt deloc o figură emblematică. Viața te poate face să devii inert. Există întotdeauna avocați mai tineri, destupați la minte și clocotind de ambiție, care pot gândi în locul tău, îți pot scrie rechizitoriile și îți pot redacta contractele. Wash a capitulat deja în fața acestei tentații. În cea mai mare parte a timpului, rolul lui este cel al unui avocat de protocol, o prezență reconfortantă pentru clienții vechi, de care este legat prin apartenența la același club și prin studii.

— Tocmai am vorbit cu Martin, a spus Wash. A dat nas în nas cu Jake Eiger în lift.

— Și?

— Jake s-a interesat de Bert.

— Aha.

Au început, așadar, întrebările insinuante ale clientului. Am trăit tradiționala clipă de recunoștință în forul meu lăuntric pentru faptul că eu răspundeam de cazul ăsta.

— Trebuie să vedem ce putem să-i spunem lui Jake. Martin a trebuit să plece imediat la o ședință, așa că n-a vorbit decât vreo câteva clipe. Dar nu cred c-o să lipsească mult. Chiar el a sugerat să ne întâlnim cu toții.

I-am spus lui Wash că îi stau la dispoziție.

Până atunci, mi-am reluat ocupația preferată din aceste zile la G & G, încercând să găsesc ceva de făcut. Când am sosit aici, cu optsprezece ani în urmă, Jake Eiger mi-a promis că o să am de lucru berechet și timp de câțiva ani chiar așa a fost. Am rescris regulamentul de ordine interioară al salariaților de la TN și am condus o serie de investigații interne — însoțitori de bord care vindeau băuturi din propriile sticle sau un director de hotel al cărui criteriu de angajare a cameristelor depindea de înclinația respectivelor de a înghiți sau nu după o porție de sex oral. În cele din urmă, lucrurile de genul ăsta au început să se împuțineze, iar în ultimii doi ani au dispărut cu desăvârșire. Prin urmare, mi se dau de făcut diverse comisioane pentru Bert, Brushy și alți câțiva parteneri care figurează

în continuare pe lista de priorități a lui Jake, ocupându-mă de cazurile pentru care ei sunt prea prinși și desfășurând diverse activități în folosul firmei și al Comisiei, în speranța că, după optsprezece ani de practică în domeniul privat, se va găsi undeva, cândva, un client milionar care să prefere drept principal consultant juridic un fost polițist bețivan. Date fiind obiceiurile nesănătoase pe care le cultiv la serviciu și absența clientelei, valoarea mea economică în cadrul întreprinderii tinde către zero. E adevărat că încasez câte un cec baban în fiecare trimestru, în ciuda celor trei ani bătuți pe muchie în care a trebuit să accept reduceri. În plus, există oameni ca Martin, care par dispuși să mă sprijine pur și simplu fiindcă li se pare că așa e bine și frumos. Numai că trebuie să încep să-mi fac griji pentru ziua când cineva de genul lui Pagnucci o să mă taie de la porție, pe lângă faptul că mai trebuie ținut cont și de mândria mea, dacă oi mai fi având așa ceva.

Nu s-ar spune că aveam parte de gânduri foarte vesele în timp ce mă uitam peste *Foaia Albastră,* buletinul nostru zilnic, și peste ce mai rămăsese din puzderia de rapoarte și plicuri de corespondență care circulă zi de zi în cadrul firmei G & G. Aveam câteva lucruri de pus la punct referitoare la 397, catastrofa aeriană care aproape că l-a ținut ocupat pe Bert opt ore pe zi și care mi-a dat și mie destul de lucru în ultimii trei ani. Trebuiau semnate câteva scrisori și era nevoie de încheierea unor acte de; plată cu care îi rămăsesem dator lui Peter Neucriss, avocatul reclamantului principal, o jigodie meticuloasă care mă pusese să le rescriu de patru ori. Scrisorile de azi veneau, chipurile, din partea celor de la TN, fiind scrise pe hârtia cu antet a firmei (și cuprinzând diverse declarații referitoare la fondul de înființare pe care trebuia să-l protejăm și pe care îl controla TN), iar eu am realizat o imitație perfectă a semnăturii lui Jake Eiger, după care m-am întors la *Foaia Albastră,* în căutarea unor eventuale știri interesante. Însă n-am dat decât peste chestii de rutină. Un dejun de lucru la nivel departamental pentru discutarea ratei de majorare a dobânzilor, prezentarea fișei zilnice de pontaj până la orele cinci ale după-amiezii sau, dacă nu, aplicarea unei amenzi și — preferata mea — corespondența misterioasă, respectiv o fotocopie după un cec plătibil firmei, în valoare de 275 de dolari, și o notă de la Glyndora de la contabilitate, în care eram întrebați dacă știa cineva cine și de ce o trimisese. Cândva a existat un cec de vreo șapte sute cincizeci de mii de dolari, care a ținut afișul trei zile încheiate și pe care era cât pe-aci să mi-l revendic. Carl și diverși subalterni le trimiseseră patru rapoarte separate partenerilor, alături de solicitări formulate prin poșta electronică, spunându-ne și nouă să ne mișcăm mai repede și să-i punem pe clienți să-și achite onorariile înainte de încheierea anului fiscal, care urma să aibă loc săptămâna viitoare, pe 31 ianuarie.

Gândindu-mă la aceste facturi scadente, mi-am adus aminte de cartea de credit a lui Kam Roberts. I-am spus Lucindei unde să mă găsească în cazul că mai suna Wash, iar apoi am pornit pe coridoare și m-am îndreptat spre biblioteca juridică, situată chiar deasupra noastră, la etajul treizeci și opt. Trei asociați, cu toții în primul lor an de practică, stăteau la taclale la o masă. Înregistrând rara apariție a unui partener în zona respectivă, cei trei s-au despărțit în liniște și oarecum cu sfială, reîncepând să-și folosească timpul într-un scop profitabil.

— Nu dați buzna, le-am spus.

Eu îi recrutasem pe toți. O mare firmă de avocați e organizată la fel ca un sistem piramidal, urmând în esență aceleași principii. Singurii factori care asigură o dezvoltare adecvată sunt clienții noi, facturile mai mari și — în primul rând — un număr cât mai mare de oameni la bază, considerați drept tot atâtea surse de profit, trudind și peste program și fiind dispuși să câștige mai mult pentru firmă decât pentru ei înșiși. Așa se face că nutrim un interes de-a dreptul desfrânat pentru tinerii de perspectivă și căutăm întotdeauna să-i atragem la firma noastră. Pe durata verii, alegem câte cincisprezece studenți la drept pentru o perioadă de probă ale cărei condiții fac ca, prin comparație, excursiile de o zi, cu cortul în spinare, să pară un fel de muncă silnică. Le oferim o mie două sute de dolari pe săptămână ca să meargă la meciuri de base-ball, la concerte și la restaurante șic, iar această experiență reprezintă o mai bună introducere în ce-ți poate oferi viața de avocat decât practica juridică în sine. Și cine credeți că se ocupă de racolarea acestor copii prin metodele de care v-am pomenit? Mandea, cine altul?

Când am fost numit în fruntea acestei subcomisii de recrutare, Martin a încercat să explice alegerea prin farmecul vulgar pe care cică l-aș exercita. El a sugerat că tinerii vor reacționa favorabil la metodele mele neortodoxe și la excentricitățile pe care le afișam cu atâta dezinvoltură. Mi-am dat seama că, grație dexterității lui birocratice native, Martin descoperise soluția de ultimă instanță prin care să le demonstreze partenerilor că puteam fi și eu folositor. Adevărul este că nu prea mă dau în vânt după generația tânără. Întrebați-l pe fiu-meu. Mă deranjează atât tinerețea lor, cât și posibilitățile care se ivesc și multitudinea de căi prin care o pornesc în viață de la bun început, mai bine decât am făcut-o eu. Ca să fiu sincer până la capăt, nici ei nu mor de dragul meu. Însă de câte nouăsprezece ori în fiecare toamnă mă postez într-o cameră sărăcăcioasă de hotel de lângă una din facultățile de drept și îi studiez. Mă uit cum își dau aere în costumele lor sobre, deși nu au decât douăzeci și cinci de ani, iar câțiva dintre ei sunt atât de plini de importanță, încât de multe ori îmi vine să-i înțep cu un ac și să-i văd cum se dezumflă ca un balon. Dumnezeule.

— Am pus mâna pe cartea de credit bancar a tipului ăsta, am spus, și încerc să aflu pe ce-și cheltuie banii. Ce-i aia Infomode?

În interiorul somptuos al bibliotecii, cei trei mă ascultau cu solemnitatea studiată care era caracteristică tinerilor ambițioși. Sala era confortabilă și de modă veche, având fotolii asemănătoare celor de la cluburi, mese și biblioteci de stejar și un balcon cu uși duble, mărginit de volumele legate în fir de aur care acopereau toți pereții încăperii. Leotis Griswell, defunctul întemeietor al firmei, cheltuise o groază de bani pe bibliotecă, aplicând într-un fel aceeași teorie potrivit căreia catolicilor le place să-și glorifice bisericile.

Lena Holtz era singura persoană care știa de Infomode.

— E un serviciu de informații pe bază de modem. Știi de care, formezi un număr și poți să faci cumpărături, să obții ratele de schimb de la bursă să dai telegrame, orice.

— Cum adică formezi un număr?

— Hai să-ți arăt.

Ne-am apropiat amândoi de un minicomputer aflat pe o măsuță. Lena era, în ce mă privește, revelația anului. Studiase dreptul la universitate și provenea dintr-o familie bogată, care locuia undeva în suburbiile din apropiere de West Bank. Înainte de-a intra la drept, avusese câteva experiențe neplăcute, care îi întăriseră convingerea că trebuia să se descurce pe cont propriu și s-o facă bine. Având doar un metru șaizeci înălțime și niște mâini și picioare atât de subțiri, încât tot timpul aveai impresia că în hainele ei mai e loc și pentru altcineva, nu pare deloc atrăgătoare, însă, mai ales dacă te uiți atent, ceea ce vezi e pus unde trebuie. Coafura, cosmeticele și îmbrăcămintea îți dau de înțeles că, în general, Lena are ceea ce se cheamă stil.

Îi dădusem cartea de credit a lui Kam Roberts, iar ea începuse deja să lucreze pe tastatura minicomputerului. Înăuntrul acestuia s-a auzit un telefon.

— Vezi? a întrebat ea, în timp ce ecranul s-a luminat, iar pe el a apărut cuvântul INFOMODE!

— Și ce fel de informații poți obține? m-am interesat.

— Tot ce vrei — orarul avioanelor, prețurile unor obiecte de anticariat, buletinul meteorologic. Au două mii de fișiere diferite.

— Și eu cum să-mi dau seama după ce umblu?

— N-ai decât să te uiți la informațiile de pe cartelă. O să-ți apară imediat pe monitor.

— Grozav!

— Numai că ai nevoie de parolă, a spus Lena.

Bineînțeles că treaba asta m-a făcut să mă clatin.

— Vezi tu, accesul e gratuit, a adăugat ea. Fiecare pătrundere în banca de date ți se trece pe cartelă. Ca și acum, când am dat peste contul lui.

— Cum?

— Numărul de cont e scris aici, pe cartea de credit bancar. Dar, ca să fiu sigură că am într-adevăr voie să-l folosesc, îmi trebuie parola.

— Și care-i parola? Bobocel?

— Un nume de copil. O zi de naștere. O aniversare.

— Minunat, am spus.

Am rămas aplecat deasupra computerului și am privit micile șerpuiri irizate care radiau pe monitor ca și cum literele ar fi luat foc, fascinat ca întotdeauna de ideea de văpaie. Poate că de asta avea Bert o asemenea carte, ca să poată intra în Infomode folosindu-se de un alt nume. Am prins-o pe Lena de braț și i-am spus:

— Încearcă parola Kam Roberts.

Ecranul s-a luminat din nou: BINE AI VENIT ÎN INFOMODE!

— Asta-i! am exclamat.

Artistul tot artist. Întotdeauna mi-au plăcut culorile.

— Ia să vedem la facturări, a spus Lena, apăsând imediat pe o tastă.

Lista care a apărut pe ecran semăna leit cu cartea de credit bancar și avea o serie de cheltuieli efectuate dacă nu zilnic, în orice caz o dată la două zile, precum și durata accesului și costul. Era exact genul de lucruri la care te puteai aștepta din partea lui Bert. Totul fusese folosit pentru ceva pe nume „Sportsline” sau pentru un alt serviciu intitulat „Mailbox”. Am dedus că Sportsline furniza informații legate de scorurile diferitelor meciuri. Am întrebat de Mailbox.

— Este exact ce pare. Poți primi mesaje de la oameni care stabilesc legătura cu tine. La fel ca la poșta electronică.

Până la urmă, s-a dovedit că puteai, de asemenea, să lași anumite mesaje sau note, fie pentru tine, fie pentru altcineva care avea acces la

contul tău fiindcă îi dăduseși voie. Exact așa procedase și Bert. Nota pe care am găsit-o fusese redactată cu trei săptămâni în urmă, conform datei, și părea absolut ilogică. Conținutul ei arăta după cum urmează:

Hei Arch —

SPRINGFIELD

Special pentru Kam 1. 12 — U cinci, cinci Cleveland.

1.3— Seton cinci, trei Franklin.

1.5 — SJ cinci, trei Grant.

NEW BRUNSWICK

1.2 — S.F. Unsprezece, cinci Grant.

Lena a înșfăcat un carnețel galben de pe o altă măsuță și a copiat tot ce apăruse pe ecran.

— Îți spune ceva toată chestia asta? m-a întrebat ea.

Nimic. Scorurile de la meciurile de base-ball din ianuarie? Citirea unor hărți? Combinația vreunui seif? Ne-am uitat amândoi deznădăjduiți la ecran.

Mi-am auzit numele la unul din difuzoarele din tavan.

— Domnul Malloy este rugat să se prezinte în biroul domnului Thale.

Anunțul a fost repetat de două ori, vocea din difuzor părându-mi-se de fiecare dată mai amenințătoare și de rău augur. Am simțit cum mă copleșește grija. Ce-o să-i spunem lui Jake? M-am ridicat în picioare și i-am mulțumit Lenei. Ea a închis computerul, iar mesajul lui Bert, indiferent ce-o fi însemnat, a dispărut într-o steluță luminoasă care a rămas câteva clipe pe ecranul întunecat.

B. De-a Wash-ascunselea

Luându-i-se o piatră de pe inimă că m-a găsit, Wash m-a întâmpinat în biroul personal cu o căldură atât de mare, încât am avut sentimentul că mă invitase la el acasă. George Washington III dispune de acel farmec menit să reflecte buna creștere și care constă într-o amabilitate permanentă, pe care o manifestă până și față de secretare. Ori de câte ori te face obiectul atenției și al bunelor lui maniere, te simți ca și cum ai fi întâlnit un personaj din Scott Fitzgerald, vlăstarul unei lumi vechi și bogate, care a reprezentat cândva aspirația fiecărui american. Cu toate acestea, nu pot să uit termenul de „simandicos”. În plus, Wash are un ditamai burdihanul care parcă îi împinge pieptul în sus atunci când stă pe scaun. Papioanele și ochelarii cu ramă de baga, precum și chipul plin de pete de ficat și pipa îl transformă într-un tip anume, una dintre acele embleme învechite ale prosperității, a cărei simplă apariție te face să crezi că există undeva un copil care așteaptă să devină moștenitor.

Wash m-a întrebat cum o mai duc, dar era în continuare speriat de perspectiva discuției cu Jake, așa că a format imediat interiorul lui

Martin. În biroul somptuos al lui Wash, mobilat cu piese închise la culoare și cu obiecte coloniale însuflețite de câte o nuanță roșiatică sau aurie, practica juridică are în general un caracter dezinvolt și elegant, fiind privilegiul unei lumi în care oamenii cu greutate iau hotărârile, iar mărunții executanți, aflați undeva departe, le pun în aplicare. Wash a populat acest spațiu cu obiecte care îl evocau pe George Washington — portrete și busturi, mici suveniruri și diverse lucruri pe care se presupune că G.W. Le-ar fi atins. Wash e un fel de descendent de-a șaptea spiță a ilustrului personaj, iar devotamentul lui orb față de chestiile astea îmi provoacă întotdeauna un sentiment secret de milă, ca și cum viața lui n-ar putea exista și pe alte coordonate.

— Sunt cu Mack, a rostit Wash când Martin a răspuns la celălalt capăt al firului.

— Bine, a răspuns el. Chiar pe voi vă căutam.

Din tonul vocii lui Martin, ceva mai mieros ca de obicei, mi-am dat seama că nici el nu era singur.

— Mack, tocmai m-am întâlnit cu Jake și am început să discutăm despre cum au evoluat lucrurile în câteva din cazurile legate de contul 397, de care s-a ocupat Bert. L-am invitat să treacă pe la mine. M-am gândit că poate ar fi mai bine să vorbim cu toții despre treaba asta.

— Jake e cu tine *acum*? a întrebat Wash, dându-și seama abia în clipa aceea ce voise să spună Martin când își exprimase convingerea că era de preferat să ne strângem cu toții.

— Întocmai, a răspuns Martin.

O voce puternică și fermă. Martin e la fel ca Brushy, ca Pagnucci, ca Leotis Griswell la vremea lui și ca atâția alții care se pricep atât de bine să rămână avocați până la ora de culcare. El e cel care conduce firma. Dirijează lucrările de reamenajare a râului și construirea clădirilor de pe mal. Își oferă serviciile clienților, adună paisprezece avocați mai tineri în aceeași cameră și se joacă de-a războiul cu ei pe marginea tuturor cazurilor importante. Zboară peste mări și țări și participă la un număr nesfârșit de întruniri cu parteneri care au cele mai mari diferențe de fus orar față de noi, în timpul cărora ascultă, își dă cu părerea, redactează rezumate și își citește corespondența, întotdeauna are la îndemână și în minte ceva legat de drept, lucru pe care îl adoră, la fel ca un gastronom care ia o masă interminabilă, consumând tot ce i se pune în farfurie. Dat fiind că îl avea pe Jake alături și că la orizont se profila o criză iminentă, vocea lui sugera hotărâre și încredere în forțele proprii, ca și cum ar fi fost gata de acțiune chiar în clipa aceea. Însă când Wash și-a întors privirea spre mine, am văzut că figura lui palidă și îmbătrânită era disperată și că arăta mai înfricoșat decât mine.

C. În care apare victima escrocheriei

Dacă ați apucat să vedeți *Nașterea Afroditei,* în care zeița iese dintr-o jumătate de cochilie uriașă și toți serafimii cad pe spate din pricina măreției pe care o emană, înseamnă că ați asistat la modul cum se comportă o mare firmă de avocați când primește vizita consilierului principal al celui mai important client. Pe durata primelor câteva minute petrecute cu Jake Eiger în impunătorul birou de pe colț al lui Martin, în timp ce ne-am băut cafelele, iar Martin a anunțat că nu mai poate fi deranjat de nimeni, oricât de urgentă ar fi situația, au existat destui parteneri care și-au vârât capul pe ușă ca să-i spună lui Jake cât de bine arăta sau ca să-i declare că ultima scrisoare pe care o formulase pe marginea cine știe cărei probleme dovedise aceeași profunzime și înțelepciune ca Proclamația de la Gettysburg. În același timp, respectivii i-au făcut fără jenă invitații la cină, la teatru sau la un meci de baschet. Ca de obicei, Jake le-a acceptat pe toate cu o curtoazie studiată. Tatăl lui fusese politician și îl învățase cum să facă semne cu mâna, să râdă și să pareze eventualele atacuri cu glume și replici istețe.

Îl cunosc pe Jake Eiger de foarte multă vreme. Am mers împreună la liceul din Loyola; Jake era cu doi ani mai mare ca mine. Tu și cu mine, Elaine, am fost genul de catolici obișnuiți încă de la o vârstă fragedă cu ideea că eram o minoritate, un grup care se hrănea cu macrouri, mânca pește proaspăt vinerea, își mânjea fruntea cu cenușă și se dădea la o parte din calea doamnelor înveșmântate în mantii negre. Știam că eram considerați o organizație clandestină de către protestanți, aceștia fiind convinși că slujeam interese străine, cum ar fi francmasoneria sau KGB-ul. Firește că eroul nostru a fost Jack Kennedy și cred că, după moartea lui, America a fost cu totul alta pentru catolici. Însă tu ai fost și ai rămas un copil, iar eu nu știu precis dacă se va mai găsi un loc la masă și pentru mine.

Însă Jake era un băiat crescut în religia catolică și de origine germano-irlandeză, care era convins că intrase într-un fel de club al albilor. L-am invidiat și pentru asta și pentru multe alte lucruri, cum ar fi faptul că taică-său era bogat, iar el știa să fie foarte dezinvolt în compania altor oameni. Arătos ca un actor de cinema, are un păr moale, blond-roșcat, aranjat întotdeauna fără cusur și care abia acum, după ce Jake a sărit de cincizeci de ani, începe să-și piardă din strălucirea aceea care îți dădea mereu impresia că se afla sub lumina reflectoarelor. Are niște ochi atrăgători, cu gene lungi și groase, destul de rare la un bărbat și care i-au conferit, încă din copilărie, deși nu ieșea cu nimic altceva în evidență, aspectul înșelător al unei persoane care dispune de o profunzime lumească tipică adulților. Fetele au roit întotdeauna în jurul lui, iar bănuiala mea e că le-a aplicat un tratament foarte crud, atrăgându-le în stilul lui caracteristic și făcându-le vânt imediat după ce reușea să le desfacă picioarele.

Cu toate acestea, la a paisprezecea încercare de a mă identifica, după ce tocmai renunțasem să fiu Vincent Van Gogh, Jack Kerouac și Dick Tracy, hotărându-mă să fac o încercare la drept și să dau curs în acest fel dorinței tatălui meu, idealul meu a devenit nimeni altul decât Jake. Drumurile noastre se despărțiseră după terminarea liceului, numai că rolul meu de logodnic al Norei ne-a pus din nou în legătură, cu prilejul unor mici probleme familiale, iar Jake a simțit că era de datoria lui să-mi dea câteva sfaturi și sugestii legate de facultatea de drept și de practica juridică. Pe urmă, după ce am început să lucrez în cadrul BAD, mi-a solicitat un serviciu destul de delicat, pentru care s-a simțit obligat să se revanșeze peste ani, aducându-mă aici.

Un om cu scaun la cap i-ar fi recunoscător lui Jake Eiger pentru așa ceva. Anul trecut am câștigat 228 168 de dolari și asta după ce mi-au tăiat din leafă de trei ori la rând. Fără Jake, probabil că aș sta în cine știe ce birou de două parale și aș încerca să lucrez pe cont propriu, dând târcoale secțiilor de poliție sau uitându-mă rugător la un telefon care refuză să sune. Însă Jake a început să zboare, iar eu să plutesc. La ora asta continuă să vrea să ajungă la stele cu mâna, motiv pentru care m-a îndepărtat din cale și m-a dat peste cap, făcându-mă să mă prăbușesc în gol. Dacă aș fi obtuz, i-aș purta pică, întrucât fără mine Jake Eiger ar fi și acum un omuleț între două vârste, care ar căuta mai departe explicații pentru renunțarea la avocatură cu atâția ani în urmă.

— Wash, Mack, a rostit Martin, punând receptorul în furcă, scăpând și de ultima întrerupere și așteptând ca secretara să iasă în fine din birou. În legătură cu fratele Kamin.

— A, da, am spus, arborând un zâmbet deschis și așteptând să-l văd pe Martin mergând pe sârmă, fără plasă dedesubt.

— Jake își dă seama, firește, că Bert și-a luat din nou concediu cu de la sine putere, cum a mai făcut-o de atâtea ori.

— Exact.

Zâmbete. Wash a râs în gura mare. La ce chestii îl duce mintea pe Martin.

— Și, sincer să fiu, mi s-a părut normal să-i împărtășim și lui Jake lucrurile care ne frământă. Absolut totul. Nu vreau să existe niciun fel de neînțelegeri.

Martin a continuat, afișând o gravitate impresionantă. Pe durata discursului său, liniștea s-a instalat în încăperea care avea ferestre pe trei dintre cei patru pereți și care era plină de picturi abstracte și de bizarerii artistice pe care Martin le adoră — ceasuri neobișnuite, o măsuță rezemată de perete, a cărei sticlă acoperea un întreg orășel miniatural cioplit din arbori exotici, un toiag de șaman care imita zgomotul unei cascade dacă îl întorceai cu susul în jos. În locul clasicei fotografii de familie, pe un scrin era cocoțată un fel de

sculptură în plastilină, care îi reprezenta pe Martin, soția și cei trei copii ca pe niște personaje desprinse din *Cabbage Patch Kids.* Martin se afla în spatele biroului spre care erau îndreptate, într-un aranjament subtil, toate piesele de mobilier din cameră, prezidând adunarea de la o masă de lucru provenită din trunchiul unui stejar bătrân de o mie de ani.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă Martin cu mult înaintea lui Wash, care era așezat într-unul din scaunele barceloneze ce alcătuiesc un fel de avanscenă în fața biroului lui Martin. Când Wash a înțeles într-un târziu că Martin detalia bănuielile pe care le nutream cu toții despre Bert, a făcut un vag gest de protest. Numai că era limpede că n-avea timp să studieze atent problema, așa încât a preferat să se abțină de la alte atitudini.

Martin a scos cheia scrinului —pe care o ținea ascunsă în pântecele de cauciuc al unei dansatoare orientale în interiorul căruia fusese amplasat un ceas — și a dat la iveală teancul de documente pe care personal le văzusem cu o zi în urmă. I-a explicat lui Jake că nu am găsit niciun document acoperitor pentru cecurile în chestiune, în clipa când a început să simtă că era ceva în neregulă, Jake a pornit să se foiască în scaun. Însă Martin, omul principiilor ferme și al implicării nemijlocite, n-a dat niciun semn de slăbiciune, deși sunt sigur că nu i-a fost deloc ușor. Pentru el, G & G a însemnat totul încă de pe vremea când era mâna dreaptă a lui Leotis Griswell și, în plus, Martin adoră tămbălăul și tapajul care se fac atunci când se strânge toată lumea laolaltă. Convingerea lui nestrămutată e că echipa e mai importantă decât suma componentelor. E farul meu călăuzitor, omul pe care îl admir și care acum oferea suficiente motive pentru o asemenea admirație. Nu mai departe decât ieri Comisia hotărâse să mai aștepte până la informarea clientului. Cu toate acestea, Martin își proba atașamentul la ceva mult mai însemnat decât succesul firmei, și anume la valori și la sentimentul datoriei, precum și la codul avocatului. Clientul pusese pe neașteptate o întrebare la care trebuia răspuns prin dezvăluirea purului adevăr, iar el, Martin, nu era dispus să-l tăinuiască.

Între timp, Martin începuse să explice planul Comisiei și modul în care pornisem personal în căutarea lui Bert, cu speranța că va putea fi convins să renunțe. De la Jake, Martin cerea doar un scurt răgaz, de două săptămâni, cu promisiunea că, după aceea, eu însumi aveam să redactez un raport amănunțit. Pregătindu-se să rezume datele problemei, s-a ridicat și s-a așezat pe marginea din față a biroului.

— Dacă îi putem spune lui Bert că tu, că TN privește lucrurile cu înțelegere, i-a declarat el lui Jake, cred că avem o șansă, o șansă autentică de-a ne recăpăta banii. Iar dacă reușim s-o facem, poate că evităm și scandalul. Mi se pare cea mai bună soluție pentru toată

lumea.

Acestea fiind zise, Martin s-a oprit. Își rostise apelul, iar farmecul și remarcabila sa putere de convingere s-au concentrat asupra lui Jake. Noi nu făceam altceva decât să așteptăm. La drept vorbind, fusese un act de mare temeritate. Probabil că Gage & Griswell era pe punctul de-a se întâlni undeva pe fundul oceanului cu civilizația pierdută a Atlantidei. M-am gândit că nu era exclus ca Wash să dea în primire și chiar și mie începuse să mi se facă pielea ca de găină, în timp ce anticipam (sau încercam să anticipez) reacția lui Jake. În ce-l privește, acesta din urmă arăta mai rău ca niciodată, iar chipul său avea nuanța pământie — și de multe ori fatală — a unui om pradă șocului.

— De necrezut.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a spus Jake. Apoi s-a ridicat în picioare și a dat de două ori ocol scaunului pe care stătuse, schimbând direcția de deplasare la jumătatea traseului.

— Cum naiba o să mă înțeleg cu șefii ăi mari?

A fost o întrebare pe care și-a pus-o în primul rând sieși, atingându-și buzele cu vârfurile degetelor și lăsând să se vadă că nu avea niciun răspuns. A rămas pe loc, evident îndurerat și refractar la ideea de discutare a repercusiunilor, ca și cum ar fi întâmpinat un obstacol de ordin lexical și nu s-ar fi putut preta să folosească vorbe urâte.

— Ne-am adunat aici ca să te ajutăm, a spus Wash.

— A, m-ați ajutat zdravăn, a răspuns Jake cu o strâmbătură sugestivă.

În ultimul timp, TN o dusese foarte greu, dacă se poate spune așa ceva despre o companie ale cărei profituri brute se cifrează la patru miliarde pe an. Aproape tot ce deține societatea — hoteluri, agenții de închirieri auto, linii aeriene — depinde în mare măsură de fluctuațiile traficului de călători, care au fost extrem de mici după ciondăneala avută cu cei de la Sodamn Insane. Faptul nu a constituit o surpriză, dat fiind că oricine ar fi studiat cât de cât domeniul ți-ar fi putut spune că întreprinderile de acest gen, dezvoltate pe mai multe direcții, cunosc o evoluție ciclică. Pentru a se diversifica, TN s-a lansat cu un deceniu în urmă în eliberarea cecurilor de călătorie, după care și-a făcut intrarea și la Banca Sunbelt, la momentul oportun ca să asiste în direct la falimentul provocat de imposibilitatea de a mai acorda împrumuturi. După războaiele financiare sinucigașe din vara trecută, compania a pierdut cam șase sute de milioane de dolari și a traversat un al treilea an nefast consecutiv. Pentru oprirea alunecării pe tobogan, directorii de afară l-au adus pe Tadeusz Krzysinski în funcția de președinte executiv, acesta fiind primul care a depășit nivelul de vicepreședinte și care nu era unul de-al casei. Printre multe alte reforme, Tad a redus drastic cheltuielile și a făcut tot posibilul să-l tragă de limbă pe Jake referitor la relația dintre el și G & G, în ideea

că asta ar putea da și mai mult de lucru departamentului juridic de la TN. Krzysinski a fost auzit făcând referiri călduroase la o firmă de avocați care avea două sute de persoane, care funcționa în Columbus și care începuse să-i placă pe vremea când se afla în ultima lui încarnare, ca președinte la Red Carpet Rentai Car.

Acest lucru constituie, eufemistic spus, un motiv de îngrijorare pentru Gage & Griswell, dat fiind că TN nu a obținut niciodată mai puțin de 18 % din profiturile noastre. Martin și Wash au tot încercat să-l sensibilizeze pe Krzysinski, luând masa cu el, invitându-l la tot felul de întruniri și reamintindu-i în repetate rânduri cât de mult l-ar costa să renunțe la cunoștințele noastre despre TN și despre problemele juridice pe care le întâmpină. Drept răspuns, Krzysinski a subliniat că decizia trebuie s-o ia Jake — principalul lui consilier, ca și ceilalți, de altminteri, este liber să-și aleagă avocații din exterior cu care lucrează — iar asta a fost o mișcare isteață, dat fiind că atât Jake, cât și G & G au susținători în consiliul de conducere de la TN. Numai că Jake s-a contaminat cu dorința birocraților din corporații de-a avea cât mai mult teritoriu la dispoziție și sub control. La ora asta, el râvnește la un loc în consiliu și la funcția de vicepreședinte, pe care i le poate oferi doar Krzysinski, și manifestă o dispoziție copilărească de a-și mulțumi președintele, chiar dacă, la drept vorbind, nu se simte deloc în largul lui când are de-a face cu el. Așa cum se întâmplă adeseori în cadrul unei corporații, se vorbește mai mult decât se acționează. Jake a trimis doar câteva firimituri la Columbus, ca de altfel la multe alte firme. Însă în afaceri, la fel ca în base-ball, șeful cel mare e cu ochii pe tine chiar din prima zi de activitate.

Între timp, Jake se întorsese spre mine.

— E o treabă foarte delicată, Mack, și vreau să știu absolut tot ce faci. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fii discret, a adăugat el.

Jake e familiarizat cu postura de factor de conducere. A rămas în picioare preț de o clipă, îndreptându-și silueta zveltă și de înălțime medie, și și-a acoperit ochii cu o mână. Purta un costum elegant, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez extrem de scumpă, iar în momentul când și-a îndreptat degetul spre mine, i-am văzut mâneca de la cămașă, pe care era brodat elementul lui decorativ preferat, care consta în propriile inițiale: J.A.K.E., adică John Andrew Kenneth Eiger.

— Dumnezeule, a mai rostit Jake după o ultimă chibzuință, după care a plecat.

Wash s-a ridicat ca să-l urmeze. Din profil, chipul lui bătrânicios ajunsese să semene cu o tigvă. A rămas pe loc câteva clipe, neștiind ce să facă și prins între dorința de-a se ciorovăi cu Martin și imboldul de a-l consola pe Jake. În cele din urmă, l-a ales pe al doilea. Un om cu școala lui știa exact ce trebuia să spună: Lasă-ne ceva timp. Nu te

pripi. Dacă-l găsim pe Kamin, totul se poate rezolva.

Din spatele biroului din lemn de stejar vechi de o mie de ani, Martin i-a urmărit cu privirea, după care m-a întrebat:

— Ce părere ai?

Stătea cu mâinile împreunate pe burtă și cu fața îngropată între bretelele asortate, așa încât bărbia i se sprijinea pe cămașa lucrată de comandă și împodobită cu dungi verticale stridente.

— Îți spun imediat după ce-mi revin din paralizie, am rostit, simțindu-mi încă inima cât un purice. Parcă nu trebuia să spunem nimic.

Martin e unul din acei oameni — foarte numeroși în mediul avocățesc — a căror minte le conferă o dimensiune literalmente cosmică. Are o inteligență care evoluează în cele mai diferite direcții și dezvoltă o viteză supersonică. Stai cu el de vorbă și te simți înconjurat din toate părțile, așa încât te întrebi: Dumnezeule, oare ce-o fi în mintea lui? Știu foarte bine că, înainte de-a mai apuca să scot vreun cuvânt, va fi analizat deja de trei ori tot ce spusesem până în momentul respectiv. Pe lângă această versatilitate a intelectului, Martin dispune și de o foarte corectă înțelegere a firii omenești, chiar dacă nu se știe nici până în ziua de azi cum își folosește acest dar. Un lucru e cert: Martin nu va putea fi confundat sub nicio formă cu Maica Tereza. Ca toți cei care au studiat dreptul cu minimum de timp și maximum de pricepere, Martin e în stare să-ți smulgă inima din piept dacă e nevoie. Pe de altă parte, când stai de vorbă cu el, te simți ca și cum ai lua parte la o întrecere în care îți dai seama singur că nu poți răspunde cu aceeași monedă observațiilor lui afectuoase și inteligente și nici sentimentului (pe care ține morțiș să ți-l împărtășească) de permanentă anticipare a ceea ce ai de spus. E ceva de genul: eu pe tine te cunosc, tu pe mine nu. Adevărata lui locuință se află într-o zonă inaccesibilă, undeva în apropierea Olimpului. Însă Martin era foarte rar atât de înșelător ca de data asta. Părea impasibil la tot ce se întâmplase în cameră. La observația mea a răspuns cu un semn imperceptibil din mână, ca și cum mi-ar fi dat de înțeles că nu se mai putea da ceasul înapoi.

— Ce crezi c-o să spună Krzysinski când o să-i relateze Jake toată tărășenia? l-am întrebat.

Martin a închis ochii pentru a cântări mai bine întrebarea, de parcă lui nici prin cap nu i-ar fi trecut să și-o pună. Când și i-a deschis la loc, pe chipul brăzdat de riduri am putut deslușI pentru o clipă ceva învecinat cu hazul, o ironie înțelegătoare. S-a ridicat în picioare și m-a țintuit cu privirea, chiar în clipa când unul dintre ceasurile lui ciudate s-a auzit undeva în încăpere, imitând sunetele scoase de o veveriță siberiană.

— Cred că ar fi bine să-l găsești pe Bert, mi-a spus el.

VI. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS

A. Veștile bune

În cea mai mare parte a timpului în care înregistrez toate aceste lucruri, vorbind la dictafon, nu am în fața ochilor chipurile lui Carl, Wash și Martin. Efectiv nu pot să mi-i închipui ținând paginile astea în mână. Prin urmare, trebuie să mai existe cineva căruia să mă adresez de fapt și care să stea aici, în dormitorul meu cumpărat de la vechituri, în toiul nopții. În liniștea care mă înconjoară, vocea mi se pare a fi totuna cu spiritul, la fel cum cea mai bună reprezentare a unei lumânări este o flacără. În acest caz, poate că dictafonul funcționează ca un mediu, ca o modalitate de realizare a comunicării cu cei dragi care nu mai sunt printre noi. Poate că, de fapt, e vorba doar de un mesaj prelungit pentru scumpa mea Elaine, cu care obișnuiam să stau de vorbă de trei ori pe zi. Astăzi i-am simțit absența la modul acut și, chiar în timp ce stăteam la birou, neliniștit și prost dispus, simțindu-mă stupefiat de vânătoarea pe care trebuia s-o declanșez pe urmele lui Bert, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea urechea ei răbdătoare, căreia îi șopteam atâtea și-atâtea observații ciudate.

M-am uitat din nou la ce era scris pe cartea de credit bancar a lui Kam Roberts. Îmi cocoțasem picioarele pe birou, o piesă masivă, de epocă, asemănătoare întrucâtva unei nave cu aburi multietajate și acoperită pe întreaga ei suprafață trandafirie de o droaie de mesaje telefonice care nu mai erau de actualitate, rapoarte bune de aruncat la coș, însemnări și transcrieri pe care însă nu apucasem să le îndosariez. Când am sosit la G & G, grație sprijinului lui Jake Eiger, și am fost făcut partener chiar din perioada primilor ani, după ce Jake mi-a dat de lucru până peste cap, am avut posibilitatea să-mi renovez biroul, însă n-am profitat niciodată de ea, fiind probabil prea beat ca să-mi pese. În toată această perioadă, m-am folosit doar de lucruri care erau, de fapt, de mâna a doua: biroul masiv din lemn de nuc, bibliotecile cu geamuri de protecție pentru fiecare raft, două fotolii rotunjite din piele și cu ținte de alamă, un covoraș oriental foarte frumos, deși cam uzat, un calculator personal și lucrurile pe care mi le adusesem de acasă. Singurul obiect la care țin mult atârnă pe perete și este o reproducere nemaipomenită după Beckmann, care înfățișează unul din acele clasice grupuri de oameni derutați care își pierd vremea într-un restaurant. Ziua am o priveliște minunată a apei și a extremității vestice a centrului orașului, mărginite de Interstate, cu alte cuvinte de drumul național 843.

M-am gândit fără pic de entuziasm la modul în care trebuia să-l fac fericit pe Martin și să-l găsesc pe Bert. Voiam în continuare să stau de vorbă cu stewardesa care ocupa apartamentul de deasupra lui, numai că nu știam cum o cheamă — nu-și scrisese numele pe cutia poștală —

și mă treceau fiori pe șiră numai când îmi imaginam că trebuia să ajung din nou în apropierea acelui cadavru. Am dat un telefon interurban la Scottsdale și, la a doua încercare, am găsit-o pe sora lui Bert, doamna Cheryl Moeller, pe care o cunoscusem la înmormântarea mamei lor. Nu știa unde era fratele ei și nu mai primise nicio veste de la el de luni de zile, lucru perfect logic de altminteri. Pe de altă parte, nu ținea minte ca Bert să fi avut vreun prieten pe nume Archie. Din vocea ei am tras concluzia că își iubea fratele la fel de puțin ca de obicei, iar la sfârșitul convorbirii m-a asigurat că, până la urmă, Bert tot o să apară, ca de fiecare dată.

Băieți, Elaine — oricine-ați fi —, trebuie să vă mărturisesc că anchetatorul care sunt s-a dovedit pus în imposibilitatea de-a reacționa. M-am mai uitat o dată peste documente. De ce reținea Bert camere la hoteluri în seara meciurilor, când avea un apartament liber la o milă depărtare? Pornind de la o inspirație de moment, am sunat la U Inn. Am dat peste centralista hotelului și am recurs la ceea ce noi, cei de la financiar, numim o convorbire sub pretext. Am spus că încercam să fac rost de informații despre un cetățean cu care avusesem o întâlnire de afaceri la U Inn pe 18 decembrie. Îmi uitasem mapa cu documente într-un taxi și speram ca recepția hotelului să aibă adresa sau numărul lui de telefon.

— Care e numele domnului? a întrebat centralista.

— Kam Roberts.

M-aș fi mulțumit cu un indiciu, cât de mic, despre locul unde se ascundea Bert. Am auzit cum se tastează pe clapele unui computer, după care a trebuit să mă resemnez cu o așteptare care mi s-a părut interminabilă. Apoi însă am fost preluat de un individ pe nume Trilby, care s-a recomandat drept director asociat. Acesta a început prin a-mi cere numele și numărul de telefon, pe care i le-am dat.

— O să verific în registru, domnule Malloy, și o să-l rog pe domnul Roberts să vă sune.

Nu ținea figura. Bert nu era tâmpit să aștepte să dea nas în nas cu vreunul dintre parteneri.

— De mâine plec în concediu și am neapărată nevoie să dau de el. Am vreo șansă?

— Un moment, vă rog.

A durat mult mai mult decât atât, dar, când a revenit la aparat, Trilby părea foarte mulțumit de sine.

— Domnule Malloy, cred că aveți niște însușiri speciale. Domnul pe care-l căutați se află la noi în hotel.

Am avut impresia că mi s-a oprit inima în loc.

— De Kam Roberts vorbiți? Sunteți sigur?

Trilby a râs.

— Mă rog, n-aș spune că există cineva care să-l cunoască aici, dar

avem un domn care poartă acest nume și care ocupă camera 622. Vreți să-i transmitem să vă sune? Sau să-i spunem pe la ce oră o să treceți să-l vedeți?

Am rămas pe gânduri câteva clipe.

— Pot să vorbesc cu el?

Trilby a plecat și s-a întors din nou, după ce am auzit în receptor o variantă simfonică extinsă a cântecului *Raindrops Keep Falling on My Head*.

— Nu răspunde nimeni, domnule Malloy. Ce-ar fi să treceți pe aici mai pe seară și până atunci îi lăsăm un mesaj, ca să știe că o să-l căutați.

— Sigur, am spus. Sau mai sun o dată.

— Veniți direct sau sunați, a rostit Trilby, în timp ce scria un mesaj.

După ce am pus receptorul în furcă, am petrecut o bună bucată de timp privind râul. Chiar în fața mea se înălța o clădire care era încă împodobită ca pentru Crăciun, cu o mulțime de lampioane și cu un brâu de ilice pe acoperiș. Ceva nu mi se părea logic. Bert avea toate motivele să rămână ascuns — partenerii lui, poliția și poate chiar necunoscutul care i-l plantase pe omul de afaceri cu ochi bulbucați în frigider porniseră în căutarea lui. Dar ce rost avea să se ascundă în Kindle, unde, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea peste cineva cunoscut? Oricum, trebuia să ajung acolo cât mai repede, înainte ca Bert să primească mesajul ăla idiot în care îmi folosisem numele adevărat și care ar fi avut, fără îndoială, darul să-l facă s-o ia încă o dată din loc.

Am coborât cu liftul și am traversat strada, până la centrul de gimnastică de întreținere unde joc *squash* cu Brushy. Mi-am pus treningul și mi-am vârât portofelul într-un buzunar, iar apoi am început să alerg. Erau douăzeci și opt de grade, așa că irlandezul din mine a reușit o primă parte a traseului în condiții bune, numai că după patru cvartale am cam rămas fără suflu și am fugit dezordonat, până când plămânii afumați de țigări au ajuns să mă doară, de parcă aș fi respirat într-o groapă cu clorură de var. Pe urmă m-am oprit, iar transpirația mi-a înghețat pe vârful nasului.

Am ieșit din centrul orașului și am ajuns în niște zone unde casele cu câte două apartamente stăteau ca niște cloști în spatele peluzelor înghețate, iar copacii desfrunziți golași și negri, se înălțau amenințător pe marginea aleilor. Îmboldit de starea de spirit pe care o aveam atunci, m-am abătut din drum și am mai alergat o porțiune, până am ajuns la marginea ghetoului, ca să pot să trec pe lângă St. Bridget's School. Aceasta este o clădire din stuc, brăzdată de niște crăpături lungi, care seamănă cu tot atâtea fulgere. Acolo, timp de peste treizeci și unu de ani, Elaine a fost bibliotecara școlii, ocupându-se cu „hrănitul flămânzilor", după cum singură obișnuia să spună. Era o

persoană cu convingeri nestrămutate. Dată fiind firea mamei noastre, am ajuns să nu mai știu pe ce lume mă aflam, gata oricând să-mi schimb părerile în funcție de crizele ei de nervi, care se puteau isca din orice. Spre deosebire de mine, Elaine era mai deșteaptă și știa s-o țină la respect. Bănuiesc că disputele de soiul ăsta au făcut-o să fie în contratimp cu toată lumea. Când toți erau așezați, Elaine stătea în picioare. Dacă familia era la masă, Elaine se grăbea să dea târcoale prin bucătărie. Prefera să fie singură și să nu aibă niciun fel de companie, lucru care se pare că a rămas neschimbat până la sfârșit.

A ajuns să fie o fată bătrână crescută în catolicism, o ființă spiritualizată, care nu prea se adapta lumii obișnuite și nici nu avea cum, dat fiind că ora ei de deșteptare era cinci dimineața. În fiecare zi participa la liturghie, petrecându-și o bună parte din vreme alături de călugărițe și încercând, prin eforturi depuse în întreaga parohie, să atragă noi membri pe calea cea dreaptă. Pe de altă parte, a avut și câteva perioade lumești, câțiva prieteni cu care a păcătuit, și trebuie spus că era o companie foarte dificilă pentru cel din jur, fiind una din acele tinere irlandeze cu limba ascuțită și cu mintea ageră. Moștenise pe deplin firea tăioasă a mamei, numai că, în vreme ce Bess nu făcea deloc economie de vorbe de ocară și păreri proaste referitoare la ceilalți, umorul lui Elaine era îndreptat în principal împotriva propriei persoane. Existau, cu toate acestea, împunsături șoptite chiar în timp ce plecai de la locul tău sau te întorceai cu spatele și, de fiecare dată, săgeata se oprea drept în inimă. Singurul ei neajuns a luat naștere cât se poate de firesc — a început să bea. Seara în care a plecat de la noi de-acasă, amețită de atâta rachiu de prune și grăbită să se înscrie imediat pe drumul național 843, a fost ultima seară din viața mea în care m-am îmbătat.

Odată ajuns la AA[5], unde am dat același rateu ca la biserică, arătându-mă impresionat de credință, dar nefiind dispus să mă conformez ritualurilor zilnice pe care trebuia să le urmez, mi s-a spus să mă las în voia unei puteri care să vină de undeva din afara mea. Nu te baza pe faptul că poți să învingi demonii pe cont propriu. Ajutorul de care am nevoie doar tu mi-l poți furniza, Elaine. Și uneori, în timp ce ți-l cer, în timp ce alerg pe niște străzi mohorâte spre U Inn sau stau singur cuc în puterea nopții și șoptesc la câțiva centimetri de dictafon, am revelația șocantă a unui adevăr cu totul neplăcut.

Îmi lipsești de zece ori mai mult ca Nora.

B. Veștile rele

În cele din urmă, am ajuns în apropierea universității și a zonei învecinate, deosebit de evoluate și integrate atmosferei încă de la începutul secolului prin librăriile existente și prin aerul vag boem. U Inn se afla la intersecția dintre Calvert si University, iar eu am dat ocol pe îndelete parcării, după care am intrat alergând pe ușa din față,

făcându-i semn cu mâna portarului și jucând rolul unui client obișnuit al hotelului, un om de afaceri aflat într-o călătorie în interes de serviciu, care se hrănește cu minuturi de la bar și face gimnastică de întreținere in fiecare dimineață. Am fugit până la lift, am dat buzna înăuntru, nimerind lângă o grăsană care fluiera de una singură, și am mers până la etajul șase.

Din camera 622 nu se auzea niciun sunet. Mi-am lipit urechea de ușă și am răsucit clanța. Așa cum îmi închipuisem, într-un flotei dintr-un orășel de genul ăsta nu existau șanse să dau peste niciuna din clanțele sau ușile care să cedeze în fața șmecheriilor învățate de la Pigeyes. Ușile erau prevăzute cu armătură metalică, iar încuietorile fuseseră înlocuite cu niște dispozitive electronice, constând într-o cutiuță din alamă și având niște luminițe, pentru care trebuia să introduci un soi de cartelă de plastic pe care ți-o dădeau la recepție în loc de cheie. Am bătut tare la ușă. Niciun rezultat. Un individ suspect, îmbrăcat cu o jachetă din piele de șopârlă, a trecut pe lângă mine, obligându-mă să rămân cu ochii pe el până când a făcut rost de niște gheață și a dispărut pe sub semnul de ieșire aflat în celălalt capăt al coridorului slab luminat.

Deja îmi planificasem următoarea mișcare. Tipul de la telefon îmi spusese că nimeni din cei de-aici nu-l cunoștea pe Kam din vedere. Am avut anumite rețineri, însă trebuia să acționez cumva. Ăsta era șpilul unei vieți trăite pe marginea prăpastiei. Eram nevoit să aflu ce naiba pusese la cale Bert. Și parcă îmi venea mai ușor să pătrund pe furiș la el în cameră decât să-mi anunț vizita, motiv pentru care am scos din buzunar cartea de credit pe numele lui Kam Roberts.

La recepția din holul hotelului, m-am adresat unei blonde drăguțe, despre care mi-am imaginat că era studentă, ca de altfel mulți alți tineri de acolo.

— Sunt domnul Roberts de la 622. Am ieșit să fac mișcare și, distrat cum sunt, la plecare am luat cartea de credit în loc de cartela pentru deschiderea ușii, am rostit, arătându-i cartea de credit cu un aer degajat și bătând ușor cu marginea ei în tejghea. Poate că îmi dați alta.

Tânăra a dispărut undeva în spate. Dacă e să fim sinceri, locul ăsta era destul de dubios, mai ales în contrast cu nivelul cu care te obișnuiești tot călătorind cu clasa întâi. Aspectul sărăcăcios era scuzat, firește, prin poziția favorabilă a hotelului, ceea ce voia să spună că nu mai exista un altul pe o rază de o milă în zona universității, precum și prin atmosfera de nonconformism studiat. Așa cum probabil că vă așteptați, U Inn e un loc destul de bizar. Totul era zugrăvit în culorile universității, roșu-stacojiu și alb, iar pe pereții de la recepție se găseau fanioane, eșarfe și tricouri ale echipei studențești. Un program al meciurilor celor de la The Hands, alături de un afiș de carton pe care

era lipită o fotografie color a lui Bobby Adair, jucătorul care promitea să devină vedeta anului, fuseseră prinse în piuneze de o parte și de alta a recepției, iar când l-am studiat pe primul, am înțeles că un meci de baschet al celor de la The Hands probabil că l-ar fi făcut pe Bert să se întoarcă în oraș, indiferent de riscurile cărora li s-ar fi expus.

Numai că astăzi nu exista niciun meci. Lucru valabil atât pentru ziua de ieri, cât și pentru cea de mâine. De fapt, o mulțime de lucruri nu corespundeau. Pe programul afișat, meciurile acasă erau scrise cu roșu, iar cele disputate în deplasare cu negru. Nu aveam cartea de credit bancar a lui Kam la mine, dar de optsprezece ore mă tot uitam la ea și eram foarte sigur că memorasem aproape tot ce era trecut acolo. Lucrul care mă deranja era că zilele nu se potriveau. Pe data de 18 decembrie, adică ultima dată când Bert fusese aici, The Hands jucaseră acasă. Numai că, potrivit programului, de atunci echipa evoluase la Bloomington, Lafayette și Kalamazoo și o făcuse în zile care nu coincideau cu datele când Kam avusese cheltuieli în acele orașe.

— Domnule Roberts, îmi mai arătați puțin cartea de credit? m-a întrebat blonda după ce s-a întors.

Rămăsesem cu cartea de credit în mână, iar tânăra a luat-o până să prind de veste. Preț de o clipă mi-a venit s-o iau la fugă, însă fata arăta de parcă s-ar fi tăvălit toată ziulica într-un car cu fân și avea niște ochi nevinovați, ca două albăstrele. Era una din cele douăzeci de milioane de blonde ale căror priviri sunt prea obișnuite ca să ascundă vreun șiretlic. Fata a dispărut din nou în oficiu, dar n-a lipsit decât câteva secunde.

— Domnule Roberts, a rostit ea după ce s-a întors, domnul Trilby ar vrea să stea puțin de vorbă cu dumneavoastră aici, în spate.

Mi-a deschis ușa și mi-a arătat oficiul de dimensiuni reduse, însă am rămas în prag, simțind cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— S-a întâmplat ceva?

— Mi se pare că aveți un mesaj.

A, da. Sunase vechiul meu amic Mack Malloy. Perspicacele domn Trilby probabil că voia să-mi spună că Mack avea o voce suspectă. În cămăruța din spate se aflau trei bărbați, un negru care stătea așezat la o masă de lucru și pe care l-am identificat ca fiind Trilby și individul cu înfățișare de derbedeu, care trecuse pe lângă mine pe coridor. Ultimul care s-a întors spre mine a fost cel de-al treilea.

Pigeyes.

Intrasem în rahat până în gât.

C. V-ar deranja dacă partenerul v-ar face așa ceva?

Povestea asta nu prea are nimic frumos în ea, Elaine. Pigeyes și cu mine am lucrat împreună în brigada tactică aproape doi ani, în care am împărțit și bune și rele, am ras lăzi de whisky și ne-am prăpădit de

râs. Eu eram papițoiul cu caș la gură trecut prin liceu și ajuns la facultate, el individul care știa tot ce se întâmpla pe străzi încă de la șapte ani. Eu vorbeam cu voce tare despre Edward Hopper și Edvard Munch, în timp ce mergeam noaptea cu mașina pe străzile orașului, el le lua la pipăit pe toate curvele ieșite la agățat. Grozavă echipă făceam!

Colaborarea cu tipul ăsta a fost dintotdeauna o aventură. Pigeyes era unul dintre acei polițiști de modă veche, care credeau că părinții trebuie să aibă grijă de copii, că e de datoria ta să te duci la biserică și să te rogi lui Dumnezeu să te mântuiască și că, după aceea totul depinde de poziția pe care o ai și de modul cum privești lucrurile, bine sau rău. Mă rog, câteodată se mai întâmplă să te uiți și cruciș. Făceam deja echipă cu el de vreo optsprezece luni, când am descoperit un depozit de droguri, o mică unitate de împachetat, amplasată într-un bloc sărăcăcios. Ne luaserăm după un pungaș de mâna a doua pe care-l urmăriserăm pe stradă, convinși că-l văzuserăm făcând schimb de pachete, iar apoi, temându-ne să nu rămânem cu buza umflată, ne hotărâserăm să dăm buzna pe ușă și să-i prindem pe bandiți asupra faptului, fără să așteptăm întăririle. Lui Pigeyes i-a plăcut mereu să facă pe cowboy-ul — se credea în filme și era atât de ațâțat când adulmeca un pericol, încât ai fi crezut că fusese străpuns în braț cu un piron.

În orice caz, ceea ce vă povestesc în continuare ați văzut mai mult ca sigur la Cinema Odeon: Am intrat cu pistoalele scoase, s-au auzit o sumedenie de urlete și replici în două sau trei limbi, câțiva oameni s-au aruncat pe geam sau au ieșit pe scara de incendiu, iar un nenorocit a luat-o întâi la fugă într-o direcție, apoi în alta, ducând sub un braț un pachet și sub celălalt un cântar. Am deschis cu piciorul ușa closetului, unde am găsit o fetișcană stând pe vas cu fusta înflorată adunată în jurul pântecelui, ținând un bebeluș cu o mână și folosindu-se de cealaltă ca să-și vâre în vagin un săculeț plin cu praf alb.

Am reușit să pun mâna pe patru tipi care rămăseseră întinși pe podea, cu fața în jos. Pigeyes și-a susținut recitalul obișnuit, băgându-le pistolul de serviciu în ureche și spunându-le fel de fel de lucruri înfiorătoare, până când au început să geamă sau să facă efectiv pe ei, după care și-a concentrat atenția asupra unei măsuțe dintr-un colț al camerei de zi, care era acoperită cu bani. Erau foarte mulți, adunați în niște teancuri care, de la distanță, te făceau să crezi că era vorba de niște hârtii oarecare. Pigeyes îi chemase prin radio-emițător pe cei de la brigada de narcotice, ca să ne dea o mână de ajutor la arestări, însă până la sosirea acestora, fără să stea pe gânduri, a luat două teancuri de bancnote, având fiecare câte trei sau patru mii de dolari, și mi-a dat și mie unul. Am luat banii, dar i-am dat înapoi în mașină, după sosirea celor de la narcotice.

— Ce-i asta? m-a întrebat Pigeyes.

— Sunt student la drept, am răspuns, dat fiind că între timp fusesem admis.

— Și?

— Și n-ar trebui să fac porcării de-astea.

— Hei, pe ce lume ești?

După care m-a descifrat fără probleme și mi-a prezentat adevărul gol-goluț. Oare îmi închipuiam că tipii de la brigada de narcotice n-aveau să se înfrupte și ei din bucate? Ce trebuia să facem, să lăsăm totul pe masă, pentru ca rahații ăia de mexicani să poată recupera suma după ce judecătorul Nowinski va fi hotărât că pătrunseserăm ilegal în încăpere? Sau poate că era mai bine să așteptăm și să sperăm că fârțângăii de la secția de confiscări aveau să-și sacrifice o părticică din timpul de golf ca să trimită o citație, situație în care banii aveau să se rătăcească fie prin biroul funcționarului, fie pe acasă pe la un judecător? Eram atât de naiv încât să cred că mexicanii aveau să spună ceva? Niciunul nu avea habar de nimic, băiete. Erau făcuți mac și așteptau să fie trecuți pe malul celălalt.

— Sau poate că pur și simplu vrei să ai ce să-i povestești lui mami? a întrebat el în cele din urmă.

— Ia mai slăbește-mă.

Nu era prima oară că aveam discuții de genul ăsta. Indiferent ce ar fi făcut Pigeyes, mi-am zis, nu era singurul care proceda așa și cel puțin se străduia să nu mă amestece și pe mine. Însă de data asta voia să vâslim amândoi în aceeași barcă.

— Faci ce vrei și fac ce vreau. O să am timp berechet să mă gândesc, tot restul vieții. Basta.

S-a mulțumit să mă privească timp de câteva clipe, arătând chiar mai urât ca de obicei, cu maxilarele încleștate, cu niște ochi apatici și cu o expresie care devenise pasivă și neîncrezătoare. Asta era una din așa-numitele situații delicate. Semăna cu apartenența la Yakuza. Trebuia să-ți tai un deget ca să-ți dovedești atașamentul. Oare ce punea la cale? Privind înapoi, cred că a vrut doar să-mi demonstreze, înainte de-a da piept cu lumea, că ar fi bine să știu că nu există judecată infailibilă și că fiecare are șansele lui, pe care trebuie să și le valorifice. Prin urmare, am adus banii acasă, i-am arătat neveste-mii și, după ce i-am ținut trei săptămâni în sertarul pentru ciorapi, i-am dat surorii mele pentru St. Bridget s. Da, Elaine, de acolo au provenit și nicidecum dintr-o colectă a secției de poliție, așa cum ți-am spus inițial. Am primit un bilet de la șeful clasei a opta, pe care l-am păstrat toți acești ani; lucru cu desăvârșire inutil, dat fiind că oricum nu aveam de gând să-i spun cuiva cum au stat lucrurile în realitate, în fond, eram un polițist care trebuia să-l aresteze imediat pe Pigeyes și nicidecum să cânte *Que Sera, Sera* sau să facă acte caritabile cu niște

bani care fuseseră, de fapt, furați.

După două luni am început dreptul și, după alte câteva săptămâni, făceam parte din grupa 60 de la financiar. Pigeyes a făcut un tărăboi în toată regula când am plecat, organizând o petrecere de tot hazul și arătându-se dispus să nu precupețească niciun efort ca să iasă totul perfect.

În orice oraș te-ai afla, lucrătorii din poliție alcătuiesc un fel de confrerie secretă. Își spun „forțele de ordine" și sunt cât se poate de uniți. Se practică încrederea reciprocă, dar totul are o limită. Există o sumedenie de motive pentru asta și poate că cel mai important este că nimănui nu-i este efectiv simpatică poliția. Și de ce i-ar fi? E formată doar din indivizi care te privesc cu coada ochiului și așteaptă să calci pe bec. Și eu am fost polițist, dar, ori de câte ori văd un caraliu stând cumințel la un colț de stradă, primul lucru la care mă gândesc este „de ce mă filează ticălosul ăsta?"

Pe de altă parte însă, polițiștii lucrează pe cont propriu și fără ajutorul nimănui. Cohortele de avocați, procurori, judecători, guvernatori de închisoare și toată lumea aceea a legilor nu fac două parale când trebuie să te fofilezi prin cine știe ce subsol de casă și să-l cauți pe suspectul de tâlhărie pe care cică l-ar fi văzut doamna Washington luând-o la fugă. Nu-ți rămâne decât să intri pe ușa de la subsol și să aștepți în prag, iar apoi să ieși după cinci minute, clătinând din cap — iar toată liota de avocați, guvernatori și toți ceilalți rămân fără carne de tun. Însă tu ești singurul care riscă — nu numai că viața ta e singura în primejdie, dar în plus ești singurul care poate contribui la prinderea individului. Sistemul e ca și inexistent. Iată de ce îți vine atât de ușor să-l snopești în bătaie pe ticălosul care mai face și scandal după ce l-ai înhățat, vorbindu-ți fie despre maică-ta, fie despre violarea afurisitelor lui de drepturi constituționale, fără să mai țină seama că tocmai i-a crăpat cu o piatră căpățâna unui bătrânel de șaptezeci și șapte de ani ca să-l poată jefui. Îți vine ușor, fiindcă tu ești singurul care intră în acțiune și pentru că banditul e al tău. Singurii care înțeleg chestia asta sunt ceilalți polițiști.

Așa se face că, nemaiținând cont de celelalte lucruri — de faptul că faci parte dintr-o confrerie secretă și că nimănui nu-i place de tine —, polițiștii nu-și dau la cap unii altora. Când intri în acțiune, știi că ești singur și încerci să faci cum e mai bine. Și dacă se întâmplă uneori să nu fii la înălțimea așteptărilor, nu contează, fiindcă și ceilalți sunt la fel, corect? Mâine poți s-o iei de la capăt. Cine are căderea să aprecieze aceste lucruri? însă dacă începi să te ții de tâmpenii și să spui „te-am văzut cum ai dat chix", atunci se împute treaba și toată lumea din poliție începe să vorbească vrute și nevrute.

Trecem la o altă scenă: doi ani mai târziu, imediat după ce termin dreptul constituțional, mă trezesc cu doi tipi de la FBI, cu costume de

poliester și pantofi albi, care vor să stea de vorbă cu mine. Indivizii încep cu niște chestii de încălzire, gen am lucrat cumva cu Gino Dimonte, după care trec la subiect: am făcut parte din echipa care a realizat o captură de droguri cu trei ani în urmă, în aprilie? Mă știți că la aritmetică percutez imediat. Unul dintre traficanți a cedat în urma anchetei federale (după ce la nivelul statului nu s-a rezolvat nimic), dar a găsit un barosan cu relații care i-a promis reducerea pedepsei dacă era dispus să vorbească despre polițiștii din Kindle care bagă în buzunar ce nu-i al lor. Normal că traficantul nu-i dă în gât pe cei de care știe că o să mai aibă nevoie, ci doar pe Pigeyes, care s-a autoservit fără să ceară permisiunea. Văd întregul tablou în fața ochilor, îmi dau seama unde bat agenții FBI-ului și nu găsesc altceva de zis decât „A, da, cred că-mi amintesc, da, cum să nu, chestia aia când erau o grămadă de bani pe masă". Asta înseamnă că ai scame pe creier. La ce naiba m-oi fi gândit? A fost cel mai ciudat lucru care putea să mi se întâmple. Cinci secunde petrecute în holul de la drept au fost suficiente ca să-mi schimbe nenorocita asta de viață. Toți polițiștii care au auzit povestea — și credeți-mă că erau la curent cu mult înainte ca cerneala să se usuce în agendele celor de la FBI — au fost convinși că am făcut-o fiindcă eram la drept și simțeam că mă aflam undeva deasupra celorlalți. Caraliii sunt foarte sensibili la treburile astea cu diferențele de clasă, pe care pur și simplu nu mai pot să și le scoată din scăfârlie. Nu pot să uite că, pe un salariu de patruzeci de mii pe an, trebuie să-i apere pe milionari și să încaseze gloanțe pentru cine știe ce amator pe care îl doare undeva dacă trăiesc sau se curăță. Însă nu asta era problema, nu încercam să-mi fac prieteni și în alte sfere și, la drept vorbind, nu mi-au plăcut niciodată trădătorii. Pe de altă parte, nu pot să pun acest lucru pe seama caracterului meu eminamente moral, care m-ar fi îndemnat să spun adevărul. Mă cunosc destul de bine și n-are rost să prostesc pe nimeni. Am călcat strâmb și în situații mai nasoale, nu era vorba că refuzam să-mi ajut prietenul. Singura explicație e că, în clipa aceea, pe când rămăsesem în incinta Facultății de Drept, cu pereții aceia lambrisați, am avut exact același sentiment pe care îl trăisem în copilărie, când îmi dădeam seama că eram un înstrăinat într-o lume care parcă era alcătuită numai din obiecte. Bănuiesc că m-am comportat la fel ca atunci când eram în clasa a patra și când deșteptul de mine privea viața convins că exista ceva nelalocul lui și că acel ceva era întotdeauna propria mea persoană.

Oricum, povestisem deja cam trei sferturi din toată tărășenia când mi-am dat seama brusc că era ceva în neregulă. Agenții se prevalaseră de obișnuita imunitate în teritoriu, cu alte cuvinte spune tot și nu pățești nimic, nu-ți atingem niciun fir de păr. Am priceput brusc că problema mea n-avea nimic de-a face cu agenții federali, ci cu faptul

că trebuia să dau explicații amănunțite celor de la BAD, care erau foarte stricți față de cei nou-veniți. Imunitate. Delicte grave. Înșelarea încrederii. Nu aveam să fac deloc o impresie bună dacă le povesteam despre banii furați pe care îi ascunsesem în sertarul unde îmi țineam șosetele. Așa că am modificat finalul, relatând cum am intrat cu Pigeyes în mașină și cum i-am spus acestuia să strângă și banii care se aflau la mine, urmând să-i prezinte pe toți în instanță ca dovadă palpabilă.

După aceea lucrurile au intrat pe un făgaș aproape firesc. Am depus mărturie în fața marelui juriu, repetând ceea ce le declarasem agenților federali și fără să adaug nimic altceva. În ultimele mele șase luni ca polițist, am fost trecut la munca de birou și n-am mai ieșit în nicio misiune operativă, iar simpatia față de mine era atât de mare, încât până și personalul civil din cadrul secției îmi scuipa în cafea când mă întorceam cu spatele. Pe urmă Pigeyes a fost inculpat și a trebuit să compar în instanță și să depun mărturie împotriva lui. Îi plătise vreo treizeci de mii lui Sandy Stern, pe care cu câțiva ani în urmă l-aș fi descris ca pe un avocat evreu al apărării și care a făcut în așa fel încât a demonstrat că dosarul era foarte șubred. Acuzarea avea doar vreo doi traficanți căcăcioși, care au fost nevoiți să recunoască singuri că se aflau cu fața în jos, întinși pe spate, o listă de inventar a ofițerului de la narcotice, conform căreia pe masă se aflau două mii de dolari bani gheață, deși traficanții susțineau că fuseseră patruzeci de mii, și pe mine. Firește că mă aflam acolo doar ca să spun adevărul, dar, văzându-l pe Pigeyes care mă privea cu o ură de moarte, am avut un sentiment ciudat, de misionar pus la fiert pentru masa canibalilor. Stern m-a întrebat dacă eram gelos pe Pigeyes și dacă îmi dădeam seama că era un polițist mai bun ca mine, iar eu am răspuns afirmativ, recunoscând totodată că nu verificasem lista de la narcotice, ca să văd ce anume inventariase Pigeyes. Am fost de acord că existau mexicani incapabili să distingă un polițist american de un altul și am spus „da” chiar și atunci când Stern m-a întrebat dacă eram singurul ofițer de poliție care recunoscuse că primise o parte din banii luați de pe masă. Avocatul acuzării s-a uitat la mine de parcă îl lovise damblaua, iar juriul s-a întors după două ore și l-a declarat nevinovat pe Pigeyes. La ieșirea din sala de tribunal, am știut că mă făcusem de baftă: nu cred că mai exista cineva, nici măcar judecătorul sau vreunul din boșorogii știrbi care căscau gura la procese fiindcă n-aveau ce face, care să nu fie convins că decăzusem până sub genunchiul broaștei. Nora, care nu scăpa nicio ocazie de a răsuci cuțitul în rană, m-a întrebat foarte la obiect: „Ei bine, Mac, acum crezi în sfârșit că ai obținut ce doreai?”

Oare oi fi obținut? Recunosc că au existat câteva întorsături ciudate ale situației. Una dintre cele mai neașteptate a fost că tipii de La BAD m-au îmbrățișat în văzul lumii. Au considerat că trădarea unui prieten

era o probă de caracter și mi-au oferit un loc de muncă, ținând cont de strictețea cu care respectasem regulile de comportament în fața instanței. Cât despre Pigeyes, a fost ruinat. Juriul asistă la fiecare proces ca la o premieră, însă polițiștii îl mai văzuseră și în alte dăți pe Stern în acțiune și nici măcar n-aveau nevoie de proces ca să știe că Pigeyes era pătat. Toți prietenii din secție — și slavă Domnului că sunt cu nemiluita — se întrec în a-i face fel de fel de servicii și de două ori pe zi dacă e nevoie, însă de avansare nu mai putea fi vorba, iar cei de sus au început să se ferească de el ca dracul de tămâie. Din clipa aceea, a continuat să alunece pe tobogan și să aibă zile negre, ajungând să cadă victimă unor măsuri disciplinare luate pe o logică asemănătoare celei a romanilor, care îi trimiteau pe preoții pederași să locuiască la mănăstire. Pigeyes a fost pedepsit să lucreze la delicte financiare. Mie, unul, mi-au plăcut dintotdeauna complicațiile activității în acest domeniu și faptul că investigarea unui caz nu se limita la a o găsi pe prietena banditului și la a sta alături de ea până când apărea și el. Însă, pentru Pigeyes, găsirea unei nereguli într-un bilanț nu se va compara niciodată cu scoaterea pistolului.

Din câte am auzit, în prezent Pigeyes duce o viață destul de tristă. Cu ocazia rarelor capturi de stupefiante la care ia parte, e însărcinat să adune pulbere albă de pe masă și nicidecum bani. Ceilalți îi spun Prăfuitul sau Omul de Zăpadă fără ca el să știe, și asta nu pentru că ar iubi iarna. A fost întotdeauna un polițist căruia i-a plăcut să iasă din tipare; era măcinat de porniri dușmănoase și de complexe și ura pe toată lumea. Prin urmare, nu a existat nicio doamnă Pig în viața lui, ci doar pipițele care stăteau la agățat prin baruri și care, fiind pe punctul de-a da de bucluc, își făceau socoteala că nu era rău să se frigă cu un om al legii. Nu prea îi rămăsese mare lucru. Dar asta până acum. În clipa aceasta mă avea pe mine.

D. Reîntâlnirea cu Pigeyes

— Nu v-am spus că o să apară? Nu v-am spus, fir-ar dracu-al dracu?

Pigeyes era atât de fericit, bucurându-se ca un cocoș care a tăvălit toate găinile din coteț, încât am avut impresia că n-o să mai știe ce face și-o să se ia singur în brațe. Recunosc că nutream niște gânduri nu tocmai cuviincioase față de partenerii mei, care mă împinseseră pe o pistă care ducea exact la dușmanul meu de moarte — mai mare și decât fosta soție —, un individ care, judecând după cuvintele rostite, mă aștepta ca pe un măr copt.

— Dă-mi o mână de ajutor. Dacă nu mă înșală memoria, ăsta nu ești tu, a spus el, ținând în mână cartea de credit.

— Cum ați spus, domnule polițist?

— Domnule detectiv, rahat cu ochi.

— Vă rog să mă scuzați, domnule detectiv Rahat-cu-Ochi.

Personal, nu eram deloc convins că făcusem o mutare deșteaptă. Dar

asta-i situația. Umblând după Bert și amăgindu-mă cu ideea unei alte vieți, începusem să devin altceva decât ce fusesem. Lângă ușă, polițistul tânăr cu jachetă din piele de șopârlă, cu plete și cu niște perciuni dați cu briantină, s-a strâmbat și a executat o piruetă, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că o caut cu lumânarea. Numai că nu era la curent cu tot ce se întâmplase. Dacă Pigeyes m-ar fi bătut până mi-ar fi sărit capacele, n-ar fi reușit niciodată să-și explice motivul adevărat sau să inventeze ceva pe măsură. M-a țintuit cu ochii aceia mici și negri, din care albul nu se vedea deloc, în timp ce am evaluat amândoi realitatea înconjurătoare. Pe urmă și-a îndreptat spre mine un deget gros cât un arac de fasole și mi-a adresat privirea aceea unică, aidoma unei raze laser care-ți străpunge inima.

— Să nu te mai aud, a rostit.

Acesta a fost momentul când a intervenit în discuție Trilby, un negru buhăit de vârstă mijlocie, care stătea la un birou. Se pricepuse de minune să mă prindă în laț, cu ajutorul păpușii de la recepție. Evident că polițiștii se aflau aici de mult timp, în căutarea lui Kam, și lăsaseră vorbă să fie anunțați urgent dacă se ivea cineva care avea o cât de mică legătură cu el. În timp ce așteptam la telefon, Trilby probabil că îl anunțase pe Pigeyes, care a mulțumit plin de recunoștință divinității pe care o idolatriza, de îndată ce mi-a auzit numele. Până în clipa asta, Trilby urmărise schimbul nostru de replici cu coada ochiului, ținându-și chipul îndreptat în altă parte, în așa fel încât, dacă urma să se întâmple ceva urât, să poată susține că n-a văzut nimic. Acum însă și-a luat inima în dinți și a întrebat cine sunt.

— Un bețivan, a spus Pigeyes.

E ciudat cât de mult poate să mă enerveze chestia asta ori de câte ori vine vorba despre ea.

— Sunt avocat, domnule Trilby.

— Gura, mi-a tăiat-o Pigeyes.

Nici măcar nu era atât de înalt. Probabil că mințise când spusese că avea un metru șaptezeci și cinci, însă era clădit ca un congelator: nu tu gât, nu tu talie, ci doar o masă de carne flască pe un cadru, ce-i drept, solid. Furia care-l cuprinsese îi conferea un soi de aură, făcându-l să dea impresia că emană căldură. N-aveai cum să nu-i recunoști prezența. Era îmbrăcat într-un sacou sport și o cămașă de comandă, sub care i se vedea maioul. În picioare purta cizme de cowboy.

Partenerul lui și-a dat seama că era înfierbântat și s-a strecurat pe lângă el. Gino s-a îndreptat agale spre ușă. Când a intervenit al doilea polițist în discuție, am luat-o de la capăt.

— Dewey Phelan.

Și-a scos legitimația din buzunar și a dat efectiv mâna cu mine. Polițistul bun, polițistul rău. Mutt și Jeff. Drăcia dracului, păi chiar eu

inventasem jocul ăsta. Oricum, m-am simțit întrucâtva ușurat când am stat de vorbă cu Dewey cel tinerel și slăbănog, care nu cred că avea mai mult de douăzeci și trei de ani. Ce mă frapa la el era tenul palid, precum și excrescențele epidermice care îmi aminteau de o cremă de ouă și părul negru și unsuros care-i cădea mereu în ochi.

— Ei bine, domnule Malloy, cred că înțelegeți. Problema este că, din câte vedem, ați încercat să pătrundeți într-o cameră de hotel care nu e a dumneavoastră. Așa e? Ia să vedem, poate că reușiți să ne explicați ce și cum.

Dewey însă nu învățase rolul la perfecție. Se tot muta de pe un picior pe altul, ca un țânc de cinci ani care vrea să facă pipi. Pigeyes a rămas cu spatele la ușă și cu un braț sprijinit de un fișier, asistând la discuție cu o expresie acră.

— Îl caut pe unul dintre partenerii mei, domnule polițist.

Cel mai bine era să spun adevărul. Puteam să calc strâmb la orice pas, iar lucrul care mă interesa cel mai mult era să arăt că sunt tare pe poziție.

— Aha, a făcut Dewey, dând din cap și încercând să se gândească ce ar trebui să mă întrebe în continuare. Cum îl cheamă pe partenerul ăsta? Și ce fel de partener e?

I-am spus numele lui Kamin pe litere. Dewey și l-a notat în carnețelul pe care și l-a sprijinit de una din coapse.

— Falsă identitate, a rostit Pigeyes.

Stând cu spatele la fișiere, a arătat spre cartea de credit care ajunsese între timp în posesia lui Dewey. Pigeyes avea de gând să mă acuze de asumarea unei identități diferite de cea reală. Uitasem că statul își putea manifesta interesul față de cine eram sau voiam să fiu.

M-am uitat la Dewey, ca și cum l-aș fi considerat prietenul meu.

— Știi, i-am spus, Gino și cu mine am trecut prin niște chestii împreună. Dar ăsta e un lucru pe care poți să i-l explici chiar dumneata. Dacă folosești numele cuiva cu permisiunea persoanei respective, nu înseamnă că ți-ai asumat o falsă identitate. Cartea de credit îi aparține lui Kamin. Pricepi?

Dewey nu pricepuse.

— Vrei să spui că ai primit asta de la el? De la Kamin?

Și-a întors privirea spre Pigeyes pentru o clipă, poate ca să vadă cum reacționa la cele auzite, deși am avut impresia că tocmai le spusesem ceva important. Pe mutrele ambilor se putea citi că se făcuse lumină. Bert era Kam și invers, lucru pe care nu-l știuseră.

— E cartea lui Kamin? a întrebat Dewey.

— Corect.

— Și ți-a dat-o ție?

— E cartea lui Kamin, iar eu am venit să-l caut, fiindcă, din câte știam, asta era camera lui Kamin. Sunt sigur că și el o să spună că am

acționat cu permisiunea lui.

— Ei bine, o să trebuiască să-l întrebăm.

— Absolut, am spus.

— Atunci dă-ne adresa lui.

Asta era singura minge pe care n-ar fi trebuit să i-o ridic la fileu. Mi-am dat seama când era deja tardiv. Mai devreme sau mai târziu, văzând că Bert nu răspundea la telefon, aveau să-i facă o vizită acasă. Iar treaba aceea să se împută când aveau să deschidă frigiderul. Am încercat pe moment să-mi imaginez câte zile aveau să mai treacă până la episodul respectiv și ce anume urma să se întâmple după aceea.

Între timp, Dewey își notase adresa lui Bert, după care s-a apropiat de Pigeyes ca să discute ceva cu el. Fără îndoială că îi spunea lui Gino că nu aveau niciun motiv real să mă rețină, iar Pigeyes îi răspundea că nu-i adevărat, fiindcă tocmai mă prinsese încercând să mă dau drept altcineva. Însă până și Pigeyes își dădea seama că, dată fiind relația pitorească pe care o avuseserăm până atunci, dacă mă înhăța fără temei, procesul civil pe care l-aș fi demarat pentru acuzare abuzivă ar fi dus la pensionarea lui imediată.

Una peste alta, tocmai începusem să-mi fac socoteala că ieșisem basma curată când l-am auzit pe Gino că spune:

— Mă duc s-o aduc.

S-a întors cât ai clipi din ochi, însoțit de studenta drăgălașă pe care o găsisem la recepție. Mi-am închipuit că voia să mai treacă o dată în revistă povestea cu cartea de credit sau că ea avea, eventual, să-i atragă atenția asupra unui lucru pe care el îl omisese cu privire la persoana mea. Însă m-am înșelat.

— Nu ăsta-i tipul, așa-i?

Biroul, și așa mic, începuse să se aglomereze. Acum eram cinci persoane înăuntru și, în plus, cea mai mare parte a spațiului era ocupată de masa de lucru a lui Trilby, pe care nu se afla nimic, cu excepția unor fotografii ale copiilor lui, care între timp crescuseră, și ale soției. Pe pereții lambrisați se găseau un fanion al universității și un ceas. Fata s-a uitat de jur-împrejur.

— Nu, sigur că nu, a spus ea.

— Descrie-l.

— Păi, în primul rând că era negru.

— Despre cine-i vorba? am întrebat.

Dewey mi-a aruncat o privire care conținea un avertisment și a clătinat încet din cap, ca și cum ar fi vrut să mă îndemne să-mi țin gura și să nu întrerup. Pigeyes i-a spus fetei să continue.

— Cred că avea până în treizeci de ani, poate douăzeci și șapte. Un început de chelie și o statură atletică. Destul de arătos, a adăugat ea, ridicând apoi din umeri, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze pentru observațiile atât de sincere venite din partea unei tinere albe.

— Și de câte ori l-ai văzut?

— De șase ori. Ba de șapte. S-a învârtit destul de mult pe-aici.

Am intervenit din nou în discuție.

— Ce-i ăsta, teatru scurt? Aveți cumva de gând să trageți concluzia că i-am furat portofelul individului?

Începusem să merg pe ghiceală, fiind cât se poate de sincer, deși mă simțeam derutat.

— Uite ce e, tipule, a zis Dewey, zău că ar fi cazul să-ți ții pliscul.

— Păi, văd că-mi puneți întrebări și vorbiți despre cineva în prezența mea. Ce naiba, vreau să știu despre cine.

— Dumnezeule mare, vă vine să credeți că are atâta tupeu? a întrebat Pigeyes, întorcându-se și mușcându-și nervos unul din pumni.

— Păi atunci, spune-i, a rostit Dewey, ridicând ușor din umeri.

În fond, ce importanță avea pentru ei? într-un târziu, Gino a înțeles mesajul, iar în mintea lui s-a făcut lumină.

— Cum să nu, dacă vrei să-ți atârni singur bolovanul de gât, treaba ta, mi s-a adresat Pigeyes, îndreptându-și apoi mâna lăbărțată spre studentă și ordonându-i: Spune-i domnului Malloy aici de față despre cine vorbim.

Fata nu pricepuse nimic din ce se petrecea în jurul ei. A ridicat din umeri cu nonșalanță, făcând o mișcare care i-a săltat puțin bluza albă.

— Despre domnul Roberts, a spus ea. Kam Roberts.

— Amicul tău, mi-a susurat Pigeyes din celălalt colț al camerei, țintuindu-mă cu ochii lui mici și răi, care străluceau ca două agate, și invitându-mă să iau cuvântul: Ia să vedem ce te pricepi să ne mai spui.

VII. LA MINE ACASĂ

Locuința în care am trăit cu Nora Goggins cât am fost căsătoriți era o casă mică și pătrată, din cărămidă, cu pereți din prefabricate și obloane negre, situată într-un fel de suburbie pe nume Nearing, care nu se afla chiar la capătul pământului. Nora a susținut întotdeauna că ne puteam permite ceva mai mult decât atât, numai că nu mi-a surâs ideea; aveam o căsuță de vară pe malul Lacului Fowler și, în ce mă privește, îmi ajungea. Existau și așa o groază de cheltuieli suplimentare — mașina, hainele (și ale mele, și ale ei) și afurisitele alea de crose de golf. Dacă mă gândesc bine, bănuiesc că faptul că nu am avut o casă grozavă își are semnificația lui. Iedera se agață treptat de cărămizi. La început, când am cumpărat locuința, acest lucru a fost ceva mai discret. Acum tulpinile sunt groase ca niște ramuri de copac, au prins coajă și se continuă cu o sumedenie de cârcei sinistri, care au dibuit crăpăturile din tencuială și năpădesc pe nesimțite toată casa. O casă de care am făcut rost odată cu puștiul. Nora și-a pus palma în fund și dusă a fost. Nearing nu va fi niciodată un cartier strălucitor ca-n filme, iar Nora se pricepe binișor la ierarhiile valorice.

De meserie e agent imobiliar. Cunoașteți genul de fătuță venită de

la marginea orașului, dichisită foc și gata să-ți ia piuitul. Nu mai putea să suporte statul acasă. S-a chinuit zdravăn cu Lyle și l-a ajutat să intre la liceu, dar am înțeles că, la un moment dat, calculase pe un petic de hârtie și își dăduse seama ce procentaj de celule nervoase trebuia să-și sacrifice în fiecare zi. Chiar dacă eram mai mult beat, am ghicit că în ființa ei exista un fel de nefericire de care nu va scăpa niciodată. Țin minte că am văzut-o odată pe când era în grădină. Avea în fiecare an o altă pasiune domestică, iar în vara aceea venise rândul legume lor. Acestea existau din belșug: tulpinile de porumb cu frunzele acelea late ca niște mâini pline de grație, aracii de mazăre denși ca arborii unei păduri ecuatoriale, vârfurile dantelate ca tulpina de ferigă ale sparanghelului. Stătea în curticica din spate, cu Lyle alături, și era pierdută cu ochii undeva departe, având o minte populată de tot felul de viziuni însingurate, ca un nou Columb care știe că pământul e rotund, deși toți ceilalți cred că e pătrat.

În cele din urmă, s-a lansat în domeniul proprietăților imobiliare, prezentând noutățile de pe piață cu o bucurie și o fervoare nestăvilite și neavând câtuși de puțin astâmpăr. Îi plăcea la nebunie faptul că revenise în lumea adulților. Parcă avea din nou douăzeci și unu de ani — din păcate, acest lucru era valabil în toate privințele. Când mi-am dat seama că se petrecea ceva, cam după un an sau doi, m-am trezit oarecum imobilizat. Mă lăsasem de băut, așa că stăteam acasă și cădeam pradă unor închipuiri dintre cele mai jenante, gândindu-mă la diverși indivizi care se mutau din Kansas City și se alegeau cu ceva special de pe urma prestației Norei. Aceasta își prezenta caracteristicile refugiului ei lăuntric, în timp ce eu, bețivanul care hoinărise până nu demult mai ceva ca un menestrel, stăteam frumușel acasă și mă abandonam unor practici perverse, la care n-avea voie să se uite nimeni. Nu-i așa că faptul că te *gândești* la sex e partea lui cea mai tâmpită? Mai ales pentru bărbați. Știți cum merge treaba, nu facem copii, așa că ne mai rămâne un singur mod prin care să arătăm că mai avem resurse. „Cum stai cu problema?” E ca și cum l-ai întreba pe un grăsan dacă a apucat să bage în maț. Jur că am fost deprimat zile în șir după ultimul control, când medicul s-a interesat dacă, în accepțiunea modernă a termenului, mai eram activ din punct de vedere sexual, iar eu am fost obligat să răspund negativ. Văd însă că iar bat câmpii.

În plimbările ei, Nora s-a trezit însoțită de propria-i directoare, o pițipoancă pe nume Jill Horwich, cu care mergea destul de des fie să bea ceva, fie să participe la congrese. Jill făcea cinste meseriei de agent imobiliar: era divorțată, avea grijă de o ciurdă de copii și bănuiesc că îi plăcea tăvăleala, fiindcă era incomparabil mai puțin stresant să te hârjonești cu un oarecare agățat la bar decât cu cineva care pe urmă se mută imediat în bucătărie și așteaptă să-l hrănești.

Nora a părut întrucâtva impresionată de stilul de viață al lui Jill.

Numai că firea aventuroasă a Norei nu reprezenta defel o noutate pentru mine. La puțin timp după ce am început să ieșim împreună, de fapt chiar la a doua întâlnire, Nora Goggins în persoană mi-a supt-o pentru prima oară. Țin minte și acum clipa când mi-a deschis fermoarul și a dat cu ochii de ciocănitoare. A luat-o în mână la fel de firesc ca un solist vocal dintr-un bar de noapte care înșfacă microfonul. A fost unul din cele mai palpitante momente din viața mea, iar asta nu înseamnă că am rămas la stadiul unui tinerel nelumit. Am știut atunci că găsisem pe cineva fără pereche și cu mai mult curaj ca mine, trăsătură pe care am considerat-o irezistibilă, mai ales în cazul unei fete catolice. Mi-am închipuit că după cineva de acest gen te puteai lua liniștit chiar și în inima junglei, fiindcă nu se temea de fiarele sălbatice și se pricepea să-și croiască drum pretutindeni. La drept vorbind însă, asta însemna că aveam de-a face cu o persoană cu păreri greu de clintit și care avea să se simtă trasă în jos de viața noastră în comun. De aceea s-a tot legat de mine fără motiv, mi-a spus frecvent că nu-i ofeream nicio mulțumire și se pare că a născocit niște dorințe secrete pe care nu i le-am putut îndeplini.

Zgomotul pe care l-am făcut când m-am întors în noaptea asta l-a convins până și pe Urâcios să dea fuga jos pe scări și să se frece la ochi, îmbrăcat doar cu pantaloni și fără cămașă, arătând de parcă ar fi scăpat chiar atunci din ghearele unei lighioane. Sincer să fiu, nu e foarte arătos. E cam cât mine de înalt, dar nu la fel de solid, și are câteva fire de păr rătăcite pe pieptul care abia se mai vede sub acnee. Tunsoarea lui bizară, ce seamănă cu un teren de golf amplasat pe un deal năpădit de buruieni, era răvășită. Ne-am așezat amândoi la masa din bucătărie, mulțumindu-ne cu niște resturi de fulgi.

— Ai avut o noapte grea?

A scos un sunet vag afirmativ. Își ținea mâna în dreptul feței și-și sprijinea brațul de cutia cu fulgi, ca și cum ar fi fost singurul lucru capabil să-l ajute să nu se prăbușească, își pusese și o cămașă, una dintre cele elegante, cu dungi, pe care sân t sigur că tot eu am plătit-o. Mi-am dat seama că dunga roșie nu făcea parte din model, ci era o urmă de ketchup.

— La cât te-ai întors?

— Unu.

Voise să zică la prânz, nu noaptea. M-am uitat la ceas: 7. 48 p.m. Lyle abia își începea ziua. La drept vorbind, are un regim de viață cu totul pe dos. Atât el cât și prietenii lui consideră nesănătos să facă vreo mișcare înainte de miezul nopții. Bineînțeles că Nora pune existența libertină a lui Lyle pe seama exemplului nefericit pe care l-a furnizat bețivul de taică-său când tocmai începuse să crească.

— Ar trebui să încerci să-l citești pe Sfântul Augustin. Are multe

sfaturi pentru viața dusă în exces.

— Mai taci din gură, tată.

Poate că, dacă ar fi dat dovadă de o urmă cât de mică de umor, n-aș fi vrut chiar atât de mult să-i ard una. Din păcate, a trebuit să mă abțin și să mă gândesc că, în cazul în care l-aș fi pocnit, i-ar fi spus maică-sii, care i-ar fi adus la cunoștință avocatului, care la rândul lui i-ar fi transmis judecătorului. Dacă aș fi fost convins că l-ar fi luat pe pușți de la mine, l-aș fi bușit cum scrie la carte, numai că eram sigur că aveam să mă aleg doar cu noi restricții și dispoziții dezavantajoase.

Conform acelei minunate educații primite la Universitate, parcă Rousseau fusese cel care inițiase în cultura occidentală idolatrizarea copilului, a inocenței și a perfecțiunii lui în sânul naturii. Oricine a avut ocazia să crească o ființă omenească fără mare lucru în buzunar știe că asta-i o minciună. Copiii sunt niște sălbatici, niște mici brute egocentrice care, ajunse la vârsta de trei ani, stăpânesc deja toate formele umane de comportament necorespunzător — inclusiv violența, frauda și mita — ca să obțină ce vor. Cel care locuia la mine-acasă nu a manifestat niciun fel de tendință de a se da pe brazdă. Toamna trecută am descoperit că ticălosul nici măcar nu apărea în cataloagele colegiului comunitar pentru care completasem conștiincios câte un cec care să acopere taxele la fiecare început de trimestru. Cu o lună în urmă l-am scos la masă în oraș și l-am prins în timp ce încerca să bage în buzunar bacșișul ospătăriței.

Cam de trei ori pe săptămână îl amenințăcă-l zbor afară din casă, numai că maică-sa a apucat să-i spună că în procedura de divorț s-a stabilit că trebuia să-l întrețin până la douăzeci și unu de ani — Brushy și cu mine presupuseserăm că asta se referea doar la banii pentru colegiu —, iar Nora, care crede că băiatul are nevoie de înțelegere, mai cu seamă în condițiile în care rezervele ei la acest capitol sunt limitate, ar profita, fără îndoială, de ocazie ca să ajungă iar în instanță, cerând ca eu și Lyle să învățăm exact ce avem de făcut și obligându-mă să mai scot cinci sutare din buzunar pe lună. În acest fel, de multe ori mă trezesc că un gând anume mă înjunghie cu forța hâdă a unui cuțit ruginit: acum îmi e frică și de el.

Credeți-mă că nu sunt chiar atât de vesel pe cât par.

Ridicându-se ca să-și mai ia niște fulgi, fiul meu m-a întrebat unde am fost.

— M-am ocupat de aspectele neplăcute ale propriului trecut, i-am răspuns.

— Așa, ca mama?

Probabil că era convins că avea un haz nebun.

— Am dat din întâmplare peste un polițist pe care-l cunoșteam. La U Inn.

— Zău?

Lui Lyle i se pare normal că am lucrat cândva în poliție, dar nu-i place să scape ocazia de a exploata o eventuală inversare a rolurilor.

— N-ai dat de bucluc, tată, nu?

— Dacă am nevoie de cauțiune, tipule, știu de unde să-l iau pe expert.

I-am aruncat lui Lyle o privire plină de înțeles, care l-a făcut imediat să-și caute de lucru prin bucătărie.

Pigeyes simțise că moare când fusese obligat să-mi dea drumul. Stătuse de vorbă cam un sfert de oră cu Dewey și se pare că ajunseseră împreună la concluzia că era preferabil să-mi verifice povestea pe care le-o spusesem despre Bert. Gino mi-a dat cartea de credit înapoi și mi-a spus s-o am mereu la mine, fiindcă o să mai dau ochii cu el în scurt timp. Nu mi-a făcut deloc impresia că voia să-mi aducă flori.

Acum, în timp ce dădeam pe gât resturile de fulgi în loc de cină, îmi doream să nu fi fost atât de pripit în rostirea numelui lui Bert. Problema gravă, pe care abia în clipa aceea începeam s-o pricep, era că, după ce Pigeyes și Dewey deschideau frigiderul lui Bert, următoarea vizită avea să fie la G & G. O să vrea, în mod sigur, să afle totul despre Kamin. În faza în care ajunseseră lucrurile, ar fi fost foarte greu — în cursul săptămânii viitoare —să răspund fără să fac nicio referire la banii care lipseau. Iar dacă povestea asta începea pe mâinile politiei, toată lumea începea să facă spume. Chiar dacă acum Krzysinski încă își păstra calmul ori de câte ori discuta cu Jake, după sosirea sticleților nu era cazul să mă mai gândesc nici la cocoloșeli și nici la soluții diplomatice. Cu alte cuvinte, adio și -un praz verde, d & G. Trebuia să mă pun în mișcare imediat.

Cu toate acestea, vestea existenței unei ființe omenești care răspundea la numele de Kam Roberts m-a făcut să mă simt ca un astronom care tocmai a descoperit că pe orbita noastră se mai află o planetă căreia i se spune tot Pământ. Dacă nu era unul și același cu Bert — iar Bert nu avea douăzeci și șapte de ani, nu era negru și nici nu începuse să chelească ultima dată când îl văzusem, cu douăsprezece zile în urmă —, atunci de ce prefera acest Kam Roberts să se folosească peste tot de numele lui Bert și să-și ridice corespondența de la adresa lui?

Aveam încă în buzunarul de la cămașă bilețelul pe care îl copiase Lena de pe Infomode. L-am studiat preț de o clipă și, în disperare de cauză, i l-am arătat și lui Lyle, spunându-i că se părea că fusese scris de Bert Kamin.

— Șmecherul ăla care ne-a dus la câteva meciuri de-ale lui Trappers? Trebuie să fii salon cu el, dom le.

— Mulțumesc, Sherlock. Te-ai gândit la vreun salon anume? Poate la cel al spărgătorilor de seifuri, ce zici?

Lyle n-a avut nicio reacție. Puteam la fel de bine să-l fi întrebat ceva

despre budism. Puștiul lăsase un pachet de țigări pe masă și am luat o mahorcă doar așa, ca podoabă pentru buze.

— Hei, mi-a atras el atenția. Dacă vrei, cumpără-ți.

— Tocmai mă ocup de salvarea ta, i-am zis. Îți menținnealterate sănătatea și viitorul.

Puștiului nu i s-a părut că aș fi avut haz. Nu i se pare niciodată. Dacă aș începe să socotesc toate străduințele din viață în care am dat greș, aș rămâne fără baterii. Numai că Lyle și cu mine avem un fel anume de a simți lucrurile împreună. Pe vremea când beam vârtos, au existat momente când, deși eram matolit, dragostea pentru acest copil m-a copleșit cu o intensitate care m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Aveam de fiecare dată aceeași imagine în fața ochilor: plodul ăsta dolofan de doi ani alerga de mama focului, cu un râs liber ca o cascadă și mai cristalin ca muzica, iar eu îl iubeam atât de mult, cu o asemenea tandrețe, încât nu-mi era deloc rușine de lacrimile care mi se prelingeau pe obraji, în timp ce stăteam la al nu știu câtelea pahar de whisky cu sifon. Acestea au fost momentele cele mai intime pe care le-am petrecut cu puștiul — un contact imaginar, pe când el dormea sus, iar eu stăteam într-un bar aflat la câteva mile de casă. Din punct de vedere practic, nu prea i-am făcut cine știe ce bine. Din câte-mi dau seama, asta mă situează între cei șaptezeci și cinci la sută dinˆ tații pe care-i cunosc și care doar se prefac a fi părinți. Însă la un moment dat Lyle mi-a depistat vulnerabilitatea și a înțeles că, atunci când e vorba de el, încerc niște regrete care pur și simplu mă paralizează. Indiferent dacă asta se cheamă *a* fi chit sau a-ți lua revanșa, știm amândoi că faptul că el apasă pe buton, iar eu refuz să sar are aceeași dinamică emoțională distorsionată ca, de pildă, tortura rituală sau o formă de sado-masochism în familie. Prin tot ce face, Lyle dă impresia că mă dojenește, în vreme ce eu declar în gura mare că pedeapsa pe care o ispășesc este dragostea ce i-o port dacă nu lui personal, atunci în orice caz unor lucruri pe care doar el le reprezintă.

Cu țigara în gură, am plecat din bucătărie și m-am învârtit în jurul cozii prin camera de zi. Fusesem deja la clubul de gimnastică de întreținere și trecusem pe la birou ca să iau dosarul pentru audierea lui Toots Nuccio, care urma să aibă loc a doua zi. Ba chiar am și citit ceva din el. În cele din urmă am urcat la etaj, procedând ca în fiecare noapte și încercând să pun geană pe geană. Credeți că ar fi cazul să -mi descriu dormitorul, locul de unde îmi efectuez dictările nocturne? Arată ca Hiroșima după bombă. Cărți, ziare și mucuri de țigară. Tot felul de reviste cu pretenții și articole de drept, pe care le-am citit în vremurile când aveam mai multă minte. O veioză de bronz, stil colonial, cu abajurul distrus. Lângă scrinul din lemn de cireș, există o porțiune dreptunghiulară de covor mai puțin ștearsă decât restul și cu câte o adâncitură în fiecare colț de la picioarele mesei de toaletă a

Norei, una din puținele piese de mobilier pe care le-a luat cu ea. Întrucât Lyle e cu mine mai tot timpul, nu prea are rost să mai fac curat, așa încât micul meu colț de lume pare distrus și cu susu-n jos din orice unghi te-ai uita.

Lângă patul meu se află o husă de protecție și o pânză terminată pe jumătate și amplasată pe un șevalet pe a cărui margine se găsesc o mulțime de tuburi de vopsea mânjite de urme de degete și folosite mai mult sau mai puțin. Artistul la lucru. Când aveam optsprezece ani, urma să devin un al doilea Monet. Asta se întâmpla când locuiam în casa maică-mii și eram victimizat de tiradele ei stridente. Simțeam pe vremea aceea o oarecare mângâiere ori de câte ori mă concentram asupra lucrurilor care nu se schimbau: permanența unei linii și liniștea unei pagini. Nu mai știu de câte ori și în câte săli de clasă am desenat atâtea și atâtea personaje din serialele de benzi desenate: Batman, Superman, Dagwood. Țin minte că eram bun. Profesorii mă lăudau, iar în nopțile când stăteam cu taică-meu la Black Rose aveam obiceiul să-i distrez amicii de pahar, reproducând întocmai câte o fotografie de ziar. „Băiatul ăsta e grozav, Tim.” La bar, taică-meu își lua porția de mulțumire sufletească între bărbați, lăsându-i pe ceilalți să-i copleșească feciorul cu elogii, însă acasă nu îndrăznea s-o contrazică pe mama, care avea o atitudine eminamente sceptică față de o asemenea vocație. „Să tot mâzgălești niște chestii oarecare”, obișnuia să bombănească de fiecare dată când venea vorba despre acest subiect. Abia în anul întâi la Universitate, când am luat un „nesatisfăcător” la desen, am început să-mi dau seama că avea dreptate.

Problema e următoarea: văd bine doar în două dimensiuni. Habar n-am dacă e vorba de profunzimea percepției sau de ceva care are legătură cu materia cenușie. Am pe ecranul minții obiectul, dar nu și originalul care îl inspiră. Dacă falsificarea ar fi o meserie acceptată legal, aș fi un veritabil Picasso în domeniu. Pot reproduce orice pe hârtie, ca și cum o mână invizibilă ar fi trasat deja conturul. Însă viața de zi cu zi face ce face și mă pune jos. Tot ce fac e în racursi sau distorsionat și nu iese niciodată cum trebuie. Mi-am dat seama cu puțin timp înainte de a intra în poliție că, la drept vorbind, cariera mea artistică ar fi un iad de mâna a doua, în care n-aș fi în stare să creez nimic original. Așa că m-am făcut avocat. Încă o glumă ca atâtea altele, numai că, ori de câte ori o spun, partenerii mei au o tresărire nervoasă.

Acasă, între patru pereți, îmi place să mă prefac. De obicei, când mă trezesc brusc la trei dimineața, nu-mi vin în minte nici raportul lui Wash și nici dictafonul. În schimb, fac reproduceri după Vermeer și-mi imaginez cât de bine e să fii un tip care a reușit o transformare atât de profundă a realității. Trec de multe ori prin stări asemănătoare în puterea nopții, dominat de lumina intensă, de strălucirea foii veline a

albumului de artă și de acrilii întrucâtva amețitori, care parcă nici nu s-au uscat, în timp ce încerc să nu mă gândesc prea mult la imaginea care s-a repezit din mijlocul flăcărilor ca să mă trezească.

Parcă vă aud întrebându-vă: și despre ce fel de imagine e vorba? De fapt, e un bărbat. Îl văd cum iese din pălălaie și, imediat după ce mă trezesc, cu gura uscată și cu inima zvâcnindu-mi în piept, mă tot uit după individul ăsta care are ceva cu mine. E după colț și stă întotdeauna în spatele meu. Poartă pălărie și are cuțit. Câteodată, în vis, scânteierea are o mică șovăire când tipul intră în raza luminii albastre pe care o răspândește un bec de pe stradă. E vorba de un lucru care mă marchează pentru toată viața: relația cu individul ăsta, Un Străin cu Gând Hain, cum spun sticleții, un individ care mă pândește și vrea să-mi facă rău. E genul de om la care se gândesc mamele când își previn fetele să nu se aventureze pe străzile pustii. E tâlharul din parc și spărgătorul care-ți intră în casă la trei dimineața. Poate că tocmai de asta m-am făcut polițist, fiindcă m-am gândit că o să pun mâna pe el. Însă văd că tot eu sunt cel care are necazuri în toiul nopții.

Dumnezeule, de ce mi-o fi atât de frică? Sunt cinci ani de când tot bat străzile în lung și-n lat, încercând să-mi fac tot mai bine datoria și să-mi folosesc deprinderile, atâtea câte mai am. Dar mă uit la acel 5–0 scris cu cifre mari care continuă să-mi provoace o neliniște interioară, ca și cum ar fi vorba de calibrul unei arme pe care cineva mi-o ține îndreptată spre cap. E suficient ca să te pună la podea. Stau întins pe patul ăsta în care am regulat de câteva mii de ori o femeie despre care sunt convins acum că nu dădea doi bani pe ce făceam, ascult zgomotul înecat al unei tărăboanțe ruginite care a fost cândva mașina mea și încerc să mă agăț cu deznădejde de sunetele scoase la plecare de ființa aceea bântuită care a fost cândva un copil atât de delicat. Ce motiv oi avea să-mi fie frică, Elaine, în afară de afurisita asta de viață unică și fără de pereche?

În noaptea asta m-am trezit doar o dată. N-a fost atât de rău ca alteori. Nu tu vise, nu tu flăcări, nu tu cuțite. Un singur gând, încărcat de o groază atât de mare, încât abia de pot să-l exprim.

Probabil că Bert Kamin a murit.

CASETA 3

Dictată pe 26 ianuarie, ora 21:00

Miercuri, 25 ianuarie

VIII. OAMENII DIN ORAȘ

A. Archie era un tip cu sânge rece

Când am ajuns la birou miercuri dimineață, Lena mă aștepta.

— Tipului ăstuia îi place să joace pe bani?

Era limpede că știa deja că aveam să-i dau un răspuns afirmativ.

— Să văd.

Am urmat-o și ne-am îndreptat amândoi spre bibliotecă. Anul trecut când am avut întrevederea preliminară cu Lena chiar în incinta campusului universitar, am observat că în curriculumul elaborat exista ceva în neregulă — avusese nevoie de șapte ani ca să termine colegiul. Am întrebat-o dacă se angajase undeva.

— Nu tocmai, mi-a răspuns roșcata de atunci, înșfăcându-și servieta și aruncându-mi o căutătură deloc inocentă. Am trecut printr-o chestie nasoală.

— Cât de nasoală?

— Nasoală rău.

Ne-am uitat unul la altul în camera unde aveau loc întrevederile de acest gen, o încăpere izolată fonic, puțin mai mare decât o debara și care s-ar fi potrivit de minune dacă am fi recurs la torturi.

— Am crezut că îmi căzuse cu tronc un tip, a spus ea. Numai că, de fapt, mă îndrăgostisem de droguri. Acum m-am înscris la NarcAnon[6]. Știi procedura, o dată pe săptămână.

Mi-a așteptat reacția. Mai existau cinci-șase firme bune în oraș, iar noi eram primii care organizau întrevederi preliminare. Dacă sinceritatea nu dădea rezultate, putea să-i mintă pe următorii sau să spere că avea să obțină angajarea înainte să pună careva vreo întrebare. Avea o grămadă de note maxime, așa că până la urmă cineva tot avea să-și asume riscul. Pe trăsăturile ei bine conturate puteai citi că își făcuse și ea socotelile astea.

— Eu fac dezalcoolizare, i-am spus și i-am strâns mâna.

Se descurcase bine. Ba chiar sclipitor. Își luase soarta în propriile mâini cu acea hotărâre tipică sportivilor, care mă făcea, de fiecare dată când o sesizam, să mă colorez într-o paletă binecunoscută a sentimentelor ignobile — invidie, admirație și convingerea nestrămutată că eu eram un rebut, iar ea o femeie pe cinste.

După ce-am ajuns la bibliotecă, m-a așezat lângă un computer și a recurs la codurile cuvenite ca să readucă pe ecran mesajul lui Bert. M-am uitat încă o dată la el:

Hei, Arch —

SPRINGFIELD

Special pentru Kam 1.12 — U cinci, cinci Cleveland

1.3 — Seton cinci, trei Franklin.

1.5 — SJ cinci, trei Grant.

NEW BRUNSWICK

1.2 — S.F. Unsprezece, cinci Grant.

— Vezi? m-a întrebat. Am verificat în *Sportsline*. Nu e vorba doar de scoruri. Au și un catalog al sporturilor. Vrei programul meciurilor din Las Vegas? Uite-aici tot ce-ți trebuie.

Lista se întindea pe câteva pagini și cuprindea campionatele de baschet, amator și profesionist, și de hochei, cu câte un punct pentru

fiecare meci, care la rândul lui figura și pe o a doua listă, separată de prima.

— Pe urmă, a continuat Lena, m-am întrebat dacă vreunul din sporturile astea are legătură cu Springfield sau New Brunswick.

În Springfield, Massachusetts, exista un anume interes pentru baschet, însă despre New Jersey n-aveam idee.

— Fotbalul, a rostit ea. Acolo au jucat primul meci de fotbal din campionatul colegiilor, la New Brunswick. Iar primul meci de baschet a avut loc la Springfield.

Am pus-o să umble la comenzi și să readucă mesajul lui Bert pe ecran. Cu trei săptămâni în urmă, meciurile din play-off ale Ligii Naționale de Fotbal mă făcuseră să pierd un weekend întreg.

— E vorba de meciuri, a spus Lena. Cred că pariază pe una sau pe alta din jumătățile de tablou.

Mi-a aruncat o privire, ca să vadă cum credeam că se descurcă, și trebuie să spun că merita felicitări.

— Se leagă, a continuat ea după o pauză. Franklin și Grant, amândoi au legătură cu banii, nu? Au mutrele pe bancnote. Nu prea știu ce înseamnă chestia cu Cleveland.

— Grover Cleveland apare pe bancnota de o mie.

— E clar, s-a băgat în pariuri, a conchis Lena. Și încă până-n gât. Cum crezi că-și acoperă pierderile?

Cândva ea însăși roabă a unei patimi, Lena avea acea concepție învechită conform căreia până la urmă trebuie să plătești pentru toate păcatele.

M-am gândit atent la întrebarea ei. Dacă paria între cinci și zece mii pe zi, Bert avea toate motivele să se apuce de furat.

— Nu pot să-mi dau seama ce-i cu acest „Special pentru Kam”, a rostit Lena.

N-aveam idee.

— Și cine-i Arch? a mai întrebat ea.

Aici lucrurile mi se păreau ceva mai simple.

— Un parior.

Bineînțeles, actuarii sunt niște lucrători oficiali îmbrăcați cu cămăși albe. Am presupus că Archie nu putuse rezista tentației de a face un calcul al probabilităților și în alt domeniu decât cel al ratei mortalității. Existența unui funcționar îmbrăcat regulamentar și care se ținea de pariuri într-unul din birourile acelea aseptice era o idee cât se poate de ciudată.

— Uite ce-i, i-am spus Lenei, dacă acest Archie ar avea numărul meu de cont și numele lui Kam Roberts, ar putea să vină și să-și ridice singur pariurile de la cutia poștală. Corect? în plus, ar fi în stare să procedeze la fel cu zeci de alți oameni, dacă ar avea același tip de aranjament și cu ei.

— Care-ar fi motivul?

— Acela că pariatul e ilegal și că e bine să fii prins cât mai târziu sau deloc.

Chiar și pe vremea când eram în serviciul activ, înainte că interceptările telefonice să devină un fapt obișnuit, băieții țineau un catastif numai pentru așa ceva. Un oarecare bătea la ușa unei locuințe dintr-un cartier sărăcăcios și se oferea să închirieze un apartament pentru o lună, la prețul de trei mii, fără niciun fel de tocmeală. Apartamentul era folosit timp de patru săptămâni, după care respectivii se mutau, în speranța că o să fie mereu cu un pas înaintea agenților federali. Însă în ziua de azi, indiferent cum se face treaba, ori de câte ori se organizează pariuri la telefon, sunt șanse mari ca dușmanul să fie cu urechea pâlnie. Archie nu primea telefoane de la nimeni. Puteai, în schimb, să te uiți bine în *Sportsline* și să-ți lași pariurile pentru Archie la poșta pentru Infomode. Archie era o entitate electronică și totodată un om al timpului său.

Acest fapt explică și referirea făcută la Arch Enterprises și întâlnită pe declarația de credit bancar a lui Kam Roberts. Archie rezolvase dilema milenară a pariorilor — cum să-mi strâng banii fără să dau telefoane și fără să mă trezesc cotonogit până la următoarea zi de vineri? Era o metodă simplă, de profesionist sadea. Totul se trecea pe cartea de credit. Câștiguri și pierderi. Probabil că exista un raport lunar în care se semnala fie debitul, fie creditul. Pentru un câștigător, era ca și cum ar fi umblat cu bani gheață — puteai să te ocupi de bilete de avion, mese la restaurant, câte-un costum, câte-o cravată, tot ce-ți trecea prin cap și putea figura pe cartea de credit. Dacă pierdeai, Archie era plătit de către bancă. Fără îndoială că toată lumea folosea anumite sisteme intermediare. După cum stăteau lucrurile, se pare că Arch Enterprises era filiala unei companii care, la rândul ei, era proprietatea unui trust. Și dacă fusese creat în Pico Luan?

— Despre ce-i vorba în cazul ăsta? a întrebat Lena. Pot să lucrez și eu la el? a continuat ea, făcându-și socoteala că, oricum, era mai bine decât la controlul obligațiunilor și la reclamațiile legate de polițele de asigurare.

I-am mulțumit călduros, iar pe urmă m-am întors cu documentul la mine în birou, întristat oarecum de propria mea persoană. Ca de obicei, îmi lăsasem imaginația bolnavă s-o ia razna. Archie nu era amantul lui Bert, ci un parior. Chiar și așa însă, existau o sumedenie de lucruri care nu se potriveau. Încă nu știam ce legătură era între Bert și Kam, după cum nu ghiceam motivul pentru care era vânat de Pigeyes și gașca lui. Nu era vorba de jocurile de noroc, fiindcă asta ar fi fost de competența celor de la moravuri. Pigeyes și Dewey făceau săpături pentru niște chestii care intrau la delicte financiare. Numai că această informație a avut în orice caz un efect sigur. Mi-a consolidat

teoria elaborată în puterea nopții, făcându-mă să-mi spun încă o dată, nu în gând, dar pe un ton șoptit: „Bert a murit."

Am zărit câteva raze ale unei lumini reci oglindindu-se în apa râului. Situația lui Bert trebuia analizată cu ceea ce se numea o logică de polițist. Caută explicația cea mai simplă. Individul din frigider nu-și legase singur o sfoară de undiță în jurul gâtului. Băieții răi aveau rolul lor în toată afacerea și voiau să transmită un mesaj. Și, dat fiind locul unde fusese descoperit cadavrul, se pare că mesajul respectiv avea legătură cu Bert. Colac peste pupăză, Bert dispăruse, iar eu am aflat nici mai mult, nici mai puțin decât că intrase în niște combinații nebunești pe bază de pariuri, ajungând să joace în scene unde oamenii se ceartă din cauză de bani și cad victimă unor dispute subterane care se rezolvă prin vărsare de sânge, întrucât acționarea în instanță nu este posibilă. M-am întrebat dacă Bert mai avea un frigider la subsol.

Un lucru era limpede. Nu aveam de gând să mă întorc și să verific, mai ales după ce-l orientasem pe Pigeyes în direcția asta. Ce-i drept, ar fi fost plină de învățăminte o trecere în revistă a ceea ce se afla în computerul pe care-l văzusem în camera de zi a lui Bert, îndeosebi în legătură cu eventualele referiri suplimentare la Kam Roberts, la obiceiurile și la viața lui. Acest lucru nefiind cu putință, m-am decis să vizitez biroul lui Bert, a cărui ușă dădea pe același coridor cu a mea. Ușa era încuiată. Ăsta era Bert, grijuliu până la nebunie față de secretele clienților, ca să nu mai vorbim de ale lui. Secretara fusese detașată în altă parte în timpul rătăcirii șefului ei, însă știam unde ținea cheia și am reușit să mă furișez înăuntru.

Dacă locuința lui Bert era într-o relativă dezordine, explicabilă prin însăși personalitatea ocupantului, biroul lui dădea la iveală o curățenie patologică. Fiecare obiect fusese șters de praf și se afla la locul lui. Obiectele de decor ale avocaților sunt cam aceleași peste tot: diplomele de pe pereți, fotografiile de familie și câteva amintiri conturate discret, care trimit cu gândul la apogeul carierei lor juridice și sunt menite să-i impresioneze pe clienți. Wash, de exemplu, păstrează documentele anumitor tranzacții importante într-un singur corp de bibliotecă, strângând laolaltă anunțuri din *Journal* păstrate în mape de plastic, precum și tomuri de antologie juridică în care se găsesc mii de documente finale, redactate pe hârtie specială, legate în piele și având înscrise pe cotor, cu litere aurite, numele și data tranzacției. Până și eu am o schiță înrămată, făcută de unul dintre graficienii postului local de televiziune, în care pledez cauza celor de la TN în fața unui mare juriu, referitor la concedierea unui pilot care fusese angajat sub numele de John și care, modificându-și prenumele și aparatul reproducător, devenise ulterior Juanita.

Singurul lucru de care te convingi aruncând o privire prin biroul lui Bert e că ai de-a face cu un tip căzut în cap după fel de fel de sporturi,

fapt dovedit de suvenirurile care abia mai încăpeau unul lângă altul pe pereți și care includeau, printre altele, câteva mingi de base-ball cu autograf și un tricou al celor de la The Hands, având în cerneală neradiabilă semnăturile tuturor membrilor echipei care câștigase campionatul în 1984, înrămat și acesta și atârnat de unul din pilaștrii de beton. Nu se mai vedea niciun alt lucru pe care să dai doi bani, cu excepția răcitorului mare și rablagit dintr-un colț.

Dat fiind că mă ocupam de contul 397, am aflat toate parolele lui Bert din rețea, după care am pus în funcțiune calculatorul și m-am uitat la toate fișetele, apăsând pe mai multe taste și obținând acces la diferite documente, în speranța că aveam să găsesc și alte indicii legate de activitatea lui Archie și a lui Kam Roberts. Însă n-am descoperit nimic. Pentru consolare, am început să trec în revistă corespondența nesfârșită a lui Bert, animat parțial de dorința de a da peste lucruri interesante, dar în același timp — trebuie să recunosc — delectându-mă cu ipostaza spionului care trage cu ochiul și cercetând viața bătrânului Bert din perspectiva avocatului.

Ciudățeniile și metodele neortodoxe folosite de Bert nu i-au permis să atragă mulți clienți spre firma noastră și l-au făcut să aibă o relație destul de distantă cu cei care apelaseră deja la serviciile ei. Statutul lui este cel al unui așa-numit „avocat de serviciu”, cum eram și eu, adică cineva care face treaba unuia dintre partenerii care nu se pot coborî la un asemenea nivel. Cu această rezervă însă, Comisia îl iubește. Bert pontează în orice caz două mii cinci sute de ore de lucru efectiv pe an și metodele de forță de care se folosește dau rezultate grozave în instanță. Se implică în fiecare caz până la sacrificiu, iar șmecheriile la care recurge au făcut ca jumătate din avocații pledanți din oraș să-i devină dușmani. De fapt, acesta e principalul motiv pentru care m-am apucat de cercetarea contului 397: nu se pune problema ca Jake să fie sâcâit de avocații a o sută cincizeci de reclamanți și, oricum, marea lor majoritate insistă să dea drumul magnetofonului chiar înainte de a-i da bună dimineața lui Bert.

Când am ajuns pe coridor, mi-am auzit numele repetat prin pager; mi se cerea să formez interiorul Lucindei. Asta însemna că era timpul să mă duc la audierea în cazul Toots. Tocmai eram pe punctul de a opri computerul, când am văzut în fișetul de corespondență al lui Bert un nume care mi-a oprit inima-n loc: Litiplex.

Am apăsat iar pe taste, ca să obțin acces la dosarul respectiv. Eram agitat și convins că aveam să încurc tastele și comenzile și să pierd totul, dar nu s-a întâmplat așa. Cu toate acestea, nu era mare lucru de văzut — o simplă dispoziție, care nu avea mai mult de câteva rânduri.

GAGE & GRISWELL

Document de serviciu

ÎN ATENȚIA AVOCATULUI

CONFIDENȚIAL ȘI NEDIVULGABIL
20 noiembrie
PENTRU: Glyndora Gaines, contabil-șef
Serviciul Contabilitate
DE LA: Robert A. Kamin
REFERITOR LA: Cecurile din contul 397 — Litiplex, Ltd.

În conformitate cu prezenta și în privința acordului cu Peter Neucriss, rog a se emite cecuri separate cu semnătura mea pentru Litiplex, Ltd. Pentru sumele indicate.

Am citit documentul de la un cap la altul de patru sau cinci ori. În cele din urmă, după ce am reușit să înțeleg cât de cât despre ce e vorba, l-am scos pe imprimantă.

— Hei.

Am tresărit. Din cauza zgomotului imprimantei, nu auzisem că ușa fusese deschisă. Era Brushy. Rămăsese în picioare în prag și ținea în brațe haina mea și pe a ei, iar în brațe dosarul în cazul Toots.

— E fără zece. Ajungem în ultima clipă.

Bănuiesc că aveam o privire care m-a dat de gol, fiindcă s-a apropiat imediat de scaunul din fața biroului lui Bert, unde mă așezasem. Mi-a trecut prin cap să mă pun în calea ei ca să nu-mi poată citi peste umăr și să nu vadă documentul lui Bert, însă în ansamblu eram prea satisfăcut de ceea ce făcusem și de flerul detectivistic arătat ca să-mi consum energiile pentru asemenea lucruri.

— Dumnezeule mare, a rostit ea. Cum adică „în conformitate cu prezenta”?

— Al naibii să fiu dacă am idee. Am căutat peste tot și nu există nicio altă referire la Litiplex. Presupun că va trebui să mă duc s-o întreb pe Glyndora. Oricum voiam să stau de vorbă cu ea.

— Comisia ți-a spus că nu existau documente acoperitoare pentru cecuri, parcă așa mi-ai zis.

— Adevărat.

— Poate că ai dat peste un fals, a spus ea. O coțcărie făcută de Bert ca să aibă ce să arate dacă îl întreabă cineva de ce a semnat cecurile.

Nu era exclus, ba chiar părea logic. Probabilitatea ca Bert să nu fi încheiat niciun fel de „acord” cu Peter Neucriss se apropia de nivelul certitudinii matematice. Neucriss este cel mai bun avocat din Kindle pe probleme de daune personale —un demon scund și corpolent, al cărui stil autoritar și ale cărui succese în instanță i-au adus renumele de „Prințul” când era de față, completat cu „întunericului” în clipa când se întorcea cu spatele. El și cu Bert nu mai avuseseră un schimb politicos de cuvinte de la cazul Marsden, judecat cu câțiva ani în urmă, când Neucriss își încheiase discursul referindu-se la Bert ca la „un avocat din a patra dimensiune” și făcându-i pe membrii juriului să pufnească în râs. Bănuiam că nu era deplasat nici să port o discuție cu

Neucriss, deși perspectiva nu părea deloc surâzătoare.

— O să-mi spui și mie ce se întâmplă după ce o să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat Brushy.

— Sigur, am răspuns, cu condiția să nu-ți umble gura. Știi figura: ca de la client la avocat. Nu vreau să se afle nimic înainte să-mi dau bine seama cum stau lucrurile.

— Haida-de, Malloy, a spus ea. Mă cunoști doar. Întotdeauna ți-am păstrat secretele pe care mi le-ai încredințat.

Mi-a adresat acel zâmbet aparte, strengăresc și cochet, de femeie dispusă să flirteze, iar apoi, încercând parcă un sentiment de mulțumire la gândul unor aventuri inavuabile, m-a împins pe ușă afară.

B. Colonelul

— Vă rugăm să vă spuneți numele, precum și pe cel sub care ați fost cunoscut în ultimul timp, pentru a se consemna în procesul verbal.

— Mă numesc Angelo Nuccio. N-u-c-c-i-o, dar oamenilor le-a plăcut să-mi zică Toots încă de când eram mic.

Colonelul, cum i se spunea în general lui Nuccio, i-a fericit pe membrii Comisiei D de la Disciplină și Admitere în Barou, așezați lângă el la o masă lungă, cu surâsul larg al unui clovn de la circ. Cazul era judecat sub ochii lor, cum s-ar zice; juriul era alcătuit din trei membri, avocați care veniseră să participe la judecarea unor colegi de breaslă pe bază de voluntariat. În replică la cele spuse de Toots, președintele completului de judecată, Mona Dalles, și-a permis să aibă o reacție personală, în timp ce cei doi bărbați care o încadrau și-au păstrat expresia absolut neutră pe care singuri și-o impuseseră. Mona este angajată la firma Zahn, cel mai mare concurent al lui G & G, și este cunoscută drept o persoană cumsecade, onestă și inteligentă — însușiri care nu erau de niciun folos în cazul Toots, dacă priveai lucrurile din punctul de vedere al apărării. Aveam nevoie de cineva pe care să ne putem baza în proporție de sută la sută. Rolele unui magnetofon de dimensiuni considerabile se învârteau în fața Monei, imortalizând pentru eventualii ascultători ai posterității faza finală a vieții uneia dintre cele mai tumultuoase personalități publice din regiune.

Colonelul Toots are optzeci și trei de ani și este o epavă. Piciorușele lui strâmbe, dintre care unul a fost perforat de un glonț în bătălia de la Anzio, suportă cu greu povara artritei, în timp ce plămânii s-au afumat și s-au smochinit de tot, aidoma unor frunze moarte, motiv pentru care fiecare cuvânt pe care îl scoate colonelul în ultimul timp este subliniat de un șuierat ușor și insistent. Diabetul i-a slăbit vederea și se adaugă altor tulburări circulatorii care îi fac viața amară. Însă, dacă e să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, individul nu se lasă — doar a mâncat jăratic atâția ani. Este un orășean prin excelență, care a făcut

câte puțin din toate: a fost soldat în trei războaie și un patriot înflăcărat, deși nițeluș cam ridicol, a fost polițist, a fost clarinetist de acompaniament fără a se face de râs și a închiriat de două ori întreaga filarmonică din Kindle County ca să-l susțină în reproducerea unei piese pentru clarinet de Mozart, a făcut parte din crima organizată, a fost avocat și s-a declarat prietenul curvelor, al asasinilor plătiți și practic al oricui din rândul celor despre care bunul-simț îi șoptise că ar avea un cuvânt de spus în orășel. În urmă cu douăzeci de ani, când lucram la poliție, Colonelul încă era la apogeu, în calitate de reprezentant ales al celor din South End pentru primărie, iar atunci când nu se ocupa de politichie plătea polițe anumitor judecători, vindea locuri de muncă sau — cel puțin, așa se spune — ucidea pe unul sau pe altul. În privința lui Toots nu puteai fi niciodată sigur. Noțiunea de adevăr îi era cu desăvârșire străină. Pe de altă parte însă, era un povestitor care l-ar fi fermecat până și pe Ulise și care știa să fie încântător chiar și atunci când relata lucruri despre care bunul-simț îți sugera că erau absolut revoltătoare — cum a cumpărat voturi de la „tuciurii” și le-a dat curcani la schimb („Noiembrie e o lună cum nu se poate mai nimerită pentru alegeri”) sau cum l-a împușcat în ambii genunchi pe un fârțângău care refuzase să-și achite o datorie la biliard.

La optzeci și trei de ani, colonelul Toots supraviețuise tuturor încercărilor vieții, cu excepția Comisiei de Disciplină și de Admitere în Barou, care îi pusese deja ardei iute sub coadă de vreo câteva ori de-a lungul carierei și care continua să procedeze în acest fel și acum. În timpul unei recente anchete federale, s-a descoperit că, timp de paisprezece ani în șir, colonelul Toots plătise cotizațiile de la Country Club[7] pentru Daniel Shea, judecătorul răspunzător de strângerea și vărsarea impozitelor, care întreținea relații deosebit de strânse cu firma unde era angajat Toots. Judecătorul Shea avusese înțeleaptă inițiativă de a muri înainte ca Procuratura Statelor Unite să-l pună sub acuzare pentru o multitudine de forme de evaziune fiscală. Organele federale nu reușiseră să demonstreze că tribunalul prezidat de Shea fusese implicat în traficul de influență, așa încât Toots nu putuse fi inculpat. Însă plățile încălcaseră o serie de prevederi de ordin etic, iar Ministerul Justiției încredințase problema spre rezolvare Comisiei de Disciplină, unde foștii mei colegi, niște justițiari cârcotași din fire, își dăduseră seama imediat că puteau să-i vină de hac lui Toots, fără a ține cont de cei optzeci și trei de ani ai săi.

Prin urmare, la orele zece ale acestei dimineți de miercuri, Brushy, clientul nostru și cu mine am ajuns la vechea clădire a școlii, unde se afla sediul Comisiei de Disciplină. Prezența noastră în sine a fost un semn al înfrângerii. La îndemnul clientului, mă folosisem de fel de fel de stratageme ca să evit această întrevedere timp de peste doi ani și

jumătate. Acum însă securea avea să cadă în mod sigur.

Am ascultat cuvântul acuzării— o colecție de stenograme ale marelui juriu, oferite de Tom Woodhull, directorul-adjunct, care îmi fusese șef cu ani în urmă. Când s-a ridicat pentru a-și prezenta poziția, Woodhull mi s-a părut la fel cum îi știam — netulburat, înalt, arătos și cu desăvârșire inflexibil. L-am chemat imediat pe Toots în boxa martorilor, în speranța că dădeam impresia că eram nerăbdător să-mi încep apărarea.

— De când practicați avocatura? l-am întrebat pe client, după ce acesta făcuse o prezentare bombastică a propriilor fapte de arme din război.

— Am fost primit în rândurile oamenilor legii în urmă cu șaizeci și doi de ani și nouăsprezece zile. Dar cine stă să numere?

A arborat același zâmbet răsuflat de care se folosea ori de câte ori i se cerea să răspundă la acest gen de întrebări.

— Ați urmat cursurile unei facultăți de drept?

— La Universitatea Easton, unde am studiat dreptul contractelor cu răposatul domn Leotis Griswell de la firma dumneavoastră, omul care a fost conștiința mea de-a lungul întregii cariere.

Mi-am întors fața de la membrii comisiei, ca nu cumva vreunul din ei să vadă că zâmbesc. Îi spusesem lui Toots să renunțe la lingușeli, însă era foarte greu să-l faci să se îndrepte. Stătea pe scaun cu bastonul sprijinit de genunchi și cu o urmă de salivă prelingându-i-se pe buze din cauza respirației îngreunate, rotofei ca un tubercul, de parcă ar fi fost alcătuit doar din burdihan și trabuc, și cu niște sprâncene stufoase, ale căror șerpuiri acopereau jumătate din frunte. Era îmbrăcat cu ceea ce purta întotdeauna — un sacou sport de un verde de-a dreptul șocant, aflat undeva între pepenele verde timpuriu și chitră. Eram gata să pariez pe o sumă considerabilă că niciunul dintre membrii comisiei nu avea acasă o cravată atât de strălucitoare.

— Care a fost profilul practicii dumneavoastră în domeniul avocaturii? m-am interesat apoi, știind că pusesem o întrebare vicleană.

— Aș zice că am avut o practică de ordin general, chiar foarte general, a spus Toots. Aș zice că am fost de meserie ajutător. Oamenii care aveau nevoie de ajutor veneau la mine, iar eu îi ajutam.

Mai bine de atât nu ne-am fi putut descurca, întrucât în șaizeci și doi de ani de avocatură Toots nu putea indica nici măcar un caz de care se ocupase personal, un testament la a cărui redactare să fi colaborat sau un contract pe care să-l fi formulat. Ce-i drept însă, la el veneau o grămadă de oameni cu diverse probleme care erau apoi rezolvate. Practica lui Toots era un concept de o ambiguitate vecină cu magia. La urma urmelor, cine poate să explice un miracol? Pe de altă parte, Toots a oferit ajutor și multor oficialități și persoane

publice. Aproape în fiecare instituție publică importantă exista cineva cu care Toots păstra o prietenie cu totul aparte. Exista un procuror general-adjunct cunoscut pentru eleganța îmbrăcămintei, căruia Toots îi cumpăra costume, sau un senator deosebit de important, care își extinsese casa cu ajutorul unui antreprenor, prieten cu Toots, în schimbul sumei remarcabil de mici de doar paisprezece mii de dolari. Această generozitate îl transformase pe Colonel într-un tip extrem de influent, mai cu seamă că metodele lui erau cât se poate de explicite. În primul rând, Toots se baza pe farmecul său de escroc. În al doilea rând, mai avea și alți prieteni în cartier, indivizi gata oricând să-ți spargă geamurile, să-ți incendieze magazinul sau, așa cum i se întâmplase cândva unui cântăreț dintr-un local de noapte care făcuse pe deșteptul cu Toots, să te opereze de amigdale fără anestezic.

— Ați funcționat vreodată în cadrul secției financiare?

— Niciodată. Nici măcar o zi. Dacă ar fi nevoie să mă duc azi acolo, ar trebui să cer instrucțiuni ca să mă descurc.

Mi-am coborât privirile spre Brushy, ca să văd cum mergeau lucrurile. Se așezase lângă mine, purta un costum închis la culoare și încerca să înregistreze fiecare cuvințel într-un carnet galben. Mi-a adresat un surâs timid, dar asta doar fiindcă eram prieteni. Era prea versată ca să tragă nădejde mai mult ca mine, ceea ce oricum era extrem de puțin.

— Altceva. L-ați cunoscut pe judecătorul Daniel Shea? l-am întrebat pe Toots.

— Cum să nu. L-am cunoscut pe judecătorul Shea pe vremea când amândoi eram tineri avocăței. Am fost prieteni la cataramă. Chiar așa, la cataramă.

— Este adevărat că, așa cum susține domnul administrator, ați plătit cotizațiile de la Country Club pentru judecătorul Shea?

— Cât se poate de corect.

Toots nu se arătase la fel de sigur pe sine cu câțiva ani în urmă, când cei de la Fisc îi puseseră aceeași întrebare, și avusese grijă să scurteze pe cât posibil discuția. Nu avea să aibă efecte prea grave când Woodhull urma să înceapă interogarea acuzatului, care avea să fie oricum fără sare și piper.

— Puteți să explicați, vă rog, cum s-a ajuns la așa ceva?

— Fără niciun fel de probleme, a spus Toots, apucând bastonul și făcând câteva mișcări cu el, de parcă ar fi băgat în viteză. În 1978 m-am întâlnit cu Dan Shea la un dineu organizat în cinstea Cavalerilor Ordinului Columb și am început să vorbim despre ce altceva decât despre golf. Dan mi-a spus că voia demult să facă parte din Bavarian Mound Country Club, care se afla chiar în cartierul unde locuia, dar că, din nefericire pentru el, nu cunoștea pe nimeni care să-l ajute cu bani. M-am oferit cu mare plăcere. La puțin timp după aceea,

președintele clubului, domnul Shawcross, mi-a atras atenția asupra faptului că Dan Shea avea dificultăți în achitarea cotizațiilor. Dat fiind că eram sponsorul lui, mi s-a părut normal să le plătesc eu, fapt care a continuat din acel moment până cu puțin timp în urmă.

— Spuneți-mi, i-ați pomenit de aceste plăți judecătorului Shea?

— Niciodată, a răspuns Toots. N-am vrut să-l fac să se simtă prost. Pe vremea aceea, soția lui, Bridget, avea mari probleme cu sănătatea, iar cheltuielile pe care trebuia să le facă Dan începuseră să-l copleșească. Dat fiind că îl cunosc foarte bine, sunt sigur că a vrut să se ocupe și de cotizații, dar i-au ieșit din minte.

— Ați discutat vreodată cu el despre afacerile pe care le avea firma unde erați angajat pe teritoriul pe care se întindea jurisdicția lui?

— Deloc, a negat Toots din nou. Cum aș fi putut? Tinerii de la mine din birou fac o grămadă de chestii. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să apară în instanță chiar atunci. Știți doar că în zilele astea există o sumedenie de secții ale tribunalului.

Toots și-a întins brațele în lături și a zâmbit din nou, dezvelindu-și cioturile strâmbe și îngălbenite care îi mai rămăseseră din dantura de odinioară.

În clipa aceea, Brushy mi-a înmânat un bilețel pe care scria „bani gheață”.

— A, da, am spus, atingându-mi cravata și reluându-mi rolul pe care îl interpretam. Am stabilit că, atunci când a compărut în fața marelui juriu, domnul Shawcross a declarat că ați făcut aceste plăți în bani gheață și că l-ați rugat să nu le discute cu nimeni. Puteți să ne dați o explicație, vă rog?

— E cât se poate de simplu, a răspuns Toots. N-am vrut ca membrii clubului să afle că judecătorul Shea avea probleme cu achitarea cotizațiilor. Am avut sentimentul că acest lucru l-ar face să se simtă prost. Prin urmare, am plătit cu bani gheață, sperând ca nici contabilul și nici ceilalți să nu-mi vadă numele pe vreunul din cecuri, și i-am cerut domnului Shawcross să fie amabil și să nu vorbească despre asta. Am încercat pur și simplu să-i vin în ajutor ca prieten, a încheiat Toots, întorcându-și cu mari eforturi fața spre membrii juriului.

Din păcate, n-am văzut pe nimeni căutând în buzunar după batistă.

Woodhull a petrecut următoarele cincisprezece minute chinuindu-se să-i pună întrebări Colonelului. Toots, căruia până atunci nu-i scăpase un cuvânt, a devenit dintr-odată surd ca o ciubotă. Woodhull a repetat fiecare întrebare de trei sau patru ori, iar Toots a răspuns în majoritatea cazurilor printr-o simplă privire în gol, de om care nu știe pe ce lume se află. Cam pe la ora prânzului, Mona a cerut suspendarea ședinței. Era suficient pentru ziua aceea. Toți cei șapte avocați prezenți în sală ne-am scos agendele, ca să vedem când puteam relua

ancheta. Am căutat câteva ore libere, le-am găsit cu chiu cu vai marțea viitoare și abia după aceea am putut să plecăm.

— Cum m-am descurcat? a întrebat Toots, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Grozav, i-am răspuns.

S-a luminat la față ca un copil și a râs. Se vede treaba că era de aceeași părere.

— De ce ține morțiș un tip de optzeci și trei de ani să fie dat afară din barou? s-a mirat Brushy, după ce l-am urcat pe Colonel într-un taxi. De ce nu-și dă demisia?

Cariera de patruzeci de ani a lui Toots în funcția de consilier pentru South End a luat sfârșit la începutul anilor 80, când s-a dovedit că așa-numita Comisie pentru Parcuri și Terenuri de Joacă, pe care o conducea prin numirea tuturor membrilor, votase timp de un deceniu pentru un contract de transportare a deșeurilor acordat firmei Eastern Salvage, aflată, printr-un număr de intermediari, în proprietatea unuia dintre fiii lui Toots. De atunci, acesta se mulțumise să joace toată viața rolul omului situațiilor disperate, având nevoie de autorizația de practicare a avocaturii pentru a da activităților desfășurate un aer legitim. I-am explicat toate aceste lucruri lui Brushy, în timp ce ne îndreptam spre Needle, croindu-ne drum printre mulțimea de oameni care ieșiseră în pauza de prânz. În cursul nopții ninsese ușor, iar zloata cenușie care se formase pe jos ne murdărise tocurile pantofilor.

— Oamenii care rezolvă acest gen de situații dubioase nu sunt trecuți în anuarul informațiilor utile. În plus, o asemenea decizie i-ar păta blazonul. E vorba de un individ care a vrut să vină la audiere cu medaliile prinse-n piept. Nu poate accepta oprobriul public.

— Blazonul? Păi, a pus să fie uciși oameni. Cât despre tipii ăia din South End, ia prânzul cu ei. Ba chiar și cina.

— Face parte tot din blazon.

Brushy a clătinat din cap. Am intrat în sediul Needle și am luat liftul până la sala de așteptare de la G & G, unde fuseseră aduse niște biblioteci din lemn de stejar care fuseseră umplute cu o sumedenie de cărți vechi, cumpărate angro, pentru atmosferă. Birourile noastre fuseseră renovate la indicațiile lui Martin, cu vreo doi ani în urmă, în genul unei cabane de vânătoare din Anglia. Principala sală de așteptare își schimbase înfățișarea după ce fuseseră aduse lambriuri din lemn de pin, niște fotolii cu franjuri din imitație de piele, de culoare castanie, mici peisaje și scene de vânătoare atârnate pe pereți, tablouri încadrate în rame de bronz și covorașe verzi și late, precum și alte decorațiuni de mâna a doua despre care nu mi-a cerut nimeni părerea. Totuși, acest tip de decor mă ajută să cad într-un fel de stare de fugă — chipuri noi în fiecare zi, tineri pășind aferați și cu niște priviri neliniștite, tot soiul de activități importante care se desfășurau

în jurul meu și n-aveau nicio legătură cu mine. Ipotecări de case, încheieri de contracte. Puteai să privești totul de la o distanță considerabilă: bărbați cu simboluri falice atârnate de gât, femei cu picioarele pe jumătate dezgolite. Ce puneau la cale, pentru numele lui Dumnezeu? De ce se agitau, iar mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie?

— I-am spus că nu putem câștiga, i-am declarat lui Brushy, în legătură cu Toots. M-a tot rugat să obțin amânări.

— Mi-am dat seama, a răspuns ea, trântind dosarul pe masă. Durează de doi ani și patru luni. La ce bun?

Tocmai voia să străbată coridorul. Avea o întrevedere cu Martin, dar a avut grijă să-mi amintească de meciul de *squash* de la ora șase.

— Câștigă timp.

— Și, mă rog, de ce are nevoie de timp? a întrebat Brushy.

— Ca să moară, i-am răspuns, înainte de a mă răsuci pe călcâie.

IX. DOUĂ NUCI GREU DE SPART

A. Regina registrelor contabile

Aidoma sălii mașinilor unui transatlantic, unde mâinile înnegrite de funingine ale mecanicilor bagă cărbuni ca să aţâţe focul, serviciul de contabilitate al firmei noastre arde tot undeva dedesubt. Deși situată la etajul 32, între o companie specializată în investiții bancare și o miniagenție de voiaj cu circuit închis, secția dă impresia că a fost izgonită în străfunduri, întrucât e izolată de celelalte trei etaje pe care le ocupăm. Cu toate acestea, în multe privințe aici se află inima firmei G & G. La contabilitate trimitem zilnic raportarea orelor de lucru pontate, contabilitatea esteˆ locul unde are loc lunar recunoașterea muncii prestate. În acest loc, uriașul motor care generează profitul firmei de avocați funcționează din plin, într-un ritm debordant.

Unul dintre lucrurile cele mai ciudate când trebuia să te duci de la Comisia de Disciplină și Admitere în Barou la G & G era că trebuia să te obișnuiești cu o lume unde banii — pe care, ca polițist și mai apoi ca avocat, i-am privit ca pe un lucru esențialmente rău — constituie, de fapt, punctul central al întregului univers. Banii reprezintă motivul pentru care ne angajează clientul —ca să-l ajutăm să câștige mai mult sau să-și păstreze ce a agonisit. Și Dumnezeu știe că tot asta vrem și noi de la el. Este singurul lucru pe care îl avem în comun. În această perioadă, când se apropie încheierea anului fiscal, firma începe să semene cu un campus universitar înainte de meciul decisiv. Avem întruniri cu partenerii pe tema strângerii onorariilor, iar acestea seamănă foarte mult cu întâlnirea membrilor galeriei înainte de plecarea la stadion. De fiecare dată Martin și, mai cu seamă, Carl ne țin discursuri menite să ne dea suficient curaj să ne abordăm clienții și să le cerem să-și onoreze obligațiile bănești. Una dintre numeroasele invenții deștepte ale lui Carl a fost mutarea datei de încheiere a anului

fiscal cu o lună mai devreme, pe 31 ianuarie, pentru a fi se da clienților posibilitatea să achite onorariile în oricare din cei doi ani calendaristici învecinați. Pe 2 februarie, de așa-numita Groundhog Day[8], după totalizarea încasărilor, asociații au o nouă întrunire, de data asta în smoching, în vreme ce Comisia anunță „punctele” fiecărui partener — respectiv partea din venitul firmei care i se cuvine fiecăruia, exprimată în procente.

Serviciul contabilitate se află în două încăperi unde, sub o lumină orbitoare, lucrează nouă femei care beneficiază de un mobilier dominat de melamină albă. Cifrele reprezentând încasările sunt raportate zilnic Comisiei Administrative și altor câtorva subcomisii. Contabilul-șef, adică persoana care răspunde de întreaga activitate desfășurată aici, este Glyndora Gaines. Când am intrat în cameră, am găsit-o în picioare, studiind un petic rupt dintr-un ziar. Ziarul însuși era deschis pe biroul ei, fiind de fapt singurul lucru de acolo, cu excepția unei fotografii înrămate a fiului Glyndorei. De îndată ce a dat cu ochii de mine, s-a îndepărtat.

Îmi pusesem deja paltonul și tocmai mă pregăteam să plec și să mă întâlnesc cu Peter Neucriss. O mai sunasem de trei sau patru ori pe Glyndora, însă fără a primi vreun răspuns, așa încât am întrebat dacă primise mesajele pe care i le transmisesem.

— Ocupată, m-a informat cucoana, care până atunci citise *The Tribune*.

M-am ținut după ea prin camerele serviciului, dar și-a văzut de treabă și a cotrobăit prin câteva fișete, după care le-a trântit ușa.

— E important, am adăugat.

M-am ales cu o privire echivalentă cu o rafală de pușcă-mitralieră.

— Și ce fac eu e la fel, tipule. Suntem cu zece la sută sub pragul minim al bugetului și ne stoarcem creierii, doar-doar om găsi o cale de reeșalonare a cheltuielilor. N-ai vrea mai bine să câștigi niște *bani*?

Sfinte Sisoe, am dat peste o femeie a atitudinilor — cu majusculă —, una dintre acele matroane afro-americane care sunt adevărate forțe ale naturii și al căror regret principal pare a fi acela că dispun de o singură viață în timpul căreia să se indigneze din cauza mârșăviilor din ultimele câteva secole. Nimeni nu reușește să-i intre în voie. Nici avocații, nici asistenții, nici membrii personalului. În cursul anilor când a funcționat ca secretară, Glyndora a lucrat cu jumătate din avocații angajați la firmă. N-a reușit să se înțeleagă cu nicio altă femeie, iar relația pe care s-a străduit s-o mențină cu Brushy a durat doar o săptămână. Se dovedise prea amenințătoare pentru Wash — și pentru mulți alții. În toate micile conflicte care au urmat, Glyndora a fost protejată de — ghici ghicitoarea mea?

— Martin Gold, patronul spiritual al tuturor ciudaților din zonă. Acesta pare s-o considere amuzantă și, după cum știu prea bine, are tendința de a ierta orice păcat, cu excepția trândăviei, de dragul științei de a demonstra că ești capabil. Iar Glyndora e capabilă din cale-afară. Asta e problema. Atâta doar că este total nemulțumită de modul cum a fost transformată într-o sclavă de conjunctura existentă. La cincisprezece ani a avut un copil pe care ulterior l-a crescut singură, nemaiavând în acest fel nicio șansă de a-și croi un drum frumos în viață.

Dându-și seama că Glyndora nu putea profita de ocazia de a arăta cât era de capabilă, Martin a sfârșit prin a o pune să facă echipă cu Bert, avocatul pentru care lucrase cel mai mult. Glyndora i-a înregistrat reclamațiile, a avut grijă de programul lui zilnic, i-a redactat corespondența de rutină, i-a completat spațiile libere în interogatoriile standard, l-a scuzat ori de câte ori l-a prins flama și chiar s-a prezentat în instanță în locul lui, în câteva situații de forță majoră (având un venit care însemna cam zece la sută din al lui, dacă permiteți această completare din partea unui băiat de sindicalist). Singura problemă a fost că, în urmă cu un an, au început să se ia în coarne. Și credeți-mă că nu folosesc niciun fel de eufemism. Nu mă refer la câte o privire supărată sau chiar la vreo vorbă mai piperată, ci la fazele când ieșeau amândoi pe coridor și începeau să urle unul la altul. Erau niște scene la care prin aer începeau să zboare fel de fel de hârțoage, iar clienții își iteau capetele în cadrul ușii sălii de ședințe și se uitau nedumeriți încoace și încolo. Erau istericale de mai mare dragul. În cele din urmă, cineva care probabil că făcuse parte fie din armată, fie din poliție, a avut ideea salvatoare: promovarea. Glyndora a fost mai puțin tiranică în ipostaza șefului decât în cea a subalternului și este limpede că i-a făcut plăcere să aibă un univers numai al ei. Firește că Bert s-a simțit ca un colțunaș în unt după ce a scăpat de ea, lucru pentru care Glyndora fără îndoială că s-a bucurat în egală măsură.

— Glyndora, e vorba de chestia asta cu Litiplex. Sunt bani în joc.

Asta a reușit s-o facă să se oprească. Ajunseserăm în fața unui șir de fișete deschise la culoare. Chipul ei se îngustase ca de fiecare dată când începea să intre la bănuieli.

— Când ai căutat prin toate hârțoagele, cred că e posibil să fi sărit peste un raport. De la Bert. Ceva la care să fie atașat un soi de acord cu Peter Neucriss.

A clătinat imediat din cap, unduindu-și părul lung, pe care încearcă de ani de zile să și-l îndrepte. I-am răspuns aprobând cu un gest cât se poate de ferm.

— Uite ce e, tipule, a rostit ea, făcând un gest larg cu mâna. Am aici optzeci de mii de dosare și mi-am băgat nasul în toate. Dacă ai impresia că ești în stare să faci mai mult, nu te jena, Mack. Închidem abia la cinci.

Telefonul a sunat, iar Glyndora s-a grăbit să-l ridice, punându-și în evidență unghiile lungi și sinistre, pe care și le vopsise cu un roșu strălucitor. Doamna contabil-șef a trecut de patruzeci de ani, deși n-ai zice. E o femeie din cale-afară de arătoasă și e conștientă de asta; e clădită ca o planșă anatomică, are cam un metru șaptezeci fără tocuri, e cât se poate de feminină în fiecare centimetru, are un balcon fenomenal, o poponeață ca o minge umflată cu pompa și un chip mândru și imperial, cu o expresie maiestuoasă și o bârnă acvilină, care te duce cu gândul la misterioase aventuri semitice, trăite în Africa de Vest cu secole în urmă. Aidoma tuturor ființelor omenești pe care le-am întâlnit și care arată bine, știe să fie fermecătoare când urmărește ceva, iar pe mine chiar mă tachinează atunci când este într-o stare de spirit adecvată, exploatându-mi — eu cel puțin așa bănuiesc — anumite susceptibilități. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții alături de femei de acest gen, care sufereau de pe urma neîmplinirii bizar de feminine de a nu ști niciodată cum să începi. În plus, dacă ești dotat cu tot ce trebuie, nu poți să nu bagi de seamă cum arată. Ani de zile am tot auzit diverși bărbați vorbind admirativ despre Glyndora-însă doar de la distanță. După cum mi-a spus odată un prieten, Al Lagodis, când l-am invitat la prânz, pentru așa ceva aveai nevoie de o sculă ca o rangă.

Acum însă nu părea dispusă să mă ajute.

— Ți-am zis, Mack, mi s-a adresat ea după ce a terminat de vorbit la telefon, n-am timp de chestiile astea.

— Ne vedem la cinci. Poți să-mi arăți ce-ai făcut.

A pufnit în râs. Glyndora și orele suplimentare erau noțiuni care se excludeau reciproc, cu excepția cazurilor de forță majoră.

— Când? am întrebat-o.

Și-a luat poșeta, a lăsat să cadă ceva în ea și mi-a adresat un zâmbet abia schițat, care în traducere însemna „Du-te și te-mpușcă”. Â ieșit pe

ușă și a început să străbată coridorul, punându-mă în imposibilitate de a o mai urmări. I-am rostit din nou numele, însă fără rezultat. M-a lăsat singur lângă biroul ei. Ziarul din care rupsese bucățica aceea rămăsese deschis. La prima vedere, părea a fi vorba de un articol care ocupa a opta parte dintr-o pagină. Din materialul respectiv rămăsese o mică parte din titlu. WES și poate un început de T. West? Mi-am ridicat privirile. Sharon, una dintre subalternele Glyndorei, o femeiușcă brunetă și îmbrăcată într-un *deux-pièces* roz puțin câni prea strâns pe corp, se uita la mine. Aflată la vreo șase metri de mine, mă fixa de la biroul ei cu o căutătură suspicioasă — angajatul față în față cu șeful, femeia față în față cu bărbatul, un mic exemplu legat de rivalitățile ce se nasc pretutindeni unde oamenii lucrează împreună. Părea convinsă că habar n-aveam ce venisem să caut.

Am schițat un surâs tâmpițel și m-am îndepărtat de zona interzisă unde avea acces doar Glyndora.

— Spune-i să mă sune, i-am zis.

Sharon s-a mulțumit să se uite la mine în continuare. Știam amândoi că n-aveam nicio șansă.

B. Prințul întunericului

Zborul 397 al Companiei Transnațional s-a prăbușit într-o cumplită minge de foc în apropierea aerodromului municipal din Kindle County în iulie 1985. Întâmplarea a făcut ca o echipă a televiziunii să fie prezentă la aeroport ca să transmită sosirea Circului din Pekin la una din porțile învecinate, iar reportajul de la fața locului a fost difuzat de atâtea ori, încât e imposibil să-i fi ratat cineva. Avionul 397 s-a ridicat după ce roțile din față au luat contact cu pista, semănând întrucâtva cu hipopotamii care iau lecții de balet din cărțile pentru copii și dând impresia că se mișcă aproape cu încetinitorul și cu o relativă grație, până când s-a înclinat decisiv în față, a căzut pur și simplu în bot și a luat foc, astfel încât pălălaia a cuprins mai întâi cabina piloților și abia apoi s-a extins în restul avionului, aprinzând gemulețele unul după altul, iar motoarele și partea inferioară au explodat în cele din urmă într-o erupție memorabilă de flăcări galbene și roșietice. Nu au existat supraviețuitori, toți cei 247 de oameni aflați la bord arzând de vii.

În acest moment, avocații reclamanților au trecut la controlul ostilităților; era vorba de o serie de tinerei și tinerele pline de elan care au început să bată câmpii în fața juriului despre nenorocirea care s-a abătut asupra văduvelor și a orfanilor, pentru ca apoi să bage în buzunar fix o treime din toată suma strânsă în urma gesturilor de înțelegere și compasiune. Dat fiind că mă aflu oarecum de cealaltă parte a baricadei, o să-i trec cu vederea pe cei mari și tari, mulțumindu-mă să consemnez că Peter Neucriss, tartorul cel mare al baroului, demarase deja trei procese în numele familiilor victimelor accidentului nu doar înainte ca rămășițele lor pământești să fie

înmormântate, ci efectiv cât timp corpurile neînsuflețite nu apucaseră să se răcească. După șase luni, existau pe rol nu mai puțin de 137 de cazuri, inclusiv patru acțiuni de clasă în care un avocat întreprinzător susținuse că reprezenta pe toată lumea. Toate aceste cazuri au fost consolidate în fața judecătorului Ethan Bromwich de la Curtea Superioară din Kindle County, un fost profesor de drept la Easton al cărui geniu era depășit doar de prețuirea acordată propriilor calități. În toate procesele, fără excepție, clientul nostru, Compania Transnațional Air, a fost principalul acuzat.

Poziția liniei aeriene în urma unei catastrofe aviatice seamănă într-un fel cu conducerea unei mașini cu amortizor la un carnaval. Există prea mulți șoferi ca să le mai poți ține socoteala, nimeni nu respectă regulile de circulație, fiecare merge după cum îl taie capul și în direcția pe care o dorește și tuturor pare să le facă o plăcere nebună lovitul pe la spate. Pe lângă că există 247 de victime individuale, având fiecare o familie și avocați care caută să obțină cât mai mulți bani ca să le aline durerea, te mai trezești și cu zece sau doisprezece co-inculpați din cale-afară de supărați fiindcă au fost amestecați în așa ceva. Toată lumea e dată în judecată, nu doar compania de transport aerian și instituția care l-a pregătit pe pilot, ci orice amărât care a avut proasta inspirație să atingă cu degetul mic carcasa avionului: cei care au proiectat și construit aparatul, inginerii de pe linia de producție, controlorii de zbor și chiar compania care a asigurat distilarea combustibilului — toți cei care au buzunare suficient de adânci și bine garnisite ca să poată fi învinuiți teoretic și eventual siliți de perspectiva unui deceniu petrecut prin sălile de tribunal să renunțe la câteva milioane de dolari din venitul personal. La rândul lor, toți acești oameni dispun de o companie sau de un agent de asigurări angajat pentru limitarea pierderilor, care intră în scenă și caută fie să convingă juriul că firma sau persoana pe care o reprezintă nu are nicio vină, fie să arunce pisica în curtea altcuiva și să-l facă pe acesta să bage mâna în buzunar. Nici măcar giruetele nu arată în atât de multe direcții. Noi, de pildă, dăm vina pe cei din turnul de control; aceștia declară că nu s-au deschis eleroanele; în fine, fabricantul susține că a fost vorba de o eroare de pilotaj. Reclamanții stau deoparte în tot acest timp și-și freacă mâinile satisfăcuți, în așteptarea prăzii.

Cam la un an după prăbușirea avionului 397, Martin Gold a inițiat un efort care mi s-a părut la fel de romantic și de nepotrivit ca vechile cruciade: a vrut să rezolve problema. Martin are o minte ca o cameră de ionizare, acea încăpere unde experții în fizica nucleară urmăresc cursul reacțiilor atomice complexe. Probabil că e singurul avocat pe care îl cunosc care ar fi putut să abordeze, și până la urmă să rezolve favorabil, un proces de negociere în cadrul căruia a trebuit, la un moment dat, să se confrunte cu 163 de avocați.

În condițiile așa-numitului „Plan Bromwich”, la care Martin se referă întotdeauna cu precauție, câteodată chiar și la el în birou, acuzații, adică în cele mai multe cazuri companiile de asigurări, au strâns un fond de 288,3 milioane de dolari. La rândul lor, reclamanții, dirijați de Neucriss, au căzut de acord că totalul pagubelor nu avea cum să depășească această sumă. În cursul ultimilor cinci ani, cazurile individuale fie că au fost judecate în fața unei comisii speciale, fie că — așa cum s-a întâmplat de cele mai multe ori — au fost rezolvate cu ajutorul maestrului Bert, care a condus echipa de negociatori și a supravegheat administrarea fondului convenit, pentru care G & G a formulat un angajament scris, depus în custodia unei terțe persoane, în așa fel încât dobânda să fie cât mai convenabilă.

Nu cu mult timp în urmă, după soluționarea ultimelor cazuri în care s-a pus problema despăgubirilor, am fost puși în fața unei conjuncturi neașteptate: rămăseseră niște milioane frumușele care, conform prevederilor în vigoare, aveau să constituie proprietatea bătrânului Transnațional Air. La drept vorbind, singura problemă pentru TN a fost să nu mai dea de știre nimănui în afara noastră, dat fiind că ar fi un veritabil coșmar în materie de relații cu publicul să trebuiască să explici lumii cum se face că, după ce s-au efectuat toate operațiunile și după ce s-au luat în calcul toți factorii — onorariile, dobânda, surplusul și contribuția inițială a TN la strângerea acestui fond — compania a băgat în buzunar douăzeci de milioane de dolari după ce a ucis 247 de oameni. Ca să vorbim și mai la obiect, avocații reclamanților, care nu au văzut niciun dolar care să nu li se cuvină cu vârf și îndesat, se vor folosi de acest punct vulnerabil ca să încerce să-și asigure o sumă mai mare, în timp ce co-inculpații firește că se vor tângui de mama focului. Am susținut o veritabilă campanie pentru a avea certitudinea că fiecărui reclamant i-a fost achitată suma convenită, în schimbul unei chitanțe semnate personal, înainte de a aduce fondul în atenția judecătorului Bromwich. Cu toate acestea, dacă ai reușit să-l îmbeți bine pe Tad Krzysinski, directorul executiv care se ocupă de TN, l-ai face să râdă cu poftă despre glumele inevitabile care s-ar desprinde din sugestia malițioasă că n-ar fi rău să se prăbușească și alte avioane.

Pe la patru și jumătate, când în sfârșit mi s-a dat voie să-l văd pe Neucriss, acesta tocmai avea în față o farfurie pe care se răsfăța o bucată de pește. Abia ieșit din sala de tribunal, se delecta cu o masă ușoară, pregătindu-se pentru încă o porție de lucru care avea să dureze până seara târziu. Își amenajase o bucătărie în toată regula în birou, ba chiar avea și un bucătar. În aer se împrăștiase aroma sucului cu ghimbir, deși tensiunea atmosferei de la proces încă nu dispăruse. Peter își dăduse jos șalul elegant de o sută de dolari, își suflecase mânecile cămășii albe de mătase și mânca în picioare, rostind în gura

mare fiecare idee nouă care îi venea, ca și cum ar fi dat ordine pe un câmp de bătălie. Patru sau cinci asociați dădeau mereu buzna înăuntru, întrebându-l de fel de fel de probe de care urmau să aibă nevoie a doua zi în instanță. Era vorba de maltratarea unui nou-născut, ceea ce pentru Peter însemna cel puțin vreo zece milioane de dolari. Mama urma să compară în fața instanței în dimineața zilei următoare.

Neavând încotro, am adoptat și eu postura umilă, de cerșetor la capul podului, pe care Peter preferă să o observe la toți cei aflați în jurul lui. Speram să obțin un răspuns rapid și s-o iau din loc. Adusesem copii ale dispozițiilor de plată din contul 397 și amintisem în treacăt de Litiplex, folosindu-mă de strategia la care recursese și Wash de atâtea ori — rătăcisem o parte din corespondență, nu cumva avea Peter vreo idee?

— Litiplex, a rostit Peter, atingându-și fruntea cu un deget și uitându-se undeva în zare. Chiar am vorbit cu cineva despre chestia asta.

— Zău? A fost cumva Bert?

— *Bert?*

— E plecat din oraș, n-am reușit să-l întreb.

— Cunoaștem, își vizitează familia pe Marte, a făcut Neucriss, dându-și ochii peste cap. Nu, nu cu el. Cum naiba îi zice?

A bătut darabana cu degetele pe birou, a strigat-o pe una dintre secretare, după care, când femeia a vrut să plece, a oprit-o pocnindu-și palmele cu zgomot.

— Știu cine m-a întrebat de Litiplex. Dumnezeule, zău că sunteți o adunătură de ciudați. Voi nu vorbiți niciodată unul cu altul? Gold, el a pomenit de povestea asta. A plecat și el din oraș sau doar a ieșit în pauza de prânz?

Am simțit că mi se oprește inima-n loc. Nici măcar nu eram sigur de ce, însă știam că ceva nu era în regulă. Existau o sumedenie de avocați ai reclamanților cu care Martin putea să stea de vorbă cu toată încrederea, pe când era suficient să-i dai bună ziua pe stradă lui Peter ca să te aștepți la cotonogeli din partea lui Martin și să stai cu aspirina la îndemână.

— Martin? am întrebat.

— Nu, sosia. Da, a sunat cu vreo trei sau patru săptămâni în urmă. A mers pe vârfuri exact cum faci tu acum, bătând câmpii despre altceva și încercând la un moment dat să aducă vorba de Litiplex fără să-mi dau seama. Ce dracu puneți la cale de data asta?

I-am spus că nimic. A minți în fața lui Peter nu e nici măcar un păcat scuzabil; e ca și cum i-ai vorbi unui francez în franceză. Wash îmi spusese că Martin le telefonase câtorva avocați ai reclamanților și se interesase direct despre Litiplex, însă nu-mi trecuse prin tărtăcuță

că putea fi vorba și despre Neucriss. Între timp, am încercat să risipesc nedumeririle pe care se părea că le generaseră toate aceste întrebări despre Litiplex. Și dacă tot era vorba de împărțeala finală și de încercarea de a nu omite niciun detaliu, cine oare era cel mai îndreptățit să știe dacă nu Peter?

În cazul lui Neucriss, lingușeala este întotdeauna metoda ideală. Poate că, din cauză faptului că este considerată domeniul celor mai severe restricții ale societății, legea pare să atragă un număr din ce în ce mai mare din acești indivizi extaziați de propria valoare și convinși că baroul este trambulina cea mai sigură spre o frontieră unde voința personală și eul nu cunosc, practic, niciun fel de limite. Fiind singurul partener într-o firmă cu șaptesprezece oameni ai baroului, Neucriss este singurul avocat pe care-l cunosc și care câștigă mai mult pe an decât un bun aruncător stângaci din Liga Națională. Estimările oficiale oscilează între patru și șase milioane, iar în acest an, în condițiile în care trebuiau plătite cam treizeci de milioane sub formă de despăgubiri în cazul catastrofei aviatice a aparatului 397, venitul lui, așa cum singur se exprimă în binecunoscutul său stil mieros, „va ajunge la opt cifre”.

Aceste succese nu au fost repurtate în urma unei cramponări de scrupule sau principii. Contribuțiile politice ale lui Peter sunt vaste — tipul trece dincolo de orice limită și nu se sfiește să amestece în tot ce face numele celor șaisprezece asociați, al soției sau al copiilor. Chiar și așa, Peter nu lasă nimic la voia întâmplării. Martorii pe câre-i are la dispoziție sunt prelucrați cu grijă, documentele dispar la momentul oportun, iar din vremurile de tristă amintire de altădată, care poate că încă nu au trecut cu totul, când favorurile în instanță se obțineau contra cost, Neucriss nu se dădea în lături nici de la așa ceva. Lucrul cel mai grav este că însăși umflarea lui în pene e un fel de ilustrare revoltătoare a vulnerabilității și precarității sistemului juridic. Ajunge să stai zece minute lângă el și te-ai lămurit: e vorba de un eu care a luat-o razna și de o formă certă de dezordine comportamentală. Nu știu însă cum se face, dar prestațiile unsuroase ale lui Peter în fața juriilor, dublate de vocea lui baritonală și de coama de păr argintiu, obțin votul de încredere de patruzeci de ani încoace. Omul își vede de treabă, deși știm cu toții că, indiferent de bogățiile acumulate, de triumfurile repurtate și de recunoașterea pe plan național, singurul motiv natural care-l determină și care este mai sigur decât gravitația e dorința de a avea mai mult.

A continuat să vorbească despre Martin, fapt care are întotdeauna asupra lui același efect ca atingerea unui nerv expus.

— A, da. Ce zicea Gold? Parcă tot ceva de genul ăsta, o scrisoare care trebuia expediată la o nouă adresă. L-am întrebat: „Ce fel de joc e ăsta? De-a poșta? Credeam că am terminat cu el în adolescență”.

Neucriss a râs în hohote, deși avea încă gura plină. Chiar dacă nu era la curent cu cele întâmplate, îi plăcea să știe că lui Martin îi țâțâie fundul.

— Totuși, care-i treaba, Peter? Ce înseamnă chestia asta cu Litiplex?

— Ascultă aici, de unde dracu' vrei să știu? Habar n-am. Sună la informații și întreabă-i pe ei de Litiplex. Dumnezeule mare, Malloy, a continuat el, cum de suporți șmecheriile astea? O sută patruzeci de avocați se învârt încolo și-ncoace și se lovesc unul de altul. Există doi asociați principali care nu fac decât să trieze corespondența. Iar acum o să-i facturați cinci sute de dolari lui Jake Eiger pentru simplul fapt că se uită la un plic și o să-i spuneți că avocații reclamanților sunt cei din cauza cărora cheltuielile judecătorești sunt atât de ridicate.

Jake și Neucriss se cunoșteau și comunicau unul cu celălalt, întrucât tatăl lui Jake era unul dintre politicienii de care se agățase Neucriss cu câteva decenii în urmă. Între timp, Peter plecase de lângă el și dăduse târcoale unui număr de mari firme de avocați, știind că ele erau punctul de sprijin al universului său personal. În felul lui onctuos și binecunoscut, iată că încerca să obțină și sprijinul meu. Știa foarte bine care era locul meu la G & G — întreaga comunitate juridică, atât la nivel național, cât și local, avea o reprezentare foarte exactă în mintea lui. Credea că faptul că ajunsesem să vin la el l-ar fi putut ajuta să mă convingă să trec de partea lui și să întorc armele împotriva propriilor mei parteneri. Contrar așteptărilor, m-am eschivat printr-un răspuns pretins spiritual, dar în realitate de o ironie ieftină.

— Dacă nu te-aș cunoaște, Peter, aș crede că vrei să-mi oferi o slujbă.

De îndată ce cuvintele mi-au ieșit din gură, mi-am dat seama că tonul nu era cel potrivit. Ochii ageri ai lui Neucriss au sesizat instantaneu că există ceva, poate varianta corupției care aici plutește întotdeauna în aer, ca bioxidul de carbon. A tăcut preț de o clipă, înainte de a nega.

— Ție în niciun caz, Malloy. Ești un cal de povară bătrân.

Altceva n-a mai spus. N-a precizat dacă murisem sau eram pe moarte, dar oricum, din punctul lui de vedere, nu avea să treacă multă vreme și căruța avea să mă ajungă din urmă și să-mi frângă oasele. S-a întors la lucru, iar eu mi-am văzut de drum, luptându-mă cu el în gând și încercând să nu las această apreciere să-mi diminueze valoarea, deși bineînțeles că mă simțeam efectiv la pământ. Nu meritam nici măcar să fiu cumpărat sau mituit.

Am ajuns din nou pe trotuar și nu m-am mai încheiat la palton, fiindcă nu aveam mult de mers până la Needle. Eram împins din toate părțile de trecătorii care circulau în număr mare și de o parte și de alta, în marea lor majoritate muncitori care se duceau la lucru în lumina slabă și mohorâtă a iernii. Deasupra mea, cerul ajunsese să

aibă culoarea unei oale care s-a ars din neatenție. Zăpada din timpul dimineții se transformase într-o zloată care invadase trotuarele și care tocmai înghețа printre movilițele de sare ce străjuiau bordurile de asfalt și aveau să-mi păteze încălțămintea.

Între timp, am încercat să văd ce era de făcut. N-aș spune că l-am crezut pe Peter. Din punctul meu de vedere „era mai sigur să pariezi că există iepurașul de Paști. Însă nu-mi dădeam seama de ce avea ceva de ascuns. Aveam o stare de spirit proastă, ca pe vremea când eram polițist și suspectam pe toată lumea. Pe Bert. Poate și pe Glyndora. Eventual și pe trimisul lui Dumnezeu pe pământ, Martin Gold. Caracterul vag imprevizibil al comportamentului lui Martin era lucrul care mă deranja în mod deosebit. Era vorba atât de felul cum se purtase față de Jake, cât și de faptul că îl sunase pe Neucriss, ceea ce se întâmpla de obicei doar atunci când cineva plătea gras. M-am oprit la un colț de stradă unde un băiețel într-un hanorac ponosit vindea ziare, chiar în momentul când o pală neașteptată de vânt a făcut să mi se ridice fularul și să-mi acopere fața. Iată-mă în inima orașului în care mi-am trăit întreaga viață nelegitimă și ale cărui străzi înguste le străbat de zeci de ani, simțindu-mă deprimat, surpat și stăpânit de impresia convingătoare, deși efemeră, că habar nu aveam unde naiba îmi era locul.

C. Prietena altcuiva

Din motive pe care nu mi le explic, am fost șocat ori de câte ori am avut ocazia să dau cu ochii de coapsele albe și cărnoase ale lui Brushy atunci când era echipată în pantaloni scurți. Acneea din adolescență încă îi afecta anumite părți ale corpului care de obicei rămâneau ascunse privirilor, ca de pildă partea superioară a brațelor și decolteul în V al bluzei de tenis dar, cu toate acestea, Brushy avea în ochii mei un farmec feminin aparte. Oricum, nu m-a lăsat să mă uit la ea mult timp și a început să izbească mingea cu sete, așa cum făcea de fiecare dată când jucam această variație a tenisului. Cu mici excepții, lucrurile se petreceau cam la fel în fiecare săptămână. Eu mă mișcăm binișor pe linia de fund a terenului, la stânga și la dreapta, având o deplasare superioară și lovituri mai bune. Brushy avea niște mișcări stângace și își ținea cotul țeapăn, dar fugea cât o țineau picioarele pe întreaga suprafață de joc, ca o veveriță, și ajungea la toate mingile; ar fi preferat să mă dărâme din alergare decât să se recunoască învinsă. În fiecare săptămână aveam grijă ca fiecare să câștige câte unul din primele două jocuri. Eu mă prosteam în fel și chip, blestemând și înjurând ori de câte ori loveam greșit mingea. Pe urmă Brushy, care, din respect pentru genunchiul meu paradit, nu trimisese nicio minge din demivoleu, începea să mă fugărească dintr-un colț în altul, până când șchiopătam și respiram atât de greu, încât nu mai aveam mult și leșinam.

În ziua aceea, tocmai ajunseserăm la momentul crucial dintre al doilea și al treilea joc și ne aflam în coridorul mic și scund din afara terenului, unde ne ștergeam cu prosoapele. Brushy s-a interesat cu ce mă alesesem în urma întrevederilor cu Glyndora și Neucriss.

— Zero barat, i-am răspuns. Nimeni nu știe nimic. Poate că ai avut dreptate și Bert a încercat într-adevăr o cacealma ca să-și acopere urmele.

A început să mă ia la întrebări, așa încât i-am dezvăluit câte ceva despre Archie, despre sistemul lui de pariuri și despre nefericitele întâmplări din cursul zilei precedente, când, potrivit versiunii mele, mă împotrivisem eroic zeiței răzbunării, care mă pândea din negura vremurilor când făceam parte din poliție.

Brushy a băgat la cutie tot ce i-am îndrugat și, cu luciditatea ei obișnuită, a ajuns imediat la miezul problemei.

— Și atunci a cui e cartea de credit, a lui Bert sau a lui Kam? a întrebat ea.

N-aveam idee.

— De fapt, unde ai găsit-o? a mai vrut să știe Brushy.

Chestia asta încă n-o spusesem nimănui. Nu voiam sub nicio formă să facă cineva vreo asociere între mine și frigiderul lui Bert. Am invocat cuvintele fermecate — „Ca de la client la avocat” — și am adus-o cu forța pe Brushy înapoi în teren, unde mi-a mai ars o bătaie în doi timpi și trei mișcări, cu 21 la 7, trimițându-mi toate mingile pe colțuri și izbind cu racheta de ziceai că a venit ziua Judecății de Apoi.

— Mori dacă bat și eu o dată? m-am plâns în timp ce părăseam terenul.

— Te cunosc ca pe propriul buzunar, Mack. Ai un caracter infect. Ai vrea să câștigi în fiecare săptămână.

Am negat cu toată convingerea, dar nu m-a crezut. În timp ce se îndrepta spre vestiarul fetelor, am invitat-o la masă, dat fiind că mai mâncaserăm împreună de câteva ori când rămăsesem la serviciu peste program.

— Nu pot. Poate mai spre sfârșitul săptămânii.

— Cine-i norocosul?

Brushy s-a încruntat.

— Tad, dacă vrei să știi cu orice preț. Mă întâlnesc cu el să bem ceva.

Întâlnirile ocazionale dintre Brushy și Krzysinski pentru prânz, cină sau câte un păhărel au loc de câtăva vreme și nimeni de la G & G nu știe ce să înțeleagă din asta. Tad își luase în primire postul de la TN abia de o lună, când fusese nominalizat într-un caz de fraudă, cu violarea măsurilor de securitate, de care Brushy se ocupase și pe care îl câștigase, reușind până la urmă să obțină încheierea audierilor. Krzysinski nu făcea, chipurile, altceva decât să mențină relația, însă

toată lumea de la firmă fie că bănuia, fie că spera că Brushy îi acorda tratamentul obișnuit, dat fiind că orice fir direct cu vârful ierarhiei era neprețuit, mai cu seamă în condițiile relațiilor precare pe care le aveam cu cei de la TN. Ceea ce nu se potrivea era faptul că Krzysinski avea reputația unui familist convins, cu nouă copii acasă, fiind în stare să se înapoieze cu avionul din Fiji doar ca să fie alături de ai lui la slujba de sâmbătă seara. Pe de altă parte, așa cum spunea și maică-mea, când vrea dracul să-și bage coada, pătrunde și în cel mai sigur cămin.

Am primit informația furnizată de Brushy cu o ridicare lascivă a sprâncenelor.

— Poftim situație, am rostit.

De obicei, Brushy reacționează destul de frumos la acest gen de tachinări, numai că de data asta nu i-a căzut bine.

— Nu-mi place chestia asta, a spus ea, dând brusc impresia că aruncă flăcări din priviri.

Brushy își dorea să fie considerată consilierul celor mari, având o inteligență menită s-o transforme în partenerul normal de cocteiluri al unuia dintre cei mai înstăriți oameni din mediul nostru. Când colo, iată că partenerul și prietenul ei făcea insinuări murdare, cum că ar fi avut o mână încleștată pe paharul cu Martini și cealaltă pe boașele lui Tad. Am rămas pe loc în mijlocul coridorului, dominând-o pe Brushy cu un cap, transpirat și simțindu-mă vulnerabil, fiindcă nu-mi venea în minte nicio vorbă de duh.

— Întâmplarea face să greșești, a continuat ea, și ești chiar mai rău decât toți ceilalți. Ce te-a apucat să crezi dintr-odată că viața *mea* sexuală e treaba *ta?*

— O fi din cauză că eu n-am așa ceva?

Nici asta n-a avut darul s-o îmblânzească.

— Poate că ar trebui să-ți dai silința, a spus ea, după care s-a îndepărtat cu un pas vioi și milităros, străbătând vestibulul îngust și alb care ducea la vestiare și încercând să trântească ușa în urma ei, deși era prea grea pentru acest soi de gesturi.

Lucrul acesta se întâmpla rar, însă existau momente asemănătoare când, între mine și Brushy, palpita discret ceva care ar fi putut fi amintirea unei șanse ratate. Mai cu seamă în perioada ei de început la G & G, Brushy îți dădea de înțeles că era disponibilă la câteva secunde după ce făcea cunoștință cu tine și cred că au trecut aproape zece ani de când ne tot tachinăm și de când îmi spune că habar n-am ce pierd. Până acum, am zâmbit de fiecare dată, dar am păstrat distanța. Să nu cumva să credeți că am făcut-o fiindcă eram omul tuturor virtuților. Însă și așa mă simțeam destul de prost fiindcă toată lumea mă considera un bețivan, iar Brushy părea să aibă ceva în felul ei de-a fi care mă intimida. Poate că la asta contribuise și povestea

binecunoscută a unui student care lucra la serviciul de corespondență și care mărturisise la un moment dat, după o noapte fermecată de vară, că Brushy îl inspirase atât de mult, încât avuseseră nouă contacte sexuale — ticălosul chiar numărase — de la șapte seara până în zorii zilei următoare. În urma acestei performanțe, tânărul fusese cunoscut din ziua aceea exclusiv sub numele de *Nueve* și îi pusese într-o atât de pronunțată inferioritate pe toți bărbații din cadrul firmei, încât când, în cele din urmă, se întorsese la colegiu, atmosfera din birou fusese efectiv sărbătorească.

În orice caz, în timpul acelei perioade când viața mea părea să demonstreze cine știe ce lege a termodinamicii sau a entropiei, de genul că, dacă lucrurile au posibilitatea de a merge prost, vor merge, când soră-mea era pe moarte, Nora spălase putina, Lyle era în plină criză a adolescenței, iar eu jurasem să mă las de băut, am petrecut până la urmă o după-amiază cu ea la Dulcimer House, un cuibuleț stilat, care se afla la mică distanță de birou. Am făcut dragoste cu Brushy și a durat… mă rog, puțin. Nu m-am făcut complet de râs, dar m-am lăsat complet copleșit de gândurile legate de casă și de soție, de viața mea irosită și chiar de unele boli lumești, așa că am fost mai tare ca un firicel de apă și rapid ca argintul viu.

— Și ce dacă? mă întrebase Brushy atunci, făcându-mă să-i fiu recunoscător pentru bunătate.

Oricum, pentru ea era vorba de o nouă cucerire și atâta tot. Fără îndoială că și ei îi păruse bine fiindcă aflase că nu pierduse mare lucru.

Cât despre mine, probabil că mă așteptasem la așa ceva. Singurele contacte sexuale sănătoase pe care le-am avut au fost cele în care eram cu mintea începătoșată de băutură, ceea ce în mod sigur vă lămurește cam ce hram port. Cu toate acestea, parcă era mai ușor când puteam să dau vina pe sticlă pentru orice rateu. Faptul că eram beat îmi justifica toate porcăriile — de aceea i-am dat o găleată de bani curvei care mi-a supt-o pe bancheta din spate a taxiului, tot de aceea i-am tras-o fetei ăleia chiar și după ce a vărsat. O grămadă de indivizi renunță în asemenea momente, eu însă, mai ales după o jumătate de sticlă de Seagram's 7, mă aprindeam ca o petardă.

În afară de asta, n-ar mai fi de spus prea multe. Din când în când mai simt cum mă furnică sub curea, de obicei când dau cu ochii de ceva deloc ieșit din comun — o vânzătoare tinerică dintr-un magazin de cosmetice sau o femeie obișnuită a cărei fustă se ridică provocator când traversează strada — iar atunci remediul este cea mai veche distracție a masculului. Știu că e revoltător să vă închipuiți un ditamai omul cu mâna pe propria sculă, însă nu se întâmplă foarte des. După ce termin, sunt plin nu doar de o rușine a bunului catolic, ci și de curiozitate. Ce nu e-n regulă cu mine? mă întreb. Oare chiar nu mai

funcționez în zona cu pricina, sau pur și simplu nu există nicio femeie capabilă să-mi împlinească visele? Parcă vă aud că vă întrebați ce anume visez. Oameni. Perechi, ca să fiu sincer. Recunosc că îmi place să mă uit la filmele fără perdea, însă doar la mine acasă. Iar bărbatul pe care-l văd pe ecran nu e niciodată una și aceeași persoană cu mine.

Iată, așadar, la ce mă gândeam în clipa când am ieșit de la vestiar și am ajuns în sala de așteptare a Clubului de gimnastică sportivă și de întreținere Dr. Goodbody. În încăpere se aflau două scaune și o măsuță pe care fuseseră așezate majoritatea ziarelor din săptămâna în curs, precum și obișnuitele reviste medicale și de îngrijire a sănătății. Dat fiind că nu eram într-o stare de spirit grozavă, m-am lăsat alene într-un scaun, gândindu-mă că parcă trebuia să caut ceva în presă, deși pe moment nu puteam să-mi aduc aminte ce anume. Pagina sportivă abunda în comentarii despre Super Bowl, marea finală ce urma să aibă loc duminică, și despre punctul de maxim interes pe plan local, respectiv meciul de vineri seara în care Hands jucau împotriva lui UW-Milwaukee. Rezultatele din campionat ale celor de la The Hands și de The Meisters figurau într-un chenar pe una din paginile de interior și am observat în treacăt că Bert sau Kam, mă rog, cine o fi fost, câștigase pariul de cinci mii de dolari care pe Infomode apărea drept „Special pentru Kam” și care se referea la întâlnirea cu Cleveland State. M-am gândit ceva mai atent la acest lucru. Pe declarația de credit exista un credit de nouă mii de dolari până în decembrie. Kam sau Bert, cum l-o fi chemat, câștigase, ceea ce însemna că nu avea nimeni vreun motiv să fure ca să-l plătească pe Archie.

După aceea, mi-am adus aminte brusc ce voisem să văd în ziar: bucățica lipsă pe care o rupsese Glyndora la birou. M-am uitat de două ori prin numărul din ziua aceea al cotidianului *The Tribune,* însă degeaba. Tocmai mă pregăteam să mă dau bătut când am descoperit ceea ce căutam în ultima ediție a ziarului, la pagina dedicată afacerilor: WEST BANK —DISPARIȚIA DIRECTORULUI EXECUTIV. Soția reputatului director executiv de asigurări Vernon „Archie” Koechell confirma în paginile ziarului că soțul ei dispăruse de la domiciliu și de la serviciu de două săptămâni. Dispariția lui Koechell fusese semnalată poliției din Kindle County, care cerceta o posibilă legătură cu un delict financiar nedezvăluit. În partea de sus a paginii fusese publicată o fotografie a lui Archie — era tipul omului de afaceri avut și generos, cu o față rotundă și cu cioc. Fotografia era veche de douăzeci de ani, dar l-am recunoscut mai presus de orice dubiu. Ne întâlniserăm față în față, ca să zic așa, și avea să treacă foarte mult timp până să uit de individul peste care dădusem în frigiderul lui Bert.

X. ANCHETATORUL REVINE LA NIȘTE OBICEIURI PROASTE

A. Anchetatorul este indus în eroare

Glyndora locuiește într-un apartament cu trei camere dintr-una din acele zone care au trecut prin schimbări, dar care, cu toate acestea, trăiesc în umbra marilor proiecte urbanistice. Jur pe Dumnezeul meu că vreau ca, atunci când o să învii din morți, să ajung agent imobiliar. Îi vinzi cuiva o locuință cu trei camere la două sute de mii, iar în dimineața următoare respectivul se trezește că a rămas fără capacul butucului la mașină. La două cvartale distanță îi vezi pe copiii îmbrăcați în haine zdrențăroase cum joacă baschet și se uită din când în când prin gard, cu niște expresii goale de orice conținut. Aici însă construcțiile te trimiteau cu gândul la Hollywood și te făceau să vezi perfecțiunea întrupată în cele mai neînsemnate detalii, dându-ți totodată sentimentul că nimic din ce se afla dincolo de gard nu-ți era accesibil. Era vorba de ceea ce noi, cei din zonă, cunoșteam sub numele de „efectul Williamsburg". Gardul era alcătuit din șipci subțiri și înalte cât acoperișul, care aveau în vârf niște ornamente din fier forjat; în pătrățelele scoase din caldarâm fuseseră plantați câțiva copăcei gingași, care în ianuarie arătau ca niște bețigașe dezgolite. Nu te puteai abține să nu te gândești la un parc de agrement.

— Glyndora, eu sunt, Mack.

Îi găsisem adresa în mini cartea de telefon a personalului firmei și știam că venisem neanunțat. Am vorbit în intercom și mi-am cerut iertare fiindcă o deranjam acasă.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine și n-am prea mult timp.

— În regulă, a spus ea, făcând o pauză destul de lungă. Vorbește, tipule.

— Hai, Glyndora, zău că mă răsfeți cu atâta ospitalitate. Dă-mi drumul înăuntru.

Nimic.

— Glyndora, termină cu prostiile.

— Te sun mâine.

— La fel ca azi? Uite ce-i, să știi că o să rămân aici până o să-mi înghețe ouăle, cu mâna pe sonerie, și o să te strig până la loc comanda. O să-ți fac o scenă ca-n filme, ca să ți se mire vecinii cu ce soi de oameni umbli. Iar de dimineață primul lucru pe care o să-l fac o să fie o vizită la Comisie să le spun și lor cum ți-ai bătut joc de mine.

Existau șanse ca măcar ceva din cele îndrugate să reprezinte o amenințare credibilă, mai ales figura cu Comisia. Am tropăit prin întuneric cam un minut, scoțând aburi pe nas, în timp ce stăteam sub stâlpul cu felinar în stil colonial și-mi țineam bărbia ascunsă în fular. În cele din urmă am auzit un zgomot de deblocare a ușii.

Mă aștepta în capul scărilor, luminată din spate de propria ei locuință și barându-mi calea spre ușă. Purta o rochie simplă de casă, nu era machiată, iar părul aspru îi scăpase de sub tirania bentiței, dovedind că, la o adică, chiar putea să ia o formă oarecare. Am făcut

în așa fel încât am obligat-o să treacă dincolo de prag, dându-i de înțeles printr-un gest al mâinilor că nu eram dispus să mai accept refuzuri. Odată ajuns înăuntru, m-am așezat imediat pe canapeaua ei și mi-am descheiat paltonul. Am făcut tot posibilul să arăt cât mai înghețat.

— N-ai de gând să-mi oferi o cafea? E un frig afară de țipă cățeaua.

A rămas în apropierea ușii, nedând niciun semn că ar intenționa să facă vreo mișcare.

— Ascultă, Glyndora, sunt vreo două lucruri de pus la punct. Unu: poate că te mai gândești dacă nu cumva ai văzut vreun bilețel semnat de Bert despre cecurile pentru Litiplex. Doi: numele Archie Koechell îți spune ceva?

S-a hotărât să-și ațintească privirile asupra mea, așa cum fac dresorii când îmblânzesc cobrele, urșii sau alte lighioane. Apoi și-a pus mâinile în șolduri și a clătinat încet din cap.

— Glyndora, ai răspuns ani de zile la telefon pentru Bert, iar tipul ăsta e prieten la cataramă cu el. Pune-ți mintea la contribuție. Se ocupa de societățile de asigurare și a dispărut. Exact ca Bert. A apărut și un articol în ziarul de azi. Poate că l-ai și citit, ha?

Nimic. Se uita la mine la fel, de parcă ar fi vrut să mătură cu mine pe jos. Am suflat peste vârfurile degetelor ca să mi le încălzesc și am cerut din nou o cafea.

De data asta s-a conformat, însă nu înainte de a-mi arăta cât de mult mă disprețuiește și de a-și da capul într-o parte cu o mișcare bruscă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că aveam un tupeu atât de mare. Între timp, am făcut câțiva pași prin apartament. Foarte frumos. Era exact genul de gust discret al păturii de mijloc pe care mi l-aș fi dorit și eu la mine acasă. Covoare deschise la culoare, tip Berber, și niște modele florale reușite pe pernele așezate pe canapeaua și fotoliile cu brațele din trestie indiană. Deasupra canapelei se afla un tablou de orientare modernistă, care încerca să prindă mișcarea unduitoare a valurilor mării. În rest, pe pereți nu se găsea nimic. Glyndora nu era genul de om care să se atașeze de imagini.

A lipsit destul de mult din cameră. Am aruncat o privire în bucătărie, un spațiu redus, cât al unei cambuze, căruia probabil că arhitectul îi spusese „înfulecătorie”, însă nu era acolo. În plus, n-am văzut niciun indiciu că ar fi pus cafeaua pe foc. I-am auzit mișcările dincolo de una sau două uși și mi s-a părut că i-am deslușit și vocea. Poate că era la closet sau își punea uniforma de luptă. Nu m-ar fi mirat deloc să poarte o conversație cu ea însăși, dar totodată mi-a trecut prin minte să ridic receptorul și să văd dacă nu cumva chemase pe altcineva. Mi-am ținut respirația, dar n-am fost în stare să prind nici măcar un cuvânt.

La câțiva pași de mine, într-un colț al sufrageriei, se afla o etajeră

mică și circulară, o piesă multietajată din crom și sticlă. În apropiere sau chiar pe ea existau diverse animale din sticlă — Steuben, dacă l-ai fi întrebat pe fostul soț al Norei Goggins — și câteva fotografii ale fiului Glyndorei, dintre care una era o reproducere la scară mai mică a unui tablou de absolvire, dat fiind că toată lumea avea pe cap toca pătrată tradițională, iar cealaltă avea dimensiuni mai mici și fusese înrămată. În cadrul ei stătea un tinerel arătos, zvelt și musculos, având constituția și aspectul maică-sii, transpuse însă sexului opus, precum și o expresie strengărească și alunecoasă pe care era imposibil s-o fi moștenit tot de la Glyndora.

— Tot aici ești?

Uitându-mă peste umăr, am constatat că părea vag amuzată, probabil că de propria ei atitudine.

— Încă nu m-am încălzit.

Își pieptănase puțin părul și își rujase buzele, dar era la fel de fermă pe poziție.

— Uite ce-i, Glyndora, i-am propus, amândoi suntem isteți nevoie mare, așa că hai să sărim peste frecușurile astea.

— Mack, de douăzeci de ani nu mai ești în poliție, iar eu n-am fost în viața mea bătută-n cap. Așa că fugi cu ursul în altă parte și lasă-mă în pace. M-am săturat.

De multe ori Glyndora vorbește ca un negru tocmai când sunt numai albi de față; asta se întâmplă mai ales când trece la atac. În cursul zilei, când eram amândoi în același birou, vorbise aceeași limbă cu mine.

— Hai, Glyndora, doar ți-am spus cum stă treaba. Eu sunt întrebătorul, tu Răspunzătoarea. Dacă nu, putem să așteptăm până mâine și să ne așezăm la discuții cu toții, împreună cu cei din Comisie.

Speram că reînnoirea acelei amenințări cu ajutorul căreia reușisem să pătrund dincolo de pragul locuinței avea s-o facă să dea înapoi. Numai că, dimpotrivă, ideea asta părea s-o bine dispună, contrar tuturor așteptărilor.

— Adică trebuie să fac ce spui tu, așa-i?

— Cam așa ceva.

— Se leagă, tipule. Îți place chestia asta, nu?

Am ridicat din umeri.

— Mda, îți place, cum să nu. Suntem doar noi doi și n-am încotro.

— Lasă bancurile, Glyndora.

— Da, de asta ai venit la mine după lăsarea întunericului. Fiindcă n-am încotro.

Glyndora are niște idei fixe de care îi e imposibil să se dezbare. Pentru că lucrurile se reduc întotdeauna la relația dintre stăpân și sclav. Începuse să se apropie de mine cu pași ușori și elastici, unduindu-și șoldurile într-o mișcare voit provocatoare și sfidătoare. M-

am ridicat din nou în picioare ca să nu fiu nepoliticos, dar a continuat să se apropie ceva mai mult decât era recomandabil. Știa exact ce urmărește și de altfel și eu la fel, ținând cont că am văzut destule filme amândoi. Își propusese să se arate atât de îndrăzneață, încât să mă facă să dau înapoi din proprie inițiativă. Își strânsese rochia pe talie, iar acum își etala anatomia impresionantă în fața mea, legănându-se încet pe vârful degetelor și stând cu mâinile în șolduri. Era ca și cum mi-ar fi zis cu voce tare: „Te desfid".

— Ia să te aud, domnule Mack. Ce anume *trebuie* să fac pentru tine?

De aproape, pielea ei închisă era un amestec de culori, creat după tehnica pointilistă. Îmi zâmbea provocator, lăsând să i se vadă o strungăreață pe care n-o observasem niciodată în cei cincisprezece ani de când o cunoșteam.

— Lasă bancurile, am spus din nou, de data asta cu voce joasă.

S-a oprit în loc, ținându-și capul semeț și aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Adult fiind, am fost convins că preoții, învățătorii și anchetatorii din criminalistică nu trebuie să dispună de niciun fel de cunoaștere carnală a oamenilor asupra cărora își exercită autoritatea. În mod firesc, tentațiile sunt nenumărate. Habar n-am cum funcționează mintea unora dintre păpușele, dar câteodată am impresia că ar sta și la coadă ca să se trosnească odată cu un polițist. Să luăm, de pildă, un tip clădit ca o teracotă, pe jumătate chel și împuțit, care stă toată noaptea la capătul unei tejghele de bar fără să-l întrebe nimeni de sănătate. Cum l-ai îmbrăcat în uniformă și i-ai atârnat un pistol la șold, cum l-ai transformat în Don Juan-ul local, fir-ar să fie. O ciudățenie ca atâtea altele. Cât despre polițiștii autentici, unii considerau că li se împlinise un vis de-o viață, în schimbul căruia ar fi fost dispuși să lucreze pe gratis, în vreme ce altora li se fâlfâia.

În ce mă privește, aceasta a fost una din puținele zone din viață în care am făcut efectiv dovada stăpânirii de sine. Firește însă că nici eu nu am fost perfect. Am întâlnit la un moment dat o domnișoară de companie din Minnesota care mi-a dat amețeli; era vorba de un martor într-un proces de sclavie cu albi, în care ne străduiam, ca de obicei, să-i prindem pe răufăcători ascunzându-ne după un copac. Avea douăzeci sau douăzeci și unu de ani, era frumoasă și blondă și părea atât de nevinovată, încât ai fi crezut că până atunci trăise între fiorduri. Avusese parte de o viață cumplită. Fugise de acasă fiindcă taică-său o sodomiza în fiecare seară, se înhăitase cu cei mai mari borfași din oraș și — Dumnezeule, iartă-mă că dau impresia că aș fi primit o educație catolică — făcuse absolut tot ce-i stătuse în putință ca să se înjosească. Dăduse la un moment dat peste o vedetă a micului ecran, un binecunoscut actor de comedie, care îi plătea câte două mii de dolari ori de câte ori venea în oraș ca să se ducă la el la hotel, să-l lase să-și facă nevoile pe ea și apoi — țineți-vă bine — s-o vadă

mâncând rahat la propriu. Sunt lucruri pe care să știți că nu le-am inventat. În orice caz, Mack cel voinic și rău a fost convins că era o fată de toată isprava. Și, pe Dumnezeul meu, exact așa a trăit, ca o plantă care se rotește după razele soarelui. Dar iată că într-o bună zi a trebuit s-o duc de la secția de poliție la apartamentul unde locuia și pe care probabil că îl închiriase de la unul din tipii pe care-i avea trecuți în carnețelul cu adrese. Știam amândoi că lucrurile aveau să tindă spre deznodământul așteptat și să-și urmeze cursul firesc. A deschis ușa acelei locuințe dubioase — țin minte că avea o ușă care semăna cu mutra unui bolnav de varicelă, ceea ce însemna că existase cineva care încercase s-o spargă cu toporul sau cu ranga — iar înăuntru am dat peste un Chihuahua minuscul, plin de vânătăi din cauza scabiei sau a altei boli pe care o iau câinii, care ni s-a repezit la picioare. Fata i-a strigat o dată să se potolească, după care a început să-l fugărească pe bietul animal, lovindu-l și înjurându-l cu o ură atât de puternică, încât, văzându-i privirea intensă, am simțit cum mi se taie răsuflarea. Recunosc că, în momentul când am văzut ce semne urâte lăsaseră trecutele cruzimi asupra fetei aceleia care fusese atacată, bătută și umilită, m-am trezit la realitate. Nu știu de ce, dar mi se părea că exista o oarecare asemănare între ea și ușa aceea urâtă de la intrare.

Acum, în fața Glyndorei, eram treaz și pregătit. Întrucât mă apropiam de cincizeci de ani și începusem să am burtă, îmi dădeam bine seama că nu aveam darul să stârnesc pornirile ei erotice în puterea nopții. Am simțit însă un impuls nebunesc și trăsnit, curios în special să văd cât de departe puteau ajunge lucrurile, și, simțind cum prind din ce în ce mai mult curaj, mi-am folosit degetul arătător de la fiecare mână și, cu o franchețe de-a dreptul emoționantă, mi le-am așezat unul după altul exact pe sfârcurile sinilor ei, după care, la fel de încet ca un orb care citește în Braille, am început să pipăi cu buricele materialul subțire al rochiei. Am reușit să urmăresc cu degetele până și modelul sutienului ei de dantelă.

Momentul care a urmat s-a încadrat perfect în ceea ce numeam înainte „categoria CD”, adică ciudățenia dracului. Nimeni nu se așteptase la așa ceva. Eu nu trebuia s-o strâng de țâțe pe Glyndora, iar ei nu trebuia să-i placă. Am încercat amândoi marea cu degetul. Dădeam impresia că ne aflam în fața unei camere de luat vederi. Cu ochii minții, am izbutit să-mi imaginez tabloul — corpurile noastre rămăseseră pe loc, în timp ce sufletele ni se înălțaseră la vreo cinci metri, luptându-se ca niște îngeri în toată firea pentru duhul cine știe cui. La modul strict teoretic, nu făceam decât să ne disputăm puterea și terenul în limitele căruia putea fi exercitată. Dar, în ciuda tuturor acelor chipuri, eul secret fusese eliberat și își căuta de lucru nerăbdător. Ochii ei mari și căprui au rămas fixați asupră-mi, categoric amuzați și totodată sfidători: te văd, te văd. Și ce dacă? Și eu

te văd pe tine. Numai că, oameni buni, partea delicată era că deveniserăm amândoi extrem de excitați.

Acest contact, această întâlnire, spuneți-i cum vreți, a durat doar câteva secunde. Glyndora și-a ridicat brațele și mi-a împins mâinile încet, fără să mă slăbească din ochi vreo clipă. Apoi a rostit pe un ton cât se poate de limpede:

— N-ai ține pasul, tipule.

Pe urmă s-a întors și a dat să se ducă la bucătărie.

— Facem pariu?

N-a răspuns la întrebare, dar am auzit-o spunând că voia să bea ceva. Eram galvanizat și simțeam energia circulându-mi prin corp. Știam că motivul era chiar ideea acestui joc de-a șoarecele și pisica, în care era atât de ușor să faci schimb de roluri. Bătrâna ciocănitoare de la sud de buric se trezise și ea la viață. Am auzit-o pe Glyndora trântind ceva într-un dulăpior și înjurând.

— Ce vrei să bei? am întrebat.

Nu avea whisky, așa că m-am oferit să ies și să cumpăr o sticlă de jumătate. Voiam s-o știu cât mai destinsă. Era foarte posibil să avem parte de o conversație îndelungată și de o seară și mai și.

— Între timp, pune de cafea.

Am vorbit în direcția ei și am vrut să bag capul în bucătăria minusculă, dar m-am răzgândit; mi-era teamă de ce aș fi putut vedea. Exista ceva în mine care se crampona deja de bizara intimitate a clipelor de dinainte. Cu toate acestea, la cea mai mică mișcare greșită, aș fi putut să-mi iau la revedere de la tot.

Prin urmare, m-am îndreptat în grabă spre *Brown Wall's,* o prăvălioară pe care o observasem la venire, uitând că eram om în toată firea și alergând în plină iarnă pe străzi, deschis la palton și fără să-mi pese. Magazinul se afla în zona neutră, între partea veche a orașului și noile proiecte urbanistice, și era construit din cărămidă; bandele de tineri turbulenți desenaseră tot felul de semne cu vopsea sprayată, în timp ce la ferestre se vedeau diverse materiale pentru uzul homosexualilor, păzite din exterior de grilaje negre. Am luat o sticlă de Seagram's de pe raft, având sentimentul că văzusem un lucru pornografic când mă uitasem la toți acei soldăței de sticlă, așezați unul lângă altul. În ultima clipă mi-a venit ideea să trec pe la o farmacie și să mă aprovizionez cu niște prezervative, pentru orice eventualitate, fiindcă, așa cum mi-am spus plin de încredere, un cercetaș n-are voie să fie surprins nepregătit. După aceea am făcut cale întoarsă în viteza cea mai mare, fără să-i bag în seamă pe cei trei perverși de la colț care, îmbrăcați în haine fistichii, mă cântăreau din priviri. Am urcat scările de la intrare dintr-o săritură și am apăsat decis pe soneria intercomului, așteptând să mi se dea drumul înapoi în paradis.

Am sunat intermitent preț de hai să zicem un minut și jumătate, înainte de a începe să mă întreb de ce nu răspundea. Sunteți curioși să știți care a fost primul meu gând? Că sunt prost ca musca beată? Că am gândit cu capul cel mic în loc de cel mare? Nici pomeneală, ca să fiu sincer, mi-am făcut griji pentru Glyndora. Nu cumva i se făcuse rău? Dacă vreunul dintre tâlharii din cartier intrase pe fereastră cât timp fusesem plecat și îi venise de hac? Abia pe urmă mi-am adus aminte de micul declic fatal pe care îl auzisem în urma mea la plecare și căruia atunci nu-i dădusem nicio importanță. Deodată, în timp ce stăteam în fața ușii de la intrare, cocoșat de frigul de afară, mi-am dat seama că fusese vorba de sunetul inconfundabil al cuiva care încuie peste noapte, al unei doamne care se pregătește de culcare.

Sunt nevoit să recunosc, nu fără oarecare mândrie, că nu am reacționat deloc cu blândețe. Am cărat la pumni în soneria aia de parcă ar fi fost afurisitul ei de nas. Cam după cinci minute, vocea ei s-a auzit o singură dată, limpede și nedându-mi timp să răspund în vreun fel.

— Pleacă, a spus ea, pe un ton care mi-a dat de înțeles că era bine mersi și că nu avea niciun chef de mine.

Ca să fiu sincer până la capăt, momentul era total nepotrivit. Noroc că venisem cu Chevroletul meu prăpădit, după ce-l chelfănisem pe Lyle, care voise să-l ia el. Nora pusese mâna pe mașina cea bună, un Beemer verde ca jadul pe care îl conduceam întotdeauna cu o plăcere atât de mare, de parcă aș fi luat un drog. M-am retras în interiorul acestei epave ambulante, enervat ca de obicei de petele pe care le lăsau Lyle și amicii lui pe toate locurile, și am încercat să evaluez starea de fapt. În regulă, mi-am zis, o femeiușcă începe prin a nu vrea să-ți dea drumul înăuntru, apoi te duce cu prețul și în cele din urmă încuie ușa și te lasă pe dinafară. Asta înseamnă ce? A se completa spațiile libere. E nevoie și de imagini sau de planșe? Poate că în dulap se afla un individ cu o cameră video.

Totuși, ce-i al Glyndorei e pus deoparte. Fata a știut exact ce trebuie să-mi facă pentru a scăpa de mine. M-a lăsat să cred că am din nou cârlig la femei și pe urmă mi-a pus paharul în mână, știind că pentru mine sticla are o greutate aparte, ca și cum ar fi fost rodul unei vrăji. Am băut întotdeauna doar whisky, la fel ca taică-meu. Dumnezeule, ce-mi mai plăcea! Simțeam o emoție cu totul specială când îmi treceam degetul mare peste eticheta lipită chiar sub gâtul sticlei. Eram un bețivan neprofesionist, care nu începea niciodată pe lumină, numai că pe la orele două ale după-amiezii simțeam cum mi se usucă glandele salivare și prima înghițitură era de fiecare dată suficientă pentru a mă pune jos. M-am tot gândit pe vremea aceea la Dom Perignon, călugărul care distilase pentru prima oară șampania. Se spune că tipul căzuse la un moment dat pe scări și-și anunțase frații

care-i săriseră în ajutor că „am băut din stele”.

Lucrurile par al naibii de triste, mi-am spus deodată, ridicându-mi privirile în noaptea mohorâtă spre apartamentul Glyndorei. Răsuflarea mea aburise geamurile mașinii, așa că am dat drumul motorului, ca să se mai încălzească înăuntru. Chichirezul acestei încercări de a merge la risc fusese dorința de a redeveni, într-un fel surprinzător, stăpânul propriei existențe. Numai că am avut încă o dată certitudinea că exista undeva departe un păpușar care ținea în mână și sforile care-mi fuseseră cusute de mâneci. Lucrurile cele mai importante se limpeziseră din nou: eram un ratat de cea mai joasă speță și atâta tot.

M-am întrebat, ca de altfel de fiecare dată, cum de ajunsesem în acest hal? Oare doar firea mea era de vină? în cartierul unde am copilărit, dacă aveai un tată polițist sau pompier, era de la sine înțeles că era un erou. Se vorbea mereu despre bărbații aceia de un curaj aproape mistic, care își puneau căștile și uniformele grele ca să înfrunte una din cele mai grele provocări ale naturii — felul în care materia se transformă în căldură și culoare, dansul distrugător al flăcărilor strălucitoare și proteice. Pe când aveam trei sau patru ani, auzisem deja atât de multe despre chestiile astea, chiar și atunci când mă jucam cu ceilalți copii și făceam concurs de cățărat, încât eram convins că, atunci când purta bocanci și pelerină ignifugă, taică-meu era în stare și să zboare. Numai că după câtva timp am aflat că nu putea. Taică-meu nu a fost un erou, ci un hoț, un hoțoman, după cum spunea chiar el când se referea la alții. Atâta doar că, aidoma lui Iason sau Marco Polo, se întorcea acasă cu câte o comoară din fiecare expediție.

L-am auzit adeseori pe taică-meu explicându-și logica atunci când, beat fiind, încerca să se apere în fața maică-mii. Uite ce e, femeie, dacă o casă arde până-n temelii, de ce să nu iei bijuteriile înainte de-a se topi, pentru numele lui Dumnezeu, doar îți riști viața. Crezi că dacă ai ieși și i-ai întreba pe locatarii speriați, care abia au scăpat din flăcări, ar zice vreunul nu? Mai târziu, când am studiat economia la colegiu, am înțeles fără niciun fel de probleme ce e ăla uzufruct.

Cu toate acestea, nu eram dispus să-l iert. Copil fiind, m-am întrebat de multe ori dacă știa toată lumea că pompierul fura. Toți cei de la mine din cartier păreau să înțeleagă— mă trezeam că dau târcoale locuinței noastre, încercând să cumpere la un preț cât mai mic lucrușoarele care fuseseră luate de la locul incendiului și ascunse în buzunarele pelerinei. „De ce crezi că au făcut buzunarele atât de mari?”, obișnuia să întrebe taică-meu, niciodată față de mine, ci doar în prezența celor care veniseră în secret să examineze tacâmurile de argint, ceasurile, bijuteriile, uneltele și alte mii de obiecte care ajungeau la noi acasă. Ori de câte ori făcea asemenea prezentări de marfă nepermise, îl apuca râsul. „De unde ai chestia asta?”, se interesa

musafirul, moment în care taică-meu scotea un chicotit și îi recita povestea cu buzunarele. Bineînțeles că era o atitudine de om tâmpit, dar voia să-i facă pe ceilalți să creadă că era îndrăzneț — de fapt, așa procedează toți cei înfricoșați, vor să fie la fel ca cei care-i sperie. Aveam o verișoară, Marie Clare, care a venit la un moment dat pe la noi ca să-l roage pe tata să-i caute o rochiță de botez pentru bebeluș, iar el i-a făcut rost de o frumusețe de veșmânt — de ce credeți că au făcut buzunarele atât de mari?

Copil fiind, îmi era atât de rușine de acest lucru, încât uneori aveam impresia că îmi zdrobește inima. Când am început să merg la împărtășanie, m-am trezit că mă spovedeam pentru el. „Tatăl meu fură." Preoții n-au părut niciodată interesați. „Zău?" Am vrut de câteva ori să le las numele și adresa, în speranța că vor reuși să-l oprească. Băieții își croiesc destinul după chipul tatălui. Însă acest mod de a fura era un lucru obișnuit și scuzabil, asupra căruia societatea era cea care trebuia să hotărască. Așa că mi s-a spus să-mi respect tatăl, să mă rog pentru sufletul lui și să fac bine să am grijă de propriul comportament.

„Viața înseamnă în primul rând voință". Apucasem deja să deșurubez capacul auriu al sticluței înainte de a-mi da seama ce fac, iar acum mi-am repetat această vorbă memorabilă. O auzisem de la Leotis Griswell, cu puțin timp înainte de moartea lui. M-am uitat la gâtul sticlei ca la un ochi lipsit de vedere și mi-am adus aminte, habar n-am cum anume, că trebuia să caut altceva, un alt sălaș al plăcerii. Aroma puternică a alcoolului mi-a tăiat răsuflarea și mi-a produs o senzație acută și dureroasă, aidoma imaginii distante a unei femei frumoase căreia nu aveam să-i aflu niciodată numele.

Viața înseamnă în primul rând voință. Leotis îmi vorbea în ziua aceea despre Toots, fostul lui student. Avea capacitatea, pe care o observasem deja la mulți dintre avocații buni și pasionați, de a ști să se detașeze de clienți. Ori de câte ori vorbea despre ei, făcea dovada unui remarcabil sânge-rece; în clipa aceea, de pildă, nu voia să mă las vrăjit de Toots. „O să pună totul pe seama vieții lui grele, dar să știi că niciodată nu prea m-a interesat sociologia. E un element negativ, în ce mă privește. N-am nevoie să știu de ce masele o duc prost. Oricine are doi ochi și un dram de minte își dă seama că așa e viața. Însă care o fi diferența în locul de unde vine tipul ăsta? Și astăzi îmi petrec o bună parte din timp punându-mi întrebarea asta. E vorba de o putere izvorâtă din capacitatea de a *nu* te preda. Voința. Viața înseamnă în primul rând voință."

Când a spus aceste lucruri, bătrânul mi-a dat impresia că era luminat din interior de un fel de incandescență subtilă; trupul vlăguit în care încă se ascundea un spirit atât de cuprinzător, amintirea acestui fapt și ținuta pe care a impus-o Leotis prin exemplul personal

și-au dat mâna în această clipă și m-au pedepsit.

Oricum, Leotis o nimerise cu viața și voința. E o convingere firească pentru un om născut în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, deși toți ceilalți o privesc ca pe un lucru desuet. La ora astă, suntem de părere că o națiune are dreptul la autodeterminare, în timp ce un suflet este robul condiției materiale. Fur fiindcă sunt sărac. O pipăi pe fiică-mea fiindcă așa făcea și maică-mea cu mine când eram mic. Beau fiindcă mama era câteodată crudă și mă făcea în fel și chip, iar tata mi-a lăsat această trăsătură în gene, ca pe o moștenire nefastă. Una peste alta, prefer în continuare concepția lui Leotis, care se apropie până la identificare de ceea ce am învățat la biserică. Sunt dispus să cred nu atât în destin, cât în voință. Beau sau nu beau. O să încerc să dau de Bert sau n-o să încerc. O să găsesc banii și o să fug cu ei sau o să-i aduc înapoi. E preferabil să găsești opțiuni decât să fii sclavul relației cauză-efect. Revenim la Sfântul Augustin, asta e tot. Alegem Binele sau Răul. Și trebuie să plătim un preț.

Iar acesta, acesta ar putea fi cel mai dulce măr al șarpelui. Și nici măcar nu cred că am înghițit.

Am ajuns să beau din stele.

Joi, 26 ianuarie

B. Anchetatorul își mai pierde și altceva, pe lângă respectul față de sine

M-am trezit în atâtea dimineți făgăduindu-mi să nu mai fac chestia asta niciodată, încât durerea pe care am simțit-o a fost aproape plăcută. Mă simțeam de parcă tocmai aș fi fost scos din lada de gunoi. Am stat cuminte, fără să fac nici cea mai mică mișcare. Știam că lumina soarelui avea să aibă efectul unui glonț asupra creierului meu. De-a lungul circuitului intern rare ducea de la cap la burtă, am început să simt cum îmi urcă bila spre gât și cum îmi vine să vărs. „Ușurel”, mi-am spus, după rare mi-am dat seama pentru prima oară că nu eram singur.

Când am deschis ochii, un pușți rare mi se părea latino-american se uita fix la mine, după ce apucase să se întindă până în dreptul locului mortului și să caute ceva la tabloul de bord sau dedesubt. Avea în mână casetofonul din mașină, pe care îl ridicase deja pe jumătate, lăsând să se vadă măruntaiele neaspectuoase ale automobilului, cablurile de diverse culori și spațiile libere întunecoase. Următorul pas ar fi fost tăierea sârmelor și a firelor. Ușa fusese crăpată în spatele lui, iar soarele începuse să strălucească. O pală de aer rece a ajuns să-mi gâdile nasul.

— Stai cuminte, mi-a spus puștiul.

N-am văzut vreun pistol sau vreun cuțit. Unde mai pui că era un copilandru de treisprezece-paisprezece ani, cu fața plină de coșuri. Unul din micuții vampiri ai orașului, plecat la vânătoare de bețivi în

primele ore ale dimineții. Chiar dacă aveam aproape cincizeci de ani, tot mai puteam să-i vin de hac aschimodiei ăsteia. Sau, în orice caz, să-i ard vreo două. Amândoi știam lucrul ăsta. L-am privit din nou în ochi. Mi s-ar fi părut un triumf amețitor dacă aș fi observat cel mai mic semn de frică sau măcar o minimă ezitare din partea lui.

— Dispari de-aici, i-am spus.

Încă nu făcusem nicio mișcare. Stăteam în continuare ghemuit și arătam ca o sacoșă de cumpărături pe care o împături în grabă și o arunci pe locul de lângă tine. Din cauza adrenalinei, începeam să mă trezesc la realitate mai repede decât mi-aș fi dorit, iar amețeala făcea să se învârtă totul cu mine. În plus, parcă și stomacul mi-o luase razna.

— Nu te da rotund, tipule, a cârâit puștiul, apropiindu-mi de mutră șurubelnița cu care meșterea.

— Ba mă dau, juma' de buletin ce ești, și să te văd dacă o să mai faci pe nebunu' după ce-ți capeți ce-i al tău.

Mi-am subliniat cuvintele cu un gest de aprobare fermă din cap, ceea ce a fost o mare greșeală. M-am simțit de parcă m-aș fi lăsat prea mult în scaun. Mi-am dat ochii peste cap nițel, mi-am lovit cotul de ceva și în clipa aceea s-a întâmplat dezastrul.

Am borât pe el tot ce aveam în mine.

L-am acoperit din cap până-n picioare. Am văzut că îi curgeau picături până și din sprâncene, iar capul îi era plin de bucățele mici și verzui. Hainele lui arătau ca și cum ar fi fost murate de ploaie. Puștiul simțea că se îneacă în vomă, scuipa, tremura tot și mă înjura cu o voce gâjâită.

„Aoleu, vai de capul meu", rostea întruna, dând din mâini și temându-se să se atingă. A spălat putina cât ai zice pește. Eram atât de concentrat, în așteptarea loviturii care avea să mă ucidă, încât în clipa când l-am văzut efectiv, alerga ca un smintit pe stradă.

Ei bine, Malloy, asta chiar că îți face cinste, mi-am spus. Mi-am tras singur câteva palme peste spate, înainte de a mă îndrepta din șale, și abia atunci mi-am dat seama că și povestea asta, ca și adevăratul conflict dintre mine și Pigeyes, nu avea să mai fie spusă nimănui. La urma urmelor, mă purtasem urât și dovedisem slăbiciune. Băusem o sticlă întreagă. Adică îi pusesem bețe în roate propriului destin.

Prietenul, paznicul și îngerul meu păzitor de la dezalcoolizare fusese un tip pe nume Giandomenico FNF, cum spuneam pe vremea când lucram în cadrul poliției, adică „fără nume de familie". Deși nu mă arătasem pe la niciuna din întâlnirile lor în ultimele șaisprezece luni, eram convins că o să vrea să stea de vorbă cu mine și să-mi spună că, totuși, încă eram capabil să mă las de pileală. Azi nu era altfel decât ieri, ci pur și simplu era o zi în care nu aveam să duc paharul sau sticla la gură. Trebuia să rezolv starea de fapt imediată și apoi să mă

îngrijesc de ziua de mâine. Știam procedura și memorasem toate cele douăsprezece etape. Nu știu cum se face, dar mi s-a părut că, în general, secția de dezalcoolizare era mult mai tristă decât condiția concretă a bețivului, lucru de care mi-am dat seama chiar ascultându-i pe ceilalți. „Mă cheamă Sheila și sunt alcoolică". Imediat după aceea ni se oferea întreaga poveste a fetei debusolate care fura, făcea trotuarul și-și bătea copiii. Dumnezeule, de multe ori mă întrebam dacă nu cumva povestitorul exagera, în așa fel încât noi, ceilalți, să nu ne mai simțim atât de nenorociți prin comparație. Această biserică a autodenunțării, cum îi spuneam în secret, era un soi de cult care nu mi se potrivea, fiindcă nu mi se părea normal să declar în fața tuturor că sunt un nimeni și să mă încredințez unei autorități superioare, FNF, capabilă să mă ferească de diavolul întrupat în sticlă. Am fost recunoscător pentru sprijin și am întreținut relații calde cu o grămadă de oameni care veneau în fiecare săptămână ca să fie alături de mine; sper, în același timp, că desfășoară aceeași muncă utilă și că nu li s-a întâmplat nimic rău. Numai că sunt prea curios din fire și nu-mi vine deloc să mă întreb, mai ales după ce-a murit soră-mea, prin ce mister nu mai simțeam nevoia aceea nestăvilită de a bea. Oare în sfârșit mi se umpluse și mie acel pahar al amărăciunii care de atâtea ori îmi dăduse impresia că era fără fund? Sau era vorba pur și simplu de o nouă formă de a sărbători, așa cum mă temeam adeseori atunci când treceam prin clipe dintre cele mai urâte?

Micul bloc în care locuia Glyndora se afla pe trotuarul din fața mea, profilându-se cenușiu pe cerul de aceeași culoare, în care nuanțele erau aproape indescifrabile din cauza iernii care acoperise totul. Arăta ca un decor de film, cu excepția anunțului de la intrare, prin care se făcea cunoscut că apartamentele din interior erau parțial disponibile, de la 179 000 în sus. Ce urmărise în seara trecută? Oare tot acel interludiu nu avusese alt scop decât s-o amuze? Nu-mi venea să cred că Glyndora putea fi atât de subtilă. Era genul de femeie care îți spunea ce gândește de la obraz. Numai că, dintr-un motiv anume, ținuse neapărat să plec din apartament. Se temea cumva să nu-mi dau seama de cine știe ce? Să nu mă prind că avea un prieten? în dulap se aflau hainele cuiva, în timp ce pantofii rămăseseră lângă ușă. Or fi fost ale lui Archie? Sau ale lui Bert?

M-am îndreptat din nou de șale. Mi-a venit să râd la gândul că Lyle urma să-mi ia mașina după miezul nopții și să plece cu amicii lui la o băută. Eram dispus să pariez pe o sumă însemnată de bani că n-o să aibă habar cine trebuia arătat cu degetul. O să stea unde stau eu acum și o să se străduiască să-și aducă aminte cine fusese ultimul care murdărise totul în jur. Nu-i nimic, ticălosul mi-o făcuse și mai și cu alte prilejuri. Cu toate acestea, am deschis toate geamurile și am aruncat pe stradă toate covorașele din cauciuc de pe jos. Pe urmă am

montat la loc radiocasetofonul, introducându-l în membrana fragilă din plastic situată sub tabloul de bord. Mi-a răsărit în minte hoțomanul ăla mic care probabil că fugea prin North End în căutarea unui furtun cu apă, îndurând cu stoicism frigul de afară. Când o să ajungă la școală, o să pută de o să-ți mute nasul din loc. Mda, îmi venea să rid și-mi dădeam seama că eram răutăcios cu bună știință. Mi-am luat o poziție convenabilă, m-am instalat la volan și abia în clipa aceea am observat că buzunarul de la șold era mai gol decât s-ar fi cuvenit. Am început să în jur în gura mare.

Afurisitul ăla de copil îmi furase portofelul.

XI. TOTUL SE REDUCE LA JAKE

A. Anchetatorul este întrerupt din muncă

Dacă Bert Kamin murise, atunci la cine erau banii?

Întrebarea mi-a trecut brusc prin minte, în timp ce stăteam în fața unei oglinzi la Dr. Goodbody, unde venisem să mă spăl și să mă refac înainte de a mă duce la serviciu. Deși mă bărbierisem și făcusem un duș, starea mea nu era cu mult mai bună. Încă aveam aspectul îndoielnic al unui bandit căutat de poliție, iar durerea de cap care mă chinuia mă făcea să-mi aduc aminte de acei oameni ai grotelor care aveau obiceiul să-și crape tărtăcuțele cu bâta sau securea. Am sunat-o pe Lucinda ca să-i spun unde eram și ca s-o rog să se ocupe de anularea cărților mele de credit și de înlocuirea lor cu altele noi. Pe urmă am găsit un colțișor mai ferit în vestiar și am încercat să văd cum stăteau lucrurile. Cine pusese mâna pe bani? Martin spusese că bancherul cu care stătuse de vorbă în Pico îi sugerase că acel cont în care intrau cecurile era al lui Bert. Însă nu puteai să iei o asemenea declarație drept certitudine.

Refugiul, chiar și cel de circumstanță, este acel loc unde nu te găsește nimeni, motiv pentru care m-am enervat când îngrijitorul mi-a spus că eram căutat la telefon. Unul din lucrurile pe care le detest cel mai mult în această lume a afacerilor de la sfârșit de secol este porcăria numită acces instantaneu, adică faxuri, telefoane mobile, sisteme de apel prin pager și liota de operatori entuziaști care te scot și din gaură de șarpe, convinși că-ți fac un bine. Concurența din lumea celor care întorc banii cu lopata a făcut ca intimitatea să ajungă ceva de domeniul trecutului. Mă așteptam să fie Martin cel nerăbdător, care e exact genul de om capabil să te sune la unsprezece noaptea, înainte de a decola spre Bangladesh, ca să te pună la curent cu ultima idee genială care i-a venit în legătură cu cine știe ce caz. Însă nu era el.

— Mack? a rostit Jake Eiger. Aș vrea să te văd cât mai repede cu putință.

— Sigur. Stai să dau de Martin sau de Wash.

— Mai bine să fim doar noi, a spus Jake. Ce-ar fi să vii până aici? Vreau să te pun la curent cu ceva. E vorba de situația în care ne aflăm.

Și-a dres vocea într-un fel nu lipsit de tâlc, așa încât am bănuit imediat ce avea să urmeze. Barosanii de la TN cercetaseră acest fiasco — figura cu Bert și cu banii lipsă — și ajunseseră la concluzia că exista în oraș o mare firmă de avocați de ale căror servicii se puteau lipsi de-acum încolo. Adio viață dulce, bagajele și pe-aci ți-e drumul. Iar eu trebuia să le dau partenerilor această veste ca și cum ar fi transpirat de la cine știe ce sursă obscură.

Trecuse destul de mult timp de când nu mai avusesem o discuție între patru ochi cu Jake. Întrevederile de acest gen deveniseră stânjenitoare după ce divorțasem de verișoara lui și după ce el luase hotărârea de a nu-mi mai încredința niciun fel de cazuri pentru TN. Sunt două subiecte despre care niciunul din noi nu mai aduce vorba. La drept vorbind, am convingerea că temelia relației dintre noi e alcătuită din lucrurile pe care *nu* ni le spunem.

Ca de obicei, era o poveste lungă. Jake nu fusese nici pe departe un student sclipitor, iar eu bănuisem dintotdeauna că intrase la drept pe pilele lui taică-său. E un tip suficient de isteț — câteodată de-a dreptul perfid — dar avea probleme când trebuia să pună lucrurile pe hârtie. Se pricepea ca nimeni altul la o grămadă de chestii, însă habar n-avea să scrie un eseu sau o lucrare. Termenul pe care l-a folosit chiar el a fost „criptofobic”, deși cred că, în jargonul de azi, i s-ar putea spune mai degrabă „cu handicap educațional”.

Făceam deja parte din Comisia de Disciplină de un an când Jake m-a invitat la prânz. Am crezut că era vorba de un soi de obligație de familie, impusă de vreuna din mătușile Norei: scoate-l la masă pe Mack, fă-i cinste și dă-i niscai sfaturi, poate s-o alege ceva de el. Însă mi-am dat seama că se simțea stingherit. Ne aflam pe terasa unui restaurant destul de șic, aflat la ultimul etaj al unei clădiri, iar Jake își îngusta privirile din cauza soarelui care îi intra în ochi. Vântul făcea să se miște marginile umbrelei de deasupra mesei.

— Frumoasă priveliște, a spus el.

Aveam amândoi câte un pahar din care beam și mi-am dat seama că și Jake era nefericit. Chipul lui frumos părea făcut pentru o bună dispoziție adolescentină, așa încât era foarte ușor să observi când era măcinat de griji.

— S-auzim, care-i treaba? l-am întrebat.

Eram sigur că se întâmplase ceva, dat fiind că nu întrețineam relații sociale în adevăratul sens al cuvântului.

— Examenul de barou, a rostit el.

La început nu am înțeles. Am crezut că era vorba de încă una din remarcile lui istețe, cu două înțelesuri, pe care le auzisem de atâtea ori în conversațiile dintre tipii cu parale. Tocmai își începea cel de-al treilea an la G & G. Era vorba însă de metoda preferată a lui Wash de a te pune cu botul pe labe, la trei ani după absolvirea dreptului și

după un alt an de hămălit pentru un judecător oarecare. Am comandat prânzul. Din locul unde eram se vedea Trappers Park și am sporovăit câtva timp despre echipa care se antrena și juca acolo.

— Ar trebui să mă cărăbănesc, a spus Jake. Nu prea am avut cine știe ce ocazii.

— Ai fost ocupat? Există o groază de acorduri și contracte urgente.

— Examenul de barou, a repetat el. Tocmai l-am dat pentru a treia oară.

Pe urmă mi-a aruncat o privire pierdută, recurgând la sinceritatea chinuitoare la care probabil că apela și în fața femeilor cu care voia să se culce. N-aveam nevoie de indicații suplimentare ca să-mi dau seama că mi se propunea un compromis.

— Trei încercări, după care ai zbârcit-o, a spus Jake.

Trei rateuri și trebuia să aștepți încă cinci ani ca să poți să mai dai o dată examenul. Știam foarte bine regulile, doar fusesem unul dintre cei care lucraseră la elaborarea lor.

— Firma e nevoită să mă dea afară, a continuat Jake. Taică-meu o să moară. O să crape și alta nu.

Deși, practic vorbind, cariera de avocat a lui Jake ar fi luat sfârșit, fără îndoială că lucrul care îl preocupa cel mai mult era reacția lui taică-său.

Când noi doi eram adolescenți, tatăl lui Jake fusese coleg cu Toots la primărie și trecea drept o personalitate indiscutabilă. Învestit cu puterile medievale pe care le exercitau toți consilierii de la primărie în Du Sabie, Eiger-tatăl trăia în mica noastră comunitate catolică aidoma unui prinț printre oamenii de rând. Pe data de 18 iunie 1964, exact în ziua când am împlinit douăzeci și unu de ani, taică-meu a mers cu mine la domnul consilier Eiger ca să-l roage să-mi găsească un post în cadrul poliției. Între timp făcusem doi ani de colegiu și încercam într-un fel să-mi câștig existența vânzând aspiratoare și mergând din ușă în ușă. Renunțasem definitiv la artele frumoase și ajunsesem un fel de *beatnik* de librărie, având cam aceleași probleme și complexe ca orice tânăr și fiind genul de flăcău care stă acasă lângă fusta mamei, neștiind absolut deloc pe ce drum să apuce în viață. În orice caz, intrarea în poliție m-ar fi ridicat de la cota zero unde mă aflam în acea perioadă și în plus m-ar fi scutit de serviciul militar. Era un lucru de care aveam grijă să nu pomenesc nimănui și care nu avea nicio legătură cu politica stângistă; mi se părea doar o oprire la standuri în cadrul unei curse de pe o pistă pe care nu voiam să mă aflu, nefiind genul de om căruia să-i placă să execute ordine. După trei ani mi-am nenorocit genunchiul și am încercat la drept, scăpând de recrutare și neavând parte de niciun Vietnam care să-mi transforme viața în coșmar, pentru ca ulterior să ajung tot într-un fel de școală și să mă minunez singur de întortocheatele căi ale vieții.

În timp ce stăteam în biroul secției de poliție, care semăna cu o cameră subterană de interceptare a convorbirilor, împodobită cu hărți și afișe politice de pe vremea trecutelor campanii electorale, precum și cu patru telefoane vechi, mari și negre, care ar fi putut constitui oricând arme ale unor crime monstruoase și care ocupau cea mai mare parte a mesei lui de lucru, domnul consilier Eiger m-a asigurat că cererea mea de a intra în rândul forțelor de poliție se va bucura de toată atenția cuvenită. N-aveai cum să nu iubești un om care dispunea de o putere atât de mare și care o folosea cu atâta generozitate. Era genul de politician pe care îți venea ușor să-l înțelegi, a cărui loialitate era verificată în timp și care respecta mereu aceeași ierarhie: întâi el, pe urmă familia și în al treilea rând prietenii. Nu avea nimic împotriva legii sau a principiilor, atâta doar că nu erau elemente operative. După alte trei săptămâni, eram în primul an al Academiei de Poliție, chipurile în urma unei selecții riguroase. Și acum iată că fiul lui se afla în fața mea și, deși nega că tatăl său ar fi la curent cu cele întâmplate^ mesajul era același. Rămăsesem dator. În fața familiei. În mod sigur, acesta era felul în care ar fi privit lucrurile taică-său.

Am găsit de cuviință să fac o unică tentativă de a părea vertical.

— Jake, cred că ar trebui să discutăm despre altceva.

— Sigur, a răspuns el, uitându-se undeva în fundul paharului. Am dat testul săptămâna trecută. A fost o chestie pe care am bramburit-o rău de tot, ceva de procedură civilă, în legătură cu revizuirea hotărârilor de divorț. În loc de asta, am bătut câmpii despre dreptul matrimonial.

Jake cel chipeș a clătinat din cap și a fost cât pe-aci să înceapă să plângă săracul de el. Iar după aceea chiar a făcut-o. Un om în toată firea, dând apă la șoareci și ținând în mână un pahar cu gin și apă tonică.

— Iartă-mă, îmi pare rău.

S-a îndreptat de șale și a dat impresia că își revenise. Am mâncat într-o tăcere desăvârșită pe durata următoarelor zece minute, după care a repetat că îi pare rău și a plecat de la masă.

Unul din lucrurile ciudate pe care le înveți din viață este că măreția Instituțiilor Ilustre este dată de contribuția personală a oamenilor care fac parte din ele și nu de modul lor de funcționare, care adeseori este eminamente prozaic. Procedura și notarea lucrărilor din cadrul examenului de barou aveau loc după cum urmează. Trimiteam foile de examen pe adresa a zece profesori specialiști de pe întreg teritoriul statului și fiecare avea de notat răspunsul dat uneia dintre cele zece întrebări. Lucrările erau expediate înapoi prin serviciile de poștă rapidă și erau depozitate în teancuri de mii de pagini, fără prea mare grijă, de parcă ar fi fost niște materiale de care nu mai avea nimeni nevoie. Urmau câteva zile în care secretarele le sortau și adunau

punctele obținute de fiecare, după care venea rândul avocaților de la serviciul personal să verifice acuratețea adunării. În cele din urmă, se dădeau rezultatele finale, cu precizarea că pragul minim de admitere era de șaptezeci de puncte și că de la șaizeci și nouă de puncte în jos erai considerat picat. Jake obținuse șaizeci și șase de puncte și i-am găsit lucrarea din întâmplare, pe biroul unuia dintre directorii administrativi adjuncți, chiar în seara când mă hotărâsem s-o caut. Tipul care corectase răspunsul lui Jake la procedură civilă îi dăduse trei puncte dintr-un maximum de zece. Bineînțeles că cifrele 3 și 8 seamănă foarte mult între ele, chiar dacă nu ești falsificator înnăscut. Nu-mi asumam niciun risc, dat fiind că nu avea să știe nimeni. Cu excepția mea, firește.

Cu toate acestea, probabil că vă întrebați de ce am făcut-o, nu-i așa? Nu pentru Jake, slavă Domnului, și nici măcar fiindcă taică-meu și maică-mea ar fi intrat în pământ de rușine fiindcă am refuzat să ajut un prieten. Nu, presupun că m-am gândit la Woodhull și la protejatul lui, care confunda principiile etice cu eul, precum și la afurisiții ăia de colegi ai mei care făcuseră parte din juriu și pe care nu mai țineam să-i întâlnesc și cu altă ocazie, ca să trebuiască să-mi fac griji și din cauza lor. Din același motiv i-am făcut-o și lui Pigeyes, după care am mințit, nevrând să fac jocul nici uneia din tabere.

Jake m-a invitat din nou la prânz în săptămâna în care s-au afișat rezultatele. Nu-și mai încăpea în piele de mulțumire. M-a copleșit cu vorbăria, profitând și de faptul că eu nu scoteam niciun cuvințel. Când mi-a spus că a luat examenul, l-am felicitat și i-am strâns mâna.

— Ești convins că o să uit chestia asta, dar n-o s-o fac, mi-a spus el.

— *No comprendo.* Ție trebuie să-ți mulțumești, tu ai luat examenul.

— Nu-mi spune mie povești.

— Uite ce e, Jake, practica te învață. Ai trecut, da? Păi atunci scutește-mă și nu-ți mai face nici ție sânge rău.

— Ești un tip de comitet. Știi ceva, după ce m-am dat în stambă ultima dată… mi-a venit să vărs. Mi-am zis „Dumnezeule, un sticlete. Ai vorbit în halul ăsta cu un tip care a fost *sticlete*”.

Privirea lui ținea loc de orice fel de cuvinte. În ochii lui Jake se citea respectul pentru acea fraternizare secretă — noi, cu toții, ca băieții — la care nu a renunțat niciodată. Acum viața lui înseamnă cursuri de golf la Country Club și aventuri fără știrea celei de-a treia soții, însă atunci, cu douăzeci și unu de ani în urmă, îi restituisem convingerea fundamentală a vieții, și anume că eram niște oameni cu totul speciali, care puteam învinge răul dacă rămâneam uniți. Îmi venea să-l scuip în ochi și alta nu.

— Las-o baltă, Jake, i-am zis. Lasă baltă totul.

— Nici nu mă gândesc, a răspuns el.

Am știut chiar de atunci că vorbele lui aveau greutatea unui

blestem.

B. Anchetatorul în vizită în America lui Herbert Hoover

În așteptarea lui Jake, am rămas în sala de la etajul 44 de la TN, unde se aflau directorii, simțindu-mă mic și neînsemnat. Locul ăsta are un aer prețios care mă face să demobilizez de fiecare dată când îl văd. Poate că, într-o bună zi, îmi va explica și mie cineva de ce sistemul nostru care, chipurile, este menit să preaslăvească diversitatea și opțiunea individuală se transformă într-o structură prin intermediu! căreia toată lumea alege până la urmă același lucru. Având o rețea însemnată de linii aeriene, bănci și hoteluri, TN a făcut afaceri în cursul anului trecut cu două treimi dintre americanii care câștigă mai mult de cincizeci de mii de dolari pe an. Mulți din acești oameni consideră că TN nu este altceva decât o simplă unitate prestatoare de servicii, numai că, la nivelul întregii societăți, până și o legătură oarecare cu viața a douăzeci și cinci de milioane de cetățeni, dintre care majoritatea sunt înstăriți și de vază, conferă instituției o aură extraordinară de măreție și putere.

Secretara lui Jake mi-a deschis ușa, iar Mândrețea Sa s-a ridicat ca să mă întâmpine. Biroul este atât de încăpător, încât, în clipa când am intrat, Jake mi-a făcut efectiv semn cu mâna. După ce am rămas singuri, s-a așezat pe unul din colțurile mesei de lucru, sprijinindu-și vârful unui pantof de covorul moale. Îți era imposibil să nu te gândești că era o poză pe care o văzuse în cine știe ce reclamă prin reviste. Rămăsese cu sacoul pe el. Părul îi era pieptănat fără cusur. Ca să destindă atmosfera, lui Jake îi place de obicei să-mi vorbească despre cartierul unde stăteam în copilărie, despre foștii colegi de liceu și despre locul nostru între celelalte generații. Astăzi însă a trecut la subiect fără nicio altă introducere și, așa cum mă temeam, era îngrijorat de situația lui Bert.

— Uite ce-i, bătrâne, trebuie să recunosc că nu prea înțeleg mare lucru. Ce Dumnezeu se întâmplă acolo la voi?

— Aș vrea să pot să-ți spun, Jake.

— Aceeași situație, a spus el, nici tu nu-mi ești de vreun ajutor. Am înțeles că te-ai dus să-l vezi pe Neucriss.

Ca să vezi ce repede se duce vestea.

— Mi-a dat telefon înainte ca liftul în care erai să ajungă la parter și a vrut să știe care-i necazul, mi-a explicat Jake. Pot să te întreb ce căutai acolo?

— Stai puțin, am răspuns, pe un ton cât mai civilizat cu putință.

Nu se întâmplă niciodată să-l jignesc pe Jake. Toți acei ani în care l-am văzut pe taică-meu sărutând inelul comandantului detașamentului de pompieri și-au spus cuvântul.

— Sincer să fiu, am început să mă bazez pe intuiții. Nu puteam să ne dăm seama ce mama naibii e Litiplex. Poate că știu reclamanții. N-

aveam de unde să știu că Martin încercase deja aceeași figură cu Peter.

Jake a primit această informație fără să aibă o reacție anume, mulțumindu-se să mă studieze cu atenție.

— Da, dar uite că încercase. Și când ai mai apărut și tu, lumea chiar că a început să intre la idei. Nu ne putem permite bâjbâieli de felul ăsta.

Firește că, la telefon, Neucriss se amuzase copios. Pițigoii ăștia pe care-i plătești cu trei sutare pe oră dau buzna unul după altul fiindcă atât i-a dus capul, ha, ha, ha, ce zici de asta? Jake simțise împunsătura, iar acum eu plăteam oalele sparte.

— Uite, Mack, iubitule, ia hai să vedem cum se prezintă situația la zi.

Jake e un maestru al acestor formule din care nu lipsește jargonul celor din conducere, stăpânind și acest stil la fel de bine ca și pe celelalte. Are grijă să se arate ceva mai blând, însă e la fel de dur ca taică-său și îl cunoșteam suficient de bine ca să știu că la un moment dat avea să devină bădăran, chiar dacă nu se făcea.

— Dânsul, a continuat Jake, coborându-și vocea și arătând spre ușa alăturată, unde se afla biroul președintelui, domnul polonez de alături habar nu am dacă mă place sau nu. Cine poate ști de la o zi la alta? Oricum, să pornim de la ideea că nu e căzut în cap după mine, bine? Să zicem că a început să creadă că nu am niște avocați pricepuți și că îi plătesc prea mult pe cei cu care lucrez. Să presupunem, atâta tot. Pe de altă parte, n-are încotro și trebuie să mă accepte. Știi de ce?

— Consiliul?

— Consiliul, întocmai, Consiliul. Acolo există o facțiune, un număr de membri care sunt convinși că pot zbura și dacă nu mi-au crescut aripi. Și ai idee care e motivul?

— Care?

— Acela că eu — împreună cu avocații pe care i-am ales — m-am ocupat de un dezastru egal cu trei sute de milioane de dolari pentru această companie. Am avut pe cap un litigiu în urma căruia ne-am rezervat o sută de milioane ca să ne plătim partea și noi toți — eu, firma unde lucrezi, Martin — ne-am descurcat atât de frumos, încât efectiv am câștigat bani pentru companie. Aproape douăzeci de milioane. Fiecare dolar care a rămas în acel cont al încrederii reprezintă un semn de mândrie pentru toți. Și în același timp un punct pe tabela de marcaj. Corect?

— Sigur, am răspuns, dând aprobator din cap.

Trebuia să stau cuminte și să nu fac nicio mișcare greșită cât timp ținea predica, în vreme ce Jake se comporta de parcă tocmai ar fi inventat fuziunea la rece.

— Acum hai să analizăm această problemă a lui Bert. E ceva de natură să provoace mari neliniști. Ca să fiu sincer, personal nici nu

cred că s-a întâmplat efectiv ceva atât de rău. Dacă aș crede, aș fi și mai îngrijorat. Însă până la urmă, dacă avem răbdare ca să ajungem la sursă, eventual revizuind documentele contabile, s-ar putea să descoperim că se mai petrece și altceva. Un lucru e cert, m-am săturat de supoziții. Sunt de acord să faci cercetări și să întorci problema pe toate fețele. Exact asta e normal să faci. Dar ai grijă cum procedezi, bătrâne, nu te expune și nu-i expune și pe alții. Dacă îi sâcâi pe avocații reclamanților și îi faci să adulmece mălai înainte de împărțeala de luna viitoare, iar indivizii de genul lui Neucriss prind de veste că ne-am ales cu un surplus, o să facă pe dracu-n patru să pună mâna pe ultimul bănuț. Ca să nu mai vorbim de co-inculpați. Așa încât, indiferent ce crezi că s-a întâmplat cu Bert, fii convins că pentru noi lucrurile o să stea incomparabil mai rău. Priceput? Atunci hai să mergem pe vârfuri. Ți-am mai spus și ieri*, fii discret.*

Tad Krzysinski, președintele Consiliului și directorul executiv de la TN, și-a vârât capul pe ușa laterală ca și cum ar fi așteptat în culise exact replica anterioară. Într-o lume perfectă, ăsta ar fi un individ pe care ai putea să-l urăști fără să-ți fie deloc greu s-o faci, un filfizon gen Pagnucci, care a reușit în viață și al cărui eu nu mai cunoaște margini. Numai că realitatea e cu totul alta. Tad e un omuleț de un metru șaptezeci, energic și deschis. Ori de câte ori intră într-o cameră, ai sentimentul că cineva tocmai a instalat un reactor nuclear care dezvoltă o forță atât de mare, încât aproape că te aștepți să fii trecut prin zid.

— Mack, mi s-a adresat el, făcând câțiva pași ca să dea mâna cu mine.

Are constituția unui fost gimnast și o privire cât se poate de directă. Timp de o clipă m-am întrebat, cum o mai făcusem deja, ce relație era între Brushy și el, însă părea întotdeauna atât de vesel, încât n-aveai cum să-ți dai seama.

— Tad, am spus la rându-mi.

Tipul nu știe să fie deloc ceremonios și nici nu-l interesează. Se vede cât de colo că nu-și ascunde originile și că se comportă în consecință. E fiu de instalator, a avut șapte frați, are la rândul lui nouă copii, doarme câte trei ore pe noapte și recunoaște de bună voie că îl interesează doar familia, Dumnezeu și metodele de a spori averea oamenilor care au avut încredere în el, punând banii jos ca să cumpere acțiuni la TN. Era foarte ușor să-ți dai seama că îi era suficient să dea din cap sau să-i strângă mâna cuiva ca să-l facă pe Jake să se scape în pantaloni de frică. Cei doi reprezentau tot atâtea dimensiuni ale etnicului, obligați la o asemenea atitudine de condiția lor de americani care, deși excluși cândva de la bucate, au început din anii 60 să-și croiască drum în jungla marilor corporații — Jake, un vierme dezrădăcinat, care aspira la tot ce era posibil în conformitate

cu propria scară de valori, și Krzysinski, care lua de bune toate trăsnăile în care credeau și imigranții, cum ar fi munca îndârjită, curajul și capacitatea de a face lumea să arate altfel. Am rămas între ei și am încercat un sentiment de stingherealã, dându-mi seama dintr-odată că era o pereche ai cărei membri nu se potriveau absolut deloc. Cu toate că Jake era susținut de câțiva oameni foarte puternici din cadrul Consiliului de conducere al TN, eram ferm convins că Krzysinski îl ura. Cred că la asta se referise și Jake când îmi declarase că surplusul din contul 397 constituia colacul lui de salvare.

— Ei bine, Mack, dacă te văd aici înseamnă că iar am intrat în bucluc.

Tad m-a bătut cu pumnul în umăr cu un aer vesel, a râs de propria lui glumă și pe urmă a început să discute cu Jake despre o problemă pe care o aveau în Fiji. Bineînțeles că TN are hoteluri pretutindeni, Tokio, Paris, tot tacâmul. Însă compania a ajuns în Orientul îndepărtat înaintea tuturor celorlalți, ceea ce înseamnă că, în aceste vremuri tulburi, operațiunile de acolo au devenit extrem de importante. De multe ori, Tad e mult mai preocupat de primul-ministru Miyazawa decât Bill Clinton. Cineva ar trebui să se gândească bine la aceste lucruri, întrucât conducătorii marilor corporații sau companii vor alcătui în scurt timp o superclasă fără granițe, compusă din oameni a căror viață se leagă strâns de contractele încheiate și de partidele de golf și cărora le va păsa incomparabil mai mult de instituția unde ți-ai dat doctoratul decât de țara în care ai crescut. Ne întoarcem în Evul Mediu, dacă stăm să ne uităm că există o sumedenie de mici ducate și proprietăți neafiliate, fiecare cu steagurile și blazonul ei, gata să-i accepte pe toți vasalii care își pun viața în slujba stăpânului. Cei care se bat reciproc pe umăr și se felicită că au scăpat de comuniști o să se frece la ochi când o să vadă compania Coca-Cola solicitând statutul de membru al Națiunilor Unite.

Când în sfârșit Tad a ieșit din birou, Jake s-a uitat după el cu o privire în care se amestecau teama și enervarea.

— Hai să facem doi pași.

A început să străbată coridorul, iar eu l-am urmat, salutându-i pe oamenii pe care-i cunoșteam. O vizită la acest etaj era un prilej ideal de a le aminti celor din conducere că nu eram nici beat, nici mort. Când am ajuns la lift, ușile lui s-au deschis și dinăuntru a dat buzna un curier, unul din acei soldați ai cavaleriei ușoare (din punctul de vedere al salariilor) care se strecoară prin aglomerația din centru pe biciclete și care poartă veste portocalii fosforescente peste hainele de iarnă. Jake și cu mine am intrat în liftul în care nu mai rămăsese nimeni.

— Vreau să fiu sigur că știe stânga ce face dreapta, a rostit el.

A blocat butonul de închidere a ușilor, după care s-a întors spre

mine.

— Bert? l-am întrebat.

— De el e vorba, a răspuns Jake.

Liftul a început să se miște, iar colegul meu de călătorie a apăsat pe butonul etajului imediat inferior.

— Știi bine ce vreau — fă ordine în lucruri, a cerut Jake. Iar în cazul că acest Kamin nu se mai întoarce…

— Da?

S-a mai apropiat cu un pas, ajungând la nici treizeci de centimetri de mine, în timp ce-și ținea în continuare unul din degete pe butonul de închidere a ușilor și liftul începea să-și încetinească deplasarea.

— Nimeni din cei de-aici de sus nu are voie să mai audă ceva.

M-a țintuit cu o privire solemnă, înainte de a aștepta să se deschidă ușile ca să iasă din nou în lumina strălucitoare a coridoarelor.

XII. SECRETE DIVULGATE

A. Băieți și fete la un loc

— S.O.S., am spus, băgându-mi capul pe ușa biroului lui Martin.

Secretara lui nu era acolo, iar eu am ciocănit discret înainte de a-mi transmite mesajul. Glyndora stătea în picioare lângă masa lui de lucru.

— Fir-ar a dracului!

Cuvintele mi-au ieșit din gură, fără să mă pot stăpâni, și amândoi m-au țintuit cu privirea. Au trecut câteva clipe relativ penibile. Glyndora mi-a aruncat o căutătură prin care îmi dădea de înțeles că tare ar fi vrut să-mi vină de hac, așa încât primul meu gând a fost că intrase în birou ca să se plângă în legătură cu tehnica mea de investigare. Acesta era unul din numeroasele roluri ale lui Martin, să rezolve toate situațiile delicate și să se ocupe de cei supărați, înșelați sau rătăciți. Indiferent dacă practica din primul an nu dă rezultate pe măsură, dacă simți că îți vine să depui armele sau dacă ai început să consumi substanțe interzise, Martin e cel care are grijă. Ați putea crede că e vorba de compasiune, numai că firea lui Martin e cu totul străină de acest sentiment. În ce mă privește, cred că e o simplă manifestare a grandomaniei. Sunt aici, măreț ca Olimpul, și n-ai cum să mă eviți.

Pe Martin însă nu a părut să-l îngrijoreze în niciun fel prezența mea acolo. Ba chiar mi-a zâmbit și m-a invitat cu un gest degajat al mâinii să intru în biroul acela plin de obiecte ciudate. I-a spus Glyndorei să-i arate încasările în numerar din cursul zilei precedente — tabloul clasic al directorului asociat și al contabilului șef care studiază curba ascendentă de la sfârșitul anului. Cu toate acestea, mărturisesc că eram încă sub impresia posturii inițiale în care îi găsisem. Nu se întâmplase nimic nelalocul lui: Glyndora se aflase la o distanță cuviincioasă de Martin, la mai bine de un metru de scaunul lui. Însă trecuse de partea cealaltă a mesei lui de lucru, iar Martin se întorsese cu fața spre ea și spre lumina lăptoasă ce se revărsa în cameră pe

ferestrele largi din spatele ei, stând cu picioarele întinse și cu mâinile împreunate pe burtă, într-o poziție relaxată și dezinvoltă, cu totul neobișnuită pentru acel Martin pe care-l cunoșteam cu toții și care era întotdeauna în alertă. Oricum, poate că era vorba doar de șocul de a o vedea pe Glyndora, care continua să mă fixeze cu privirea, ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet irezistibil.

Cât despre Martin, i-a comunicat pur și simplu că altceva nu mai era de discutat și basta. Glyndora a înțeles aluzia, și-a verificat ținuta și a trecut pe lângă mine, care rămăsesem în cadrul ușii, fără să se întoarcă în direcția mea nici măcar cu un grad. Mărturisesc că am fost dezamăgit

— Tocmai am avut o discuție cu Jake, i-am comunicat lui Martin după plecarea ei.

— Necazuri?

Am bănuit că mi se citea totul pe figură. Inima încă îmi zvâcnea în piept ca o veveriță neastâmpărată. În felul lui, Jake știa să întrețină o atmosferă sinistră prin simpla apariție. Am început să-i descriu lui Martin modul cum decurseseră ostilitățile și m-a ascultat cu un interes evident. Dacă stai să te uiți atent la el, seamănă destul de bine cu un străin din lumea a treia venit să-și caute fericirea la noi, fiind un brunet cu păr bogat pe care te-ai aștepta să-l vezi încărcând un camion și având o barbă deasă care-i conferă chipului o nuanță aproape albăstruie. Tatăl lui era un croitor care se ocupa de garderoba câtorva gangsteri, iar Martin are grijă să facă trimiteri la educația primită și la origini când își propune să-i ridice moralul unui client provenit dintr-un mediu modest sau să intimideze vreun adversar. Găsește întotdeauna o poveste savuroasă despre felul cum se livrau fracurile pe adresa vestitului bordel de pe Dover Street, în South End. Cu toate acestea, spre deosebire de mine, Martin nu se refugiază în trecut și nu-i permite să pună stăpânire pe el. De multe ori degajă noblețea eterică a unuia care, în tinerețe, și-a petrecut toate verile în Newport. E căsătorit cu o englezoaică înaltă și grațioasă pe nume Nila, pe care ți-o închipui în mijlocul unei grădini și cu o ceașcă de Primm's din clipa când dai cu ochii de ea. Poartă pălării largi, bluze elegante și fuste perfect asortate. Martin trăiește exact așa cum și-a propus, iar influența engleză l-a făcut să nu aibă reacție la cele relatate de mine, cu excepția unei întreruperi bruște la un moment dat.

— Oprește-te, mi-a spus el. Probabil că ar trebui să afle și colegii mei. Carl e în oraș astăzi.

A propus o întrevedere la ora patru cu ceilalți membri ai Comisiei și m-a însărcinat pe mine s-o pregătesc. M-am întors la Lucinda ca s-o rog să dea telefoanele cuvenite, deși am încercat personal să dau de Pagnucci, fiindcă voiam să stau de vorbă cu el între patru ochi. Pe urmă m-am aplecat preț de o clipă peste biroul secretarei, examinând

lista emițătorilor de cărți de credit pe care o alcătuise. Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că în tot acest timp avusesem în buzunar și cartea emisă pe numele lui Kam Roberts. N-aveam nici cea mai mică idee ce trebuia să fac în legătură cu ea.

Brushy a intrat în încăpere pășind hotărât, ca de obicei, iar când m-a văzut s-a dat înapoi.

— Dumnezeule, Mack, arăți groaznic.

Fără îndoială că așa era. Deși Jake îmi stârnise adrenalina, aveam în continuare impresia că inima mea pompa ulei de frână.

— Nu te simți bine? m-a întrebat ea.

— Nu-i exclus să fi luat o gripă. Sau poate că sunt deprimat, am spus, dând să mă întorc.

A venit după mine în birou, îngrijorată și neștiind ce să înțeleagă.

— Deprimat?

— Din cauza discuției noastre de ieri.

— Asta-i bună, a făcut ea, doar mă știi atât de bine. Sunt genul de temperament mediteraneean căruia îi place să vorbească.

— Ba nu, am contrazis-o. Ai avut dreptate.

Felul cum arăta îi oglindea exact reacțiile. Era tunsă scurt, avea niște cercei formați din două perle mari și o figură sinceră și energică, de parcă ar fi fost gata oricând să renunțe la pantofii cu toc și să redevină partenerul de *squash* capabil să mă bată la orice oră.

— Poate chiar am avut, a rostit ea, schițând un surâs.

— Mda, am răspuns. Aseară chiar mi-am luat inima în dinți și am încercat să văd dacă mai am cârlig.

A căscat gura atât de mult, încât i-aș fi putut face pe loc o radiografie dentară.

— Și? a vrut ea să știe.

— Și ce?

— Și? a repetat ea, pregătindu-se parcă să-mi spună că așa îmi trebuie dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Și am luat-o în barbă.

De data asta a râs efectiv în gura mare. M-a întrebat dacă îmi revenisem și apoi a fredonat câteva măsuri din *Looking for Love in All the Wrong Places,* străduindu-se să cânte cât mai fals.

— Nu-i cazul să te bucuri atât de mult.

— Ce te face să crezi că mă bucur? a întrebat Brushy și a pufnit din nou în râs.

I-am întors spatele și am început să trec în revistă corespondența. Comisia își reîncepuse bombardamentul cu note de serviciu în care se reproșa ritmul lent al încasărilor. Primisem totodată și un plan de măsuri imediate. Am auzit-o pe Brushy închizând ușa, iar sunetul discret al încuietorii mi-a produs un vag și ciudat fior erotic, inspirat întrucâtva de discuția pe care o purtaserăm și de ultimele douăzeci și

patru de ore petrecute mai mult sau mai puțin împreună; am avut neașteptatul prilej de a-mi aduce aminte ce se întâmpla atunci când un bărbat și o femeie rămâneau singuri. Cu toate acestea, Brushy nici nu s-a gândit la lucrurile care-mi trecuseră mie prin minte.

— Ai citit ziarul? m-a întrebat ea.

Se părea că în ediția de dimineață apăruse încă un articol despre Archie, în care nu se prezentau noutăți, precizându-se doar că încă nu fusese găsit. Brushy mi-a vorbit despre articol și, dovedindu-mi că nu-i scapă niciun amănunt, m-a întrebat:

— Crezi că ăsta-i tipul? Cel despre care vorbeau la baia de aburi?

— Cred… am rostit, după care, fără să-mi dau nici eu seama ce m-a apucat, am completat, în timp ce mă uitam în continuare prin scrisori: Că tot veni vorba, a murit.

— Cine a murit?

— El. Archie. Vernon. E mort și miroase a mort.

— Nu se poate, a spus Brushy. De unde știi?

N-am avut încotro și i-am spus.

— Bert are o problemă în frigider la care bicarbonatul nu prea e de mare ajutor.

Brushy s-a așezat pe canapeaua mea ponosită și a început să-și treacă degetele prin părul scurt cu niște gesturi aproape mecanice, în timp ce eu am început să-i descriu cadavrul.

— Cum ai putut să nu-mi spui de chestia asta? m-a întrebat ea.

— Hei, trezește-te. Mai bine m-ai întreba de ce ți-am zis și ceea ce știi. De data asta chiar că e de la client la avocat, fără niciun fel de gumă. Polițiștii m-ar mânca fript dacă ar afla că am fost la doi pași de cadavru.

— Bert l-a ucis?

— E posibil.

— *Bert*?

— Tu ai zis-o, i-am atras atenția.

— Peste poate.

— Probabil că n-a fost el, am încuviințat.

— Și atunci, cine?

— Altcineva. Unul din profesioniștii genului.

— Indivizii ăia chiar se mai ocupă de asemenea treburi?

— Pe mine mă-ntrebi? Tu ești italiancă, nu eu, i-am răspuns.

— Fii serios, m-a apostrofat ea. Vorbeam de afacerile dintre oamenii care nu sunt în afara legii. Oamenii normali.

— Ăsta nu prea era normal, Brush. Dacă te ții de pariuri, înseamnă că ai și alte legături.

— De ce? a vrut să știe ea.

— *De ce?* Fiindcă e treaba lor, de-aia. De la nord la sud și de la est la vest. Iar indivizii ăștia nu cred în concurență. Te-ai apucat de pariuri,

toate bune și frumoase, dar trebuie să le dai și lor o parte. Îi zice protecție în caz de nevoie. Însă poți să refuzi și atunci suporți vătămări corporale sau ești expus metodelor lor de dare pe brazdă. În plus, să știi că îți pot face multe servicii prețioase. Dacă ai un client care nu-ți dă banii la timp, crede-mă că tipii se pricep al naibii de bine să-l zorească. Nu te descurci fără ei.

Brushy s-a holbat la mine, refuzând în continuare să priceapă.

— E la fel ca în cazul clientului ăla al tău de la asigurări, i-am zis. Cum îl cheamă?

Mi-a spus numele unei companii destul de însemnate care îi trimitea spre rezolvare toate litigiile în materie de asigurări din Midwest. Era o afacere destul de bănoasă, motiv pentru care lui Brushy i-a venit destul de greu să-și ascundă mândria când mi-a reamintit cine era clientul.

— Hai să zicem că au un patrimoniu de patru miliarde, în care intră și rezolvarea asigurărilor din California, i-am spus. Cum își iau măsuri de protecție ca să fie liniștiți în cazul că se împute treaba?

— Se reasigură.

— Exact. Găsesc câteva companii mari și solide și își asigură asigurările, în sensul propriu al cuvântului. Același lucru îl fac și agenții de pariuri. Un bun profesionist în domeniu nu merge la risc, la fel ca în cazul companiei de asigurări. Agentul de pariuri îți ia zece la sută din cuantumul pariului, indiferent că pierzi sau câștigi. Dacă pariezi pe o sută, îi datorezi o sută zece. De aici își trage banii. De fiecare dată vrea ca tu să pariezi pe perdant, iar eu pe câștigător. În cazul ăsta ia o sută de la tine, își păstrează un comision de douăzeci și îmi dă mie nouăzeci.

— Nu se poate, Malloy, m-a întrerupt Brushy. Înseamnă că se folosește de banii *tăi* ca să mă plătească *pe mine*.

— Foarte comic, n-am ce zice, am spus, făcându-mă că-i pipăi bicepșii și continuând după o scurtă pauză. Ori de câte ori pariurile îi dau bătăi de cap, când nu există un echilibru între banii de la câștigători și cei de la perdanți, procedează exact ca agentul sau compania de asigurări. Se reasigură, sau cum oi vrea să-i spui. Iar dacă vrei să faci așa ceva în acest domeniu, trebuie neapărat să faci parte din rețea. Altfel nu te susține nimeni. Pe lângă asta, dacă ai nevoie de acele companii mari și solide care să se ocupe de acțiunile tale, tot la ei trebuie să apelezi.

— Și atunci unde a zbârcit-o Archie?

— Poate că a făcut pe nebunul cu taxa aia de protecție.

Existaseră oameni care o pățiseră pentru ceva mult mai neînsemnat. Cine știe, poate că faptul că avea acces la atâtea cărți de credit îl făcuse pe Archie să creadă că nu mai avea nevoie de ei. Însă până și un agent de pariuri din Las Vegas era obligat, mai devreme sau mai

târziu, să-și ia măsuri de protecție. Lucrul de care aveam cea mai mare nevoie în clipa aceea era o discuție sinceră cu cineva care avea relații în zona respectivă. Abia atunci gândul mi s-a îndreptat spre Toots.

Dat fiind că nu mai știam ce răspunsuri aș fi putut da, am invitat-o pe Brushy la prânz.

— Nu pot, a spus ea. A venit Pagnucci și i-am promis că o să iau masa cu el.

— Pagnucci?

Carl nu era unul din aliații cunoscuți și niciuna din legăturile lui Brushy, dar, având încă în memorie experiența zilei precedente, mi-am mușcat limba și am întrebat altceva decât ce îmi propusesem inițial.

— Ce s-a întâmplat? Se apropie Groundhog Day?

Brushy credea că da. În cadrul firmei noastre, fiecare partener trebuie neapărat să ajungă la un plafon de 75% din totalul banilor câștigați în cursul anului precedent, primindu-și partea după fiecare din cele trei trimestre ale anului fiscal. Pe urmă, pe 31 ianuarie, Comisia împarte ce a rămas și anunță rezultatele de așa-numita Groundhog Day. Toată lumea se îmbracă în smoching și se duce la Clubul Belvedere la dineul festiv. Suntem serviți cu toată considerația și glumim între noi. La plecare, fiecare dintre noi primește câte un plic în care este menționată partea noastră din venitul firmei. Nimeni nu trage chiulul de la acest eveniment. Fiecare partener se întoarce acasă singur, plin de lumina înălțătoare a succesului sau în pragul unei crize de deznădejde. Șicanele încep în ziua imediat următoare și durează adeseori tot restul anului, până la proxima Groundhog Day. Unii oameni se bat cu cărămida în piept în fața Comisiei, având grijă să menționeze toate realizările, toți clienții noi pe care i-au câștigat pentru firmă și ritmul susținut în care s-a efectuat achitarea onorariilor. Pentru a pune cât de cât capăt zâzaniei, Pagnucci, care calculează primul aportul fiecăruia, stă de vorbă cu toți partenerii influenți, ca să se asigure că pot fi de acord cu felul cum îi evaluează Comisia. Eu, cel puțin, așa am auzit. Pagnucci n-a făcut niciodată vreo rezervare ca să ia masa cu mine. Singurele informații pe care le obțin sunt în general rodul bârfelor, înainte sau după consumarea evenimentului, întrucât partea care ți se cuvine, aidoma organelor genitale, nu mai trebuie arătată altcuiva. În urmă cu trei ani, când mi-am primit pentru prima dată partea, am fost atât de măcinat de curiozitate, încât într-o seară, la o oră târzie, am aruncat un ochi în sertarul cu documente al lui Martin, acolo unde își ținea hârtiile pe care erau trecute sumele încasate. Când am văzut că toți mototolții și ratații câștigau mai mult ca mine, mi-a venit să-mi pun ștreangul de gât și alta nu.

— Ce-ar fi să prânzim împreună mâine? m-a întrebat Brushy. O să

caut un local unde să aibă și fețe de masă. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Mi-a atins ușor genunchiul cu mâna. Figura ei rotundă era luminată de o anumită căldură interioară. Probabil că Emilia Bruccia este singura persoană pe care o cunosc preocupată cât de cât de ceea ce port în suflet.

B. Secretele poliției

După plecarea lui Brushy, am pus mâna pe telefon și am sunat la Megrath Hall, cartierul general al poliției din Kindle County. Deși trecuseră douăzeci și doi de ani, știam și acum numărul pe dinafară. Am dat peste Al Lagodis, care între timp ajunsese la registratură, și i-am spus că aveam de gând să trec pe acolo. Nu i-am dat ocazia să spună nu, deși mi-am dat seama că avea un entuziasm atât de discret, încât parcă i-aș fi spus că vindeam bilete de loterie pentru o acțiune caritabilă.

Sediul poliției e o clădire mare și cenușie, de dimensiunile unui castel și situată în partea de sud a centrului, exact unde clădirile impunătoare sunt înlocuite de cartiere sărăcăcioase și mohorâte, pline de spelunci cu firme luminoase sau afișe ce recomandă numerele de strip-tease și de localuri unde bețivanii și perverșii care ies din construcțiile elegante la ora prânzului beau cot la cot cu pițipoancele aflate în căutare de clienți. Am ajuns la sediu în zece minute. A trebuit să-i spun ofițerului de serviciu pe cine caut și abia după aceea Al a fost chemat ca să mă ia de jos.

— Cum îți merge? m-a întrebat el după ce mi-a aruncat o privire cum nu se poate mai sinceră, în timp ce străbăteam împreună coridorul.

— Știi doar.

— Chiar în halul ăsta? a făcut el și a izbucnit în râs.

Al mă cunoștea de pe vremea când lucram la delicte financiare, fiind convins la momentul respectiv că procedasem corect în episodul cu Pigeyes. Pe de altă parte, Al însuși nu prea făcea nimic din proprie inițiativă, cu excepția pe care am bănuit-o și eu la un moment dat a unor șoapte confidențiale la urechea FBI-ului — informații de primă importanță, divulgate la o ceașcă de cafea și catalogate chiar de el drept simple „bârfe și zvonuri”. Am fost convins de la bun început că Al fusese cel care îi pusese pe agenții FBI pe urmele mele. Era unul dintre puținii polițiști care au continuat să stea de vorbă cu mine și după aceea, deși prefera s-o facă atunci când nu mai era nimeni prin preajmă. Trecuseră de atunci două decenii, dar Al se uita și acum pe furiș în stânga și-n dreapta, trăgând nădejde că nu avea să-l vadă nimeni în compania legendarului pierde-vară ce răspunde la numele de Mack Malloy. În rest, nu se efectuaseră mari schimbări. Singura diferență era că între timp aici începuseră să lucreze și femeile.

Străbăteau coridoarele vechi și întunecoase ale clădirii și erau echipate cu pistoale, cămăși și cravate care, din punctul meu de vedere, nu prea se potriveau cu țâțele, dar deprinseseră deja acel mers legănat, de om care-i îndeamnă pe cei din jur să-i facă vreun rău dacă au curajul.

— Frumos bârlog, am spus.

Locul lui era într-o odăiță cu despărțituri metalice și vopsite în acel albastru atât de cunoscut polițiștilor, niște imitații de ferestre dintr-un material plastic care se încrețea la cea mai mică adiere de curent și o ușă. Niciunul dintre aceste compartimente nu avea tavan. Era genul de viață dusă într-un spațiu unde trebuie să vorbești tot timpul în șoaptă și unde poți efectiv să atingi pereții dacă te întinzi. Al lucrase la delicte financiare vreme de paisprezece ani. La momentul aducerii lui Pigeyes, a fost transferat — discreția și curajul, știți povestea — și a ajuns la registratură, care e, oricum, un punct terminus ceva mai convenabil. În prezent e unul dintre acei polițiști pentru care zilele infernale au ajuns ceva de domeniul trecutului, care se pregătesc să-și încheie cariera într-o fundătură și care se pot ascunde acolo până la pensia care, dat fiind că Al avea aproape cincizeci și cinci de ani, nici măcar nu era atât de departe. Sediul e plin de acest gen de indivizi cu niște burdihane cât un sac cu mazăre și cu voci răgușite. Al lucrează de la opt la patru jumate. Îi supraveghează pe funcționari și completează tot felul de formulare. Nimeni nu-l mai ia în cătarea puștii, nimeni nu-i trage șpițuri în cur. Are o serie de amintiri despre care vorbește cu drag și o nevastă care are grijă să-l repună pe linia de plutire când o ia pe ulei și începe să tânjească după frumusețea zilelor când era în serviciul operativ. E un ratat în toată regula și a început să bea atât de vârtos, încât parcă nici la față nu mai seamănă cu cel de odinioară.

— Vreau să verifici câteva lucruri pentru mine, i-am spus.

— Să te-aud.

M-am așezat chiar lângă birouașul unde lucra, iar el s-a întins ușor și a închis ușa fără să se ridice.

— Ai lucrat la delicte financiare mult mai mult decât mine. Trebuie să fac rost de informații din Pico Luan legate de cine exercită controlul asupra unui anumit cont bancar.

Al a clătinat din cap.

— Nu, lasă-te păgubaș, a spus el, întrebând apoi pe un ton pe care l-ar fi vrut cât mai degajat cu putință: Care-i treaba?

Nu m-am dat bătut și am încercat o șmecherie.

— Nu sunt întru totul sigur. Ba, sincer să fiu, sunt chiar derutat. Hai să-ți spun o chestie. Un tip mi-a spus că a avut o discuție cu directorul general al unei bănci din Pico Luan, o convorbire interurbană, iar directorul cică i-ar cam fi spus printre rânduri al cui e contul. Cum ți

se pare?

— Nu seamănă deloc cu ăia cu care am stat eu de vorbă. În orice caz, nu la telefon. Se pricep de minune să te ducă de nas. Mergi la ambasadă, intri în audiență la un diplomat care te poate ajuta, completezi un formular și pe urmă aștepți până-ți crește barba. Când nu mai crezi c-o să se întâmple ceva, te trezești că ți se expediază un document cu tot felul de panglici și ștampile, de zici că e cel mai mare secret din lume, dar totul e praf în ochi, fiindcă atunci când e vorba de bani nu-ți spune nimeni nici câte picioare are calul. Ai fost și tu băgat în chestii de astea și știi cum e.

Ce-i drept, știam, însă în ziua când Martin ne-a spus să sunăm la bancă nu m-am gândit atent ce însemna asta, fiindcă fusese vorba de o dispoziție venită de la Martin. Abia acum am început să mă întreb ce-o să fac mai departe. Era ca și cum aș fi încercat să prind fum cu mâna. Dumnezeule, mi-am spus.

— O dată sau de două ori, a continuat Lagodis, am fost atât de disperați, încât am angajat un căcănar care zicea că e avocat și că are legături în interiorul băncii. Ce jigodie unsuroasă, n-ai mai văzut așa ceva de când ești. Escroc sută la sută, dacă te interesează o părere personală. Ai putea să faci o încercare, deși în ce mă privește am mai multă încredere într-un șarpe cu clopoței decât în el.

Al a clătinat din cap încă o dată, însă i-am spus că voiam oricum să știu cum îl cheamă pe avocat. Și-a dat scaunul ceva mai în spate și a ieșit din odăiță, ajungând în gălăgioasa sală centrală a registraturii, unde se găseau o serie de terminale, teancuri întregi de dosare și câteva birouri la care nu se afla nimeni, întrucât ocupanții plecaseră în pauza de prânz. Din locul unde rămăsesem, am văzut un singur individ îmbrăcat în uniformă, care mânca un hamburger și citea în fugă *The Tribune*. Întreaga clădire, cartierul general și mai ales serviciile de genul registraturii erau o zonă unde nu se întâmpla niciodată nimic și unde timpul trecea de două ori mai încet decât în viața dinafara acestor pereți, însă mi-a părut bine că m-am putut bucura din nou de această atmosferă de inerție birocratică și de sentimentul că o asemenea apatie te poate face efectiv invulnerabil.

Tristul adevăr e că n-o să uit niciodată că am fost polițist. Starea morală pe care am trăit-o nu a fost niciodată mai searbădă; și totuși, oricât de ciudat vi s-ar părea, de puține ori am fost mai fericit. Polițiștii sunt cei care văd totul — pe șeful cercetașilor care cercetează prin buzunarele copiilor, pe afaceristul care câștigă trei sute de mii la un simplu târg și încearcă apoi să fure, pe mama care-și învinețește copilul în bătaie, dar plânge de ți se rupe inima dacă vii cu cei de la asistența socială ca să-l pui la adăpost pe viitor. Vezi că întinde mâinile, îngenunchează, imploră și varsă lacrimi amare, ai imaginea cumplită a violentei și sfâșietoarei ei suferințe, îți dai seama că,

luându-i copilul, îi distrugi întreg universul, indiferent cât ar fi de urât, și înțelegi că în micuțul acela se reflectă totul, nu doar durerea ei nețărmurită, ci și speranța oarecum abjectă că, odată ajunsă într-un loc unde să poată fi cât de cât tangibilă, această suferință ar putea fi mai ușor de controlat. Vezi toate lucrurile astea și te întrebi cum e cu putință să le pricepi dacă ceva din ele nu se află și înăuntrul tău. Și ca o încununare, astăzi te armonizezi cu mediul și ești îmbrăcat în albastru.

— Joaquin Pindling, am rostit, citind de pe cartea de vizită pe care tocmai mi-o dăduse Al. Dumnezeule, ce fel de nume e ăsta?

— O să te coste destul de mult, ți-o garantez. Pe de altă parte, a continuat Lagodis, e posibil ca un tip cu personalitatea ta să se ducă acolo în carne și oase, să-și facă prieteni noi și să strângă informații pe cont propriu.

— Genul de prieteni care o să-mi ușureze buzunarele?

— Totul e posibil. Bineînțeles că nu-i exclus să existe și indivizi mai puțin prietenoși ca tine. În cazul ăsta, ai ocazia să devii specialist în pârnaiele din Pico Luan.

— Ei bine, despre asta chiar că e de discutat.

— A, cum să nu. Am stat de vorbă cândva cu doi oameni de știință care au fost în vizită acolo. Ei bine, prietene, dacă ajungi la pușcărie în Pico Luan, să știi că nu e deloc ca la hotel. Îți faci nevoile într-o gaură mare din mijlocul celulei, care duce dracu știe unde. Noaptea, paznicilor le place să se joace de-a v-ați ascunselea cu albii. Cine pierde, află exact ce înseamnă acest „dracu știe unde”.

— Am băgat la scufie.

Al a așteptat câteva clipe, pentru ca vorbele lui să-și facă efectul cuvenit, rămânând mai departe în picioare. Purta cravată și, cu toate că eram în plină iarnă, o cămașă cu mânecă scurtă care îi cuprindea cu greu pântecul umflat de bere. I-am spus că m-am întâlnit cu Pigeyes, dar aflase deja. Asta era poliția, tot ce ție ți se părea nou pentru ei era fumat demult.

— Unde mai pui că mi-a dat drumul, am adăugat.

— Ai face bine să nu mai dai nas în nas cu el. O să-ți smulgă capul de pe umeri și o să ți se cace în gât. Din câte-am auzit, îl apucă pandaliile de fiecare dată când vine vorba de tine. Cred că lucrul care-l macină cel mai mult e că i-au fost batjocorite sentimentele.

— Precis că asta e.

Aș fi vrut să-l întreb pe Al dacă era la curent cu investigația de care se ocupa Gino, în speranța că aveam să mai obțin și alte inform ații despre Kam, dar probabil că nu era indicat să-mi forțez norocul mai mult decât o făcusem.

— Mda, trebuie să te păzești de o grămadă de chestii, m-a sfătuit Al, încheind discuția și trăgându-și în sus pantalonii care îi cădeau cu

vreo cincisprezece centimetri ori de câte ori se legăna în vârful picioarelor.

Atâta lucru știam și eu.

XIII. CINE ZICE CĂ AVOCAȚII NU SUNT DURI?

A. Pereții lui Toots

Am fost primit în biroul de avocatură al lui Toots cu un protocol impresionant, de care fără îndoială că avea parte fiecare oaspete. Pășind anevoie cu ajutorul bastonului și cu trabucul stins, dar bine fixat în colțul gurii, gazda mea m-a prezentat secretarei și unui număr de parteneri — renumitul Mack Malloy, omul care îl ajuta pe Colonel să-și rezolve acea problemă de ordin etic. Pe urmă m-a poftit în biroul personal și s-a lansat într-un comentariu amănunțit și îndelungat pe marginea fiecărui suvenir ce împodobea unul din pereți.

Biroul lui Toots ar fi trebuit mutat cu totul într-un muzeu, dacă nu ca monument al vieții politice din secolul douăzeci, măcar ca expresie a capacității unui individ de a cultiva o imagine atât de bună despre propria persoană. Ceea ce mi se oferea privirilor era un fel de raclă a Sfântului Nuccio. Existau, bineînțeles, fotografii cu autograf în care Colonelul apărea alături de toți președinții democrați de la Roosevelt încoace, precum și două instantanee unde era pozat în uniformă, în compania lui Eisenhower. În apropierea lor se aflau plachete omagiale de la B'nai B'rith (Omul Anului), de la Ordinul Surorilor Celor Săraci și de la Muzeul de Artă din Kindle County. Tot acolo se mai puteau vedea o sculptură reprezentând un clarinet lucrat în bronz, oferit ca premiu special din partea orchestrei simfonice, diverse relicve religioase făcute cadou de fețe bisericești recunoscătoare și o lungă scrisoare de mulțumire din partea Ligii Orășenești, poate ultimul compliment primit de Toots din partea cetățenilor de culoare în ultimii treizeci de ani, dar care fusese oricum înrămat. Pe unul din pereți fusese atârnat un ciocănel de judecător primit din partea Primăriei cu ocazia pensionării și pe al cărui mâner fuseseră gravați anii petrecuți în serviciul acestei instituții, precum și o sumedenie de fotografii ale lui Toots alături de diverse vedete ale lumii sportului și personalități ale scenei politice, dintre care unele muriseră cu atât de mult timp în urmă, încât numele lor dispăruseră din memoria localnicilor. În centrul neîndoielnic al atenției, dovadă și poziția privilegiată, chiar deasupra impresionantei mese de lucru, se aflau medaliile aliniate într-o casetă cu o ușiță de sticlă, în mijlocul cărora, pusă în evidență de o lumină specială de mare intensitate, trona steaua de argint a lui Toots, care se odihnea pe o perniță de catifea neagră. Am petrecut câteva minute admirând-o, așa cum se cuvenea, și întrebându-mă ca de fiecare dată dacă îi fusese conferită efectiv pentru fapte de bărbăție sau făcuse parte dintr-unul din inevitabilele târguri pe care le încheia Toots. Odată ajuns între acești patru pereți,

îți dădeai seama că umflarea în pene a lui Toots și colecția de medalii și decorații de care se înconjurase erau mult mai reale și mult mai importante pentru el decât evenimentele pe care aveau menirea să le comemoreze.

— Așa, deci, a spus el, după ce s-a așezat într-un târziu. N-am știut că faci și vizite la domiciliu.

— Din când în când. Vreau să stau de vorbă cu line despre ceva.

— În legătură cu audierea?

I-am spus că era vorba de altceva și mi-am dat scaunul ceva mai aproape.

— Toots, pot să-ți pun o întrebare? Ca între prieteni?

Mi-a recitat textul tradițional, cum că pentru mine făcea orice. Am replicat pe măsură, mărturisindu-i că era singura persoană din regiune capabilă să-mi dea răspunsul la întrebare. A zâmbit, extrem de mulțumit de fiecare compliment, indiferent dacă era sau nu sincer.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai prins vreo bârfă din oraș. Există un tip de la asigurări, un așa-numit actuar, despre care ziarele scriu că ar fi dispărut. Îl cheamă Vernon Koechell, dar i se spune Archie. Vreau să aflu doar dacă știi vreun motiv pentru care ar fi vrut cineva să-l lichideze.

Toots a râs cu poftă, ca și cum tocmai aș fi făcut o remarcă savuroasă și la limita bunului-simț. Chipul lui bătrân și zbârcit nu a dat niciun semn că l-aș fi jignit cât de puțin, însă am observat că s-a tras încet înapoi, cu ajutorul bas tonului, și că în ochii tulburi a licărit imperceptibil urma unei amenințări mortale.

— Mack, amice, pot să-ți dau o umilă sugestie?

— Sigur.

— Pune-mi altă întrebare.

Am rămas ca la dentist.

— Vezi tu, Mack, am și eu o regulă de la care nu abdic. Am respectat-o dinainte de a-mi da tuleiele. Te știu de o groază de ani și ești un tip isteț. Dar dă-mi voie să-ți spun un lucru: nu vorbi despre afacerile celorlalți. E treaba lor, ei sunt cei care trebuie să-și facă griji.

I-am primit sfatul cu o expresie solemnă. Toots s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Am băgat la cap, Colonele, dar am o problemă de care nu pot să scap.

— Ce s-a întâmplat? Te-a fentat cu polița de asigurare?

— Uite cum stă treaba, Colonele. Mi-a dispărut un partener de la serviciu, un tip pe nume Kamin. Bert Kamin. N-am nici cea mai mică idee unde s-a dus. Pe de altă parte, acest Archie e îmbrăcat frumos, are cămașă albă și o cravată elegantă, dar totodată ține o evidență a pariurilor. Iar Kamin al meu pariază prin intermediul lui, sau cel puțin așa se pare.

Mi-am ridicat privirile spre Toots și am văzut că reușisem să-l fac atent.

— În orice caz, Archie a mierlit-o, de asta sunt sigur. E un lucru pe care îl știu precis. Și mă aștept ca dintr-o clipă în alta sticleții să vină și să vrea să stea de vorbă cu mine. Sincer să fiu, n-am niciun chef să calc pe umbră pe cine nu trebuie, așa că de asta am venit să te întreb. Trebuie să știu care-i mersul, fiindcă s-ar putea să fiu obligat să fac niște chestii mai ciudate.

Am încercat să fiu sau să par sincer și să preaslăvesc una din acele numeroase puteri care îi dominau viața lui Toots, dar n-a mers.

— Nu umbli cu fofârlica, Mack?

— Nici cât tine.

Toots a râs, încântat de replica mea. Și-a scos trabucul din gură și, în lumina slabă din încăpere, i-a cercetat capătul morfolit. Semăna cu un mănunchi de ierburi de mare agățate de cârligul unei undițe.

— Știi cum stau lucrurile cu agenții de pariuri, a spus el.

— Nu foarte bine.

— Uite-aici, dacă tipul se ține de pariuri, mai trebuie să și împartă, nu?

— La fel ca în cazul companiilor de asigurări. Nu absoarbe el întregul risc. Chestia asta am înțeles-o.

— Ei bine, individul ăsta a avut noroc cu carul. Nu știu cum a făcut, dar a împărțit întotdeauna doar pierderile.

Am așteptat, curios să văd ce avea să urmeze, după care am întrebat:

— Dar cum naiba era în stare să ghicească mereu cine o să piardă și unde? Oare nu cumva făcea împărțeala anticipat? Adică înainte de meci, de cursă sau de ce-o fi fost?

— Întocmai, a spus Toots.

Ajunsesem în plin câmp minat. Toots a continuat să-și morfolească metodic și drăgăstos trabucul.

— Vrei să spui că știa dinainte rezultatul? La asta te referi? Știa că totul fusese trucat?

— Vezi tu, a rostit Toots, dacă împărți riscurile, împărți și mersul la sigur, așa-i frumos. Pricepi? Trebuie să ai grijă și de prieteni, altfel te alegi numai cu dușmani, corect? Așa-i viața, nu?

— Așa pare să fie, Toots. Nu există victime.

Colonelului i-a plăcut chestia asta, mai ales că n-a avut nevoie să i-o explic.

— Vezi cum se întâmplă? a întrebat el. Mi-ai pus o întrebare, mi-ai pus-o pe a doua, mi-ai spus niște chestii, eu ți-am spus altele, am discutat, de acord? Oricine te întreabă, unele lucruri le știi, altele nu. Corect?

— Corect.

— Așa, vezi, a spus Toots, scoțând un chicotit care nu prea a avut darul să mă liniștească. Ia s-auzim, câștigăm la audierea aia au ba?

— Aș vrea să pot spune da, Colonele, însă nu-i deloc simplu.

A ridicat din umeri, mulțumit că aici, între atâtea amintiri, putea să joace rolul omului înțelepțit la școala vieții.

— Fă tot ce poți. Oricum, n-o să m-aleg cu pedeapsa capitală, așa-i?

I-am spus că eram de aceeași părere.

— Și cine e tartorul, tu sau fustanela?

— Fustanela e foarte bună, l-am anunțat.

— Așa am auzit și eu, a zis Toots. Așa vorbește lumea. Cică nici cu mezaninul nu stă rău.

— E o femeie de lume, am răspuns, știind că Toots avusese grijă să afle cât mai multe despre Brushy.

— Iar lumea-i largă, nu glumă, a insistat Toots.

— O să încerc să fiu prezent la datorie, Colonele. Numai că trebuie să mă ocup și de chestia cealaltă. Archie, Bert, știi povestea.

Nuccio a înțeles. Uneori se mai întâmpla să dai și de bucluc. S-a ridicat anevoie și m-a condus până la ușă.

— Ține minte regula de care ți-am pomenit, m-a sfătuit el, gesticulând cu trabucul. Nu te băga în ciorba altora.

Era un lucru care deja mi se întipărise bine de tot în minte.

B. Secrete contabile

După ce am revenit la sediul de la Needle, liftul în care mă urcasem a oprit la etajul 32. N-a intrat nimeni în cabină, însă am intuit că destinul îmi face semn și am ieșit, străbătând apoi întregul coridor care ducea la contabilitate. Când am intrat pe ușă, șeful de serviciu, domnișoara Glyndora Gaines, analiza niște documente.

M-am așezat lângă ea pe un scaun. Masa ei de lucru era foarte

ordonată și, făcând abstracție de dosarul pe care îl studia chiar atunci, aspectul general al biroului întărea impresia că aveai de-a face cu o persoană autoritară, deloc dispusă să cedeze. Glyndora a continuat să se uite la actele pe care le avea sub ochi, hotărâtă să nu mă bage în seamă. Am încercat să văd dacă pot deslușI urma unui zâmbet cât de vag pe chipul ei sever.

— Glyndora, i-am spus pe un ton potolit, din pură curiozitate și nu fiindcă aș vrea să fac așa ceva — știi bine că nu vreau — ce crezi că s-ar întâmplă dacă aș informa Comisia despre felul cum ți-ai bătut joc de mine? Cum ar fi dacă aș începe să fac pe șeful, în loc să fiu băiat de gașcă?

Încercam din răsputeri să par rezonabil și calm, deși nu aveam pretenția că îi devenisem brusc simpatic Glyridorei. Dincolo de cămăruța ei, vreo zece oameni se agitau fără întrerupere, copleșiți de vânzoleala tipică sfârșiturilor de an, în timp ce imprimantele calculatoarelor și zbârnâitul strident al telefoanelor sporeau considerabil numărul de decibeli. Pe câteva mese cecurile se adunaseră în teancuri multicolore.

— Vrei să te duci la Comisie? Păi atunci, uite ce să le spui.

S-a așezat mai bine pe scaun și a aruncat o privire spre ușa de la intrare, după care a continuat:

— Spune-le că ai venit la mine-acasă, ai sunat până era să se strice intercomul și mi-ai împuiat capul cu tot felul de tâmpenii despre Bert, iar în clipa când ți-am dat drumul înăuntru nici n-ai mai pomenit de el. Primul lucru pe care l-ai făcut a fost să-mi pui o mână pe țâțe și alta pe fund, iar singura cale de a scăpa de năbădăile tale a fost să te trimit după ceva de băut, cu toate că te-ai lăudat în fața tuturor ce grozăvii ai făcut cât timp ai fost la dezalcoolizare. Spune toate chestiile astea Comisiei și mai vorbim.

A zâmbit în stilul ei caracteristic, de parcă s-ar fi pregătit să bată cuie, și a încercat să vadă ce efect avuseseră cuvintele ei asupra mea. În relația cu Glyndora, totul era o întrecere; de data asta fusesem învins, lucru pe care ea îl știa foarte bine. Dacă aș fi vrut să le prezint celor din Comisie și varianta mea în legătură cu cele întâmplate, ea ar fi părut nu doar cusută cu ață albă, ci de-a dreptul ridicolă. Nimeni nu m-ar fi crezut că figura cu mâna pe țâțe fusese doar o diversiune cu scop tactic. Iar dacă ar fi aflat cineva că mă apucasem iar de băut, s-ar fi zis și cu cariera mea de detectiv particular improvizat, darămite cu activitatea în cadrul firmei.

— Glyndora, știi exact ce se petrece aici.

Și-a încrucișat brațele pe piept și s-a aplecat în față, făcând ca aparatura de bord să i se contureze și mai bine sub bluza portocalie cu modele florale. Un strat de fard roșu-închis îi acoperise pleoapele aidoma polenului care se așterne pe flori.

— Un singur lucru știu exact, Mack, și anume că ești un fraier și-un neisprăvit.

A schițat același zâmbet satisfăcut, amuzată de faptul că-mi descoperise secretele. Numai că nici eu nu stătusem cu mâinile în sân și aflasem la rândul meu câte ceva, așa cum m-am grăbit s ă-i demonstrez.

— Și eu știu tot un singur lucru: că-ți plac albii.

Am rostit cuvintele pe un ton răspicat și am dat hotărât din cap, imitând-o fără să vreau. În orice caz, am regretat imediat. Glyndora a devenit brusc și mai țeapănă ca de obicei și a dat impresia că se retrage în carapace, pregătind atacul decisiv. Ostilitățile se desfășurau și de data asta după același scenariu, în care fiecare dintre noi încerca să-i vină de hac celuilalt, ca să câștige întrecerea. Deși nu-mi propusesem să fac un asemenea gest, m-am întins să-i dau una din mâini. În împrejurările date, o asemenea inițiativă era întrucâtva temerară. Atingerea epidermelor și imaginea mâinii mele rozalii peste mâna ei ciocolatie au constituit un șoc pentru amândoi, dar am simțit că trebuia să-mi joc cartea.

— Uite ce-i, am spus, să știi că și eu sunt angajat aici la fel ca tine. Nu încerc să profit de ierarhie sau să mă port ca un superior care se crede stăpân peste ceilalți. Ții minte să fi procedat vreodată așa? N-ai decât să spui despre mine că sunt al naibii, naiv sau cum îți vine la gură. Dar poți să afirmi că am încercat vreodată să te lucrez sau să-ți fac rău? Tipii ăștia mi-au ordonat „Găsește-l pe Bert” și vreau să dau de el. O să fiu sincer cu tine, e un lucru pe care *am nevoie* să-l fac. Așa că ar fi bine să nu-ți mai arăți colții, ce zici? Comportă-te și tu ca o ființă omenească.

În tonul hotărât pe care vorbisem, am deslușit brusc un fel de mărturisire adresată forului meu lăuntric. Până în clipa aceea, mă referisem la toată aventura legată de urmărirea și prinderea lui Bert ca la un efort zadarnic de a începe o viață nouă. Numai că toate aceste scenarii imaginare în care fie că fugeam cu banii, fie că mă acopeream de laude și câștigam stima partenerilor, erau simple reflexe ale autoamăgirii. Și totuși, aveam sentimentul că pusesem la bătaie mult mai mult decât eram dispus să recunosc. Poate că nu mai aveam cine știe cât de trăit. Poate că șansele mele erau minime. Însă mi-am dat seama că îmi promisesem tacit că distracția asta avea să mă schimbe într-un fel sau altul. Cineva înăuntrul meu era ferm convins de acest lucru și se crampona de acel ceva nedefinit căruia chiar și în aceste condiții obișnuim să-i spunem tot speranță.

Recunoscând acest lucru, am pus-o pe Glyndora în fața singurului pericol de care încerca să se ferească în relația cu ceilalți — m-am arătat vulnerabil și am invitat-o să mă calce în picioare. S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă; mi s-a părut că se simțea insultată și că

această abordare fizică nu-i convenea câtuși de puțin. Și-a retras mâna din mâna mea și și-a tras scaunul ceva mai în spate, ca să mă poată privi de la distanță, în timp ce continuam să ne măsurăm din ochi unul pe celălalt. Glyndora are tipicul ei. Are grijă să-ți amintească de fiecare dată că, deși e negresă, figurile de soiul ăsta nu țin. A repetat de atâtea ori scena, încât retorica rasistă la care apelează a devenit un fapt obișnuit. E în stare să rostească textul și fără să-i stea mintea la el, de parcă ar fi trecută pe pilotul automat. Știu că vorbește serios și că e o nucă greu de spart. Seamănă cu Groucho, care nu voia să facă parte din niciun club în care se putea înscrie fără probleme. Ține morțiș să fie prima care dă cu celălalt de pământ, iar în acest caz se putea spune că misiunea fusese îndeplinită. Dar există situații când în ochii ei licărește o anumită teamă, legată de recunoașterea faptului că e altfel decât pare. Habar n-am dacă se lasă prinsă în viitoarea unor fantezii provocate de consumul de cocaină sau dacă citește Coranul pe ascuns, însă în orice caz dincolo de fațada asta se mai ascunde ceva. Și tocmai asta e cea mai mare ofensă pe care ne-o aduce celor mai mulți dintre noi: nu ne dă voie sub nicio formă să vedem ce anume. Cu toate acestea, Glyndora are un loc secret. V-o spune un expert în așa ceva, un tip care cu o seară înainte fusese la un pas de-a pătrunde dincolo de prag și care făcea acum o nouă încercare.

— *Am nevoie* să-l găsesc pe Bert, am repetat.

Într-un târziu s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit pe un ton ceva mai blând, de parcă avea o nuanță vag rugătoare.

— Nu-i adevărat, Mack. Nu trebuie să le spui decât că l-ai căutat.

Aici era vorba în mod clar de un mesaj. Chiar dacă Glyndora juca rolul intermediarului sau al oracolului, tot nu știam precis dacă eram implorat sau pus în gardă.

— Trebuie să-mi mai spui și altceva, Glyn. Sunt în ceață. Pe cine acoperi? Măcar despre nota aia de serviciu dă-mi niște informații.

Ținuta ei a redevenit țeapănă, iar trăsăturile feței au recompus bine cunoscuta expresie severă. Am avut impresia că mă aflu în fața unei cărți care se închide implacabil.

— Ceri prea multe, tipule.

Nu era limpede dacă era vorba de un exces care îmi aparținea mie sau ei, dacă voiam informații la care nu aveam dreptul să am acces sau dacă prețul lor era prea mare pentru Glyndora. Indiferent cum stăteau lucrurile, răspunsul era negativ. S-a ridicat și a trecut pe lângă mine. Am presupus că dorea să găsească un adăpost care s-o ferească de alte momente delicate. Am rămas pe gânduri, trecând în revistă ce opțiuni aveam. Puteam să-i cer cheile și să-i întorc biroul cu fundu-n sus. Puteam să aduc treizeci de zilieri sau de angajați temporar și să-i pun să caute prin toate registrele. Însă tocmai reușisem să fac un târg. Fără să mă întorc, am vorbit înainte ca Glyndora să aibă timp să

ajungă departe.

— Un singur lucru, am spus.

Zgomotul tocurilor ei nu s-a mai auzit, așa încât mi-am dat seama că rămăsese lângă ușă.

— Nu s-a întâmplat niciodată, dar absolut niciodată, să-ți pun mâna pe fund.

Când m-am întors spre ea, am văzut că schițase un surâs vag sau ceva de genul ăsta. Figura îmi reușise, însă tot n-am izbutit să mai scot și altceva de la ea.

— Să văd cine te crede, au fost ultimele ei cuvinte.

C. Diavolul în persoană

— E un pact cu diavolul.

Memorabilele vorbe ieșiseră din gura lui Carl Pagnucci. Acesta se afla împreună cu Wash, cu Martin și cu mine în aceeași sală de ședințe lambrisată unde ne întâlniserăm și la începutul săptămânii. Era unul din rarele momente însorite ale iernii, când o parte a discului solar ieșise de după nori și arăta ca ceva care-ți atârnă din buzunar. Draperiile grele fuseseră date în lături, iar masa lungă din lemn de nuc strălucea în lumina după-amiezii, semănând cu glazura unei prăjituri cu cremă caramel. Îl găsisem pe cei trei așteptându-mă și le-am prezentat rapid conținutul discuției pe care o avusesem cu Jake Eiger în cursul dimineții. Am avut grijă să nu pomenesc nimic despre nota de serviciu a lui Bert și nici despre vizita pe care i-o făcusem lui Neucriss. Glyndora mă pusese în gardă cu privire la ambele subiecte și nu aveam niciun chef să-mi atrag mânia lui Martin, ale cărui motive continuau să mă nedumerească. El și cu Carl au asimilat cu gravitate mesajul transmis, însă Wash a priceput ceva mai greu.

— Vrea să spună că, dacă nu rezolvăm problema, delictul va fi neraportat, i-a explicat Martin. Jake e foarte îngrijorat. Nu poate să se prezinte în situația asta în fața președintelui, a lui Krzysinski, fără a ne periclita nouă poziția. În fond și la urma urmei, cine l-a însărcinat pe Bert cu administrarea contului 397? Tot ce vrea la ora asta e să ne ținem gura.

— Aha, a făcut Wash, nereușind să ascundă aproape deloc faptul că acest lucru îl mulțumea pe deplin. Și în ce relație ne pune treaba asta cu Jake?

— Ai auzit de concubinii complici? a întrebat Martin. Ei bine, asta suntem. Ne acoperim unii altora porcăriile. De fapt, Jake nu prea are cum să ne facă figura, nu? într-un fel, e la mâna noastră.

— Și noi la a lui, a adăugat Pagnucci, subliniindu-și intervenția printr-o tăcere plină de tâlc.

— Atâta doar că noi am adus chestiunea la cunoștința clientului, a rostit Wash, continuând să bâjbâie ca și până atunci. Dacă el se hotărăște să nu…

A făcut un gest vag cu mâna lui albă și elegantă, lăsând să se înțeleagă că, la un moment dat, timpul le va vindeca pe toate. Wash al nostru era deja vândut. Asta era soluția cea mai simplă. O gaură de cinci milioane și un secret pentru veșnicie.

— Jake susține că nu crede nimic din toată povestea, am intervenit. În același timp, e de părere — și în orice caz speră — că revizuirea registrelor contabile va dovedi că nu așa stau lucrurile.

— Rahat, a spus Pagnucci. Încearcă o cacealma și atâta tot. Știm doar că nimeni nu l-a informat efectiv pe client. Dacă rămânem consecvenți, e ca și cum n-am fi scos o vorbă.

Acest lucru este valabil cu singurul amendament că, bineînțeles, riscul de a fi depistat era considerabil mai mic. Controlul asupra unui cont legal constituit, ale cărui documente erau depuse în custodia unei terțe persoane și din care dispăruseră bani era de competența lui Jake. Acesta avea să fie nevoit să ne acopere, ca să se pună la adăpost și pe sine. Abia acum mi-am dat seama că la asta se referise în cursul dimineții, când adusese vorba de contabilitate.

Am tăcut din nou toți patru. Pe întreaga durată a întrevederii, atenția mea s-a concentrat asupra lui Martin. Wash adoptase deja linia minimei rezistențe, în timp ce pentru Carl metoda de rezolvare a problemei era la fel de transparentă, reducându-se la o ecuație a beneficiilor și a costurilor. În mintea lui, plusurile și minusurile se menținеau întotdeauna într-un echilibru mai mult sau mai puțin stabil. Însă socotelile lui Martin erau ceva mai complexe, în conformitate cu firea și caracterul lui. Aidoma unui personaj aristotelic, își ridicase ochii spre cer în cursul contemplării unui plan superior al evenimentelor. Martin este un veritabil Om al Valorilor, un avocat care nu consideră legea o afacere sau o distracție. Face parte dintr-un milion de comitete și comisii de binefacere. Este împotriva bombelor de orice fel, a pedepsei capitale și a pagubelor produse mediului înconjurător, declarându-se totodată în favoarea avortului, a alfabetizării și a îmbunătățirii condițiilor de locuit pentru săraci. De doi ani e președintele Comisiei Riverane, care și-a propus să depună eforturi pentru ca râul să ajungă atât de limpede și curat, încât să se poată înota în el sau să fie potabil. Deși, la drept vorbind, aceste obiective vor putea fi îndeplinite mult după colonizarea planetei Marte, onorabilul președinte de comisie duce tot felul de oameni la plimbare pe malurile neregulate ale apei, unde iarba e aproape la fel de înaltă ca în prerie, și le descrie cu lux de amănunte amenajările care deocamdată au prins contur doar în mintea lui.

Ca toți Oamenii Valorilor care sunt în același timp și avocați, Martin nu se implică în acest gen de muncă doar de dragul de a face fapte bune. Activitățile desfășurate pe acest tărâm îl fac să fie cunoscut și îl ajută să atragă noi și noi clienți. Și, mai presus de toate, ele îi conferă

exact același lucru pe care cunoașterea legilor ni-l dăruiește tuturor: sentimentul puterii. Martin e genul de cârmaci cu mână sigură. Când vorbește despre cele patru sute de milioane de dolari reprezentând oferta publică pe care am făcut-o pentru TN cu doi ani în urmă, ochii îi lucesc ca ai unei pisici pe întuneric. Când rostește cuvintele „companie de stat", are ceva din preotul care împarte ostii șoptind „trupul lui Isus". Martin înțelege foarte bine modul în care contribuie afacerile la propășirea Americii și vrea să influențeze bunul mers al lucrurilor.

Cu toate acestea, nu se poate spune că singurul lucru care îi stârnește energiile este sentimentul de a fi important pentru structurile la care a aderat. Pe Martin îl interesează în egală măsură dacă ceea ce vrea clientul lui este bine sau rău, permis sau interzis. Domnul președinte de comisie e navigatorul, omul cu busola, bunul cetățean care le explică celor mari și puternici rostul regulilor și al principiilor, dacă nu cumva chiar al moralei. Clienții lui n-au decât să se plimbe prin podgorie și să se umple de noroi pe ghete, el preferă să rămână în birou și să le fixeze drumul în viață orientându-se după poziția astrelor. Înainte de a merge la culcare, când cere binecuvântarea Domnului, Martin are grijă să-l informeze că și-a ajutat clienții să se miște cu eleganță și viteză prin lumea dificilă și ambiguă pe care a plămădit-o pentru noi. Deși poate că nici chiar el nu e în stare să sfideze logica, este ferm convins că s-a angajat într-un demers esențialmente bun.

Dacă sunteți atenți la tot ce vă îndrug aici, sunt sigur că fredonați „Imnul de luptă al Republicii" și mărșăluiți pe loc. În regulă, am înțeles. Să știți că încerc doar să vă arăt cum stau lucrurile. Însă v-aș ruga să nu ricanați. E ușor să fii un poet ascuns dincolo de porțile unei universități sau un călugăr închis în mănăstire și să ai sentimentul că există o lume a spiritului căreia ți-ai dedicat întreaga viață. Dar ia încercați să trăiți în mijlocul acestui oraș care clocotește, unde atâta lume își strigă nevoile sau dorințele și unde prin planificare și asistență socială se înțelege cel mai frecvent o metodă prin care să reușești să le vâri pumnul în gură tuturor. Ia faceți o tentativă de a vă gândi la căile prin care această comunitate vastă și greu de stăpânit va putea înțelege aspirațiile mai profunde ale omenirii, legate de ameliorarea generală a vieții rasei umane, de binele celor mulți și de drepturile celor puțini. Întotdeauna am crezut că acesta este rolul legii și că, pe lângă ceea ce facem noi, fizica nucleară pare un joc pentru copii.

În cele din urmă, Wash a întrerupt tăcerea prelungită a celor din sală și a formulat întrebarea pe care nu dorise nimeni s-o pună:

— Cum ar putea să afle cineva vreodată?

Martin și-a îngăduit efectiv un zâmbet și, fără să scoată un cuvânt,

ne-a privit pe rând pe toți, mișcându-și și frecându-și bărbia într-un gest scurt și sugestiv. Această atitudine, dublată de conștiința faptului că eram singurii care știam ce se întâmplase cu adevărat, a avut darul să ne strecoare niște fiori pe șiră. Te pomenești că pasul următor era să ne crestăm la mână și să ne facem frați de cruce.

— Unde crezi că s-a dus Bert? am întrebat. Au venit deja vreo trei sute de oameni care se interesează de el.

— Spune-le că, din câte știm, se găsește în Pico Luan, a răspuns Pagnucci. Și că s-a retras din avocatură. Asta o să-i calmeze pentru moment, mai ales dacă îi trimitem corespondența pe adresa băncii de acolo. Însă pe mine nu asta mă îngrijorează.

— S-a retras? am întrebat. Așa, pur și simplu? Are doar patruzeci și unu de ani.

— Toți cei care-l cunosc cât de cât pe Bert Kamin îl cred în stare de asemenea hotărâri luate sub impulsul momentului, a declarat Wash, gesticulând cu pipa.

Aici avea dreptate. În ultimii cinci ani, Bert făcuse și lucruri mai ciudate.

— E posibil, ba chiar fezabil, a continuat Wash, aprinzându-și pipa cu ajutorul brichetei. Cât despre frământările tale, Carl, cum că Jake ar putea să nesocotească raportul pe care l-am trimis, personal nu-mi vine să cred că Jake Eiger ne minte.

Chiar dacă sinuozitățile gândirii lui Wash erau ceva mai greu de urmărit, ne-am dat seama cu toții la ce se referise. Dacă s-ar fi demonstrat vreodată că secretul nu putuse fi păstrat, am fi putut spune că ne încrezuserăm în Jake și în capacitatea lui de a fi cinstit, de a apăra interesele companiei TN și de a nu vorbi mai mult decât era cazul. Am presupus că tăcerea celor de sus reflecta dorința șefilor de la TN de a-și menține reputația neștirbită și de a proteja fondul de ajutorare de orice eventuală ofensivă a avocaților reclamanților. Dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neconvenabilă, ne-am fi putut exprima perplexitatea față de atitudinea lui Jake. Iar în cazul în care pericolul ar fi fost iminent, Wash, care îl plantase pe Jake la TN cu ani în urmă ca pe o sămânță, l-ar fi sacrificat fără ezitare pentru a-i salva pe ceilalți.

Numai că Martin a sesizat rapid unde bătea Wash.

— Dacă alegem drumul ăsta, a rostit acest bărbat pe care-l iubesc și care l-ar fi putut face pe Keats să se gândească mai bine dacă frumusețea e totuna cu adevărul, și dacă ne trezim într-o bună zi că o să trebuiască să dăm explicații, o să mințim cu toții. În plus, o să auziți patru versiuni diferite despre ce s-a întâmplat în această încăpere.

Privirea lui ne-a fixat pe toți și în cele din urmă s-a oprit asupra mea.

— N-aș vrea să mai fie nevoie să mă repet, dar sper să dați de Bert, a decretat el în loc de concluzie.

D. Finanțistul

— Neplăcută treabă, a spus Pagnucci după întrevedere, în timp ce ne îndreptam spre biroul meu, parcurgând agale coridorul străjuit și de o parte și de alta de rafturi cu cărți.

Martin și tipii de la decorațiuni interioare au decis că era bine să se împodobească toate holurile cu rapoarte federale și de stat cu cotoare aurite, deși pentru asociați această măsură era infernală, întrucât nimeni nu mai știa unde să caute volumele de care era nevoie.

Era a doua oară în această săptămână că Pagnucci venea aici de la Washington. Dornici să le facem pe plac celor de la TN și să-i determinăm să apeleze cât mai puțin la serviciile altor firme, în urmă cu cincisprezece ani inauguraserăm biroul de la Washington ca să rezolvăm operativ problemele pe care le-am fi putut avea cu Agenția Națională de Aviație și Biroul pentru Transporturi Civile. Ori de câte reglementările aviatice te făceau să te simți ca o minge de tenis care zboară dintr-o rachetă în alta, dispuneam de vreo treizeci de avocați care nu aveau nimic de făcut. Aici intra în scenă Carl Pagnucci, fost asistent al judecătorului Rehnquist de la Curtea Supremă, capabil să aducă firmei venituri în valoare de șase milioane pe an, mulțumită lui Ronald Reagan, care în 1982 îl numise cel mai tânăr membru al Comisiei de Control al Documentelor.

Se spune despre firmele de avocați că sunt alcătuite din găsitori, monitori și muncitori. Prima categorie se referă la oamenii de genul lui Carl, Martin și Brushy, care caută în permanență clienți cu parale care să aibă nevoie de noi, în timp ce a doua îi cuprinde pe partenerii obișnuiți, printre care mă număr, care au grijă ca activitățile să se desfășoare normal și care în acest scop se ocupă de supravegherea celei de-a treia categorii, compusă din tinerii care trudesc la arhivă și la bibliotecă, printre tonele de cărți pentru care s-au sacrificat atâtea falnice păduri. Lucrul cel mai trist este că, deși există incomparabil mai puțini găsitori decât monitori, aceștia vor să aibă din ce în ce mai mult, în detrimentul celorlalți. Carl plecase de la fosta firmă unde fusese angajat fiindcă nu fusese plătit la nivelul propriilor așteptări și, în aceste condiții, simpla lui prezență printre noi înseamnă că trebuie să fim atenți să nu se întâmple la fel și aici. Există o grămadă de modalități prin care se poate avea grijă de acest lucru. Una dintre posibilități ar fi să-i convingi pe asociați să mai rămână un sfert de oră după miezul nopții sau să percepi taxe pentru activități suplimentare ridicole — de exemplu, câte cincizeci de cenți pe pagină pentru distrugerea documentelor compromițătoare prin intermediul tocătorului de hârtii — însă, până la urmă, cea mai sigură cale pentru cei de la nivelul superior este să aibă cât mai puțini colegi de

împărțeală, să dea afară vreo câțiva monitori și să transfere partea lor în contul lui Carl. O sumedenie de oameni de la G & G au susținut sus și tare că nu se va ajunge la așa ceva, însă presiunea există, iar Carl, care e șeful subcomisiei de control al resurselor financiare ale firmei, nu a exprimat niciodată un punct de vedere asemănător. Fără îndoială că era convins că asta urmăream și eu — să-l cobzăresc în legătură cu banii pentru anul viitor — așa încât, imediat ce am închis ușa în urma noastră, a schimbat subiectul.

— Ia s-aud, ce-ai mai aflat de la ăia care se-ocupă de dispăruți?

— Am făcut mici progrese, am răspuns. Dar încă n-am dat de omul nostru.

— Hm, a făcut Pagnucci, îngăduindu-și o ușoară încruntătură.

— Vreau să-ți cer ceva în calitate de șef al subcomisiei pentru finanțe.

A dat aprobator din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Mi-am dat seama că se pregătea sufletește. Și-a dus o mână la cap, deși nu era conștient de gestul comis. Carl are o cheliuță de mărimea unei portocale chiar în creștet și modul în care încearcă să și-o acopere îți dă de înțeles că îi provoacă mari neplăceri. Ceea ce-l sâcâie în mod special este imperfecțiunea în sine, dar și faptul că, neputând interveni, e nevoit să se supună capriciilor sorții la fel ca toți muritorii de rând.

— Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că vreau să mă deplasez în Pico Luan?

Carl a căzut pe gânduri. Chiar dacă fusese prins pe picior greșit, nu-i stătea în fire să se declare imediat de acord.

— La începutul săptămânii nu ți se părea o idee atât de bună.

— E singura pistă pe care o am la ora asta.

A încuviințat din cap. Avusese dreptate de la bun început, așa că era un lucru pe care putea să-l accepte fără probleme. În ce mă privește, simțeam o prea mare loialitate reziduală ca să-i spun că felul cum prezentase Martin convorbirea pe care o avusese la telefon cu direcția Băncii Internaționale a Finanțelor mi se păruse întrucâtva dubios.

— Există acolo un avocat cu care aș vrea să iau legătura, dacă ești de acord, am continuat, înmânându-i lui Pagnucci cartea de vizită pe care mi-o dăduse Lagodis. Cică tipul e un adevărat vrăjitor când vine vorba de aflat diverse chestii din interiorul băncilor.

Pagnucci a scos un sunet nedefinit, însă nu a mai reacționat și în altfel. În afara orelor de program, acest omuleț dichisit, cu o mustăcioară îngrijită fără cusur, are o viață destul de interesantă. A ajuns între timp la cea de-a patra soție — toate sunt niște blonde nemaipomenite, care dau impresia că, odată cu trecerea anilor, devin din ce în ce mai înalte — și a început să se preocupe de tot felul de versiuni modificate ale mașinilor de formula unu, Shelby, Lotus, tot

tacâmul. Există perioade în existența lui în care își închipuie că duce o viață tumultuoasă, lucru care probabil că i se trage de la filmele cu John Wayne sau de la alte chestii la fel de banale. Însă la serviciu nu lasă să se vadă absolut nimic și niciun mușchi nu i se clintește pe figură.

Nu a dat impresia că ar mai fi avut ceva de spus în legătură cu cererea mea, mulțumindu-se să-și atingă un colț al mustății cu unghia îngrijită a degetului arătător.

— Sincer să fiu, aveam de gând să transfer cheltuielile la bugetul pentru recrutare, i-am spus. Probabil că o să iau pe cineva cu mine, ca să asiste ia toate întrevederile, însă am vrut să știi, ca să evităm surprizele când o să ne parvină notele de plată.

— Ai stat de vorbă cu Martin sau cu Wash?

— Aș prefera să n-o fac, am răspuns.

Mesajul pe care i-l transmisesem lui Carl era cât se poate de clar. L-a recepționat într-o liniște deplină, ca de obicei. E adevărat că îmi asumasem un risc, însă Carl era genul de om care avea tendința de a păstra anumite informații pentru sine. În plus, nu-l vedeam opunându-se propriei lui idei.

— Se vede treaba că ești un tip mult mai complicat decât mi-am închipuit, a spus Pagnucci.

Mi-am înclinat ușor capul într-o parte, luând cuvintele lui drept un compliment. Înainte de a deschide ușa, mi-a zis din vârful buzelor „Ține-mă la curent”, după care a ieșit netulburat, cu aceeași eleganță care-l făcuse celebru și făcându-mă să cred că, până la urmă, fiecare se descurcă dacă e isteț cinci minute.

Urmărirea rațională a intereselor personale este un veritabil crez al lui Carl, determinându-l să îngenuncheze ori de câte ori are ocazia la altarul pieței libere. Dacă Freud era convins că totul avea legătură cu sexul, Pagnucci e sigur că întregul sistem de relații sociale poate fi adaptat dacă știm să punem un preț pe tot ce mișcă în jurul nostru, indiferent că e vorba de învățământ sau de construcții. Pentru ca totul să meargă bine, avem nevoie de concurență și de motivația profitului. E doar o teorie, o știu prea bine. Fă-i pe oameni să se lupte până ajung să-și bage gălețile în apă și pe urmă lasă-i să facă ce vor cu ceea ce au strâns. Unii vor produce aburi, alții vor începe să bea, iar un mic număr de domni și doamne vor face o baie. Spiritul întreprinzător va înflori, lumea va fi fericită și vom beneficia cu toții de diverse chestii subțiri, cum ar fi oțetul aromat și țigările mentolate. Însă ce fel de sistem etic și social pornește de la preceptele fundamentale definite de cuvintele „eu”, „mie” și „al meu”? Tot așa încep să gândească și angajații noștri, la nici doi ani de la venirea la firmă, iar pe urmă avem nevoie de douăzeci de ani ca să le explicăm că viața mai înseamnă și altceva.

Am rămas la serviciu și seara, având grijă de toate lucrurile nerezolvate ce se adunaseră în cursul celor două zile când bătusem orașul în lung și-n lat. Biroul îmi era plin de note de serviciu și scrisori, la care am răspuns pe loc și operativ. Nu mâncasem aproape nimic, eram obosit, iar mahmureala mă făcea să am senzația că ochii și oasele îmi fuseseră cufundate într-o baie de acid. Din când în când închideam ochii și mi se părea că încă mai aveam pe gât gustul inconfundabil al whiskyului pe care îl turnasem în mine mai devreme.

În cele din urmă, am pus mâna pe dictafon. La ora asta a serii, orașul pare încremenit într-o liniște picturală în care se amestecă toate formele întunecoase și luminile ivite ici și colo. O mașină întârziată gonește fără grijă pe autostrada depopulată, în timp ce eu îmi dau seama că nu reprezint decât o existență fragilă, care se ascunde în inima unei clădiri cufundate în beznă, în ale cărei birouri se mai aude din când în când trosnetul unei biblioteci sau scârțâitul unui scaun vechi. Vorbesc cu mine însumi, pe când lumina de control a unei ambarcațiuni a pazei de coastă se deplasează încet pe suprafața apei.

Pare din ce în ce mai sigur, chiar și pentru mintea mea, că n-o să arăt în veci Comisiei vreun cuvânt din toate astea. Făcând abstracție de rezultate, pe care pot să le elimin chiar acum, au fost cel puțin câteva situații în care i-am mințit pe fiecare din membrii ei sau le-am ascuns diverse lucruri. Cât despre tine, blânda și scumpa mea Elaine, nu cred că o să simți vreo îmbunătățire a felului nostru de a comunica datorită dictafonului sau mașinii de scris. Așa că mă întreb și ne întrebăm cu toții: cu cine vorbesc, de fapt?

Cu ochii minții, deslușesc anumite chipuri. Nu mă întreba cui aparțin. Dar văd o ființă rațională și simțitoare care se va ocupa de toate și de tot, cineva ale cărei caracteristici sunt cvasi indescifrabile, dar căruia, cu toate acestea, mă adresez din când în când. Tu, acel Tu universal care, în mintea mea, e foarte greu de identificat ca sex, vârstă, stare de spirit și experiență. Cu alte cuvinte, cineva care plutește aidoma pulberii stelare în regiunile rarefiate ale cosmosului, deși mă încăpățânez să cred că de tine e vorba și nu de altă entitate.

Bineînțeles că încerc să-mi imaginez diverse reacții. Ai putea fi polițist sau un agent federal aspru ca șmirghelul, care ține totul sub cheie pe timp de noapte, ca să fie sigur că nevastă-sa nu va fi nicicând tulburată de anumite cuvinte fără perdea, pe când tu, odată rămas singur, răsfoiești febril paginile, doar-doar oi mai găsi vreun fragment în care mă descriu cu mâna pe propria sculă. Nu-i exclus să fii un irlandez de vreo cincizeci și ceva de ani care simte că mă prefac și că nimic din ce spun nu-i adevărat, un puștan care crede că toată povestea asta e de o plictiseală înfiorătoare sau un profesor dispus să conchidă că are în față un material prin excelență josnic.

Indiferent despre cine-ar fi vorba, vreau un anumit lucru din partea

ta. Nu admirație, Doamne păzește, ar fi alăturea cu drumul în ce mă privește. Cum să-ți explic, aș dori să mă simt legat de cineva. Și să fiu înțeles. Să văd cum acea lumină fermecată și intensă destramă întunericul din tunelul spațiului și al timpului, mergând dinspre mine înspre tine și înapoi, aidoma fulgerelor care brăzdează cerul, țintesc pământul și pe urmă ajung din nou în înalturi, unde nici chiar gândul nu are acces. Să știu că acest lucru nu se oprește niciodată, tinzând mereu spre acele zone despre care savanții ne spun că fac în așa fel încât materia să fie totuna cu timpul, pe când într-un anumit loc de pe această planetă umilă și însingurată un copac e despicat de fulger, un acoperiș de casă fumegă, iar o ființă omenească stă trează și se extaziază în fața miracolului energiei și al luminii.

CASETA 4

Dictată pe 30 ianuarie, ora 1:00

Vineri, 27 ianuarie

XIV. VOI ERAȚI

A. Suspectul de crimă

În dimineața zilei de vineri, chiar când mă îndreptam spre ușile turnate de la Needle, am fost oprit de un tânăr cu fața ciupită de vărsat, îmbrăcat cu niște pantaloni din mușama și o jachetă ciudată, confecționată din pielea unei creaturi cu inima compartimentată doar în două. Personajul îmi era cunoscut, ca un actor pe care tocmai l-ai văzut la televizor.

— Domnul Malloy?

Mi-a arătat o legitimație și firește că l-am recunoscut imediat pe Dewey, alunecosul însoțitor al lui Pigeyes.

— Voi erați, am rostit.

— Gino ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

M-am uitat în toate direcțiile. Nu-mi venea să cred că mă puteam apropia la o sută de metri de Pigeyes fără a-l simți cumva, ca un detector de rachete acționat prin infraroșii. Dewey a făcut un gest spre bordura lângă care am văzut doar o furgonetă de genul celor folosite de casele de comenzi, care, în plus, arăta de parcă tocmai ar fi fost scoasă din cimitirul de mașini.

Am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi spus nu.

— Auzi, tipule, n-ai decât să faci cum te taie bibilica. Dar eu, în locul tău, nu l-aș călca pe coadă. Și-așa ești în rahat până-n amigdale.

Dewey încerca să-mi transmită că Pigeyes era într-o stare de spirit cât se poate de proastă, nereușind să mascheze suficient nemulțumirea care i se deslușea în voce. Viața făurește tot felul de confrerii, iar Dewey și cu mine făceam parte dintr-una din cele mai bizare: eram amândoi partenerii lui Pigeyes. Existau destul de puțini oameni pe pământ capabili să înțeleagă acest gen de situație delicată și, indiferent cât de rău decăzusem, eram în continuare unul dintre ei.

Ne-am privit în ochi preț de o clipă, în timp ce o mulțime de oameni treceau pe lângă noi, grăbindu-se să ajungă la clădirile din centru unde lucrau, după care l-am urmat la furgoneta parcată lângă bordură, care avea deja urme serioase de rugină în mai multe locuri și era prevăzută cu șase gemulețe rotunde, două în spate și câte două de fiecare parte.

După ce Dewey a deschis ușile din spate, am văzut că înăuntru mă aștepta Pigeyes, însoțit de un negrotei care probabil că era tot polițist. Am priceput că era vorba de o mașină de filaj. N-aveam cum să știu de când mă urmăreau, în orice caz, de suficient de mult timp ca să-și dea seama că nu fusesem sus. M-ar fi putut fila de la ieșirea din casă sau, și mai probabil, ar fi putut s-o sune pe Lucinda și să afle de la ea că încă nu sosisem. În interiorul furgonetei, câteva camere video fuseseră montate pe niște pivoți în dreptul fiecărui gemuleț, în vreme ce în spatele locului șoferului se găseau două pupitre pe care fusese instalată aparatura de înregistrare audio. Linoleumul fusese acoperit cu un fel de mochetă neagră și uzată, găurită din loc în loc de mucurile de țigară aruncate pe jos. Ocupanții își petreceau aici o mulțime de nopți interminabile, implorându-se reciproc să nu se pârâie și stând cu ochii pe cine se nimerea — traficanți de stupefiante, mafioți de primă mărime sau scelerați care anunțaseră că aveau de gând să lichideze un senator. Pe pereții furgonetei fuseseră fixate câteva suporturi pentru cești și două banchete capitonate acopereau marginile mochetei și locurile unde se ghicea conturul jumătății superioare a roților. Pigeyes stătea în imediata apropiere a aparaturii electronice și avea pe cap o șapcă fără cozoroc. Probabil că asta era deghizarea la care recurgea când era trimis în misiuni sub acoperire. Am preferat să dau din cap decât să-l salut spunându-i pe nume, iar Dewey m-a luat de cot ca să mă ajute să urc. Înăuntru mirosea a prăjeală de-ți strâmba nasul.

Eram impresionat de felul în care Pigeyes reușise să facă rost de un asemenea echipament. Filajul era o secție de sine stătătoare în cadrul poliției. Pe vremea când lucram și eu acolo, dacă cei de la delicte financiare le-ar fi solicitat așa ceva, s-ar fi șters la fund cu cererea. Numai că Pigeyes avea un fel de poliție a lui, cu afilieri și reguli proprii. Verii lui și doi dintre frați erau sticleți și, după cum chiar el spunea, avea „omul lui” în fiecare secție de la cartierul general. Putea să rezolve orice fel de problemă, indiferent că era vorba de un concediu medical ori de odihnă sau de niște bani pentru plata unui informator. Bineînțeles că niciun serviciu nu rămânea nerăsplătit, chiar și în afara cadrului strict al poliției. Indivizii alături de care crescuse și care pe vremea aceea importau pești umpluți cu heroină sau își câștigau existența din jocurile de noroc îi dădeau de știre ori de câte ori intrau în belea, iar Gino îi ajuta de fiecare dată. Nimeni nu era

mai curios decât era necesar și nu se puneau întrebări inoportune. Banca Națională de Servicii Pigeyes făcea, dar și solicita favoruri. Singurul lucru cu care aproape că nu m-am putut obișnui era că își cheltuia vremea și energiile ca să mă supravegheze pe mine.

De îndată ce m-am așezat pe una din banchetele incomode, Pigeyes a și sărit în picioare. Să nu mă înțelegeți greșit, era din cale-afară de furios.

— Ești un căcănar afurisit, Malloy, dar să nu crezi că ești chiar atât de isteț pe cât vrei să pari.

A așteptat să vadă ce zic, dar n-am mușcat.

— Ai știut că luasem și eu urma cărții ăleia de credit nenorocite, nu?

M-am uitat la polițistul negru și înalt, care purta o haină de tweed și o vestă de lână, însă fără a avea cravată. Stătea la o distanță mică de aparatură și, judecând după atitudinea lui de până atunci, am fost convins că lui îi fusese încredințată, de fapt, furgoneta.

— Iar ai vedenii, am rostit compătimitor.

— Nu te da rotund, mi-a tăiat-o Pigeyes. Puștiul ăsta mi-a spus o poveste al naibii de interesantă. Cât i-ai plătit?

— Habar n-am ce îndrugi, i-am răspuns, deși bineînțeles că între timp îmi dădusem seama cum stăteau lucrurile.

Pigeyes îi luase urma lui Kam Roberts la fel ca mine — cu ajutorul cărții de credit emise pe acest nume. Dat fiind că era ofițer de poliție și, în plus, lucra chiar la delicte financiare, avea anumite avantaje. Cei care se ocupau de emiterea cărților de credit la bancă aveau nevoie de tipii de la delicte financiare fiindcă aceștia puteau, la o adică, să-i facă o vizită vreunui datornic care-și depășise contul cu douăzeci de mii și să-i sugereze că, dacă nu ajungea la zi, se putea face vinovat de un delict destul de grav. Firește că pentru acest gen de servicii banca se revanșa, așa cum se pare că tocmai încercase și în acest caz. Ori de câte ori se făcea o tranzacție în contul lui Kam Roberts, oficiul de calcul din Alabama îl suna imediat pe Pigeyes. Acesta era în stare, în acest fel, să-l urmărească pe Kam pretutindeni pe glob. Dacă urmăritul își făcea apariția într-un anumit loc, Gino putea să se ducă țintă la el și să-l înhațe, dacă avea noroc, sau cel puțin să se intereseze pe unde fusese și să-l informeze pe proprietarul magazinului sau pe directorul hotelului în cauză că dorește să fie anunțat urgent în cazul în care scotea capul fie Kam, fie altcineva care voia, de asemenea, să dea de el. Abia în clipa aceea am priceput că așa mă atrăsese și pe mine în cursă la U Inn.

Toate bune și frumoase, dar se părea că Gino și Dewey își petrecuseră ziua precedentă cutreierând prin North End, cercetând o întreagă listă de cumpărături pe care se aflau CD-uri, pantofi de tenis, jachete Starters și jocuri video și aflând că de fiecare dată

cumpărătorul fusese un puștan de treisprezece ani, cu aspect latinoamerican, și nicidecum un negru de douăzeci și șapte de ani și cu un început de chelie.

Dewey se scobea în dinți cu unghia degetului mic, uitându-se la mine împreună cu ceilalți doi.

— Nu l-am plătit, am spus eu.

— Cred și eu că nu, a zis Dewey. Puștiul spune că ți-a șutit portofelul în timp ce te prinsese flama într-un Chevrolet paradit, undeva lângă blocurile noi.

— Mi se pare corect, am confirmat.

— Mie nu, a intervenit Pigeyes. Parcă am auzit că faci parte dintr-un program pe termen lung al ălora de la dezalcoolizare. Așa se ocupă de tine?

Din punctul de vedere al lui Pigeyes, păream mai șmecher decât eram de fapt. Toți cei din serviciul operativ știau că e foarte frecventă metoda de a te folosi de un minor ca să faci o chestie ilegală, fiindcă, la drept vorbind, pentru un puști de vârsta aia nu se poate pune problema pușcăriei. Bandele de traficanți îi aleg pe copiii de doisprezece ani ca să le transporte marfa, ba de multe ori chiar ca să apese pe trăgaci când au de-a face cu un neparolist. Pigeyes era convins că îi dădusem de bună voie cartea de credit a lui Kam Roberts și îi ordonasem să cumpere în neștire, amenințându-l că altfel e vai de fundul lui, ceea ce într-un fel nu era lipsit de logică.

— Vrei să câștigi timp ca să-mi scapi printre degete, Malloy.

Nu eram sigur dacă Gino se referea la mine, la Bert sau la Kam Roberts, asta în ideea că ultimii doi nu erau una și aceeași persoană.

— Ce reprezintă tipul ăsta pentru tine?

— Cine? am întrebat.

— Păi, pe cine caut, rahat cu ochi?

— Kam Roberts? am făcut eu, încercând efectiv să ghicesc.

M-a maimuțărit preț de câteva clipe, tăind niște mutre mai ceva ca Marlon Brando în anii lui de glorie.

— Kam Roberts?

A repetat numele de vreo câteva ori, iar vocea i-a devenit din ce în ce mai stridentă. Pe urmă am simțit că-și iese din pepeni. I-am deslușit un licăr dușmănos în priviri și nările au început să i se dilate într-un fel ce nu mi se părea deloc de bun-augur. Am priceput de ce spuneau oamenii că Pigeyes are o răbdare cât genunchiul broaștei. Pe de altă parte, fusese întotdeauna iute la mânie, așa că faptul nu trebuia să mă mire.

— Fă bine și ciripește unde e, fir-ar al dracului. În clipa asta.

— Ai mandat?

Voiam în continuare să știu ce se întâmplase și dacă acest Kam, sau cine o fi fost, făcuse într-adevăr ceva.

— Nu ține, Malloy. Îmi dai ca să-ți dau. S-a terminat cu sensul unic.

— Te-ai orientat greșit, Pigeyes. Nu știu nimic în plus față de ce ți-am spus despre tipul ăsta data trecută. Pe cuvânt de cercetaș, am încheiat, ridicând două degete.

— Știi ce cred eu, Malloy? Cred că faci un joc murdar.

Instinctele lui Pigeyes erau demne de toată lauda, iar înclinația lui de a mă privi cu ochi bănuitori nu mai trebuia explicată.

— Am impresia că lucrurile se leagă. De câteva zile îl tot căutăm pe amicul tău, domnul Kamin.

Pigeyes și-a pus mâinile pe genunchi, după care și-a apropiat fața de a mea. Avea o răsuflare greoaie, iar lumina densă, chiar crudă, îi scotea în evidență ridurile și carnea buhăită.

— Nu cumva ai fost la el în apartament în ultimele zile?

Știam de șaptezeci și două de ore că trebuia să sosească și clipa asta, însă ziarele scriseseră deja despre Archie, cei de la criminalistică încheiaseră diverse înțelegeri cu reporterii — de mâncat și de băut, cu condiția să-mi dai numele exact înainte de ultima ediție — iar eu eram convins că în scurt timp aveam să auzim ceva și la buletinele de știri de la radio sau că una din secretare o să-nceapă să fugă de nebună pe coridoare și să strige „Dumnezeule, ați auzit ce s-a întâmplat acasă la Bert?” Recunosc, așadar, că întrebarea lui Pigeyes m-a prins nepregătit.

Probabil că Tu, acel Tu universal, știi deja că sunt nebun. Vorbesc în accepția mai largă a termenului, și anume nu că acționez irațional, ci pur și simplu că rațiunile care mă determină, odată puse cap la cap, nu par absolut deloc logice. S-ar putea spune că sunt o fire contradictorie, aflată într-un neîntrerupt conflict. Sunt istețul fără pereche care are răspuns la toate, pe urmă mă trezesc fluierând pe întuneric și măcinat de spaime, pentru ca în cele din urmă să dau definitiv cu bâta-n baltă și să trec la chestii de pomină, cum ar fi pătrunderea ilegală în apartamente sau camere de hotel care le-ar strecura sloiuri de gheață pe șira spinării până și unor acrobați de la trapez. Atâta doar că, din când în când, până și un zevzec ca mine trebuie să se trezească la realitate, motiv pentru care, fără niciun fel de avertisment, am simțit chiar din neobișnuita aură amenințătoare a prezenței lui Pigeyes că eram în pericol. Nu știu cum aș face, dar, în ciuda preocupărilor mele și a viziunilor utopice legate de ceea ce aveam să fac după descoperirea lui Bert, nu-mi dădusem seama ce ocazie îi servisem pe tavă lui Gino. Fusesem conștient că o să vrea să stea de vorbă cu mine și să mă ia la întrebări, însă partea proastă era că atinsesem o grămadă de lucruri în apartamentul lui Bert, printre care clanțele de la uși, și pe dinăuntru și pe dinafară, și corespondența primită în ultimele zile. Iar acum tipii de la criminalistică intraseră pe fir și începuseră să purice toată locuința. Colac peste pupăză,

dușmanul meu de moarte, Gino Dimonte, descoperă un cadavru, amprentele mele și un comportament cu totul ciudat în ce mă privește. Ia ghiciți ce-ar putea urma. Panica pe care am simțit-o a fost la fel de intensă ca plânsul care-i înecă pe copiii mici când sunt nemulțumiți.

— Ți-am mai spus, tipul e coleg cu mine. Mă duc foarte des la el.

Gino și-a dat seama imediat ce aveam de gând. Dacă recunoșteam că fusesem de curând în apartament, îi dădeam cale liberă să mă înhațe și să-mi atârne cine știe ce tinichea de coadă, eventual chiar o acuzație de crimă, întrucât mă aflasem la o distanță atât de mică de cadavru. Dacă negam, nu aveam cum să explic existența amprentelor.

— Spanac, a spus Pigeyes. Dacă te lauzi că ești în relații atât de bune cu el, înseamnă că-i cunoști și prietenii, nu? Știi vreun agent de pariuri pe nume Vernon Koechell?

— Nu.

— N-ai auzit niciodată de el?

— Nu-l cunosc.

— Nu asta te-am întrebat, Malloy.

Fusesem nu cu mult timp în urmă la Baia Rusească și vorbisem despre Archie, așa că nici nu era nevoie de prea mari insistențe pentru a se afla cine îl adusese în discuție.

La drept vorbind, Pigeyes putea să obțină o grămadă de dovezi, inclusiv o serie de rapoarte oficiale. Oamenii care îi rămăseseră datori și care-i cântau în strună erau împrăștiați peste tot în cadrul poliției, iar eu le descoperisem din întâmplare stilul de muncă. O analiză mai atentă a clanței ușii de la intrare ar fi putut da la iveală faptul că persoana care o atinsese umblase și la frigider. Nu era exclus, pe de altă parte, să fi lăsat niște fire de păr care să fi fost mutate discret de pe jos pe reverul hainei domnului Koechell. Dintr-odată, am înțeles de ce buletinele de știri nu pomeniseră nimic despre cadavrul lui Archie. Era ușor să faci ziarele și radioul să păstreze discreția, măcar câteva ore, dacă poliția avea nevoie de timp ca să pună mâna pe ucigaș. Am simțit că lângă mărul lui Adam mi s-a cuibărit un nod care nu mai voia defel să dispară.

— Pe Koechell ăsta, îl tot caut de câteva zile, știai?

— Nu, am spus, ușurat fiindcă puteam în sfârșit să dau un răspuns cinstit.

— Aveam câteva întrebări pe care voiam să i le pun despre amicul ăsta al lui de-i zice Kam Roberts.

Stăpânit în același timp de atâtea sentimente și impresii contradictorii și intense, am reușit, totuși, să-mi dau seama ce anume cerceta Pigeyes — sau cel puțin de unde începuse. M-am lămurit în clipa când mi-am adus aminte de discuția pe care o avusesem cu Toots în legătură cu trucarea rezultatelor de la curse sau meciuri. Kam

Roberts și Archie. Iată de ce cazul le fusese încredințat celor de la delicte financiare și nu moravurilor. „Special pentru Kam-U cinci”. Poate că fusese implicat și Bert în toată tărășenia.

— Într-un fel, am avut noroc. A fost una din chestiile alea când vine cineva și-ți spune că are o veste proastă și una bună. Am dat din nimereală peste un nașparliu pe care-l cunoșteam, l-am luat nițel la frecuș și până la urmă a adus vorba de Robert Kamin și mi-a zis să mă duc să-l caut, fiindcă se pare că știe cine e Kam Roberts. Iar eu exact asta am făcut. Ba chiar am aruncat un ochi și pe la Robert Kamin pe-acasă.

— Cu mandat? am întrebat.

Nu fusese o simplă continuare a conversației, ci mai degrabă un mod de a trece peste un obstacol. Eram în continuare speriat și simțeam frica aceea nebună ca pe o cărămidă care-mi stătea exact pe inimă.

Pigeyes a scos un rânjet cu totul dezagregabil.

— Ascultă, gunoi ambulant, pentru tine n-are nicio importanță dacă am avut sau nu mandat.

Știam amândoi că avea dreptate.

— Stai așa. Arată-i mandatul, a adăugat Pigeyes.

Dewey a întins mâna spre o servietă aflată lângă scaunul din dreapta șoferului. Am închis ochii preț de o clipă, contrar propriei voințe.

— Iar acum te mai întreb o dată, Malloy, nu cumva ai fost întâmplător în apartamentul ăla?

Făceam încă parte din poliție în anii când ofițerilor operativi li se pusese în vedere să se înfigă zdravăn în cei arestați, în speranța unei recunoașteri rapide a faptei comise. Personal, măsura mi se păruse de la bun început lipsită de noimă. Eram de acord că era bine să tratezi pe toată lumea în mod egal și să-i faci și pe bogați și pe săraci să respecte aceleași reguli. Însă problema principală era firea omenească și nicidecum statutul social. Asta fiindcă niciun om încolțit n-o să tacă din gură. Dacă ar tăcea, sau dacă ar spune ceea ce știu că aș spune eu, adică „vreau să-mi chem avocatul”, atunci ar fi dus la secție, închis și adus în fața instanței. Cine a dat de bucluc are o singură șansă: să încerce mereu să dea explicații, sperând că prostiile pe care le spune îi vor aduce libertatea.

— Tu ce crezi că am făcut, Pigeyes?

— Te-am întrebat dacă ai fost în apartamentul ăla. E

a doua oară că nu răspunde, i-a spus Gino lui Dewey, făcându-i semn să-și noteze.

— Gino, eu sunt cel care ți-a dat numele lui Bert și ți-a zis să-l înhați. N-ar fi rău să scrii și chestia asta, am răspuns, adresându-mă în final tot lui Dewey, care de data asta n-a mișcat. Ce sens ar avea toate

astea dacă aș ascunde ceva?

Pigeyes știa unde voiam să ajung — dacă l-aș fi ucis pe Archie, de ce le-aș fi sugerat să-l caute pe Bert? La fel de adevărat e că știam și răspunsul polițiștilor în fața dilemelor de acest gen: dacă toată lumea ar face doar ce trebuie, nimeni n-ar mai fi prins.

— Malloy, când e vorba de tine nimic nu are sens. Căpățâna aia a ta nu e înșurubată pe umeri cum trebuie. Vrei să-mi spui de ce-ai trimis o jigodie cu ardei sub coadă să cutreiere tot orașul cu afurisita aia de carte de credit? Vrei să-mi spui cum se face că tipul pe care-l caut eu și ăla după care umbli tu au același nume? Vrei întâi și-ntâi să-mi spui ce treabă ai cu Kam Roberts? Sau cum se face că nu știi nimic despre căcănarul ăsta de amic al lui pe care-l cheamă Vernon Koechell? Vrei să-mi spui de ce-i iei apărarea poponarului ăsta nenorocit?

Poponar? Pe asta n-o știa de la mine, iar eu la rândul meu habar n-aveam dacă se referea la Archie, la Bert sau la Kam.

— Ia să vedem, a continuat Pigeyes, poate că a treia oară dăm lovitura. Mai încercăm o dată, cască bine urechile și răspunde prin da sau nu. Ai fost în apartamentul ăla în ultimele zile?

Mă simțeam de parcă mi-ar fi băgat un pumn întreg pe gât

— Am cumva nevoie de avocat, Pigeyes?

— Păi, credeam că tu însuți ești avocat.

Am izbucnit toți trei în râs, iar negroteiul și-a acoperit gura cu mâna. Ha, ha, ha, să mori de râs. Avea un inel cu un diamant pătrat care îi lucea pe deget.

— Să-ți zic de ce te-ntreb. Fiindcă am fost acasă la Kamin și m-am uitat peste tot, de-aia. Am verificat praful de pe pervaz și timbrele de pe plicuri, am deschis frigiderul să văd câtă mâncare se stricase și am băgat la cutie datele de pe pungile de lapte și de pe cutiile de suc de portocale. Ei bine, ai idee ce am găsit?

— Nu, am răspuns.

Fără să-și ia ochii de la mine, Pigeyes i-a făcut încă o dată semn lui Dewey să noteze. Am încercat să rămân pe poziție, însă parcă îmi sfredelea pupilele și-mi citea gândurile. Își dăduse seama că mă avea la degetul mic. Avusese și altădată ocazia să vadă cum arătam când eram înfricoșat și savura fiecare clipă; partea interesantă era că și eu îl citisem. Îl privisem de atâtea ori când târâse tot felul de băiețandri la secție pentru interogatoriu și își pusese un șorț de măcelărie plin de sânge, pe care-l ținea ascuns în dulap (știind că tinereii erau dispuși să creadă orice despre poliția din Kindle County), încât mă lămurisem. Și acum avea aceeași expresie. Era gata să-mi dea lovitura de grație și să-mi spună că toate indiciile — starea cadavrului, raportul medicului legist, firele de păr și enzimele descoperite în tubul digestiv — duceau spre mine. S-a aplecat din nou și și-a apropiat mutra de a mea. Un Străin cu Gând Hain în carne și oase.

— Niciun afurisit de lucru, a spus el. Asta am găsit, niciun afurisit de lucru, lua-m-ar dracii. Individul a dispărut de cel puțin două săptămâni. Iar dacă n-ai călcat pe-acolo prin apartament, atunci cum se face că ai o carte de credit pe care banca zice c-a emis-o abia acum douăsprezece zile, ai?

A rostit fiecare cuvânt cu gura plină și chiar și-a permis să zâmbească.

L-am imitat, ce era să fac?

B. Seamănă cu Kam Roberts

După ce primele valuri ale panicii au trecut, parcă mi s-a făcut frig. Însă eram ușurat. Puteam chiar să râgâi sau să fredonez o melodie. Gino mă anunțase cât se poate de clar că în frigider nu se afla nimic și, din câte-mi dădeam seama, se distra prea bine încercând să mă intimideze ca să se deranjeze să-mi toarne gogoși. Întrebările care trebuiau puse într-un viitor relativ erau cine mutase cadavrul și de ce.

Mulțumit de faptul că mă încolțise, Pigeyes s-a întors anevoie la locul lui dintre cele două scaune din față și a început să chicotească, după care a izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a trebuit să-și țină o mână pe șapcă și să aibă grijă să nu-i cadă de pe cap. Se distrase de minune, iar colegii de echipă, Dewey și tuciuriul, își lăbărțaseră la rândul lor niște zâmbete satisfăcute pe mecle. Nimănui nu-i părea rău pentru bietul Malloy.

Într-un târziu, Pigeyes s-a șters la ochi și s-a potolit.

— Hai să dăm cărțile pe față, băieți, bine? Mi se frânge și răsfrânge de ceea ce pui la cale, Malloy. Robert Kamin? Mă doare-n pix dacă i-a tras-o nevestei directorului general, sau chiar directorului în persoană. Nu-l vreau decât pe acest Kam Roberts, indiferent cine-o fi. Dacă mi-l pune vreunul din voi în brațe, își vede fiecare de viața lui fără probleme. Să-mi crească păr pe limbă dacă mint.

Gino și-a dus mâna la inimă, iar eu am fost convins că avea aceeași cămașă pe care-o purtase și cu o zi în urmă.

— Ai de gând să-mi spui de ce vrei să dai de el?

— Ai de gând să-mi spui unde e?

— Nu știu, Gino.

Mi-a cântărit cuvintele preț de câteva clipe, îndoindu-se în continuare de faptul că i-aș fi spus adevărul.

— Nu l-am întâlnit în viața mea pe individ, am adăugat. Cartea de credit e expediată pe adresa lui Kamin, dar nu mă întreba de ce. Atâta știu, nimic mai mult.

Cu excepția apelurilor prin Infomode și a altor două-trei lucruri. Însă acestea mă priveau personal și exclusiv, în plus, cine altul ar fi putut ști mai bine decât Pigeyes că mai aveam din când în când obiceiul să mint?

— Asta-i tot, bine? Oricum, te-ai priceput de minune să mă strângi

cu ușa.

— Arată-i, a ordonat Pigeyes, făcându-i din nou semn lui Dewey.

Acesta s-a întins iar după servietă, scoțând dinăuntru o schiță făcută în creion și protejată de un plic din plastic. Mașină de filaj, desenatorul poliției, ei bine, Pigeyes se putea plânge de multe, numai de lipsa sprijinului nu. Dewey mi-a înmânat desenul fără comentarii.

M-am trezit uitându-mă la un bărbat de culoare și destul de chipeș, având între douăzeci și cinci și treizeci de ani și un început de chelie.

— L-ai văzut vreodată? m-a întrebat Dewey.

Chestia ciudată și afurisită era că îl văzusem.

— Nu sunt sigur, am răspuns.

— Poate că da?

Nu-mi aduceam aminte nici în ruptul capului unde dădusem cu ochii de el, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. Dacă mi-aș fi amintit, probabil că evenimentul ar fi avut loc când eram pe jumătate adormit, când mă scărpinam pe burtă sau când încercam să-mi readuc în memorie a deschidere isteață, menită să încerce să salveze o cauză pierdută. Poate că era vorba de tipul de la curățătorie sau de vecinul de scaun din autobuz. Însă îl mai văzusem precis. Cu toate acestea, am continuat să clatin din cap.

— Ăsta e Kam?

Pigeyes și-a umezit buzele cu limba și a reformulat întrebarea.

— Cine-i individul?

— Pe Dumnezeul meu, Gino, habar n-am. Dacă-l văd pe stradă, recurg la arestul civic și ești primul pe care-l anunț.

— Oare Robert Kamin ar putea ști?

— O să trebuiască să-l întreb când o să-l mai văd.

— Și asta când o să se întâmple?

— N-am idee. Am impresia că acuză o oarecare indispoziție.

— Mda, așa se pare.

Pigeyes a avut un schimb de priviri și de surâsuri cu ceilalți doi polițiști. Am presupus că goana după Bert le ocupase cea mai mare parte a timpului pe durata ultimelor zile.

— Cum rămâne cu Koechell?

— Să mă bată Dumnezeu dacă ne-am întâlnit vreodată, am spus, ridicând o mână. Pe cuvânt. Și n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

Ce-i drept, nu mințisem în niciunul din cazuri. Pigeyes a căzut pe gânduri timp de câteva clipe.

— Că veni vorba, care din ei e homo, Koechell? am întrebat.

Pigeyes și-a pus din nou mâinile pe genunchi, ca să-și poată apropia chipul de al meu.

— Oare de ce nu mă mir că te interesează chestia asta?

— Dacă încerci să mă defăimezi, Pigeyes, o să fiu obligat să mă

adresez Comisiei pentru Drepturile Omului.

Reveniserăm la nivelul inițial al discuției și ceva îmi spunea că nu era imposibil să fiu băgat iar în corzi. Gino nu renunțase decât pentru o clipă la dulcea ispită a răzbunării. Acum însă își încărcase bateriile și era din nou gata să mă sfâșie, conștient până-n măduva oaselor că îi eram cel mai antipatic om din lume.

Ridicând nevinovat din umeri.

— Dacă ți-aș spune că Archie Koechell avea o poponeață atât de primitoare că i-ai fi putut înfige și un satelit pentru Saturn, ai fi în stare să-mi explici de unde curiozitatea asta pe tine?

— Nu fac decât să caut indicii legate de viața socială a lui Bert, nimic altceva. Omul a început să arunce cu bani în stânga și-n dreapta, după cum știi prea bine. Partenerii mei au intrat la idei și mi-au cerut să dau de el, am spus,

— Dacă-l găsești, vreau să știu și eu. În cazul în care mă lămurește care-i treaba cu Kam, e liber la program. Dar dacă te ții de porcării, Malloy, să știi că ți le pun pe toate-n cârcă: efracție, fraudă bancară, falsă identitate, tot. O să te jupoi de viu, mălai mare ce ești, și află că o să mă ungă pe suflet.

Doar nu eram fleț să-i dau apă la moară. Dewey a deschis ușa furgonetei din interior și am ieșit fără să mai stau pe gânduri, bucurându-mă de lumina zilei și de aerul rece de afară. Două miracole unul după altul, mi-am spus în gând. I-am mulțumit din suflet lui Elaine, convins că datorită ei Pigeyes îmi dăduse drumul.

XV. BRUSHY ÎMI SPUNE CE ARE CHEF, IAR EU PRIMESC CE MERIT

A. Brushy îmi spune ce și cum

Pentru prânzul de vineri, Brushy alesese The Matchbook, un local de modă veche a cărui ambiție era să păstreze, măcar parțial, o atmosferă destinsă în folosul clientelei alcătuită prioritar din oameni de afaceri. De îndată ce intrai, direct de pe stradă, aveai sentimentul că erai acoperit de un văl protector și moale. Tavanul era jos, iar absența ferestrelor era compensată de micile pete de lumină proiectate pe tapetul care imita marmura striată, de undeva de deasupra coloanelor de ghips ce împărțeau încăperea. Ospătarii erau îmbrăcați în sacouri negre, purtau papion, nu-ți dezvăluiau care le era numele de botez și nici nu se purtau atât de prietenește încât să te facă să crezi că erau în stare să-ți facă cinste.

După aventuroasa întrevedere cu Pigeyes, avusesem parte de o dimineață relativ calmă, în care mă gândisem îndelung la cadavrul dispărut din frigiderul lui Bert. Voiam nespus demult să cred că dispariția nu avea nicio legătură cu vizita pe care o făcusem în apartament, însă îmi venea tare greu să mă conving.

În cele din urmă, am găsit-o pe Lena la bibliotecă. Își pusese

picioarele pe un scăunel din lemn de stejar și era absorbită de un impresionant raport federal pe care îl citea cu nesaț, ca pe un roman, având acel aer ușor distant al tuturor femeilor istețe. Am întrebat-o dacă avea pașaport și un weekend liber și dacă dorea în continuare să lucreze la acel caz legat de curse și meciuri, pe care îl descoperise interceptând codul de comunicare al agenților de pariuri prin Infomode. S-a arătat entuziasmată. Am procedat pe cale ierarhică, așa cum se face de obicei în firmele de avocați (ca să eviți urechelile și să-l expui pe altul), și i-am spus să sune la agenția de voiaj de la TN și să tragă toate sforile necesare ca să putem pleca duminică spre Pico Luan și să ne rezervăm locuri la un hotel cumsecade, dacă se poate chiar pe plajă. M-a ascultat în liniște și chiar a luat notițe.

— Iată-ne și aici, am spus, după ce m-am așezat lângă Brushy într-un separeu situat în fundul localului.

Șeful de sală o întâmpinase pe Brushy spunându-i pe nume și ne condusese într-un colț mai retras, unde încăperea avea o mică terasă și unde existau o coloană și o plantă exotică menite să ne confere ceva mai multă intimitate. Masa era împodobită cu niște șervete mari de pânză, cu o lumânare splendidă, ca un suvenir priapic, și cu o față de masă uriașă, apretată ca un guler de prelat și care ajungea până la podea. M-am uitat în jur și m-am minunat. Pentru zona în care ne aflam, The Matchbook era un local a-ntâia. Cu câțiva ani în urmă aș fi cedat bucuros ispitei și aș fi băut una mică în timpul pauzei de prânz, chiar dacă asta m-ar fi scos din circuit pentru tot restul zilei. Am întrebat-o pe Brushy când fusese aici ultima oară.

— Ieri, mi-a răspuns ea. Cu Pagnucci.

Uitasem cu desăvârșire.

— Și cum a fost?

— Ciudat, a declarat Brushy.

— Ce-a vrut? Să afle bârfe sau să discute despre bani?

— Câte puțin din fiecare. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că a încercat să afle de ce prânzesc atât de des cu Krzysinski.

— Dumnezeule, sper că i-ai tras două perechi de palme.

Mi-a strâns un genunchi suficient de puternic ca să mă apuce durerea.

— N-a sărit peste cal. A fost o problemă de afaceri, atâta tot.

— Pagnucci? Ce surpriză. Și de fapt ce a dorit să știe?

— Mă rog, mi-a zis că e o perioadă tulbure pentru firmă și m-a întrebat ce cred din punctul de vedere al practicii și experienței personale. Mi s-a părut că vrea să provoace o discuție despre administrație în general. Și nu numai.

— A încercat să vadă dacă se poate baza pe tine în cazul unei crize sentimentale?

— Într-un fel. Am impresia că s-a străduit să creeze un context. Mai

cu seamă că se apropie și împărțeala, știi povestea. Însă din felul cum a pus problema la sfârșit, cred că îl interesa dacă relația mea cu Tad e suficient de statornică pentru ca TN să rămână clientul meu, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Indiferent ce s-ar întâmpla?

— L-am citat din memorie.

Am căzut pe gânduri câteva clipe. Brushy și Pagnucci, cei doi italieni în ascensiune, expertul în litigii și tartorul finanțelor, ar fi putut face o echipă redutabilă.

— Chiar a spus chestia asta? Că se gândește să-și facă bagajele și să te ia cu el?

— Mack, acum vorbim de Pagnucci. Știi că abia poți să-i scoți câte un cuvânt cu cleștele. A dat impresia că vorbește dintr-un fel de curiozitate dezinteresată.

— Ca un joc de societate, gen „cum ar fi dac-ar fi”?

— Exact. Iar eu i-am tăiat macaroana. I-am spus că țin la parteneri, că sunt mândră de ceea ce fac și că nu-mi pierd timpul gândindu-mă la chestii de soiul ăsta.

— Bravo ție. Nici Leotis nu s-ar fi descurcat mai bine. Măcar i-a fost rușine?

— A fost întru totul de acord și a îngăimat un fel de aprobare, ca și cum povestea asta nu l-ar fi afectat deloc.

— Carl crede în mod sigur că, dacă nu dau de Bert, ne putem lua adio de la bani. Iar în cazul ăsta TN ne-ar saluta din mers, iar firma s-ar duce de râpă, nu?

— Poate. Probabil că în clipa asta se rezumă să fie precaut și să privească problema din toate unghiurile. Doar îl știi pe Carl.

— Poate că *știe* că n-o să-l găsesc pe Bert.

— Cum ar fi cu putință?

N-am știut să răspund logic și la întrebarea asta. Mai cu seamă după ce Carl fusese de acord cu deplasarea mea în Pico.

Am profitat de sosirea ospătarului și am comandat niște ceai de la gheață, după care Brushy s-a răzgândit și a cerut vin alb. Am studiat apoi meniurile legate într-o imitație de piele și cu un cotor împodobit la ambele capete cu câte un ciucure, zăbovind câtva timp asupra paginilor veline, acoperite cu un scris caligrafic și ordonat. Eram în continuare nedumerit de jocul făcut de Pagnucci, însă când am revenit asupra subiectului Brushy nu mi-a lăsat loc de întors.

— Mack, chiar crezi că am vrut să luăm prânzul împreună ca să vorbim de Pagnucci?

I-am răspuns că, dacă aș fi crezut așa ceva, probabil că nici n-as fi venit.

— Vreau să încerci să fii serios față de un anumit lucru, a continuat ea. Ieri mi-ai rănit sentimentele.

Nu m-am putut abține și, în forul meu lăuntric, m-am retras sub carapace, acționând în virtutea unui vechi mecanism retractil. Urma o nouă predică din partea unei femei pe care o dezamăgisem și care găsea de cuviință să-și exprime nemulțumirea. Eram în pericol de a recurge la o reformulare feministă a impertinentelor mele remarci legate de modul în care schimba așternuturile și odată cu ele și partenerii.

— Uite ce-i, Brush, am crezut că am depășit faza asta. E vorba de tine, de mine și de prietenia noastră veșnică.

— Exact aici e buba.

S-a întors spre mine cu un aer aparent degajat, făcând în așa fel încât să ne apropiem și mai mult și să ni se atingă genunchii. Stătea cu spatele la peretele cel mai apropiat, își proptise un braț de partea superioară a banchetei și își sprijinise chipul plin și părul moale de o mână, într-o postură cât se poate de ademenitoare. Părea sinceră și prietenoasă, ca o adolescentă după prima întâlnire amoroasă.

— Am crezut că, în clipa când o să te apuci iar de prostii, o s-o faci cu mine, Malloy.

A trecut ceva vreme până să înțeleg unde bate.

— Chiar așa?

Se pare că era vorba de unul dintre acele acorduri tacite dintre bărbat și femeie pe care nu le sesizam niciodată.

— Chiar așa, a răspuns ea, bosumflându-se și arătând și mai atrăgătoare ca până atunci.

— Am crezut că am pierdut trenul, Brush, asta a fost. Am fost convins că era un capitol încheiat.

— În ce mă privește, am crezut că abia l-am început.

Ochișorii ei erau luminoși, plini de viață și gata să treacă prin mine ca un sfredel. Aidoma unei instituții măreațe, indiferent dacă era vorba de o universitate renumită sau de președintele Statelor Unite, Brushy avea darul de a putea fi foarte rar refuzată în mod categoric. Potrivit atotștiutorilor alături de care lucrasem ani de zile, de-a lungul anilor Brushy își rafinase invitația până când o adusese la formula ideală: „Mă întreb dacă s-ar cuveni să-ți dau voie să faci dragoste cu mine”. Buimacii sau cei sincer neinteresați de o asemenea perspectivă puteau da înapoi fără ca vreuna dintre părți să fie efectiv prejudiciată. Eram înduioșat de faptul că era dispusă să-și asume riscul și totodată derutat atunci când eram părtaș la o emoție autentică. În timpul în care am încercat să-mi revin, 6rushy a preluat inițiativa, ca de obicei.

— Asta în cazul că există, totuși, o scânteie, a spus ea.

În aceeași clipă i-am simțit degetele prinzându-mi una din coapse în menghina lor seducătoare, iar apoi, fără să-și dezlipească privirea de a mea, și-a desfăcut palma și mi- a acoperit punctul sensibil. M-am trezit că îmi umblă la ciocănitoare și că o învrednicește cu ceea ce aș putea

numi, date fiind împrejurările, o strângere afectuoasă. Mă lămurisem definitiv de ce voia să stea într-un loc unde fața de masă ajungea până la pământ.

Cum ar fi trebuit să reacționez? Adrenalina și șocul resimțit mi-au inspirat o stare de spirit cu totul aparte, un fel de nebunie pe care acum o pun pe seama conștiinței faptului că jucam pe o miză cu adevărat importantă! După cum știusem dintotdeauna, Brushy era o femeie pe cinste, iar eu m-am amuzat în sinea mea de asemănarea izbitoare cu tabloul pe care mi-l imaginasem în legătură cu ea și Krzysinski. Numai că Brushy avea acel talent (indispensabil tuturor femeilor seducătoare) de a identifica fanteziile erotice ale bărbaților și de a se comporta în consecință, fără a se simți înjosită în vreun fel.

— Aș zice că o scânteie există în mod sigur, i-am declarat, fascinat în continuare de privirea ei fixă, de ochii aceia verzi și de licărul șăgalnic și cochet pe care nu puteam să nu-l observ. Aș mai zice și că ai fi un cercetaș pe cinste.

— Un cercetaș?

— Păi sigur, fiindcă dacă mai cercetezi mult pe ce-ai pus mâna, o să te alegi și cu altceva decât cu o scânteie.

— Asta și sper.

Ajunseserăm nas în nas și ochi în ochi, însă în atmosfera respectabilă de la The Matchbook îmbrățișările erau nelalocul lor. Prin urmare, m-am mișcat puțin pe banchetă, i-am mângâiat genunchiul și vârfui degetelor și pe urmă, aplecându-mă și mai mult în față, ca și cum aș fi vrut să-i spun o glumă în șoaptă, mi-am furișat mâna printre pulpele ei calde până la punctul zero al feminității, insuficient protejat de chiloțeii subțiri și moi la pipăit. Am privit-o țintă, am continuat s-o pipăi și la un moment dat am strâns-o tare, făcând-o să tresară spasmodic. A continuat să mi se uite în ochi, extrem de amuzată, în vreme ce am reușit să sfâșii materialul chiloțeilor și să-mi strecor vârfurile a două degete între labiile deschise ca prin farmec.

— Oare nu asta înseamnă egalitatea în drepturi? a întrebat ea.

— Posibil. Dar vezi tu, Brush, am ajuns mai departe ca tine. Trăim în continuare într-o lume a bărbaților.

— Aha, a făcut Brushy și s-a lăsat un pic pe spate, prinzându-se cu mâinile de fața de masă și acoperindu-mi astfel mâna care dispăruse deja sub șervețelul de pânză pe care și-l pusese deasupra fustei.

Și-a deschis meniul și l-a proptit între propria-i talie și marginea mesei, asigurându-se în acest fel că gradul de intimitate dintre noi era și mai mare. După aceea și-a mișcat șoldurile și și-a depărtat genunchii, aprinzându-și o țigară și ridicându-și paharul cu vin. A rămas în fața mea în aceeași poziție având privirea intensă a unei femei care iubea viața redusă la esență.

— N-aș zice că sunt întru totul de acord, a rostit ea.

B. Ce ziceți, am dat lovitura?

În camera de la Dulcimer House, lucrurile au decurs binișor până când mi-am dat jos chiloții. În clipa aceea Brushy a scos un țipăt și și-a acoperit gura cu amândouă mâinile.

— Ce-i aia?

A arătat spre mine și mi-am dat seama că n-o făcuse fiindcă fusese peste măsură de impresionată.

— Ce anume?

— Spuzeala aia.

M-a luat de mână și m-a dus până în fața oglinzii. Iată-mă cu o semi erecție caraghioasă și cu o erupție care pornea de undeva de lângă șold, se lățea ca o insulă văzută din avion și dispărea în imediata apropiere a părului pubian. M-am holbat preț de câteva clipe, simțind că se pune la cale o conspirație mârșavă împotriva mea. Abia după aceea mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Afurisita aia de Baie Rusească.

— Hopa, a făcut Brushy.

Când am vrut să mă apropii de ea, s-a dat înapoi ostentativ.

— E o dermatită, am explicat. Nimic grav. Nici măcar n-am știut c-o aveam.

— Așa spun toți.

— Brushy.

— Ai face bine să te duci la doctor, Mack.

— Ai inimă, Brushy.

— Suntem în anii nouăzeci, Mack.

A făcut câțiva pași prin cameră, așa goală cum era. A scotocit printre haine și m-am temut că voia să se îmbrace, însă mi-am dat seama că, de fapt, căuta o țigară. S-a așezat la o oarecare distanță de mine pe un scaun tapița t cu brocart și a început să fumeze goală, proptindu-și un călcâi de materialul delicat al scaunului și lăsând anumite substanțe lichide să se scurgă încet pe mobilierul de calitate. Probabil că siluetele stil coadă de mătură sunt bune pentru vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte, însă o femeie despuiată și dispunând de proporțiile rubensiene ale lui Brushy reprezintă, fără dubiu, o priveliște reconfortantă. Eram în continuare excitat și gata de atac, însă din felul în care se uita la mine am priceput că zenitul activității sexuale fusese deja atins la prânz. M-am întins pe pat și am început să gem, ferm convins că aveam tot dreptul s-o fac.

— Mack, nu te purta așa, mi-a reproșat Brushy. Mă faci să mă simt prost.

— Asta și vreau, zău dacă nu.

— N-o să dureze decât câteva zile, m-a consolat ea.

Mi-a dat numele unui medic și mi-a spus că mi-ar fi putut prescrie cele cuvenite și la telefon. A adoptat un ton autoritar, așa că am

renunțat la celelalte întrebări pe care aș fi vrut să î le pun, știind că nu i-ar face deloc plăcere.

În cele din urmă, m-am potolit, recufundându-mă relativ iute în starea de spirit inițială a unei tristeți funciare și incomensurabile. Mi-am ațintit ochii în tavanul frumos împodobit de la Dulcimer House, unde, ca o ironie a sorții, ornamentele din ghips preluau în lumina difuză forma unor mădulare alburii și erecte. Cum am spus deja, mai veniserăm aici o dată și realizaserăm o performanță asemănătoare. Simțisem de la bun început că făcuserăm o greșeală intrând în același hotel, plimbându-ne la fel de încet pe trotuar, ușor crispați la gândul că urma să facem un lucru care nu se cuvenea, încercând din nou, înainte de a ajunge la recepție, să părem altceva decât doi oameni care vor să se reguleze, dând cu ochii de același recepționer sicofant și alegând același gen de cameră cu un mobilier încărcat, puțin prea vechi ca să mai corespundă gusturilor actuale. Ce era asta dacă nu o nouă expresie a neputinței de a te integra? Mă simțeam prizonierul propriilor cicluri de viață.

— Acum două seri m-am îmbătat, Brush, am spus deodată. Ce părere ai de asta?

— Nu tocmai grozavă.

Am fost convins că nu voise să spună că nu prea îi stătea în obicei să aibă păreri. Când mi-am întors capul ca s-o văd stând pe scaun goală și fumând în continuare, am înțeles din expresia ei netulburată că nu reușisem s-o iau prin surprindere.

— Ieri arătai destul de rău, a spus ea, întrebându-mă apoi dacă îmi făcuse plăcere.

— Nu în mod special, am răspuns. Dar am impresia că nu mai pot să scap de gustul ăla din gură.

— Crezi c-o s-o mai faci încă o dată?

— Nu, am spus, adăugând apoi, ca și cum asta mi-ar fi putut oferi un ascendent asupra ei: Deși n-ar fi exclus.

Am rămas tolănit, simțind întreaga greutate a corpului meu hiperdolofan, pântecul rotund ca o minge medicinală și pungile de grăsime care mi se depuseseră pe spate și deasupra șoldurilor.

— Încă nu te-ai săturat? am întrebat-o pe Brushy. Iarăși un avocat irlandez, iarăși un bețiv irlandez. Eu, unul, m-am plictisit să fiu eu însumi și să dau atâtea rateuri în stilul meu caracteristic. E o oboseală care nu dispare în somn și care, după ce mă trezesc, parcă se accentuează. Nu pot să nu mă gândesc ce frumos ar fi să pot începe totul de la capăt. Să nu mai am trecut, e singurul lucru care mă mai atrage la ora asta.

— Mă mâhnești când vorbești așa, a rostit Brushy. Nu-ți stă bine deloc. Nu faci decât să cerșești cuvinte frumoase din partea celorlalți, în ideea că până la urmă o să găsești pe cineva care să-ți spună că nu e

nimic în neregulă cu tine.

— Nu, nu-i adevărat. Nici n-aș putea să cred așa ceva.

— Ești un tip cumsecade, Malloy. Și pe deasupra un avocat bun.

— Nu, am răspuns, te contrazic în ambele cazuri. Drept să-ți spun, Brushy, nici nu cred că mai sunt potrivit cât de puțin cu statutul de om al legii. M-am săturat de dosare, rapoarte și facturi. E o viață în alb și negru, iar eu sunt genul de om căruia îi plac culorile.

— Haida-de, Mack. Ești unul din cei mai capabili avocați ai firmei, când îți pui mintea.

Am scos un sunet nelămurit.

— Pe vremuri, erai mereu în priză. E imposibil să nu-ți fi plăcut, măcar în parte.

În perioada când beam vârtos, munceam în draci, adunând între două mii două sute și două mii patru sute de ore lucrate efectiv pe an. Stăteam la birou până la opt seara și în baruri până la miezul nopții, după care, la opt în dimineața următoare, eram înapoi la Needle. Lucinda îmi aducea și niște Bufferin odată cu cafeaua. Acesta a fost unul din obiceiurile la care am renunțat când m-am dus la dezalcoolizare, decis să-mi modific cursul vieții. Am început să ajung acasă la ora șase în fiecare zi și să am mai mult timp pentru soție și copil. Iar la niciun an după aceea am divorțat. Nu trebuie să fii Albert Einstein ca să-ți dai seama ce dovedește acest lucru.

— Vrei să știi adevărul? am întrebat. Nu mai țin minte. Nici măcar nu mai am habar cum e să fii ocupat. De asemenea, nu-mi mai aduc aminte ce poziție ocupam în cadrul firmei înainte ca Jake să ajungă la concluzia că nu eram bun de nimic.

— Ce vrei să spui? Ești supărat fiindcă nu-ți dă de lucru chiar în momentul ăsta? Crede-mă, Mack, ai în față un viitor strălucit dacă te gândești la clientul ăla. Krzysinski te respectă. E nevoie doar de timp și după aceea lucrurile o să se aranjeze.

Iar Krzysinski. Am rămas pe gânduri câteva secunde, după care m-am decis să dau cărțile pe față.

— Uite ce e, Brush, nu există niciun fel de viitor. Jake nu mi-a mai dat de lucru fiindcă știe că, dacă cineva de la G & G o zbârcește, oalele se sparg în capul lui și fiindcă e de părere că nu sunt bun nici să prind o măslină în farfurie.

— Nu-i adevărat.

— Ba este, am spus. Și probabil că are dreptate. Nu mă înțelege greșit, îmi place să mi se încredințeze cazuri, să mă ridic și să vorbesc în fața unui mare juriu să fac gesturi cât mai expresive și să văd dacă reușesc să-i determin să mă iubească. Dar nimeni nu mai e sigur — nici măcar eu însumi — că pot să rezist la stres și să rămân cu mintea trează. Dincolo de toate astea, nu prea văd ce trebuie să-mi placă. Mă gândesc la bani, atâta tot.

Nu mă simțeam deloc în largul meu, în timp ce stăteam întins pe pat și rosteam aceste adevăruri în gura mare. Însă știam că atinsesem un alt punct vulnerabil. Banii reprezentau un lucru chiar mai rău decât băutura sau cocaina. Dumnezeule, când începeai să cheltuiești simțeai că pur și simplu nu mai poți să pui frână. Te duceai la croitor, îți cumpărai un automobil Beemer și eventual îți alegeai o căsuță la țară și găseai unul sau două cluburi care să nu fie atât de exclusiviste încât să-ți refuze accesul. Iar la scurt timp după aceea, te trezeai că începi să cotrobăi prin sertare și să cauți niscai mărunțiș cu care să-ți plătești taxa de la bridge. Asta ca să nu mai pomenim de situația când, beat fiind, îți întorceai buzunarele pe dos sub felinarul de la intrarea în casă ori de câte ori te întorceai de la bar, întrebându-te detașat unde naiba s-or fi dus toate acele bancnote de douăzeci (precum și cheile de la casă, pe care mi-am dat seama la un moment dat că le aruncasem în cutia de tablă a unui cerșetor). Acum ajunsesem să am o fostă soție cu o mașini de fabricație germană și o casă la țară, fiindu-i recunoscător lui Dumnezeu fiindcă îmi dăduse ocazia să plătesc pensie alimentară și că nu câștigam bani nemunciți.

— Asta e valabil și pentru ceilalți, a spus Brushy. Toți ne gândim la bani într-o oarecare măsură. E un lucru care face parte din viața de zi cu zi.

— Ba nu, am răspuns. Ai vorbit serios când i-ai spus chestia aia lui Pagnucci. Îți place. Îți place la nebunie la G & G. Ai lucra și gratis dacă ar fi nevoie.

A făcut o grimasă, dar și-a dat seama că o prinsesem la cotitură.

— De unde ți se trage? am întrebat-o. Zău așa, eu n-am simțit asemenea chestii niciodată. Toate procesele astea în care fiecare își arată mușchii m-au lăsat rece. Ce te excită în halul ăsta? Legea?

— Exact, legea, a răspuns ea, dând din cap, mai mult pentru sine. Toate lucrurile astea, binele și răul. E ceva sic.

— Șic?

Brushy s-a apropiat de pat și s-a întins lângă mine, cu fața în jos. Avea picioarele nițeluș strâmbe și pielea departe de a fi perfectă, dar chiar și în aceste condiții mi se părea că arată grozav. Am bătut-o ușor pe fund și a zâmbit. Am simțit din nou că nu-mi mai încap într-o anumită parte a pielii, dar am înțeles că era inutil. În plus, mintea i se fixase deja asupra legii și, așa cum tocmai îi spusesem, asta era marea iubire a vieții ei și nu alta.

— E vorba de o grămadă de lucruri, a continuat ea. Toate la un loc. Banii. Munca în sine. *Lumea.* Știi cum e când ești copil: vrei să trăiești într-o poveste și să-ți împărți căminul cu Albă ca Zăpada. Exact așa mă simt și eu ori de câte ori mă trezesc lângă toți oamenii ăștia despre care am citit în *Journal* și în pagina economică din *Tribune.*

Brushy, Martin, Wash și toată gașca nu scăpau din ochi mișcările și

evoluția corporațiilor-gigant ale Americii — indiferent că era vorba de finanțe, câștiguri, profituri sau promovări — și se dovedeau la fel de lacomi ca amatorii de seriale lacrimogene, devorând întregul *Journal* și toată presa locală în fiecare dimineață, cu o râvnă pe care eu o simțeam doar pentru paginile de sport.

— Ca Krzysinski.

Brushy mi-a aruncat o privire în care se ghicea un avertisment nerostit, dar mi-a răspuns netulburată:

— Întocmai. Ca Krzysinski. Iar acestor oameni le *place* de mine. Ce-i drept, și mie de ei. Vreau să spun că nu pot să uit ce fleață eram când am ajuns aici. Eram singurul avocat de sex femeiesc de la litigii și eram speriată de moarte. Ții minte?

— Mi-a r fi imposibil să uit.

Se arătase la fel de înflăcărată ca soarele care arde calm, deși se îndreaptă inevitabil spre apus. Știa foarte bine că era o femeie pusă să trăiască într-o lume a bărbaților — cu puțin timp înainte ca semenele ei să declanșeze goana după aurul Facultății de Drept — și își analiza perspectivele cu un amestec emoțional exploziv, compus dintr-o hotărâre exemplară și o neliniște devastatoare. Era singura fată a unei familii cu alți patru copii, cu toții băieți, doi mai mari, alți doi mai mici, iar situația ei de la firmă era cvasi comparabilă cu cea de acasă, unde micile sau marile dileme nu conteneau defel. De îndată ce făcea un lucru sclipitor, dădea fuga la unul din confidenții ei — indiferent că eram eu sau altcineva — și explica, sinceră până la absurd, că fusese vorba de o întâmplare ce nu avea să se repete niciodată, având grijă totodată să se declare supliciată chiar de exigențele sporite pe care le determinase succesul recent repurtat. Simplul fapt că stăteai s-o asculți era o experiență obositoare și incomodă, dar chiar și în acele condiții m-am simțit atras de ea, având o reacție greu explicabilă, aidoma moleculelor libere de care vorbesc savanții. Presupun că încă de pe atunci aveam tendința să împărtășesc acest gen de a trece de la o stare de spirit la alta, simțindu-mă fie curajos, fie temător, fie dornic să mă arăt singur cu degetul.

— Iar acum toți acești oameni… *au nevoie* de mine. La un moment dat țin minte că am învins într-un litigiu în care fusese implicată societatea Nautical Paper. Taică-meu lucrase acolo cândva, cu zeci de ani în urmă, însă după ce am câștigat am primit o scrisoare de la Dwayne Gondolph, președintele executiv, în care mi se mulțumea fiindcă făcusem o treabă atât de bună. Am simțit că mă ia cu amețeală, de parcă aș fi inhalat benzedrină. Am venit la ai mei cu scrisoarea și ș i-au trecut-o din mână în mână. Toată familia a fost impresionată de ceea ce făcusem și recunosc că până și eu am fost mândră de mine.

Am înțeles poate chiar mai bine decât ea ce voia să spună: intrarea

în această lume fusese câștigată cu prea multă trudă pentru a nu fi apreciată la adevărata ei valoare și era un simbol prea drag pentru a fi perceput drept altceva. În clipa aceea, am surprins-o surâzând, ca și cum și-ar fi adus aminte de un lucru pierdut în negura vremii. Dumnezeule, ce-mi plăcea de ea. Era grozavă și — mai mult decât atât — avea conștiința valorii. O admiram enorm pentru drumul parcurs și pentru felul cum știuse să ia viața în piept. Am sărutat-o și pe urmă ne-am giugiulit vreo zece minute, goi amândoi si scăldați de lumina zilei ce pătrundea în nenorocita aia de cameră de hotel, pupându-ne oarecum cu sfială și atingându-ne cu mâinile. Am ținut-o strâns câteva clipe, iar apoi mi-a comunicat că trebuia să plecăm. Aveam de lucru și treburile de la G & G nu suportau amânare.

Am râs amândoi când și-a vârât pumnul prin gaura pe care i-o făcusem în chiloței. Oricum, și i-a pus și m-a întrebat ce progrese făcusem în găsirea lui Bert.

— N-o să-l găsesc, i-am răspuns.

S-a arătat nedumerită, așa încât i-am mărturisit ceea ce nu spusesem încă nimănui — că eram convins că Bert murise.

— Cum adică? a făcut ea. Și atunci, cine are banii?

Am observat că avusese nevoie doar de o secundă ca să ajungă la întrebarea care mie îmi venise în minte abia după o săptămână.

— Se deschid niște posibilități interesante, nu?

Brushy se așezase între timp din nou pe scaun, pe jumătate îmbrăcată și sprijinindu-se de brocartul elegant, îmi plăcea la nebunie să mă uit la ea.

— Vrei să spui că, dacă ar ști cineva că Bert a murit, ar putea să dea vina pe el? m-a întrebat după o scurtă pauză.

— Întocmai.

M-am dat jos din pat și mi-am pus pantalonii.

— Însă ar trebui să *știe,* am adăugat. N-au cum să meargă pe ghicite. Dacă Bert și-ar face la un moment dat apariția, ar fi puși într-o situație foarte proastă.

— Și, mă rog, cum ar putea să fie siguri?

Am privit-o câteva clipe fără să scot o vorbă.

— Te gândești că l-a lichidat cineva? Din cadrul firmei? Nu se poate să crezi una ca asta.

Sincer să fiu, nici nu credeam. Deși gestul ar fi avut o oarecare logică, nu se încadra în context, lucru pe care am avut grijă să i-l spun și lui Brushy.

— E vorba de simple teorii, nu? Toată povestea asta cu Bert care ar fi murit nu înseamnă nimic altceva, așa-i?

Era limpede că mai voia și alte probe, pe lângă confirmarea mea. O recunoșteam perfect în modul în care încerca să demoleze ideea asta nepotrivită, ca și cum i-ar fi zdrobit capul unui șarpe care-i ieșise în

cale.

— E adevărat că sunt doar teorii, i-am spus, dar ascultă mai departe.

I-am povestit în fine și despre întrevederile avute în cursul zilei precedente, mai întâi cu Jake și apoi cu membrii Comisiei. De data asta am surprins-o cu garda deschisă. A rămas tablou, iar buzele cărnoase au format un cerc al mirării și perplexității. Era prea distrusă ca să se mai obosească să facă pe viteaza.

— Nu se poate, a spus în cele din urmă. Nici în ruptul capului n-o să ajungă la o asemenea înțelegere și n-o să mușamalizeze totul în stilul ăsta. Au un caracter prea bine conturat.

— Wash? am întrebat-o. Pagnucci?

— Dar Martin? mi-a întors-o Brushy.

Venerația pe care o manifesta față de Martin o întrecea chiar și pe a mea.

— O să vezi că o să facă exact ce se cade, a rostit ea.

Am ridicat din umeri. Nu era exclus să aibă dreptate, dar, chiar dacă nu avea, părerea superlativă pe care o nutrea față de parteneri îi făcea cinste. Cu toate acestea, și-a dat seama că nu reușise să mă convingă.

— Și Jake… Doamne, ce porcărie, a mai spus Brushy. El ce ți-a mai făcut?

— Nu-l cunoști pe Jake. Dacă ai fi crescut lângă el, i-ai fi văzut și cealaltă față.

— Asta ce mai înseamnă?

— Mai știu și eu câte ceva.

Am căutat la ea în poșetă după o țigară. Eram tentat să-i povestesc episodul cu examenul de barou, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că și-ar fi schimbat în primul rând părerea despre mine și abia după aceea despre Jake.

— N-ai încredere în el, nu? Asta vrei să sugerezi. Că încă nu e demn de încredere, așa-i?

— Îl cunosc, atâta tot.

A rămas așezată pe scaunul tapițat cu brocart verde, iar neliniștea pe care o încerca i-a potolit considerabil cheful de vorbă.

— Nu-ți place de Jake, este? Toată camaraderia aia de suprafață e praf în ochi. Așa e?

— Cui nu i-ar plăcea de Jake? E bogat, arată bine, are farmec. Tuturor le place de Jake.

— Se vede de la o poștă că ai ceva cu el.

— În regulă. Am ceva cu o groază de lucruri, nu doar cu el.

— Să nu te-aștepți să zic că nu-i așa.

— Sunt un amărât care umblă după mize mici, nu?

Brushy și-a dat seama imediat la ce mă gândeam: mai auzisem șlagărul ăsta. Textul fusese același, doar interpretarea era alta.

— N-aș zice mize mici. Uite ce-i, Mack, are noroc și basta. Așa se

întâmplă în viață, unii au noroc. N-ai voie să-i disprețuiești pe oameni pentru simplul fapt că șansa le-a surâs.

— Jake e un laș. N-a avut niciodată curaj să privească lucrurile în față. Iar eu i-am dat voie să mă transforme și pe mine într-un laș, asta mă supără cel mai mult.

— Ce tot îndrugi?

— Îți spun cum e cu Jake.

Am țintuit-o cu privirea. În clipa aceea mi-am dat seama că devin meschin — moștenirea maică-mii — și sunt convins că Brushy a observat și ea același lucru. S-a încălțat și și-a închis poșeta cu un gest ultimativ. Oricum, fusese prevenită.

— Rămâne ca de la client la avocat, bine? a întrebat în cele din urmă. Mă refer la toată povestea, inclusiv la faptul că Jake vrea să nu zicem pâs.

De data asta, din voce îi dispăruse orice urmă de bună-dispoziție, iar mesajul era cât se poate de clar: informațiile acestea trebuiau să rămână confidențiale. Nu avea voie să le repete în fața celor de la TN și nici a altcuiva. În acest fel, Comisiei de Disciplină i-ar fi fost imposibil s-o critice pentru tăinuire și pentru refuzul de a face un lucru pe care, din punct de vedere etic, nu aveam cum să-l omitem.

— Așa e, Brushy ești acoperită. N-ai cum să intri în rahat.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da, am contrazis-o, făcând-o să renunțe să mai zică și altceva.

Am simțit chiar în clipa aceea că sunt copleșit de o formă cunoscută de melancolie, pornită de undeva din regiunea inimii. Nu-i așa că viața era minunată? Fiecare pentru el și la naiba cu toți ceilalți. Mi-a venit să mă fac una cu cuvertura brodată și grea de pe pat, pe care nici măcar nu apucaserăm să o dăm la o parte, și n-am reușit să-mi întorc privirile spre Brushy.

Într-un târziu, tot ea a fost cea care s-a așezat lângă mine.

— Nu vreau să-mi mai spui nimic despre toate astea. Mă faci să mă simt ciudat și să fiu derutată. Seamănă mult prea mult cu ce am trăit acasă. Și habar n-am ce să fac și cum să reacționez. Să știi că nici chiar eu nu sunt perfectă, a adăugat, atingându-mi mâna.

— Știu.

A tăcut câteva clipe, după care și-a continuat ideea.

— Cred că lucrul ăsta e înfricoșător și ne-a scăpat tuturor de sub control. În proporție de sută la sută. Și îmi fac griji pentru tine.

— Nu te neliniști. Chiar dacă vorbește gura fără mine, Brush, până la urmă reușesc să-mi port singur de grijă. Sunt la fel ca tine, am adăugat, privind-o.

Nici eu și nici ea nu ne-am putut da seama cât adevăr conținea cuvintele astea. S-a apropiat de scaun și și-a luat poșeta, după care, reflectând mai atent, s-a aplecat asupra mea și m-a sărutat. Se hotărâse să mă ierte, convinsă că încă se puteau rezolva toate. I-am ținut mâna într-a mea preț de o clipă, înainte să iasă pe ușă și să mă

lase singur pe patul din camera aceea de hotel.

XVI. ANCHETA SE APROPIE DE PUNCTUL CULMINANT, ANCHETATORUL MAI FACE UN PAS

După-amiaza petrecută cu Brushy a lăsat urme adânci înăuntrul meu, iar dorința pătimașă și neprefăcută m-a copleșit cu o forță nebănuită. Am petrecut o bună bucată de timp negăsindu-mi locul, ca un adolescent ieșit din pubertate. Eram fermecat de însăși amintirea calităților impresionante ale lui Brushy ca persoană, de mirosul plăcut al parfumului ei ușor și al cremei de piele, precum și de transmiterea în stare pură a unei forme încă nenumite de impuls electromagnetic emis de corpul omenesc, care continua să-mi țină pieptul și șalele într-o tensiune de care aproape că uitasem. În aceeași noapte, am sunat-o acasă imediat după ce am ajuns la mine, însă a răspuns robotul. Mi-am spus că era foarte posibil să fi rămas la serviciu și n-am avut curajul să formez numărul de la firmă.

L-am sunat pe medicul recomandat de ea și acesta mi-a prescris un unguent, după care m-am dus la toaletă ca să-mi ofer un altfel de tratament *manu propria.* Pradă amintitului fior erotic, m-am trezit în scurt timp în mijlocul altor activități, pe care îmi vine greu să vi le descriu în amănunt. Am transpirat în baie, închipuindu-mi că făceam dragoste nebunește cu o femeie pe care o ținusem goală în brațe cu doar câteva ore în urmă, și m-am întrebat din nou ce-o să se aleagă de viața mea.

Tocmai mă reîmpachetasem când am sesizat zgomotul unui motor care torcea discret sub fereastră. Am simțit imediat un fel de junghi al vinovăției care pe maică-mea ar fi făcut-o cel mai fericit om de pe planetă și am înghețat la gândul că Lyle și amicii lui mi-ar fi putut vedea forma nedeslușită prin geamul de la baie. Oricine m-ar fi zărit luminat din spate și cântând la propriul saxofon s-ar fi distrat pe cinste. Am auzit ușa de la intrare trântindu-se și m-am gândit preț de o clipă să rămân încuiat în closet, însă nu acesta era modul meu de a-l aborda pe Lyle. Indiferent de situație, simțeam că era de datoria mea să-l fac să-și coboare primul privirile.

Am dat nas în nas cu el în timp ce urca în grabă scările. Deși părea la fel de șleampăt ca de obicei, am avut, totuși impresia că era puțin mai îngrijit. Am bănuit că venise cu o fată. Își pieptănase claia de păr și-și pusese pe el o jachetă de piele a poliției din Kindle County; nu era cea pe care o purtasem eu cu ani în urmă, ci una pe care o cumpărase de la magazinul polițiștilor, situat pe Murphy Street, și pe care o îmbrăca ori de câte ori simțea nevoia unui comentariu nerostit asupra vremurilor când i se păruse că dusesem o viață cât de cât autentică. A trecut valvârtej pe lângă mine, mormăind ceva de neînțeles.

— Mama e jos, a repetat, văzând că nu prinsesem mesajul.

— Mama?

— N-o mai ții minte? Nora? A venit să-și scoată odorul în oraș.

M-am întrebat dacă faptul că Lyle începuse să trateze cusururile părinților cu umor în loc de tradiționalul dispreț nediluat era un semn bun. Rămăseserăm pe coridorul slab luminat în care dădeau dormitoarele de la etaj și, după ce a mai făcut câțiva pași, neprețuitul meu fiu s-a întors spre mine și mi-a adresat un rânjet de rău-augur.

— Ia zi, tipule, ce dracu făceai la closet adineauri? Era cât pe-aci să punem pariu.

— Tu și maică-ta? am întrebat.

Am recurs la toată demnitatea pe care știam cândva s-o probez în instanță și i-am spus că îmi suflam nasul. Sincer să fiu, nici nu l-a interesat răspunsul meu, dar, de îndată ce a ajuns la capătul coridorului și a ieșit din raza mea vizuală, mi-a fost atât de rușine, încât am crezut că o să-mi pierd echilibrul și o să vin de-a dura pe scări. Eterne umilințe și rare mântuiri. Oare gândul că sexul te bagă întotdeauna în bucluc e de proveniență strict catolică? Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, ce episod penibil — un băiat și mama lui făcând pariu că tatăl s-a închis în baie și s-a apucat de lucru manual. Am coborât scările în cea mai convenabilă stare de spirit pentru o întrevedere cu fosta mea soție.

Nora stătea în lumina intensă a intrării din față, încadrată de ornamentele albe în relief și de ușa dublă, ținându-și poșeta în mână și neîndrăznind să mai facă vreun pas. Am sărutat-o pe obraz și a primit gestul cu un stoicism legendar.

— Cum îți merge? m-a întrebat.

— La fix, am rostit. Ție?

— La fix.

Serviciu-voleu. Iată-ne la fel de înstrăinați ca un eschimos și un aborigen, deși trecuseră douăzeci și unu de ani. După tot felul de coafuri, care mai de care mai fistichii, Nora își lăsase părul drept fără să-i mai facă ceva, semănând într-o oarecare măsură cu fetișcanele alea din Japonia care dau impresia că și-au înconjurat mutrițele cu o masă de abanos lăcuit. În plus, renunțase și la farduri. O vedeam suficient de rar ca să mi se pară că începuse să arate altfel. Dat fiind că nu ne mai întâlneam în fiecare zi, eram în stare să observ mai ușor cum lucrase timpul asupra ei. Avea deja un început de gușă, iar ochii începuseră să i se înfunde în orbite. Oricum, în general arăta bine, deși se vedea cât de colo că nu era deloc în largul ei venind aici.

Nora începuse o viață nouă, pe care o considera incomparabil mai bună și mai adevărată decât deceniile petrecute alături de mine. Alți amici, alte preocupări, pulsul marilor orașe, tot tacâmul. Fără îndoială că asista la o sumedenie de prelegeri și lua parte la nenumărate întrevederi și recepții, având deja un cerc de prietene intime. Sunt convins că treceau multe zile până să se gândească la mine sau la Lyle.

Cu toate acestea, îi fusese suficient să pună piciorul în casa mea ca să se simtă năpădită de ceva amenințător — bănuiam că nu era vorba nici pe departe de nostalgie, ci de teroarea produsă de gândul că ar putea fi închisă din nou aici, departe de eul adevărat pe care tocmai și-l descoperise.

— Poți să stai jos, am invitat-o, făcând un gest larg spre camera de zi.

— Nu durează mult. Lyle a vrut să se oprească și să caute niște bani. Vrea să mergem undeva.

— Bani?

Nici n-am apucat să rostesc cuvântul fatal și am și auzit niște pași deasupra mea. Lyle intrase la mine în cameră și începuse să cotrobăie. Nora și-a dat și ea seama și a recurs la una din grimasele acelea fals contrariate pe care le vezi atât de des în serialele de televiziune.

— Să nu crezi că s-a schimbat, i-am declarat. Nici vorbă.

Firescul acestei observații a părut să ne prindă pe amândoi nepregătiți. Am recunoscut acel fior tragic care și în trecut fusese cât pe-aci să ne doboare de fiecare dată când discuția ajunsese la subiectul în cauză. În ce-l privește pe Lyle, nu-ți puteai imagina sub nicio formă ce anume îi rezerva viitorul. Felul lui de-a fi îndemna la bănuieli sumbre, făcându-ne să credem că nu aveam pur și simplu un copil nefericit, ci o ființă — așa cum am întâlnit deja cu toții în viață — ce se dovedește a fi mutilată sufletește și incapabilă până și de meschinele funcții ale existenței, cum ar fi angajarea la un loc de muncă sau găsirea unui partener de viață, care până la urmă ne îngăduie anumite satisfacții zilnice, indiferent cât de mărunte. În acel moment al recunoașterii, nici Nora și nici eu nu puteam face abstracție de dovada tristă că viețile noastre dăduseră naștere nu doar unui destin ratat, ci și unei relații cauză — efect ale cărei consecințe nefericite nu aveau cum să fie anulate de lege sau de voința individuală, urmând totodată să afecteze încă o generație sau două.

— Și cine crezi că e de vină, Mack? m-a întrebat Nora.

Dacă am fi fost cinstiți — lucru cu desăvârșire imposibil — am fi recunoscut că era foarte greu de dat un răspuns pe loc. Am fi putut porni de la bunicul și bunica, dar n-ar fi avut niciun rost. O cunoșteam bine pe Nora. N-am fi făcut altceva decât să începem un joc al geografiei matrimoniale, în care fosta mea consoartă mi-ar fi arătat cum toate drumurile de pe harta vinovăției duceau la mine și nicăieri altundeva.

— Hai să suspendăm ședința, i-am propus. Să ne luăm în bețe pentru ceva mai puțin previzibil. Ceva nou. Sari peste Lyle, peste bani și peste mine.

— Uită-te la viața ta, Mack. Ești statuia entropiei, așa că ce poți să aștepți de la Lyle?

Se părea că lucrurile observate dincolo de fereastra de la baie îi dăduseră curaj, deși, din câte-mi aminteam, nu avea obiceiul să aștepte întăriri de acest gen pentru a spune ce gândea.

Statuia entropiei, mi-am zis. Ce odihnitor e să știi că nimeni nu e vinovat, în afară de tine. Dumnezeule, aproape că uitasem cât de repede știa Nora să se facă nesuferită.

— E cu treizeci de ani mai tânăr ca mine și n-are nicio scuză, spre deosebire de taică-său, care a înghițit destule de la viață.

I-am adresat un zâmbet subțire, iar ea mi-a răspuns schimonosindu-și mutra în fel și chip și dându-mi de înțeles că n-o indispunea deloc o controversă chiar în clipa aceea. Ne-am privit câtva timp fără să mai scoatem vreo vorbă, până când Lyle s-a întors de sus, a trecut ca vântul pe lângă mine, a remorcat-o pe maică-sa și dus a fost.

Rămas singur, m-am instalat în fața televizorului din camera de zi. The Hands jucau împotriva celor de la UW-Milwaukee și, ca de obicei, aveau o primă repriză excelentă, înainte ca încrederea în forțele proprii să-i părăsească, antrenorul și rezervele să se ia cu mâinile de cap și echipa să-și reconfirme rolul de ciucă a bătăilor în campionat. Deși cu ochii ațintiți asupra ecranului, am continuat să spumeg în gând. Dar-ar dracii în Nora Goggins. Auzi vorbă, entropie. Cine știe de când clocise chestia asta. Te puteai aștepta întotdeauna să aibă la dispoziție un focos de o sută de megatone.

Când m-am lăsat de băut, Nora a început să-mi spună din ce în ce mai des că nu mai am niciun haz, afirmație care i-a servit drept principiu călăuzitor în noul gen de relații la care aspira și prin care era în stare nu doar să mă pună cu botul pe labe, ci și să aibă o scuză. Dacă eu nu mai aveam niciun haz, nu-i rămânea decât să se distreze în altfel. Am trecut la un moment dat printr-o perioadă de șapte weekenduri când a fost invitată fără excepție la diverse convenții interne și internaționale, după care m-am trezit că, în plin mijloc al săptămânii, soția mea de nouăsprezece ani încoace pur și simplu n-a mai venit acasă.

În seara imediat următoare, de îndată ce am ajuns acasă, am văzut că în locuință se făcuse curățenie, am simțit în nări mirosul unei mese calde, lucru destul de rar întâlnit, și am înțeles fără mari probleme ce voia să însemne asta: viața își urma cursul firesc. Mesajul implicit era că nu trebuia să pun întrebări. Niciunul din noi nu avea destule degete la mâini și la picioare ca să numere ocaziile de-a lungul celor nouăsprezece ani când recursesem, sub o formă sau alta, la același procedeu, în celebrele nopți când eram atât de beat, încât uneori îmi venea să mă prind de firele de iarbă ca să nu alunec cu totul de pe suprafața pământului, deși de cele mai multe ori barmanul avea atâta minte cât să-i dea Norei un telefon și s-o anunțe. În orice caz, pe la nouă și jumătate mi-am luat inima în dinți și am deschis discuția.

— Am fost cu Jill, a răspuns ea.

Era vorba de Jill Horwich, directoarea și vecina ei de tejghea de după orele de program, când colinda barurile.

— Știu că ai început prin a ieși cu Jill. Vreau să știu cu cine ai mai fost în afară de ea.

— Cu nimeni.

— Nu-mi vinde gogoși, Nora.

— Nu-ți vând. Nu-mi vine să cred, zău așa, a rostit ea, văzând că încerc s-o fixez cu o privire sfredelitoare, după o rețetă preluată tot de la ea.

S-a ridicat în picioare, mișcându-și verigheta pe deget, și s-a oprit într-un colț al camerei de zi, lângă un frumos aranjament floral alcătuit din gladiole și alte câteva flori mai puțin cunoscute. Recunosc că în clipa aceea am fost frapat de modul în care te poți lăsa orbit de frumusețe.

— Mack, lasă lucrurile așa cum sunt. Știu că n-am dreptul să ți-o cer, dar n-am încotro.

— Se respinge, i-am răspuns. Te ascult. Adevărul gol-goluț.

— Nu cred că ți-ar plăcea să-l afli.

— Ai perfectă dreptate, dar vreau să știu.

— De ce? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire înnegurată.

— Păi, cred că e ceva important, de-aia.

A urmat o tăcere pe care tot eu am destrămat-o.

— Ia zi, cine-i individul?

— Nu există niciun individ, Mack.

— Nora, cu cine ai fost?

— Ți-am spus, Mack, am fost cu Jill.

Dacă știți răspunsul corect, apăsați pe buton. Abia în după-amiaza următoare, în timp ce mă aflam la birou și, conform obiceiului, nu eram de folos nimănui, mulțumindu-mă să discut ceva cu Hans Ottobee, un decorator interior angajat de firmă ca să-mi schimbe parțial mobilierul din încăpere, mi-am dat seama ce voise să-mi spună Nora. Trec nouăsprezece ani de trai în comun, ești convins că omul de lângă tine nu mai are nimic necunoscut și pe urmă un individ îți zice o chestie despre o piesă modulară și te trezești că-ți pică fisa, fiindcă imaginea pe care o ai în minte îți sugerează altceva. Întotdeauna mi-a plăcut cubismul. Ce frumoasă e iluzia că poți să vezi toate dimensiunile în același timp.

Întors acasă în seara aceleiași zile, n-am mai așteptat mult, mai ales că gătise iarăși. Mi-am luat porția de friptură din cuptor și am atacat frontal.

— Și de când zici că ești așa?

— Cum adică „așa”?

— Scutește-mă. Când ai început?

Am izbutit, într-un târziu, s-o privesc în ochi, ceea ce însemna că eram foarte aproape de sfârșitul jocului.

— A existat dintotdeauna, a răspuns Nora, clipind ceva mai des decât de obicei. Din câte știu, a adăugat după o scurtă pauză.

— Dintotdeauna?

— O mai ții minte pe Sue Ellen Tomkins?

— De la clubul studentelor?

Nora s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

— Nu cred că femeile sunt la fel ca bărbații, a explicat ea. N-ai nicio vină dacă nu înțelegi.

— Dumnezeule, am apucat să îngaim.

— Mack, să știi că e nevoie de un curaj incredibil pentru așa ceva.

Se părea că nici nu-i trecuse prin cap că și mie îmi venea destul de greu să ascult asemenea destăinuiri. Oamenii căsătoriți și dispuși să petreacă o mare perioadă de timp împreună sunt nevoiți să accepte o sumedenie de lucruri neplăcute din partea partenerului conjugal: ciudățenii, obiceiuri personale, probleme de sănătate. Pentru unii e o chestiune de toleranță, pentru alții de devotament, iar pentru o a treia categorie (din care fac parte) motivul îl constituie teama de necunoscut. A existat o perioadă când am vrut să văd dacă eram capabil să mă adaptez și la această nouă întorsătură. Există oameni — am cunoscut și eu destui — a căror căsătorie poate face abstracție de raporturile sexuale. La urma urmei, am primit o solidă educație catolică. Și nici măcar nu s-a pus vreodată problema unei abstinențe totale. În ce mă privește, n-am privit niciodată lucrurile din punctul de vedere al unei norme statornicite. Nu eram preocupat de faptul că aveam de-a face cu o perversiune sau cu o anomalie care ar fi făcut-o să leșine pe sfânta de maică-mea și nici nu mă arătam dispus s-o felicit pe Nora fiindcă era la curent cu ultima modă în domeniu. Pur și simplu mi s-a părut că rămăseseră îngrozitor de multe lucruri pe care încă nu le știam despre ea. Eram șocat atât de faptul că nu-mi spusese nimic până atunci, cât și de propria neputință de a-mi da seama că se schimbase ceva.

Și atunci, cum de rezistase atâția ani alături de bătrânul Mack cel bețiv, ale cărui pânze erau rareori umflate de vântul poftelor trupești și care, în acele clipe de extaz, se prăvălea pe ea aidoma valurilor ce spală puntea în furtună, urcând-o pe creasta înspumată a unui orgasm imaginar și semețindu-și catargul în fața portului ei tainic și înmiresmat? Ce fusese în mintea ei în asemenea momente? în ce măsură simulase plăcerea? Mințile iscoditoare vor să știe. Am rămas singur în seara aceea mohorâtă, al cărei întuneric era destrămat de lumina schimbătoare, răspândită de micul ecran pe care meciul se desfășura în continuare, și a cărei liniște era sfâșiată din când în când de istericalele comentatorului. Am încercat să-mi dau seama ce se

întâmplase în toți acești ani și am ajuns la concluzia că mă arătasem admirabil de bun la suflet. Mă îndoiesc că Nora știuse ce să creadă. Mai mult ca sigur că nu fusese deloc în apele ei, fără a se crampona de resentimente și fără a avea o atitudine mai angajată decât era normal. E adevărat că îți vine să te întrebi cum era cu putință să nu știe. Actele sunt guvernate de lege, nu doar de reaua intenție, iar asta e o lecție pe care, vrem nu vrem, trebuie s-o învățăm. În ciuda teologiei catolice, în viața aceasta suntem ceea ce facem. Probabil că Nora se gândise din când în când la prietena ei de studenție și constatase cu surprindere că amintirea ei o stimulase. E foarte posibil să fi pus totul pe seama tinereții aventuroase și a acelui tip de îndrăzneală exaltată care o făcuse să accepte sexul oral cu diverși indivizi pe care îi văzuse o dată sau de două ori în viață, nevrând să admită că aceste aluviuni ale memoriei fac parte din universul incontrolabil și respingător din mintea oamenilor obișnuiți. În mod cert, avusese perioade când își pusese pe șleau întrebarea decisivă — *Oare chiar sunt așa ceva?* — și apoi momente când se consolase, făcând apel la existența certitudinilor: soțul, legăturile din trecut, relațiile prezente, copilul. Nu-i deloc exclus să fi fost mirată de plăcerea simțită atunci când Jill Horwich îi pusese pentru prima dată mâna pe umăr și când., prefăcându-se că nu-și dă seama, îi atinsese ușor sânii. În ce mă privește, asta cred. Nu am știut, indiferent de neîncrederea cu care este întâmpinată această stare — de grație — a ignoranței. Vedem o persoană, auzim o voce și suntem atrași intim de ele, dar, cu toate acestea, extrem de multe lucruri rămân necunoscute. Indiferent cât de sârguincios căutăm și explorăm, misterele persistă. Așa cum ar spune Nora însăși, nu știm precis nici măcar când ne uităm în oglindă.

În timp ce mă dedam păcatului originar al bărbatului, s-a întâmplat ca mintea mea necuviincioasă să se gândească la imaginea celor două femei împreună; chipul lui Jill era îngropat până-n sprâncene în părul pubian al Norei, în vreme ce soția mea era răsturnată pe spate și trăia un extaz la care nu putuse decât să năzuiască în clipele când fusese alături de mine. Recunosc că văd aceste clipe cu o exactitate indecentă a detaliilor, imaginându-mi totul cu ochii Norei și conștient că mi-ar fi fost imposibil să pictez ceea ce mi se derula în minte. După ce mă liniștesc și lucrurile revin la normal, am o stare de spirit proastă și mă simt copleșit de suferință. Și totuși, se întâmplă destul de des ca, în acea clipă incendiară a paroxismului, când am în fața ochilor imaginea Norei eliberată în sfârșit și trăindu-și senzațiile ca și cum ar asculta o muzică diafană, am la rândul meu impresia că mă înalț, de parcă ar fi posibil să am și eu parte de ceva asemănător.

Iată la ce mă gândeam pe când îmi ațintisem ochii asupra televizorului, năpădit brusc de amintirea zilelor când îmi plăcea să trag la măsea și de ura față de tot ce aveam în jur. Refuz să cred că

există decoratori mai caraghioși ca irlandezii, care au grijă să-și umple casele cu obiecte mărunte și închise la culoare, cu o grămadă de mileuri și fotografii de familie, cu zeci și zeci de flecușteț acoperite de praf și din cauza cărora n-ai loc nici să-ți pui paharul cu băutură pe o policioară. La fel arăta și casa maică-mii, iar asta chiar e de mirare, fiindcă Nora o detesta pe Bess și atunci când își strângea buzele disprețuitor și emitea judecăți de valoare care te secau la lingurică, dar și în perioadele când, dimpotrivă, se înclina cu o admirație idolatră în fața bărbaților din familie. Mă minunez cu atât mai mult cu cât — pe măsură ce trece timpul și închid din nou ochii — am sentimentul că ele două ocupă împreună același spațiu interior la care eu singur am acces.

În clipa aceea, pe ecranul televizorului a apărut în prim-plan mutra arbitrului. Uitându-mă la imaginea care se derula sub ochii mei, am încercat deodată acea senzație extraordinară a descoperitorului, devenind imediat atent și știind că aveam să fiu salvat și până la urmă liber.

— Tipul ăsta! am urlat în casa pustie, convins că îl cunoșteam și că îi mai văzusem chipul.

Apoi mi-am amintit și unde. În desenul arătat de Pigeyes.

Individul era Kam Roberts.

NICI DACĂ AR FI CÂȘTIGAT THE HANDS N-AȘ FI FOST ATÂT DE SURPRINS

A. Fantoma din sala de sport

Printre numeroasele instituții nobile care se străduiseră să-și asigure, cu ani în urmă, serviciile de consilier ale lui Leo tis Griswell se număra și Universitatea. Pentru partenerii lui, această relație era neprețuită, întrucât le permitea să facă rost de bilete de favoare la meciurile de fotbal sau de baschet și să efectueze vizite în cerc restrâns ca să vadă principalele dotări ale amintitei instituții, printre care magazia de echipamente și sala de sport, unde își disputau jocurile cei de la The Hands. Avusesem deja prilejul să pășesc pe parchetul lăcuit al sălii, în mijlocul căruia trona imaginea emblematică a două mâini ce străjuiau un coș de baschet al cărui inel era de un roșu aprins, să străbat tunelurile de acces și să arunc un ochi prin vestiare. Iar lucrul care, în condițiile date, devenea cel mai important era vizita efectuată în vestiarul arbitrilor, unde conducătorii meciurilor se echipau înainte de primul fluier, își petreceau pauza și, după finalul partidelor, făceau un duș rapid, se îmbrăcau în haine de stradă și își puneau ochelari de soare, preferind să se amestece printre spectatori decât să aștepte sosirea inoportună a vreunui certăreț care voia să ceară socoteală pentru cine știe ce decizii discutabile.

Am ieșit din casă în viteza a cincea, având timp să-mi pun pe mine o haină sport din tweed, și am străbătut podul de peste râu și încă

vreo câteva cvartale, până am ajuns înapoi în centru, enervat deja de încercările eșuate de a prinde meciul la radioul din mașină. Am fost nevoit să cobor geamurile ca să scap de mirosul din dimineața precedentă, așa încât Chevroletul a devenit în scurt timp primitor ca o banchiză. La fiecare semafor pe care-l prindeam pe roșu îmi suflam pe vârfurile degetelor ca să le încălzesc. S-a fluierat pauza și cei de la The Hands încă aveau un coș avans. Voiam neapărat să ajung la sală înainte de începerea celei de-a doua reprize, ca să am o șansă cât de mică să pun mâna pe acest Kam.

Indiferent care era numele adevărat al individului, abordarea lui avea să fie extrem de spinoasă. Din punctul meu de vedere, agenții de pariuri puteau să aranjeze orice cu sprijinul lui, însă eram sigur că nu s-ar fi arătat dispus să se destăinuie unui necunoscut și că l-aș fi pus pe ghimpi chiar dacă n-aș fi intrat de la bun început în fondul problemei. Bineînțeles că eram curios, deși nu-ți trebuia o imaginație debordantă ca să înțelegi modul în care cumpărarea unui arbitru putea fi, cum se spune în terminologia de specialitate, aducătoare de venit: un fault ici, un altul colo, o călcare a tușei, o dublă, o sprijinire pe adversar în săritură, o greșeală tehnică, pași, trei secunde, se puteau fluiera o grămadă de chestii. Probabil că nu era cine știe ce filosofie să înclini balanța cu vreo douăzeci treizeci de puncte fără să ieși în evidență, mai ales în condițiile în care ai de-a face cu un sport unde toată lumea e în continuă mișcare, iar arbitrul, fiind și el om, nu poate să le vadă chiar pe toate. Nu începea discuție că Archie era pe mână cu acest Kam, numai că eu plecasem din poliție cu ani în urmă. Nu voiam să știu decât dacă Bert trăia sau nu; de asemenea, în cazul că încă n-o mierlise, mă interesa să aflu cum puteam da de el. Făcând abstracție de propriile impulsuri de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, am decis că trebuia să am grijă să nu intru în bucluc și să nu manifest niciun fel de curiozitate legată de rolul lui Bert în toată povestea asta.

Sala de sport, cunoscută și sub numele de „Casa Hands”, semăna destul de bine cu vechile structuri universitare, având un aspect impresionant și fiind construită din aceeași cărămidă roșie pe care o întâlneai la majoritatea clădirilor de acest gen. Sala se salva de la monotonia absolută prin turnulețele, crenelurile și orificiile de tragere cu armament greu existente în imediata apropiere a acoperișului. Cineva va trebui să-mi explice la un moment dat motivul pentru care planurile arhitecturale ale atât de multor universități par împrumutate de la Clausewitz. Mai știi, poate că venise vreun isteț cu ideea că, dacă Sudul se mai revolta o dată, clădirile astea puteau fi transformate în depozite de armament.

Ajuns aici, mi-am dat seama cât de bine mi-ar fi prins legitimația de polițist de odinioară, întrucât altfel nu prea aveam cum să găsesc un loc unde să-mi parchez mașina. Paznicul care avea în grijă toată

parcarea a refuzat ferm cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care am încercat să i le vâr în buzunar ca să intru cu Chevroletul, așa că a trebuit să dau ocol clădirii, transpirat și furios nevoie mare, fiindcă simțeam cum pierd minute prețioase, în afara sălii, vânzătorii ambulanți de steguleț, ceșcuțe de cafea, insigne și alte asemenea obiecte se plimbau agale de colo-colo, fără să-i bage în seamă pe puștanii negri cu hanorace și haine bălțate care căscau gura pe lângă ei, mulțumindu-se să prindă măcar ceva din atmosfera meciului. Ci și va spectatori care se hotărâseră să plece mai devreme au ieșit câte doi, câte trei pe porțile păzite cu strictețe. Din pauză rămăseseră cel mult cinci minute. În scurt timp, echipele aveau să iasă din nou la încălzire, iar jucătorii aveau să încerce să pară jovialiși indiferenți, în timp ce făceau tot felul de șmecherii cu mingea, de data asta fără a întâmpina niciun fel de opoziție. Nici arbitrii nu aveau să se lase așteptați. În cele din urmă, m-am hotărât să las mașina în tr-o zonă unde parcarea era interzisă. Dacă aveam un dram de noroc și dădeam de individul ăsta, puteam să mă întorc în zece minute.

Nu mi-am dat seama că nu aveam bilet decât în clipa când l-am văzut pe omul de ordine de la intrare. Toate ușile erau păzite strașnic pe întreaga durată a meciului din cauza puștanilor de afară, a căror ingeniozitate în înșelarea vigilenței nu cunoștea limite. Am dat fuga la ghișeele de bilete din față, însă când am ajuns acolo toate erau închise. A trebuit să conving un țânc îmbufnat să aducă o vânzătoare bătrână care a ridicat pe jumătate geamul de protecție, mi-a aruncat o privire senină și m-a informat:

— Îmi pare rău, am vândut toate biletele.

— Nu-i nimic, iau unul fără loc.

— Nu se poate, am primit dispoziție din partea comandamentului de pompieri.

Geamul a fost coborât la loc, iar bătrânica s-a îndepărtat agale, indiferentă la încercările mele disperate de a-i atrage din nou atenția.

M-am întors în față, unde am dat peste un tip cu trei copii mici, nevoit să plece ca să-i culce frumușel acasă, și căruia i-a convenit să-mi vândă mie biletul în schimbul a zece dolari. M-am dus la o altă intrare, unde oamenii de ordine erau doi studenți, un băiat și o fată. Erau îmbrăcați amândoi într-un echipament roșu, aveau un număr considerabil de kilograme în plus și erau fără discuție îndrăgostiți. Din însuși comportamentul lor îți dădeai seama că erau încă sub impresia primului fior al iubirii și a uimitoarei noutăți că zborul prin viață, dus până la un punct pe cont propriu, presupunea la un moment dat apariția unui copilot. Uitându-mă la ei, m-am gândit deodată la Brushy, deși mulțumirea de moment a fost înlocuită imediat de o jenă întru totul explicabilă. Am urcat în grabă scările care porneau de lângă ușă, clătinând din cap, zâmbind și explicându-le celor care,

eventual, s-ar fi obosit să mă bage în seamă cât de bine îmi părea că îmi adusesem aminte că lăsasem mașina cu farurile aprinse. În timp ce mă grăbeam, am auzit zgomotul asurzitor al câtorva sirene și mi-am dat seama că asistența se trezise brusc la viață: începea repriza a doua. Ajunsesem în coridorul întunecat și am bombănit niște înjurături, fiindcă mi se părea că toată mulțimea aia isterizată se pregătea să se prăvălească peste mine. Pe de altă parte, nu era exclus să fiu confundat cu unul dintre năbădăioșii care invadează suprafața de joc când nu le convine ceva, situație în care mă puteam alege cu o plimbare la cea mai apropiată circă de poliție sau chiar cu vreo câteva bastoane pe spinare.

Mi-am văzut de treabă și am parcurs agale labirintul coridoarelor cu pereți de cărămidă, încercând să-mi aduc aminte unde se afla vestiarul arbitrilor. Toate încăperile fuseseră zugrăvite într-un roșu aprins care reflecta lumina spectrală și care corespundea culorii echipamentului celor de la The Hands. În aer plutea un fel de iz sărat, produs nu atât de transpirație, cât mai cu seamă de emoția momentului, semănând într-o oarecare măsură cu aroma ușor înțepătoare a ozonului după producerea unui fulger. Rumoarea publicului începuse deja să se domolească, semn că baschetbaliștii de la The Hands dădeau semne serioase de oboseală. Trecând prin dreptul unei mici căi de acces spre sală, am apucat să arunc o privire tabelei de marcaj de formă cubică, având scorul afișat pe fiecare din cele patru laturi dinspre tribune, stând suspendată de câteva cabluri de o grosime apreciabilă și pe jumătate cufundată în norii de fum de țigară ce se ridicau din rândurile asistenței. Abia ieșiți de la vestiare, cei de la Milwaukee apucaseră să înscrie șase puncte în patruzeci de secunde. Poate că The Hands încă nu-și făcuseră apariția pe parchetul sălii de joc.

În cele din urmă, am găsit ce căutam — o ușă simplă din lemn, vopsită în același roșu ca pereții de cărămidă și având pe ea o tăbliță pe care scria „Accesul permis doar persoanelor autorizate”. Am reușit să produc singura breșă în dispozitivul advers. Omul de ordine îmbrăcat în jacheta roșie de sport care abia îl încăpea se afla la o distanță de cel puțin cincizeci de metri de mine, se deplasa ținându-și un aparat de emisie-recepție la ureche și probabil că tocmai voia să profite de terminarea pauzei ca să se ducă să-și facă nevoile. Am pus mâna pe clanță și am intrat pe ușă, ca și cum aș fi fost cel mai îndreptățit să mă aflu acolo. Am dat peste niște scări metalice, urmate de un pasaj de trecere luminat de câteva becuri simple și în sfârșit de un coridor îngust, paralel cu țevile și cu instalațiile de încălzire, la al cărui capăt se găsea vestiarul arbitrilor. Mi-am dat seama imediat că mă aflam la un subsol.

Era destul de ciudat să stai acolo și să știi că deasupra ta se disputa un meci de baschet. Atmosfera redevenise sărbătorească, iar podeaua

sălii lucea în lumina extraordinară a reflectoarelor. Majoretele, aceste sfâșietoare simboluri ale tinereții, de o grație și simplitate vegetală, își agitau fustițele și se zbânțuiau de mama focului. În tribune, acel lucru vechi de când lumea, căruia mai nou îi spuneam sport și care existase la început sub forma primitivă a fugăririi în grup, izbutise să electrizeze optsprezece mii de cetățeni sobri, preschimbați într-o adunătură de isterici. Fel de fel de oameni cu fel de fel de probleme — un copil handicapat sau o ipotecă pe care nu erau în stare s-o rezolve — urlau ca din gură de șarpe, fără a ține cont că a doua zi la serviciu n-o să mai poată scoate un cuvânt și fiind preocupați exclusiv de abilitatea unor vlăjgani în maiouri și șorturi de a arunca o minge de piele într-un coș situat la o înălțime de doi metri jumate.

Tot acolo se aflau și arbitrii, îmbrăcați în alb și negru și făcând notă discordantă în acel ocean de culori care mai de care mai stridente. Cei doi întruchipau puterea rațiunii, a legii, a regulilor și regulamentelor care aveau grijă ca jocul să nu degenereze în bătaie. În timp ce aici, unde stăteam eu în clipa aceea, era locul unde se echipau și se pregăteau sufletește pentru ce avea să urmeze. Vă rog să mă credeți că mirosea mai rău ca în cocină. Fără niciun fel de exagerare. Izul pătrunzător de transpirație domina indiscutabil vestiarul și părea a se fi impregnat în pereții interiori din lemn, vopsiți într-un galben țipător, pe jumătate scorojiți și luminați destul de slab de câteva becuri de două parale. În încăpere mai fuseseră prevăzute două mici despărțituri, un duș și un closet jegos, acoperite fiecare în parte de o pânză albastră de calitatea a cincea și gata să-ți ofere același grad de confort și intimitate dintr-o închisoare latino-americană.

La celălalt capăt al coridorului se afla un fel de tunel care urca într-un unghi destul de abrupt și ajungea direct pe suprafața de joc. Zgomotul și lumina difuză se amestecau în mintea mea și, în clipa când m-am apropiat de ușa vestiarului, am văzut picioarele și poalele jachetelor sport ale celor doi oameni de ordine care aveau în grijă această parte a sălii. Mulțimea de deasupra, furia jocului, zgomotul surd al mingii de baschet la contactul cu podeaua, fluierăturile, urletele și toate celelalte emisii sonore îmi ajungeau la urechi aidoma unei muzici exotice.

Ușa vestiarului semăna destul de mult cu precedenta, fiind la fel de veche și vopsită în același roșu semi scorojit. Dacă oamenii de ordine aveau un dram de creier, trebuia s-o găsesc încuiată. În caz contrar, aveam să mă ascund înăuntru și să mă pun pe așteptat. Am încercat să deschid, dar nu s-a putut; am tras de clanță încă o dată, cu același rezultat, așa încât mi-a scăpat o înjurătură. Nu-mi rămânea decât să stau la pândă la câțiva metri de pasajul de trecere și să sper că o să am ocazia să-i prind pe arbitri pe coridor imediat după terminarea meciului. Oricum, era foarte posibil să mă trezesc înhățat de oamenii

de ordine și să fiu târât de acolo, în timp ce aș fi strigat ceva stupid de genul „Kam! Kam Roberts!”

Încă nu-mi dezlipisem mâna de pe clanță când am simțit-o că se mișcă. Inima a început să-mi bată nebunește în piept, iar ușa s-a deschis spre exterior.

M-am trezit măsurat din cap până în picioare de Bert Kamin.

— Salut, Mack. Dumnezeule, zău dacă nu mă bucur că te văd, a spus el.

Mi-a făcut semn să intru și, imediat după ce m-am conformat, s-a zăvorât la loc. Pe urmă mi-a mărturisit un lucru pe care îl știam deja.

— Am dat de dracu rău de tot.

B. Cu inima-n piuneze

Bert nu reușea niciodată să facă gesturi binevoitoare fără a fi interpretat. În clipele nedemne când l-am bănuit de porniri ciudate, am crezut că îi venea greu să-ți pună o mână pe umăr de teamă ca acest lucru să nu fie taxat drept altceva. Însă adevărul e că Bert are pur și simplu o fire bizară și o atitudine vag conspirativă. Mestecă gumă în permanență și-ți vorbește din colțul gurii, făcându-te să crezi că ai în față un cinic iremediabil. N-am fost niciodată sigur cine anume se crede; se comporta ca și cum n-ar fi prins în direct anii 60 și și-ar fi dorit să ia parte la cele întâmplate atunci, în ciuda durității înnăscute, care-l împiedica să devină sentimental fie și pentru o clipă. Din când în când îmi aduce aminte de primul borfaș pe care l-am găbjit în carieră, un șobolan dat naibii pe nume Stewie Spivak, care era student și părea mult mai atras de traficul de droguri decât de consumul propriu-zis.

În clipa aceea, Bert se pornise să dea din cap și să-mi spună că arăt grozav, dându-mi timpul necesar să-i măsor la rândul meu și să-mi fac o părere. Părul negru și des crescuse mai mult decât îl văzusem vreodată, motiv pentru care și-l aranja mereu cu mâinile. Era neras, iar licărul șmecheresc din priviri părea mai intens ca de obicei. În rest, era îmbrăcat bine, cu o haină neagră de piele și cu tot ce trebuia pentru a da impresia că era cât mai în largul lui: un pulover italian cu un model interesant, o pereche de pantaloni cu pliuri în față, după ultima modă, pantofi eleganți și șosete asortate. Oare asta să fi fost ținuta unui om fugărit? E drept că nu avea un aer prea liniștit, dar asta nu era ceva nou.

— Ia zi, cine te-a trimis? m-a întrebat el, destrămând liniștea.

— De *mine* te roade grija? i-am întors-o, gata să-mi ies din pepeni. Haide, Bert, pe cine naiba vrei să prostești? Unde-ai fost? Ce cauți aici?

A dat nițel înapoi și și-a îngustat privirea, încercând să înțeleagă de ce eram atât de agitat și semănând cu un copil dispus să ierte năzbâtiile celor mari. Era în continuare fericit fiindcă vedea o mutră

cunoscută.

— Îl aștept pe Orleans, a răspuns el într-un târziu.

— Orleans? Și cine Dumnezeu e Orleans ăsta?

În clipa aceea ochii lui Bert au lucit cu patimă, ca și cum ar fi fost stăpâniți de aura unui mister galactic. Parcă l-aș fi întrebat care era secretul universului sau al vieții. Neînțelegerea care ne despărțea în momentul acela era atât de mare, încât aveam sentimentul că făceam parte din două dimensiuni diferite. Când liniștea s-a reinstalat în încăpere, mi-am dat seama că undeva exista un aparat de radio care mergea. Deși se ascunsese în această cazemată improvizată, Bert continua să fie conectat la tensiunea meciului, ascultând transmisiunea radiofonică. Tavanul era atât de jos, încât se văzuse nevoit să stea puțin cocoșat, luându-și parcă o măsură de prevedere care îmi întărea impresia că nu mai aveam în fața ochilor omul tare ca o stâncă pe care-l cunoșteam. N-am mai avut nevoie de răspunsul la întrebarea pe care i-o pusesem, întrucât mi-am dat seama singur despre cine era vorba.

— Arbitrul, am rostit.

— Exact, a confirmat Bert, dând din cap cu un aer relativ satisfăcut. Așa e. Iar locul meu nu e defel aici. Și nici al tău.

Kam Roberts era una și aceeași persoană cu Orleans, așa după cum începusem să deslușesc încetul cu încetul. Orleans, arbitrul, era omul lui Archie și totodată prietenul lui Bert. Archie murise și petrecuse o bucată de timp în frigiderul lui Bert, în vreme ce acesta din urmă trăia și se ascundea de cineva, poate chiar de anumite oficialități implicate în organizarea meciurilor. Cu toate acestea, rămâneau câteva lucruri care nu se legau. Am mai făcut o încercare, în speranța că o să-l aduc pe Bert cu picioarele pe pământ și o să-l conving să-mi furnizeze informații mai precise.

— Bert, ce se petrece aici? Poliția vă caută și-n gaură de șarpe și pe tine și mai ales pe Orleans.

Acesta a fost momentul când Bert și-a pierdut stăpânirea de sine. Catedra care fusese, probabil, adusă cu forța dintr-una din sălile de curs și pe care se sprijinise până când am pomenit de poliție s-a mișcat vizibil, iar radioul care stătea pe ea a fost cât pe-aici să se dărâme.

— Aoleu, vai de mine, pe Orleans? a făcut Bert. Poliția îl caută pe Orleans? De ce? Ai idee de ce?

În clipa aceea mi-am dat seama ce se schimbase la el — începuse să-și dea frâu liber emoțiilor. Dacă înainte adoptase atitudinea unui adolescent îmbufnat, acum părea ca un copil. Era incomparabil mai nervos decât îmi aminteam, dar în același timp făcea dovada unei sincerități îmbucurătoare. Aveam impresia că stau de vorbă cu un frate mai mic.

— Bert, aici nu e vorba de informații rutiere, poliția nu-i obligată să

dea explicației. Atâta doar că am pus niște lucruri cap la cap și concluzia la care am ajuns e că prietenul tău Orleans e bănuit de aranjarea unor meciuri în folosul agenților de pariuri.

A primit destul de rău chestia asta. Și-a pus degetele lungi la gură și a căzut pe gânduri. Din câte țineam minte, condițiile din vestiarul arbitrilor erau cu totul nesatisfăcătoare. În partea opusă a sălii, acolo unde se echipau baschetbaliștii de la The Hands, gospodarii bazei sportive puseseră la dispoziție mochete, câteva bazine cu apă încălzită, cântare pentru verificarea greutății și un mini club *country*. Aici însă nu era nici urmă de așa ceva. În mijlocul camerei se afla o banchetă veche de când lumea, fără spătar, din lemn de stejar, vopsită cu zeci de ani în urmă și ciobită la un capăt, în timp ce lângă perete și în fața ușii erau înșirate unul lângă altul trei dulapuri ca vai de ele. Ruginiseră pe ici pe colo, iar unul dintre ele fusese puțin strâmbat de pumnul sau șutul unui arbitru care auzise ce spuseseră spectatorii despre maică-sa, despre cât era de chior, despre dimensiunile liliputane ale propriului penis și despre alte asemenea lucruri, dar care așteptase să părăsească suprafața de joc ca să-și poată răcori sufletul în voie.

— Se întâmplă o grămadă de porcării, Bert. În frigiderul de la tine din apartament stă bine mersi un cadavru. În orice caz, stătea. Și cred că e vorba tot de-un amic de-al tău. Știai de chestia asta?

Și-a ridicat privirile pentru o fracțiune de secundă, a părut extrem de preocupat și a dat din cap imperceptibil.

— Miroase-a pușcărie, nu? a întrebat apoi.

Nu puteam să cred că se referea la crimă.

— Trucarea meciurilor de baschet? Mda, poți să fii sigur că n-o să te felicite.

A tras o înjurătură și a făcut un pas spre ușă, după care s-a oprit.

— Trebuie să-l scot de-aici.

— Stai puțin, Bert. De ce-a ajuns individul ăla la tine-n frigider?

— Cum crezi că au aflat sticleții? Despre Orleans?

Ori de câte ori stai de vorbă cu Bert, se întâmplă același lucru: subiectul lui e mai important decât al tău. Trebuie să te ții de fiecare dată după el, ca un cățeluș sau un copilaș de trei ani.

— N-am idee, Bert. Sincer să fiu, se pare că au aflat de Orleans înainte de-a afla de tine. Tipul după care umblă, de fapt, e unul pe care-l cheamă Kam Roberts. Ăsta e?

De data asta chiar am primit un răspuns.

— E complicat.

S-a lovit cu pumnul în coapsă, continuând pe același ton:

— Drace, tot nu înțeleg. Cum de l-au găsit pe Archie? Nimeni nu știa că era acolo.

Nimeni nu știa că Archie era acolo, ceea ce lui Bert părea să-i

convină. Am simțit un fior rece, de parcă aș fi fost atins de aripioarele moi ale unui fluture de noapte. L-am privit atent pe Bert, doar-doar oi depista și altceva în comportamentul lui, în timp ce-i explicam cum de văzusem eu cadavrul și nu polițiștii.

— Când au ajuns ei, cineva făcuse deja o scamatorie cu cadavrul. Poate ai idee cine.

A avut tupeul să se mai dea puțin înapoi și să se uite la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile, după care s-a concentrat din nou asupra socotelilor pe care el singur le știa, întrebându-mă la un moment dat:

— Dacă polițiștii nu l-au văzut pe Archie, atunci cum de au ajuns la Orleans?

— De unde Dumnezeu vrei să știu, Bert? S-au dus la Baia Rusească și au pus întrebări. Crezi că e posibil să fi auzit acolo de Kam Roberts?

— Asta e, a spus Bert. Asta e, asta e, asta e.

A pocnit din degete de câteva ori și s-a plimbat puțin prin încăpere.

— Dumnezeule, eu sunt de vină. Eu și gura asta mare și afurisită.

S-a oprit în loc, marcat de revelația recent obținută. După ce și-a deschis ochii, s-a uitat imediat la mine.

— Dacă pățesc ceva, Mack, poți să ai grijă să i se facă rost de un avocat? Îmi promiți, tipule?

— Îți promit, Bert, dar spune-mi și mie ce se întâmplă. Ce te temi c-o să pățești? De ce anume ți-e frică?

La auzul acestor ultime întrebări, Bert a redevenit pentru scurt timp cel pe care-l știam, nebunul de neoprit, mereu pe punctul de-a se prăbuși în vulcanul pe care el însuși îl plămădise. Chipul i s-a schimonosit imediat de furie.

— Haide, Mack! Parcă ziceai că ai văzut ce i-au făcut lui Archie.

— De cine vorbim? De Mafia locală?

A binevoit, în cele din urmă, să încuviințeze din cap.

— Și ce vor? Bani?

Primul meu gând a fost că voiau să-și recupereze pierderile înregistrate din cauza lui Archie.

S-a uitat din nou la mine și mi-a răspuns scurt:

— Pe Orleans.

— Cum ai zis?

— Îl vor pe Orleans. Știi povestea, bătrâne. Cine e și cum să dea de el. Vreau să spun că asta au vrut și de la Archie.

— Și le-a spus?

— De unde? Habar n-avea de unde veneam cu materialul. Singurul lucru pe care-l știa era că aveam un om pe nume Kam.

Bert începuse între timp să aibă un joc de scenă de mai mare dragul. Nu mai putea să stea pe loc și se învârtea prin vestiar ca un hamster în cușcă. Însă am înțeles că eram pe punctul de-a afla unde bătea. Bert îl informa dinainte pe Archie în legătură cu rezultatul meciurilor, iar

parola aceea misterioasă de pe calculator nu era „Special pentru Kam”, ci „Special *de la* Kam”. Dincolo de acest stadiu, Archie era total în ceață.

— Archie le-a pomenit de tine?

— A zis că n-o s-o facă. Măcar la început. Însă când am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus… era al naibii de agitat, îți dai seama. Mi-a spus că îl amenințaseră că îl lichidează dacă nu le spune de unde provin informațiile. Îl voiau pe Kam. Cică îi dăduseră douăzeci și patru de ore ca să-l scoată de unde-o știi. Ce mai, m-a implorat și alta nu.

Bert a îndrăznit să-și ridice ochii spre mine pentru o clipă, ca să vadă cum făceam față situației și cum mă descurcam în fața cuiva care mă ruga să păstrez un secret și să-i salvez viața. Numai că încă nu era pregătit să-mi dezvăluie secretul, motiv pentru care nici nu avea curaj să mă privească în ochi, mulțumindu-se cu căutături furișe.

— Știam că o să mă dea-n gât și nu eram tâmpit să nu-mi dau seama că trebuia să mă cărăbănesc. Înainte s-o șterg din oraș, am dat o fugă până acasă, am deschis frigiderul și am crezut că o să fac pe mine când am dat cu ochii de el. Dumnezeule, ce i-au făcut…

Bert Kamin cel fără de frică s-a oprit, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât, și pentru o vreme cuvintele pur și simplu n-au vrut să-i mai iasă din gură. Și-a frecat ochii cu mâinile, ca un copil căruia i s-a furat prăjitura. Imaginea era într-un contrast atât de mare cu ceea ce știam eu despre Bert, încât preț de o clipă am simțit din nou o umbră de bănuială întunecându-mi judecata. Cine știe, poate că juca teatru. La urma urmei, era avocat pledant și pentru o asemenea meserie erai obligat să deprinzi la perfecție arta simulării. Cu toate acestea, chipul lui prelung și întunecat părea efectiv chinuit și înspăimântat.

— Ce i-au făcut. Iar următorul pe listă sunt eu, îți spun precis. Indivizii ăștia nu știu de glumă.

Zilele când am lucrat la poliție m-au făcut să nu am nici cea mai mică urmă de respect pentru Mafie. Să nu mă înțelegeți greșit, există și polițiști care trec de partea lor, încep să-și joace lefurile și să se țină de pariuri, iar în cele din urmă ajung datori vânduți și la mila barosanilor. Existau, din câte știam, chiar unul sau doi italieni care intraseră în rândurile poliției fiindcă unchiul lor era cine știe ce mahăr și voia să-și infiltreze oameni și acolo, ca să știe în permanență care -i mersul. Însă, dacă-i iei la bani mărunți, cu cine ai de-a face? Cu o șleahtă de meridionali bruneți care nici măcar nu și-au terminat liceul. Mafiotul clasic seamănă, dacă te uiți bine, cu precupeții care vând fructe în piață; atâta doar că au o groază de bijuterii și le-a fost lene sau n-au avut chef să se apuce de o muncă cinstită. Pornind de la premisa că specia umană e compusă din indivizi de toată jena, cine altcineva dacă nu o creatură cu un caracter la fel de mare ca libidoul

Simțului Francisc se excită atunci când reușește să-i facă pe alții să se scape în pantaloni? Pe de altă parte, e vorba de cel mai mediatizat grup din istoria omenirii. Un oraș de mărimea asta are cincizeci, maximum șaptezeci și cinci de mafioți veritabili, în jurul cărora mișună o liotă de spurcăciuni care speră să le rămână și lor câteva firimituri. Asta-i toată povestea cu grupările de soiul ăsta. Locuiesc în niște bungalouri din South End fiindcă nu vor să le vină Fiscul pe cap și să-i întrebe de unde au bani pentru huzur, beau cafea și Amaretto, se laudă unii pe alții cât sunt de duri și se întreabă mereu care din ei e omul FBI-ului și are un minicasetofon lipit de piele sau înfipt în fund. Nu încape discuție că sunt borfași și că nu e prudent nici să-i inviți la masă, darămite să le treci pe dinainte, însă în ultimul timp au cam început să-și restrângă sfera de activitate. Traficul de droguri e controlat de bandele organizate, în vreme ce prostituția a ajuns să se confunde cu pornografia care, fiind aceeași peste tot, se identifică din ce în ce mai mult cu perversiunile de genul urinării peste partener după ce tocmai te-ai culcat cu el. Singurele domenii în care se mai pot face bani fără riscuri sunt jocurile de noroc și pariurile.

— Și ce vor să-i facă lui Orleans? Să-l ucidă?

— Posibil. Habar n-am. Știi tu mai bine? Ei zic că nu, dar tot așa au zis și când a fost vorba de Archie. Au promis că n-o să-i facă nimic.

— Păi, în cazul ăsta ce vor? am întrebat.

Mi-am răspuns singur în aceeași clipă. Orleans era găina care făcea ouă de aur, iar făpturile acestea nu erau niciodată lichidate. Aveau nevoie de el ca să le transmită informațiile pe care i le pusese la dispoziție lui Archie. Șpiluri, rezultate, diferențe de puncte, pariuri avantajoase.

— Vor să-l pună la treabă, nu? l-am întrebat pe Bert.

— N-o s-o facă, nu-i genul lui. Chiar dacă ar fi de acord, tot ar zbârci-o până la urmă, iar mai devreme sau mai târziu i-ar veni de hac oricum.

— Și din cauza asta te-ai ascuns? Uite, vezi tu, Bert, asta nu pricep. Care-i rolul *tău* în toată tărășenia?

Nu mi-a răspuns, dar pe chipul lui s-a întipărit, timp de câteva clipe, o expresie îndurerată și copleșită de emoție. Iar eu, Elaine, sunt exact cum a zis antrenorul în liceu: mă moșmondesc, dar până la urmă tot ajung unde-mi propun. Bert era îndrăgostit de el. De Orleans. Codul bunelor maniere nu te învață cum să te comporți într-o asemenea situație, dar mi-am dat seama că nu se făcea să-i spui amicului tău homosexual că ai bănuit de la bun început că așa stăteau lucrurile. Prin urmare, am tăcut amândoi câteva secunde, după care tot eu am deschis gura primul.

— Oricum ai da-o, înseamnă că îl protejezi.

— Corect. Nici n-am încotro.

— Așa e, am aprobat.

S-a întors lângă catedră, cu aceeași privire bântuită, neștiind cum avea să pună capăt atât de multor necazuri. A spus de câteva ori „Doamne, ce-o să mă fac?” iar apoi, fără să mă pună în gardă, și-a concentrat atenția asupra mea.

— Și ce te privește pe tine? m-a întrebat el. Nu pricep nici în ruptul capului ce cauți aici. Cine te-a trimis, tipule?

— Păi… cum să-ți zic, partenerii noștri, Bert.

A dat din nou din cap, a închis un ochi și și-a continuat interogatoriul.

— De ce?

— Vor banii înapoi, Bert. Fără tămbălău.

Mi-am dat seama foarte clar că îl luasem prin surprindere. A rămas în aceeași poziție și a deschis încet gura, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele, în clipa când m-am apropiat de el cu un pas, m-am trezit că mă minunez de ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. Dacă nu m-aș fi controlat la timp, aș fi apucat să-i strecor o aluzie la o eventuală împărțire a banilor pe din două. Am avut sentimentul acut că încercasem să văd ce anume conțin pe dinăuntru și că rezultatele avuseseră darul să-mi ridice stomacul în gât. Eram la fel ca și până atunci, așa încât n-am mai scos o vorbă.

Chiar atunci, afară s-a pornit un tărăboi de nedescris. S-au auzit în același timp zgomote de pași, niște sunete înfundate și o grămadă de voci. Primul meu gând a fost că mingea se rostogolise prin tunelul de trecere și că jucătorii se hotărâseră să mute meciul în fața ușii. Cineva a început să bată puternic în ușă, ca și cum ar fi vrut s-o demoleze. Dar toate astea s-au întâmplat abia după ce Bert m-a privit țintă, a clipit des de câteva ori și a înghițit în sec, făcând ca mărul lui Adam să i se miște spasmodic în sus și în jos. Pe chipul lui s-a așternut o expresie de o sinceritate dezarmantă, care s-a păstrat și după ce m-a întrebat pe un ton fără inflexiuni:

— Ce bani?

XVIII. FUGARUL

— În regulă, rahat în ploaie, deschide.

Am recunoscut vocea ca fiind a lui Pigeyes.

— Hai, Malloy, las-o baltă. Balul s-a terminat, a insistat el.

Mă prinsese din nou în cursă. Vina era a mea, fiindcă nici măcar nu mă mirasem că reușise să facă rost de o mașină de urmărire ca să se țină după mine. Fusesem ținut sub observație și mușcasem din momeală ca un prost. În plus, acum eram considerat și periculos.

Bert a dat să spună ceva, dar am avut timp să ridic un deget și să-l fac să tacă. Când i-am mimat cuvântul „poliție”, și-a dat ochii peste cap și mușchii feței au început să-i joace nervos.

Pigeyes a continuat să bată în ușă, iar eu m-am mulțumit să aștept.

Era imposibil să se fi ținut cineva scai după mine, fiindcă aș fi auzit un cât de mic zgomot de pași în urma mea pe coridor. Asta însemna că cei de afară mergeau pe ghicite. Ce-i drept, intuiția lor funcționase cum nu se putea mai bine, dar nu era deloc exclus ca la un moment dat să se care.

Mi-am scos carnețelul din buzunar și i-am scris în grabă două-trei rânduri lui Bert: „Dacă reușesc să scap de ăștia, pune mâna pe amicul tău imediat după meci și dispăreți". Am început să ne agităm prin cameră, în căutarea unui locșor în care Bert să se poată ascunde, în vreme ce Pigeyes continua să facă box cu ușa și să mă spurce cu tot felul de porcării. În cele din urmă, ne-am uitat la compartimentul unde se afla dușul și l-am ajutat pe Bert să se ascundă acolo în așa fel încât să nu poată fi văzut. Am tras ușor perdeaua albastră, mulțumind cerului că niciunul din inelele metalice ruginite nu a scos vreun sunet. Din locul unde stăteam, totul părea în regulă.

Între timp, cineva se apucase să-și facă de lucru cu țâțânile ușii. Am auzit zgomotele făcute de un ciocan și apoi de o șurubelniță.

— Cine e? am întrebat cu o voce mieroasă.

— Wilt Chamberlain. Deschide ca să facem una mică, unu contra unu.

Pigeyes era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă. Alături de el se afla umbra lui învelită în piele de reptilă, Dewey, care ținea în mână ciocanul și șurubelnița, iar în spate stăteau cei doi oameni de ordine pe care îi văzusem ducându-se să se ușureze când ajunsesem la capătul coridorului.

— *Voilà* de vezi, a rostit Gino, îndreptându-și apoi un deget în direcția mea și continuând: înapoi.

Era cum nu se poate mai mulțumit. Mi-o făcuse de două ori, dacă puneam la socoteală și episodul de la U Inn. Nu-l puteai face să renunțe la chestiile astea sub nicio formă. Îi plăcea la nebunie să vâneze un borfaș până punea mâna pe el și asta doar de dragul aventurii în sine. O grămadă de forțoși intră în poliție exact pentru asta; cuvântul lor de ordine e aventura, iar în minte n-au altceva decât urmăriri cu mașina, scene de stradă, uși bușite cu piciorul și pipițe care stau la agățat în barurile sticleților și abia așteaptă să vadă că li se scoală. Cu toate acestea, cea mai suculentă parte a activității se dovedește a fi legată de politica secției, adică de compătimirea celor care o încasează pe la spate în urma unor târguri și învoieli dubioase. Ei bine, asta e culmea satisfacției abstracte. Altminteri, te duci la serviciu zi de zi și, undeva în străfundul ființei tale, ceva îți spune că există posibilitatea să nu te mai întorci acasă. Însă de obicei toată lumea se întoarce. Pe de altă parte, munca de polițist cuprinde și ore interminabile de stat cu nasul prin hârțoage, nopți în care auzi un puhoi de bancuri proaste și-ți frigi limba de la cafeaua care arde și

luni de zile când știi precis că locul tău nu mai e pe stradă, unde sunt trimiși doar meseriașii, ci la umbra tocului, unde principala grijă e să nu adormi. O mulțime de oameni, printre care mă număr, își fac plinul și merg mai departe, știind prea bine că asta-i viața și că aventurile nu au loc la comandă. Indivizii însetați de întâmplări palpitante și care rămân la munca de birou — cum ar fi chiar Pigeyes — ar putea da impresia că nu prea știu ce fac. Însă tot o aventură se cheamă și faptul că faci mereu pe deșteptul, că te dai mare și că încerci să-i înfunzi pe alții. Ei, cel puțin, așa cred. Acesta e, de fapt, unul din motivele pentru care se comportă în felul ăsta.

Cei doi oameni de ordine au intrat în încăpere după Pigeyes, uitându-se în jur și părând peste măsură de supărați. Așa cum îmi spusese Bert, aici nu avea voie să se afle nimeni. Dewey a rămas la ușă. În ce mă privește, am început să discut cu oamenii de ordine. Unul era alb, celălalt de culoare; amândoi aveau ditamai burdihanele și erau echipați cu aceleași jachete sport roșu aprins, pe a căror parte din stânga sus se găsea emblema universității, aceiași pantaloni din poliester și aceiași pantofi ieftini. Faptul că erai plătit ca să te uiți la meciurile de baschet era un chilipir prea mare ca să mai merite măcar să mă gândesc ce învârteau ăștia pe timp de zi. Dacă nu erau polițiști ieșiți din tură, atunci pe maică-mea n-o chema Bess.

— Sper că nu te-ai lăsat păcălit de șmecheria aia veche de când lumea, cum că tocmai căuta pe cineva, nu? am întrebat. L-am văzut împingându-se și în Frank Sinatra. E în stare de orice, numai să intre pe gratis.

Pigeyes mi-a aruncat o privire încărcată de dușmănie, în timp ce se învârtea în continuare prin cameră. A deschis larg ușile celor trei dulapuri lipite de perete, fără să se aștepte să găsească într-adevăr ceva înăuntru.

— Care-i treaba, Malloy?

— Mă ascund.

— Ciudat loc ți-ai ales.

I-am îndrugat niște povești legate de faptul că reprezentam Universitatea, că făceam turul clădirii și că eram interesat de toate cotloanele.

— Billy Birken de la relațiile cu absolvenții m-a condus în persoană, i-am explicat lui Gino, dându-mi seama că pomenirea acestui nume m-a ridicat vizibil în ochii oamenilor de ordine.

— E un căcănar fără pereche, mi-a tăiat-o Pigeyes care, vrând să-și susțină punctul de vedere, și-a îndreptat unul din degetele cât cârnații spre mine și m-a întrebat: De cine te ascunzi?

M-am apropiat de ușă și am pus mâna pe clanța care era atât de veche, încât stratul subțire de alamă de pe ea se cojise aproape de tot. M-am aplecat în față pe lângă Dewey, care mi-a pus o mână-n piept, în

timp ce cercetam holul. Și acesta și tunelul de acces în sală erau pustii.

— De tine, am răspuns, întorcându-mi privirea spre Pigeyes.

L-am împins cu o mișcare scurtă pe Dewey, ca să nu fie lovit la închiderea ușii pe care am trântit-o înainte de-a o lua la fugă. M-am mai întors o dată, ca să fiu sigur că veneau după mine.

Am ajuns mult mai departe decât ați putea crede. E adevărat că eram urmărit de patru sticleți îndârjiți, însă erau cu toții fumători mai mari ca mine, așa că au început să gâfâie după nici douăzeci de metri. Mi-am adus aminte că voiam să fiu numit Mack cel iute de picior și am cotit brusc la ieșirea din tunel, îndreptându-mă spre rândurile de jos ale tribunelor și urcând câte trei trepte dintr-odată. Când am ieșit la lumină, mirosurile și coloritul mulțimii dezlănțuite mi s-au părut copleșitoare, făcându-mă să am impresia că am căzut în ghearele unei sălbăticiuni uriașe, care mă învăluia în răsuflarea ei fierbinte. Pigeyes începuse să strige diverse chestii caraghioase, de genul „Puneți mâna pe el”, dar nimeni nu părea dispus să-l asculte. Puținii oameni care nu se mișcau din loc ca să nu piardă nicio secundă din meci ne priveau cu aceeași curiozitate amuzată cu care ar fi asistat la o paradă. Toată urmărirea noastră făcea parte din spectacol și nu avea nimic neobișnuit din punctul lor de vedere. Deși lucrul ăsta îmi încetinea viteza de deplasare, nu m-am putut opri să nu râd, mai ales la gândul că între timp Bert putea să se furișeze bine mersi din cameră fără să aibă nimeni grija lui. La un moment dat, un individ îmbrăcat într-un tricou pe care scria Milwaukee a urlat la noi: „Stați jos, clovnilor”.

Când am ajuns la mezanin, genunchiul mă durea înfiorător din cauza efortului, dar îmi mențineam avansul obținut. Pufăind din greu, am ieșit pe una din numeroasele căi de acces, am trecut pe lângă un stand de băuturi răcoritoare deasupra căruia se afla o reclamă la Coca-Cola și am cotit pe lângă tejgheaua din oțel inoxidabil, urcând rapid scările de beton ce duceau la rândurile de sus. În spatele meu, am auzit niște voci intersectându-se în casa scărilor. Ajuns dincolo de ultimul rând de scaune, m-am furișat în toaleta bărbaților, am intrat tiptil într-una din cabine și m-am pus pe așteptat. Mai rămăseseră cam cinci minute până la terminarea meciului, așa încât aveam ocazia să ies odată cu restul spectatorilor și să trec neobservat. Însă asta însemna că trebuia să mă aștept la o vizită la domiciliu din partea lui Pigeyes. În plus, dacă urmăritorii mei nu reușeau să mă dibuie, se puteau întoarce la vestiar, unde nu era deloc exclus să-l găsească pe Bert, care la rândul lui îl aștepta pe Orleans. Prin urmare, am stat ascuns vreo două minute, iar apoi mi-am potrivit haina sport și am găsit un loc liber la al doilea balcon.

Ceasul de control al tabelei de marcaj arăta că mai erau patruzeci de secunde până la ultimul fluier al arbitrului în clipa când Pigeyes s-a așezat lângă mine. Jucătorii de la The Hands erau conduși cu

optsprezece puncte și încercau în disperare să înscrie din aruncări de trei puncte, însă adversarii recuperau mai de fiecare dată. Gino mai avea puțin și-și dădea duhul, iar fruntea lui era perlată de broboane mici de transpirație.

— Ești arestat, dar-ar dracii, mi-a comunicat el.

— Pe ce bază? S-a dat vreo lege împotriva alergatului prin săli?

— Împotrivire.

— Împotrivire? Păi, uite că stăm amândoi de vorbă aproape ca și cum am fi doi buni prieteni.

În clipa aceea, și-a făcut apariția și Dewey. Și-a pus mâinile pe genunchi preț de câteva clipe, ca să-și recapete suflul, după care s-a așezat pe celălalt loc ne ocupat de lângă mine. Sala începuse să se golească, dar încă erau destul de mulți oameni ca să mă simt în siguranță.

— Voiam să văd sfârșitul meciului.

Pigeyes m-a trimis la origini cu o expresie lipsită de orice urmă de ambiguitate.

— Mi-ai zis cumva că sunt arestat, Gino? Să nu-mi spui că ai și mandat.

— Ba da, a rostit scurt Pigeyes, privindu-mă în ochi.

— Perfect, am răspuns. Arată-mi-l. Stați puțin, domnișoară, am adăugat, adresându-mă unei studente grăsane aflată la două locuri de mine și prinzând-o de mânecă. Vreți, vă rog, să fiți martoră?

Fata n-a avut reacție și s-a holbat la noi timp de câteva clipe.

— Nu te da balenă-n lighean, Malloy.

— Atacarea unui ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii, a decretat Dewey.

— Dacă nu mă înșală memoria, tu ai pus primul mâna pe mine.

Cei doi sticleți au avut un schimb de priviri urâte. Mi-am adus imediat aminte cât de mult îi detestam pe avocați pe vremea când lucram în poliție. În clipa aceea s-a auzit bâzâitul strident care anunța încheierea partidei. Podeaua sălii a fost invadată ca la un semn de tot felul de oameni, majorete, fotografi, echipe ale televiziunii, oameni de ordine și plasatori, precum și jucătorii celor două formații. Bert Kamin se afla chiar la marginea suprafeței de joc, în mijlocul unui grup de cam o sută de suporteri pătimași. I-a făcut un semn lui Orleans și s-a luat rapid după el, coborând în tunelul de trecere.

— Cred că ar putea să joace și la anu' în divizie dacă-și fac rost de-un pivot mai ca lumea, am spus.

— Uite ce e, putregai obraznic, nu te mai forța să faci pe hazosul că nu te-ascultă nimeni.

— Am uitat ceva, Gino? Am făcut duș împreună și nu mai țin minte?

— Ciocul mic, Malloy, mi-a tăiat-o Pigeyes, țintuindu-mă din nou cu

un deget butucănos. Ne ținem după fundul tău de la ora șase. O ștergi de-acasă ca struțul care fuge după conservă și te-oprești abia aici, unde începi să adulmeci de zici că ești o iapă-n călduri. Mie-mi sună a întâlnire, oricâte brașoave mi-ai turna. Ți s-a dat telefon, ai pus măgarul la sanie și te-ai înființat.

— Și cu cine ar trebui să mă întâlnesc?

— Gata cu joaca, Malloy. Tu pe cine crezi că aș putea să caut?

Încă nu avea nici cea mai mică idee despre cine era Kam Roberts. Firește că era suspicios; doar era vorba de un meci de baschet, adică exact de domeniul de acțiune al lui Archie. Numai că nu știa cum se desfășurau operațiunile. Bineînțeles că până la urmă avea să-și dea seama ce semnificație avea prezența mea în vestiarul arbitrilor, însă deocamdată fusese prea ocupat să mă vâneze ca să se mai gândească și la altceva.

— O să-ți mai spun poezia o dată, Pigeyes, și dacă mint, nu te sfii să mă bagi după gratii. Așa să-mi ajute Dumnezeu. Nu m-am întâlnit în viața mea cu acest Kam Roberts și n-am avut ocazia nici măcar să-l fluier.

— Atunci e vorba de celălalt, cum îl cheamă… Bert.

— Sunt amator de baschet și atât.

— Am avut mult de furcă și am în continuare, Malloy. Mi-ai făcut destule belele și te știu ca pe-un cal breaz. Vreau să-mi ciripești ce și cum!

— Lasă-te păgubaș, Gino, am replicat, țuguindu-mi buzele și dându-i de înțeles că nu avea să mai scoată altceva de la mine.

În clipa aceea am înțeles că i se umpluse într-adevăr paharul. S-a schimbat cât ai clipi din ochi. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că n-aș fi fost deloc surprins dacă mi s-ar fi spus că oamenii sunt carnivori.

— Ridică-te.

La început n-am vrut să mă conformez, numai că, în secunda când a repetat comanda, m-am prins că nu era bine să-l mai supăr. Mi-a scotocit prin toate buzunarele și mi le-a întors pe dos, lăsându-le să-mi atârne afară din pantaloni. Mi-a aruncat cheile și banii pe jos. Și-a înfipt mâinile în haina mea sport și mi-a găsit carnețelul pe care l-a răsfoit pagină cu pagină, până când a ajuns la bilețelul pe care i-l scrisesem lui Bert. I-a dat carnețelul lui Dewey și s-a arătat atât de înfierbântat, încât am avut impresia că buzele încep să i se miște singure, fără a mai putea fi controlate. În cele din urmă, neavând altceva mai bun de făcut, a tras un ditamai scuipatul pe podea.

— Percheziție ilegală, i-am spus. E drept că nu există decât vreo două-trei sute de martori. Unde mai pui că au cu toții abonamente, așa că nici măcar n-o să fie nevoie să caut nume.

Gino a smuls carnețelul din mâinile lui Dewey și l-a aruncat cât a putut de tare spre tabela de marcaj suspendată deasupra suprafeței de

joc. Acesta a zburat peste rândurile de scaune, pe urmă s-a deschis singur la mijloc și a arătat ca o vrabie în zbor, pentru ca într-un târziu să piardă din înălțime și să dispară undeva între reflectoare. Pigeyes s-a ridicat, s-a apropiat parcă și mai mult de mine și și-a coborât vocea.

— Mă întorc cu o citație.

— Faci cum crezi. Dar dacă te apuci să citezi un avocat în instanță, Pigeyes, știind de cât de multe privilegii beneficiază, o să te prindă revelionul de la intrarea în mileniul patru și tot n-o să rezolvi nimic.

— Malloy, e a doua oară că nu te jupoi de viu, așa cum meriți. Aș fi putut să te-nfund de la bun început, când te-am prins cu cartea aia de credit, și cred și în clipa asta exact ce am crezut când am dat prima dată cu ochii de tine. Că ești o jigodie patentată și că habar n-ai să-i mulțumești ăluia care-ți face-un bine.

— Mulțumesc, Pigeyes.

Niciodată nu fusesem atât de aproape de-a o încasa ca în clipa aceea. Gino nu mai avea mult și făcea una nefăcută. Deși era vorba de un loc public, unde existau sute de martori, nu cred că i-ar fi păsat. Ar fi fost în stare oricând să inventeze o insultă pe care, chipurile, i-aș fi adresat-o în legătură cu propria bărbăție, cu maică-sa, cu locul lui în poliție sau cu orice altceva, fără să clipească. Ce-i drept, nici eu nu am făcut vreo mișcare. Mai aveam puțin și dădeam în primire, dar m-am arătat gata să-mi primesc porția. Ia gândiți-vă cum trebuia să arătăm. Pigeyes și cu mine ne-am confruntat de fiecare dată în situații când deciziile trebuiau luate fulgerător. Nu-mi puteam permite nici să dau înapoi și nici să-i las loc de întors. Cred că și pe patul de moarte prima grijă a fiecăruia ar fi fost ca celălalt s-o mierlească primul.

Pe de altă parte, nici Gino nu prea avea cum să se dea în stambă și nu dispunea de spațiul de manevră care i-ar fi convenit. Presupun că explicația trebuia căutată în trecutul lui în rândurile poliției; acesta era motivul pentru care mă simțeam mai în largul meu în fața lui decât dacă aș fi dat cu ochii de o haită de câini vagabonzi. Au trecut câteva secunde înainte ca Gino să reușească să se controleze. Pe urmă a recurs la procedeul lui favorit, și anume proferarea de amenințări.

— Asta nu înseamnă că nu cred în continuare că ești amestecat în toată porcăria. Ieri, când te-am luat la întrebări, era să-ți iasă transpirația prin umbrelă. Și tot o să aflu de ce. Poți să fii sigur că o să mă țin de tine ca pârțul de cur, așa că ar fi bine să ai grijă ce faci. Fiindcă atunci când o să pun laba pe tine, Malloy, o să dai de dracu garantat, mi-a promis el, având elementara prudență să mă atingă abia simțit cu vârfurile degetelor pe reverul de la haină.

L-a luat pe Dewey și amândoi au început să coboare scările. După câțiva pași Gino s-a întors.

— Era să uit. Am tras pe video ce făceai în dreptul ferestrei de la baie. O minunăție, nu alta. Să te crucești cu limba-n cerul gurii. Dacă

ești curios, vezi că mâine am oră de proiecție cu băieții mai pe seară. Ești invitatul meu.

Pe mutră i se lăbărțase din nou zâmbetul acela unsuros și mârșav pe care îl arbora ori de câte ori savura răul făcut vreunui seamăn.

După ce au binevoit să se care, mi-am strâns lucrurile și am ajuns la concluzia evidentă că treburile nu prea mergeau așa cum mi-ar fi plăcut. În scurt timp și-a făcut apariția unul dintre oamenii de serviciu, care a început să adune ambalajele și resturile de pe jos, aruncându-mi niște priviri sumbre și sperând că o să mă retrag urgent, cu sau fără torțe. Din păcate pentru el, am rămas pe loc, gândindu-mă intens la Bert. Avea sau nu banii? Și dacă nu, atunci la cine erau? Pierdut în mijlocul imensei săli depopulate, am simțit junghiul atât de familiar al îndoielii, care nu ne ocolește aproape niciodată. Viața asta nu era defel croită din certitudini.

În cele din urmă, mi-a trecut prin minte că trebuia să găsesc un mod de a ajunge acasă. Am ieșit din sală, nutrind o speranță deșartă, însă realitatea s-a dovedit și de data asta implacabilă. Băieții de la circulație îmi săltaseră mașina.

Sâmbătă, 28 ianuarie

XIX. SÂMBĂTĂ

A. Legături posibile

Sâmbătă dimineață m-am dus la serviciu. Nu aveam mare lucru de făcut. La drept vorbind, trebuia doar să particip la un dejun de lucru organizat de subcomisia de recrutare și să răspund la o serie de scrisori lipsite de importanță, însă îmi făcusem un obicei din a veni la lucru și în zilele de sâmbătă. Împușcam doi iepuri dintr-o lovitură: evitam scandalurile cu Lyle și-i impresionam pe acei parteneri care aveau curiozitatea să cerceteze fișele de pontaj. Zilele acelea îmi plăceau pur și simplu fiindcă puteam să mă plimb în voie pe străzile aproape goale din centru, alături de alți avocați care mergeau la lucru fără să se grăbească, îmbrăcați în blugi, ținând în mână câte o servietă și având aruncat un pardesiu pe braț. Totul se desfășura în ritmul vizibil încetinit al unui vis în care acțiunea se petrece undeva sub apă. Scăpasem de telefoanele care sunau întruna, de secretarele ce stăteau mereu cu ochii pe ceas, de gălăgia permanentă, de zumzăială, de coada la condică și de tinerii stresați și aferați care se învârteau mereu în jurul meu. M-am trezit devreme și mi-am controlat mesajele de pe robotul telefonic și poșta electronică, în speranța că o să primesc vreun semn de la Bert, dar nu am dat decât peste vocea Lenei, care mă ruga să iau legătura cu ea imediat după ce ajungeam la birou.

Înainte de-a apuca s-o sun, a părăsit incinta bibliotecii și a coborât la mine, îmbrăcată într-o rochie cu nasturi până jos și cu niște dungi late și verzi. M-a anunțat că făcuse rost de biletele de avion și de camere la un hotel din Pico a cărui fațadă dădea spre plajă.

— Ce-o să facem acolo? m-a întrebat după ce mi-a dat raportul.

— O să investigăm. O să ne întâlnim cu un avocat pe nume Pindling. Și o să încercăm să aflăm cât mai multe despre un cont deschis la Banca Internațională a Finanțelor.

— Splendid, a făcut ea, părând satisfăcută și de perspectiva deplasării și de compania mea.

După plecarea Lenei, am scos din fișet dosarul lui Toots și m-am apucat să trec în revistă probele pe care le puteam pune la dispoziție în sprijinul apărării, după ce Woodhull avea să-l iacă ferfeniță pe Toots prin întrebările pe care avea să i le pună. Însă mintea mi-a rămas la Bert și la problemele lut, care păreau să devină din ce în ce mai grave. La ora asta, probabil că și Gino adunase doi cu doi și-i dăduse tot patru. Văzuse bilețelul din carnet și mă surprinsese în vestiarul arbitrilor. Era la mintea cocoșului că avea să priceapă că unul din arbitri era implicat și că avea să se lanseze în urmărirea lui. Voiam neapărat să-l previn pe Bert și cu această ocazie să punem punct și discuției despre bani.

Am găsit un exemplar din ediția de dimineață a ziarului *Tribune* într-una din cabinele de la closet, însă numele arbitrilor nu fuseseră trecute în caseta tehnică a meciului. După ce am stat pe gânduri câteva secunde, am sunat la secția de relații cu mijloacele de informare în masă a Universității. N-am crezut că o să am succes, ținând cont că era sâmbătă, dar am dat peste o femeie plină de bunăvoință. După ce m-am prezentat drept detectivul Dimonte de la poliția din Kindle County, m-am așteptat la o reacție negativă de genul „Iar dumneata? 4, însă femeia nu a avut nici cea mai mică bănuială.

— Brierly, Gleason și Pole, a rostit ea, dând citire numelor arbitrilor așa cum apăruseră în programul pus la dispoziția presei în seara meciului.

— Mi-ați putea spune și prenumele și adresele?

— De asta se ocupă cei din Detroit.

— Vreți să mă faceți să vin cu o citație?

— Veniți cu ce doriți, a râs femeia. Nici nu deținem asemenea informații. Organizatorilor de competiții nu le place să dezvăluie nici numele de familie. Acum vreo doi ani am avut un avocat care a vrut să-l dea în judecată pe unul din tipii ăștia fiindcă a tamponat mașina cuiva în parcare și a avut nevoie de mandat. Vorbesc serios, să știți. Dacă nu greșesc, o să vă trebuiască într-adevăr o citație. Puteți să sunați luni la Detroit, dar sunt incredibil de strânși la pungă când e vorba de asemenea informații.

Mi se părea logic. Nu exista niciun fel de scurgere care să facă posibilă cumpărarea arbitrilor. După ce am pus receptorul în furcă, am început să caut în cartea de telefon a orașului. Am găsit un anume Orlando Gleason, dar nimic altceva. Probabil vă Bert făcuse cunoștință

cu Orleans în altă parte. Una peste alta, Pigeyes trebuia să depășească mai multe obstacole decât mi-aș fi imaginat.

La puțin timp după aceea, și-a făcut apariția Brushy, echipată complet în hainele de weekend, adică blugi și pantofi de tenis. Arăta frumușel, purta o pălărie mare și ducea pe lângă servieta care era aproape cât o desagă din cele ce se atârnă de șaua calului un teanc de rufe de la curățătorie, ambalate într-o hârtie albastră strălucitoare. A deschis ușa de la biroul meu și a făcut un pas timid înăuntru.

— A fost frumos ieri, a spus ea.

— Auzi vorbă.

— Ești supărat? Pentru chestia cu erupția?

— Las-o baltă, i-am spus, adăugând că vorbisem și cu medicul.

— Cum merge?

— Vrei să controlezi?

— O să țin minte că te-ai oferit.

A rămas acolo, închisă până la ultimul nasture al bluzei și neîncercând să pară mai înaltă decât era, dar totodată păstrându-și în priviri licărul șăgalnic pe care i-l cunoșteam atât de bine. M-am întristat puțin gândindu-mă de câte ori mai intrase Brushy aici și de câte ori încercase acel fior tainic al unui lucru de care ceilalți nu aveau habar, într-un loc rezervat îndeobște unor amănunte și date exasperant de logice și de banale. Toți ceilalți deschideau ușa având în minte clauze contractuale și cazuri de referință, pe când ea ieșea din lift conștientă că urma să împărtășească un zâmbet misterios și blând, anticipând nebănuite plăceri și evocând lucruri despre care nu se cuvenea și nu era prudent să vorbești cu ușa deschisă larg spre coridor.

— Te-am sunat aseară, i-am spus.

— Am rămas aici până târziu. Și eu te-am căutat când am ajuns acasă, dar nu te-am găsit.

— Ghici peste cine am dat?

Când i-am rostit pe mutește numele lui Bert, a scăpat punga cu haine curate pe jos și și-a împreunat strâns mâinile.

— Trăiește?

I-am făcut semn să închidă ușa.

— Unde e? m-a întrebat Brushy. Ce Dumnezeu a făcut?

I-am reamintit ceea ce-mi spusese cu o zi în urmă, referitor la faptul că era bine să practicăm mersul pe burtă.

— De acord, dar începem de mâine, a fost reacția ei, în urma căreia m-am hotărât să-i dezvălui un minimum necesar — respectiv că Bert se ascundea de băieții răi.

— Dar ce-a spus despre bani?

— Nu prea m-am lămurit. N-am reușit să negociem cine știe cât, am mărturisit, explicându-i lui Brushy că fuseserăm întrerupți de

detectivul Dimonte.

— Am impresia că tipul ăsta chiar se ține scai de fundul tău, a spus ea.

Am scos un sunet nedefinit. Dumnezeule, câtă dreptate avea!

— Și când o să mai primești vreun semn de la Bert?

— Aștept un telefon, am răspuns, atingând demonstrativ cu mâna aparatul negru de formă lunguiață, ultimul răcnet în tehnologie, furat parcă dintr-un laborator de cercetări spațiale. Între timp, mâine plec în Pico Luan să văd care-i treaba.

— Mâine? Păi, marți, avem o nouă audiere în cazul Toots.

— Comisia mi-a dat un răgaz de două săptămâni, n-am încotro. Dar încerc să rezolv în două zile și să mă întorc luni seară. Cât despre Toots, suntem blindați, nu?

Am ridicat de pe masă mapa din plastic maro cu unică folosință, ca să-i arăt că fusesem preocupat de conținutul dosarului.

— O iau și pe Lena, am adăugat.

— Cine-i Lena?

— E în primul an de serviciu. A absolvit de curând.

— Roșcata aia drăguță?

— Aș zice mai degrabă stilată.

— Și ce nevoie ai de ea? a întrebat Brushy, încruntându-se.

— Pe post de mâna a doua, i-am explicat, având de fapt în minte o persoană calificată și care ar fi putut depune mărturie în instanță, dacă ar fi fost nevoie. Avocatul ăsta cu care trebuie să mă întâlnesc cică e destul de alunecos.

Brushy m-a amenințat cu degetul și m-a pus în gardă pe un ton lălăit:

— Ai grijă să nu cumva să uiți cine-i prietena ta acum, Malloy.

— Sunt măgulit, Brush.

— Hm, a făcut ea.

Încă nu eram sigur dacă Brushy simțea nevoia să facă pe deșteaptă în general, indiferent cu cine stătea de vorbă, sau dacă atitudinea asta era valabilă doar pentru discuțiile cu mine. Oricum, reușiserăm împreună să străpungem o armură pe care o credeam impenetrabilă, deși pe chipul ei se mai ghiceau din când în când urmele unei trecute neîncrederi. Puținele iluzii pe care le simțeam reverberând atunci între noi și preluând diverse forme, unele vesele, altele melancolice, m-au determinat chiar în clipa aceea să trec la subiect fără ocolișuri.

— Crezi că ești gata să ai o relație cu un singur bărbat, Brush? am întrebat-o, făcând cea mai străvezie aluzie cu putință la adresa lui Krzysinski.

— Întotdeauna i-am luat pe rând, Mack. Atâta doar că unora le-a venit rândul mai repede.

A schițat un surâs, dar mi-am dat seama intuitiv că vorbea serios. În

mintea ei, fiecare distracție de o noapte era un crâmpei din viața Cenușăresei, o speranță că de data asta condurul avea să i se potrivească. Chiar și atunci când sunt morbide sau banale, închipuirile oamenilor au ceva înduioșător; bănuiesc că e vorba de vulnerabilitate și de faptul că și viețile, ca și bucățile de carton, au niște linii anume în funcție de care se modifică.

— Știi ceva, am zis, dacă fetele o să-mi frângă iarăși inima, nu cred că o să mai găsească nimeni bucățelele.

— Ai nițică încredere, Malloy, bine? Te știu foarte bine și crede-mă că o merit.

S-a uitat la ușă, ca să fie sigură că rămăsese închisă, după care s-a apropiat de masa de lucru, și-a scos pălăria și s-a apucat să mă sărute. Recunosc ci încă nu eram pregătit pentru asemenea consolări.

— Câți ani ai, Brush?

— Treizeci și opt, a răspuns ea.

Pe urmă s-a gândit mai atent la sensul întrebării și mi-a aruncat o privire cruntă. Dumnezeule, da știu că se pricepea al naibii de bine să-ți bage frica-n oase. A vrut să știe ce importanță avea, ca și cum nu și-ar fi dat seama și singură. Refrenul preferat al persoanelor independente este „n-am nevoie de nimeni”, lucru pe care am avut ocazia să-l aud și din partea unor foști polițiști. Numai că Dumnezeu a rânduit în așa fel lucrurile, în cit o asemenea afirmație nu este valabilă pentru nimeni în proporție de sută la sută. Într-un fel, îmi părea și rău pentru Brushy. Era clar că nu mă credea cel mai seducător mascul din galaxie și că știa precis ce fire aveam și în ce măsură se putea baza pe mine. Însă impresia mea era că se convinsese că nu putea aspira la nimic mai bun, eventual că nici nu merita. Cu toate acestea, știam amândoi că aveam și anumite calități. În plus, eram gata să fac ce-mi spunea, aveam nevoie de îndrumările ei. Era mai isteață ca mine și nu înceta să-mi producă emoții care mai de care mai plăcute.

— Tocmai mă gândeam la tine, i-am spus.

— Și ce gândeai?

— Îmi imaginam cum trebuie să fie, am răspuns. Știi ce vreau să spun. Focurile tinereții domolindu-se treptat, trupul care începe să se simtă singur.

— Foarte literar.

— Așa-s irlandezii, i-am declarat, pipăindu-mi pulsul. Au poezia în sânge.

— Ai și o latură dezagreabilă, Mack.

— Mi s-a mai spus.

— N-ai dreptul să te uiți de sus la alții doar fiindcă ți-ai dat seama prin ce trec. Să știi că nici tu nu ești un mister chiar atât de mare.

— Am înțeles.

— Ești un nenorocit, în cazul în care crezi că mai există cineva care

n-a observat.

I-am spus s-o lase mai moale și m-am ridicat în picioare. Am prins-o de umeri cu un gest ferm și am strâns-o la piept, unde s-a cuibărit cuminte, făcându-mă să-mi dau seama încă o dată că eram cu vreo treizeci de centimetri mai înalt.

— Prânzul? m-a întrebat.

— Cu subcomisia de recrutări, am răspuns.

A scos un geamăt prin care își exprima compasiunea pentru faptul că aveam să mănânc în echipă.

— Diseară? m-am interesat la rândul meu.

— Ai mei își sărbătoresc ziua cununiei, m-a informat Brushy, înseninându-se imediat. Ai putea să vii și tu. Să vezi cum arată o familie de italieni calzi și primitori.

— Nț.

— Mda, ai și tu dreptate.

Am petrecut câteva clipe uitându-ne unul la altul.

— Atunci, pe marți, am spus. Pentru Toots.

— Pentru Toots, a confirmat ea.

Din pragul ușii, mi-a aruncat o privire mohorâtă, parcă interzicându-mi să mă mișc de lângă birou. Cine știe, poate că într-adevăr e imposibil să te combini într- o deplină armonie cu cineva dacă ai depășit pragul adolescenței. Nu e exclus ca toate acele structuri tribale, cum ar fi indienii sau iudeii, să procedeze corect punând pe toată lumea să se căsătorească înainte de-a împlini treisprezece ani. Mai târziu totul se transformă într-o loterie, iar spiritul, deși înaripat, se vede nevoit să treacă dincolo de limitele eului celuilalt, indiferent că e vorba de o persoană agreabilă sau nu.

— Las deschis sau închid? a întrebat Brushy din ușă.

Am făcut un gest nepăsător.

— Mi-e totuna, oricum rămân aici.

B. Diverse socoteli

Pentru a face o temenea la adresa democrației și pentru a ne ușura, chipurile, munca, de-a lungul anilor Comisia a înființat un număr mai mare de subcomisii decât întregul Congres al Statelor Unite, atribuind fiecăreia dintre ele o putere limitată asupra unui minuscul segment al vieții noastre în cadrul firmei de avocați. Avem la ora asta subcomisii care se ocupă de chestiunile etice, de angajarea personalului salariat, de folosirea computerelor, de orele suplimentare și de refolosirea hârtiei. Într-un regim de această natură, recrutarea este considerată drept o activitate de frontieră. Ea conferă o autoritate veritabilă, dat fiind că presupune atât angajarea unor salariați provizorii pe timp de vară, cât și primirea avocaților boboci care vin la G & G în fiecare toamnă, imediat după examenul de barou, însă în același timp necesită un mare volum de muncă și un efort pentru care de multe ori

săptămâna de lucru pare insuficientă. În virtutea unei înțelegeri la care ajunseserăm cu mult timp în urmă, ori de câte ori e nevoieˆ ne întâlnim sâmbăta pentru un așa-numit dejun de lucru. În această perioadă a anului, când ne desfășurăm activitatea într-un ritm considerabil mai lent, întâlnirile au loc doar o dată pe lună și, după ce trecem în revistă lista definitivă a angajaților pe timp de vară și programăm întrevederile preliminare pentru toamna următoare, ne abandonăm toți cinci — Stephanie Plotzky, Henry Sommers, Madge Dorf, Blake Whitson și cu mine— tradiționalelor bârfe care ne pigmentează existența.

— Ce-ați mai auzit? a întrebat Stephanie. L-am văzut de dimineață pe Martin. A trecut pe lângă mine și a zis „Mai nasol ca niciodată". Părea dărâmat și era abia oră nouă.

Ne aflam la două cvartale de Needle, într-un mic restaurant condus de Max Heimer, o bombă în care se servea mâncare de mâna a doua și unde condițiile sanitare îți evocau țările din lumea a treia. Stephanie ne făcuse această dezvăluire aplecându-se deasupra mesei și apropiindu-și nepermis demult chipul rotund și plin de farduri chiar și într-o zi de sâmbătă de borcanul de murături murdar pe margini.

— Barosanii încep s-o ia în barbă. S-au dus frumoșii ani 80, a completat Henry.

Specialitatea lui ca avocat o constituia falimentul și se părea că trecea printr-o perioadă deosebit de prielnică din punct de vedere profesional. Madge, experta în activitatea agenților de vânzări, nu s-a arătat întru totul de acord, așa că ne -am văzut cu toții prinși câtva timp în această controversă, ca și cum concluzia la care ajungeam ar fi avut vreo importanță.

În aceeași zi, membrii Comisiei se găseau la Clubul Belvedere, într-una din elegantele lui săli de conferințe, umezindu-și creioanele cu vârful limbii și pregătindu-se să calculeze beneficiile. Împărțeala — a așa-zisa Groundhog Day — era programată pentru marți. Partenerii mei încercau aceeași neliniște pe care o simțeau toți băieții silitori în timpul școlii, când erau trimiși acasă că să le Vadă părinții carnetele de note. În ce mă privește, nu eram câtuși de puțin îngrijorat și știam exact ce mă aștepta — o apreciere excelentă a activității propriu-zise, dublată însă de un mare semn de întrebare la capitolul atitudine în muncă.

Nu eram însă la fel de sigur pe ceea ce urma să fac de-acum încolo în cadrul firmei. Aveam impresia că ajunsesem la o înțelegere cu membrii Comisiei, în așa fel încât încercarea de a da de Bert să mă scutească de eventualele reduceri ale sumelor încasate, însă nimeni nu formulase acest lucru într-un mod explicit. Cei patru colegi din subcomisia de recrutări erau oameni cu o experiență limitată și îmi dădusem deja seama că Pagnucci stătuse de vorbă cu fiecare,

încurajându-i și spunându-le că aveau să se descurce fără probleme, fiind capabili ca, în cursul anului următor, să câștige și mai mult. Cât despre mine, am priceput din privirile oblice ale celorlalți că fiecare avea sentimentul, neîmpărtășit în gura mare, că porția mea avea să sufere din nou reduceri semnificative. Loviturile acestea nu erau niciodată decisive. În fiecare an te trezeai că primești cu cinci la sută mai puțin și asta era tot. Oricum, după prânz m-am întors singur la serviciu și am căzut din nou pe gânduri.

Ei bine, sunt gata să recunosc că aceste diminuări anuale mi-au dat o lovitură destul de puternică. Mai cu seamă că viața din ziua de azi te obligă să judeci în funcție de bani. Dintotdeauna mi s-a părut plin de tâlc modul în care ne referim la procentajul care ni se cuvine din veniturile firmei folosind termenul de „puncte". În acest fel, partenerii îți comunică în fiecare an ce punctaj ai obținut, cu alte cuvinte cam cât consideră ei că valorezi. Iar eu m-am obișnuit să renunț la o grămadă de lucruri fiindcă nu mi le pot permite, însă nu pot să fac abstracție de faptul că am început să decad în propriii mei ochi.

Ajuns la mine în birou, m-am așezat pe un scaun și m-am uitat pe geam. Soarele miezului de iarnă se străduia să răzbată de dincolo de perdeaua de nori; razele lui se răsfrângeau în apele râului, destrămând într-un mod ciudat siluetele reflectate ale clădirilor înalte ce se ridicau în apropierea malurilor. Am încercat să nu mă mai gândesc la frustrările care mă amărau din ce în ce mai mult și să mă concentrez asupra problemelor lui Bert, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Singura întrebare care-mi umbla nestingherită prin minte era: Cât? Cât aveau să-mi mai taie din bani anul ăsta? Mare batjocură, nu știu cum să scap mai bine de sticleți și ei mă penalizează. Am continuat să mă gândesc la asta până am simțit că mă înfurii de-a binelea. Începeam să cad pradă uneia din bine cunoscutele mele stări proaste, în care nu m-aș fi dat în lături să-i calc pe alții pe bătături, demonstrând cu prisosință că eram băiatul lui Bess Malloy. Am ieșit de la mine din birou și am urcat scările, fără să știu exact unde aveam de gând să merg, după care mi-am aruncat ochii și într-o parte și în alta pe coridorul străjuit de rafturi cu cărți și m-am furișat în biroul lui Martin. Speram să fi lăsat în sertar o ciornă a grilei de punctaj, așa cum făcuse și cu trei ani în urmă, când avusesem ocazia s-o studiez pe ascuns timp de câteva clipe. Nu mă temeam deloc că ar putea să dea cineva peste mine. Să mă prindă. N-aveau decât, lua-i-ar dracii pe toți. Oricum voiam să le zic vreo câteva de la obraz. Lucram acolo de optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar ei îl plăteau pe Pagnucci din munca mea.

Cele mai importante documente din biroul lui Martin erau încuiate într-o comodă amplasată în spatele străvechii mese de lucru din lemn de stejar. Îl văzusem pe posesor de mii de ori deschizând sertarul, împingând pântecul de cauciuc al micuței dansatoare care împodobea

ceasul acela ciudat și dând la iveală cheița de aur. Ca de fiecare dată când rămâneam singur la serviciu și nu aveam ceva precis de făcut, încercam un sentiment apăsător de însingurare. Marea cameră de pe colț în care se găseau atâtea obiecte neobișnuite — tablouri, sculpturi, piese ciudate de mobilier — era destul de întunecoasă și am avut o ezitare, neștiind dacă era înțelept să aprind lumina. Dar dacă n-o făceam, ce căutam acolo? m-am întrebat. Voiam cumva să-mi fac nevoile în dulap, așa cum s-ar fi exprimat un spărgător de mâna a treia? Pe de altă parte, aveam vreun motiv să mă plâng? Era posibil să am. Existau foarte mulți oameni care se tăvăleau pe jos și gemeau când se apropia Groundhog Day, sau care se duceau la serviciu dând impresia că erau gata să-i strângă de gât pe toți cei ce le-ar fi trecut prin față. Oricum însă, nu prea avea mare importanță. Mă comportam necorespunzător și mă simțeam ca un copil care n-a fost cuminte. Adevărul e că mă mai simțisem așa și cu alte ocazii, iar faptul că acționasem spontan mă făcuse să am sentimentul unei purificări cu totul stranii.

Dulapul personal al lui Martin era vraiște. Am fost efectiv șocat când am descoperit acest lucru cu ocazia ultimei vizite. M-aș fi așteptat, dimpotrivă, la o ordine teuton-cazonă. Martin e genul de om a cărui prezență e atât de copleșitoare, încât încerci întotdeauna o anumită neliniște când îți dai seama cât de mult din sufletul lui rămâne inaccesibil celorlalți. Bănuiesc că se ocupa el însuși de îndosariere, dat fiind caracterul strict secret al documentelor. Așa se și explica haosul care domnea nestingherit în dulap, profitând și de accesul interzis oricărei secretare. O mică parte din acte erau stivuite în ordine sau așezate în mape dispuse pe verticală; majoritatea fuseseră trântite alandala pe rafturile de jos. Mă aflam în fața unui mare număr de secrete intime ale firmei. Scrisori de la un psiholog care ne avertiza că unul din noii angajați amenințase că avea să-și taie gâtul în cazul în care ar fi fost concediat (ce-i drept, nu a fost). Câteva proiecte financiare pentru sfârșitul de an care arătau destul de rău, precum și un dosar care includea evaluările scrise în legătură cu nivelul de competență atins de fiecare partener. Am fost tentat preț de o clipă să parcurg comentariile disprețuitoare care nu mă îndoiesc că abundau la adresa mea, dar m-am decis să caut o sursă și mai importantă de auto chinuire. În cele din urmă, am dat peste o mapă pe care fusese scris „Punctaje”.

Înăuntru se afla fotocopia unui proiect mai vechi, pe care Carl Pagnucci îl scrisese de mână în legătură cu planul de distribuire a punctelor pentru anul în curs. Nu l-am studiat în amănunt, însă alături de el am găsit o notă de serviciu. Fusese împăturită în patru, dar inițialele caligrafiate în partea de sus risipeau orice urmă de dubiu în privința autorului. J.A.K.E. John Andrew Kenneth Eiger. Jake își iubea

inițialele la nebunie, motiv pentru care și le presărase peste tot: pe manșete, pe paharele de bere, pe sacul de golf. Eram în stare să le imit atât de bine, ca de altfel tot ce ieșea de sub stiloul lui, încât nici măcar nu mai aveam nevoie de procură ca să demonstrez că dispuneam de drept de semnătură în locul lui. Cum însă nimeni dintre ceilalți nu manifestase talente asemănătoare, puteam fi sigur că mă aflam în fața unui document autentic.

STRICT CONFIDENȚIAL

18 noiembrie

CĂTRE: Robert Kamin, Gage & Griswell

DE LA: John A.K. Eiger, Consilier principal,

Trans National Air.

DESPRE: Primele depuneri în contul 397

Voiam să-ți atrag atenția asupra unei nereguli referitoare la plățile din contul 397, care a survenit în timp ce erai ocupat cu rezolvarea reclamației în cazul Grainger. Ca de obicei, avocații reclamanților se bat între ei pentru cheltuielile de judecată. Se pare că Peter Neucriss a apelat la serviciile unei firme din Cambridge, Massachussetts, pe nume Litiplex, pentru ajutor în caz de litigiu — din câte am înțeles, firma asigură reconstituirea accidentului, asistare pe calculator, ingineri consultanți, puncte de vedere exprimate de experți, analiză procedurală și administrarea probelor. Litiplex are o serie de facturi care se ridică la un total de 5,6 milioane de dolari. Neucriss declară că a recurs la serviciile firmei cu acceptul tuturor avocaților implicați și că aș fi fost de acord, la data când s-a încheiat acordul, ca Litiplex să fie plătită din contul 397. Avocații susțin că nu există o asemenea înțelegere, fapt deloc surprinzător, dat fiind că, dacă Litiplex ar fi plătită la plafonul maxim, așa cum cere Neucriss, onorariul lor s-ar diminua cu o jumătate de milion de dolari. Ambele părți amenință că vor supune cazul atenției judecătorului Bromwich. Mă tem că Bromwich, la rândul lui, va solicita o expertiză contabilă, iar asta va duce la descoperirea surplusului de numerar. Decât să-mi asum un asemenea risc — și acceptând posibilitatea unei prealabile înțelegeri cu Neucriss — prefer să autorizez achitarea facturilor prezentate de Litiplex conform documentelor și să evit depistarea surplusului. Te rog să faci să-mi parvină următoarele cecuri.

Nota de serviciu era însoțită de o listă a numerelor facturilor expediate de Litiplex și a sumelor datorate.

Nu mai era nevoie să caut ceea ce-i transmisese Bert Glyndorei. *„A se vedea prezenta, referitor la înțelegerea cu Peter Neucriss…”* Era clar ca bună ziua că despre asta era vorba. Cu toate acestea, am mai citit nota de trei sau patru ori, așezându-mă pe un scaun în biroul pustiu al lui Martin și având sentimentul că cineva îmi prinsese inima într-o strânsoare rece ca gheața. Mi-am pus la nesfârșit aceeași întrebare, dându-mi seama că vocea mea lăuntrică suna aidoma glasului firav și

derutat al unui copil: Ce aveam să fac acum?

XX. PRINTRE MEMBRII CLUBULUI

Clubul Belvedere este cea mai veche instituție socială de acest gen din Kindle County și a fost ridicat în anii de glorie ai orașului. În acest loc, membrii adevăratei elite din regiune, comercianți și oameni cu buzunarul bine garnisit, iau masa împreună și joacă *squash* de peste o sută de ani. Nu vorbim aici de politicienii prost-crescuți, a căror putere este trecătoare — și, mai rău decât atât, împrumutată — ci de persoanele ce dispun de veritabile averi, proprietari de bănci și de concerne industriale, familii ale căror nume pot fi admirate pe frontispiciul clădirilor vechi, care vor avea aceeași greutate și după trei generații și ai căror copii au toate șansele să se căsătorească între ei. Există și oameni cărora, în general vorbind, le place lumea așa cum e și nu se dau în vânt după schimbări; din punctul lor de vedere, practic toate realizările în domeniul progresului social au produs un scandal de pomină printre membrii clubului, dintre care unii s-au opus cu încăpățânare primirii la început a catolicilor, iar ulterior a evreilor, a negrilor, a femeilor și chiar a unui armean necăsătorit. Credeți, probabil, că oamenilor cu scaun la cap le repugnă acest gen de atmosferă, numai că distincția pe care o conferă Clubul Belvedere pare să învingă orice scrupule. Așa se face că Martin Gold, de pildă, vorbește de o lună încoace, în toate discuțiile particulare și relaxate pe care le are, doar de „club” — cât de bună era mâncarea și cât de elegante vestiarele cu un deceniu în urmă, când devenise membru.

Clubul în sine este o structură de opt etaje, construită în stil renascentist și ocupând suprafața unei jumătăți de cvartal în zona centrală a orașului, nu departe de Needle. Am dat fuga acolo, având în buzunar nota de serviciu semnată de Jake, și am trecut în grabă pe lângă portar. Dotările clubului sunt splendide. Primul etaj este lambrisat în întregime cu lemn de nuc. Acesta a fost prelucrat până a ajuns la o nuanță sobră, care dă impresia că reflectă discret lumina intimă a becurilor și care îmi amintește inevitabil atât de sclavii cu pielea închisă la culoare care au tăiat copacii, cât și de urmașii lor în livrea, care au avut grijă în permanență ca suprafața lemnului să fie la fel de lucioasă ca pantofii unui om de afaceri britanic. O impunătoare scară dublă de marmură albă se înalță la capătul îndepărtat al holului, împodobită cu emblema clubului și cu câțiva îngerași înaripați, simboluri ale perioadei în care americanii erau convinși că, supraviețuind Marii Crize, republica lor avea să atingă din nou măreția Greciei antice.

Firește că, abia intrat în incinta clubului, nici n-am avut timp să-mi potrivesc haina și am și dat peste Wash, fir-ar să fie. Ducea în mână nici mai mult, nici mai puțin decât o crosă de golf, o bucată de lemn pe care o ținea ca pe o gâscă moartă de gât, la câțiva centimetri de

capul vopsit în culoarea prunei uscate. Habar n-aveam ce urmărea. Afară erau câteva grade sub zero și terenul era înghețat bocnă. S-a arătat la fel de surprins să mă vadă și mi-a înregistrat prezența acolo cu acel aer vag disprețuitor pe care îl arborează orice membru serios când se întâlnește cu un intrus pe care, totuși, îl cunoaște. Purta o haină sport dintr-un material pe care nu l-am putut identifica, niște pantaloni cadrilați și niște pantofi de sport care sclipeau de curățenie. Cămașa descheiată destul de larg la gât lăsa să i se vadă parțial o lavalieră imprimată cu un model bizar, la care Wash nu renunța, deși era dispus să recunoască oricând că era vorba de o prețiozitate ușor ridicolă. N-aveam nici cea mai mică idee ce aveam să spun după cuvenitul salut, dar am fost salvat de propriul instinct.

— S-a terminat ședința? am întrebat.

Wash este mult prea laș ca să vrea să discute cu mine despre hotărârile pe care le ia Comisia în legătură cu punctajele, mai ales cu al meu. În fiecare an, sarcina asta îi revenea lui Martin care, după formalitățile prilejuite de Groundhog Day, mă onora neabătut cu o vizită în birou, unde îmi punea mâna pe umăr și mă bătea ușor, lăsând să se înțeleagă că el, cel puțin, își păstra părerea despre adevărata mea valoare. Chipul lui Wash a suferit modificări bruște, compunându-și imediat expresia nătângă a celui care ar vrea să-ți facă pe plac, dar nu știe cum. Dacă te uiți mai atent la Wash, îți dai seama că manierismele lui amabile sunt în mare măsură studiate. Dacă-l strângi cu ușa, nu are niciun fel de instincte. Funcționează ca un fel de colecție a gesturilor celorlalți, preocupați mereu să le aleagă pe cele care i se par convenabile și lipsite de pericolul de a jigni pe cineva.

— Nu tocmai, a răspuns el. Martin și Carl au avut nevoie de o pauză ca să dea niște telefoane. O să reluăm discuțiile la patru. Mi-am zis că n-ar fi rău să profit de ocazie și să-mi limpezesc nițel mintea.

Wash și-a ridicat crosa de golf și și-a pus-o pe umăr; n-am vrut să-l rețin și de aceea nu i-am mai spus că-mi părea bine că aflam și eu, în fine, la ce servea toiagul ăla. La rândul lui, Wash s-a descotorosit bucuros de mine și s-a îndreptat spre ușile frumos împodobite ale liftului.

N-am plecat din hol. După ce mi-am verificat ținuta, m-am așezat pe un scaun cu spătar înalt dintr-un mic separeu lambrisat care se afla în imediata apropiere a garderobei și a telefoanelor. Încă nu-mi dădeam seama ce căutam aici. Dădusem fuga la club ca să-l înfrunt pe Martin, dar iată că mă mișcăm de parcă mi s-ar fi triplat greutatea și — fapt și mai grav — începusem să gândesc la fel de încet. Ce rezultat ar fi avut o asemenea confruntare? Planifică-ți mișcările, gândește-te bine, mi-am spus. Spre marea mea surpriză, genunchiul pe care îmi sprijinisem o mână căzuse deja pradă unui tremur îngrijorător.

Cu câțiva ani în urmă, Buck Buchan, un bun prieten al lui Martin,

care era pe atunci autoritatea supremă în First Kindle, a intrat în niște încurcături și a dat câteva telefoane, dispunând angajarea lui Martin pe post de consilier principal. Cei doi se cunoșteau de ani de zile, din vremea Războiului din Coreea și chiar a studenției, când încercau asiduu să intre pe sub pielea și pe sub chiloții aceleiași fete. Există undeva o fotografie care-i înfățișează pe amândoi în șosete albe și cu papion. Ei bine, eram cu Martin în dimineața când a trebuit să-i comunice lui Buck că-l eliberau din funcție. Pentru el acesta era punctul terminus, încheierea unei existențe plină de împliniri, în care știuse, zi de zi, că mergea pe sârmă fără plasă dedesubt, în vreme ce ochii mulțimii erau ațintiți asupra lui, iar el își simțea corpul electrizat de plăcerea erotică a puterii. Ora astrală a lui Buck trecuse; viața îl obliga să renunțe și să se cufunde în smârcurile urât mirositoare ale scandalului și rușinii. Călcase pe bec și era de datoria lui Martin să-i spună, privindu-l în ochi, ca de la bărbat la bărbat, că, în ciuda zilelor de glorie petrecute împreună și a destinului care-i adusese de atâtea ori aproape unul de altul, nimeni nu-i putea cere lui Martin Gold să abdice de la nobilele tradiții ale vieții lui profesionale. Martin se dusese la întrevederea respectivă cu o expresie gravă, de om mâhnit și deziluzionat. Toți ceilalți îi admiraseră stăpânirea de sine și principialitatea — ca de altfel și consiliul din First Kindle, care din acel moment apelase din ce în ce mai des la serviciile lui. Însă cât mai valorează aceste principii când tu și firma de avocați la care lucrezi trec printr-o asemenea perioadă? Răspunsul — nota de serviciu pe care Martin o pusese la păstrare — se afla în continuare ascuns în buzunarul meu de la cămașă.

Bineînțeles că ar fi trebuit să am atâta minte și să nu mă duc după Wash. E un tip slab, care nu-ți e de niciun ajutor în caz de criză. Dar, în clipa când lucrurile au început să se precipite, mi-am dat seama că nu eram în stare să-l înfrunt pe Martin — vorba aia, trăisem în aceeași casă cu taică-meu până la douăzeci și șapte de ani și nu avusesem niciodată curajul să-i spun că știam că era un hoț. Pe de altă parte, nu voiam să am de-a face nici cu calculele reci ale lui Pagnucci. Aș fi avut nevoie de o viclenie și de un sânge-rece care pe moment îmi lipseau. Prin urmare, m-am apropiat de unul din angajați, genul de însoțitor pe care te aștepți să-l găsești într-un asemenea loc, probabil un fost militar, echipat cu un blazer albastru închis și cu o pereche de mănuși albe, și l-am întrebat dacă avea idee unde s-ar fi putut duce domnul Thale, dat fiind că ținea în mână o crosă de golf.

Mi s-a recomandat să mă duc la al doilea subsol, o încăpere uriașă și întunecoasă, care probabil că servise și drept sală de sport cu câteva decenii în urmă, înainte de reamenajarea ei pentru alte scopuri. Am observat că betonul inițial fusese acoperit de o suprafață de plastic verde și că un număr de oameni se chinuiau să lovească niște mingi de

golf. Mulți dintre ei erau îmbrăcați în tricouri, deși temperatura era foarte scăzută. Covorul sintetic acoperea porțiunea delimitată de o plasă de protecție care fusese suspendată din tavan și care atârna în falduri, aidoma unui văl misterios. Dincolo de această perdea se întindea o suprafață cufundată în beznă, unde nu puteai să deslușești nimic. Probabil că existau și câteva instalații electrice, fiindcă deasupra fiecărui jucător fusese montat direct în contraforturi câte un dispozitiv asemănător unei minitabele de marcaj ale cărei semne erau compuse din beculețe verzi. M-am uitat la lovitura individului aflat cel mai aproape de mine și pe urmă am cercetat tabela de deasupra lui, unde au apărut o serie de puncte care, așa cum mi-am dat seama imediat, reproduceau traiectoria mingii. După aprinderea ultimului beculeț, pe tabelă a fost afișată numeric distanța estimată pe care a parcurs-o mingea pornită din crosa concurentului.

Într-un târziu, l-am depistat și pe Wash, care dădea de zor din mâini. Avea lângă el o grămadă de mingi și-și dăduse jos haina elegantă, împăturind-o frumos și punând-o undeva în spate. Făcea niște mișcări cum nu se poate mai stângace. Probabil că jucase golf toată viața, fără a ajunge să priceapă vreodată esența jocului.

Văzându-mă că mă apropii, Wash s-a schimbat la față. Am știut chiar în clipa aceea că își imagina că venisem ca să-l implor să-mi crească punctajul pentru împărțirea banilor și începuse deja să se pregătească pentru discursul pe care avea să mi-l țină netulburat, având grijă să-mi amintească, pe tonul cordial cu care își trata toți subalternii, că nu era momentul să discutăm asemenea lucruri și că aveam o atitudine deplasată. În loc de asta, special pentru a-l dezarma, i-am înmânat nota de serviciu pe care o aveam în buzunar și m-am uitat la el cum o despăturește. A citit-o exact în locul unde se afla, fără să se așeze. Ochii au început la un moment dat să ia distanță de restul capului, iar tâmpla a avut un zvâcnet pe care nu cred că-l mai observasem și cu alte prilejuri. În jurul nostru, mingile se întretăiau în aer și sunetul croselor care loveau ajunsese să aibă o stranie ritmicitate. După ce a terminat de citit, Wash mi-a aruncat o privire de om care habar nu are pe ce lume trăiește.

— E Jake, i-am spus.

S-a dat înapoi, ca și cum ar fi călcat pe un șarpe. S-a uitat peste umăr la ceilalți jucători de golf, după care m-a împins spre ușa metalică pe care intrasem, înspre zona unde lumina era din ce în ce mai slabă și unde întunericul subsolului începea să vină spre tine, însoțit de straniile sunete subterane ale clădirii.

— Faci presupuneri nefondate, a rostit Wash. Spune-mi de unde ai chestia asta.

I-am spus. N-am știut ce explicații să dau gestului meu, așa că m-am abținut. Însă până și Wash a recunoscut că, într-o asemenea situație,

buna mea credință era o problemă secundară. Rezultatele căutării demonstrau cu vârf și îndesat că avusesem un motiv întemeiat ca să-mi bag nasul în biroul altuia.

— Nota asta e un fals, Wash. Nu-ți aduci aminte că nu există niciun Litiplex? Și nici la TN nu există vreun document de acest fel. Jake a pus la cale toată povestea; poate că e implicat și Bert, cine știe? Există un milion de întrebări. Însă Jake e amestecat în mod sigur.

Wash s-a uitat urât încă o dată și pe urmă și-a întors din nou privirea peste umăr. Avea o expresie dezaprobatoare, însă era prea manierat ca să-mi spună să vorbesc mai încet.

— Îți repet, faci presupuneri nefondate.

— Pe dracu. Explică-mi tu chestia asta.

Era limpede că provocarea pe care i-o aruncasem nu-i făcuse niciun fel de plăcere. Nu-i convenea să fie pus la colț. Apoi am observat că figura lui palidă și blândă a devenit brusc hotărâtă, semn că se fixase asupra unei noi idei.

— Poate că e Neucriss, a spus Wash. O fi vreo șmecherie de-a lui și o fi avut motive să inventeze și să falsifice.

Ce-i drept, Peter era în stare de orice. Însă în tot timpul petrecut în biroul lui Martin înțelesesem de ce acesta luase legătura cu Peter. Martin avea în posesie raportul. El voia să știe ce se întâmpla, fiind totodată curios să afle dacă documentul era autentic sau falsificat și dacă, printr-un concurs de împrejurări relativ improbabil, Neucriss era în stare să furnizeze explicații. Numai că persoana care ne ducea cu prețul nu era Neucriss, ci Jake.

— Sigur, cum să nu, i-am spus lui Wash. Cu alte cuvinte, crezi că, dacă îl ducem pe Jake în birou la Martin și-i spunem că nu există niciun Litiplex, Jake o să răspundă „Dumnezeule, dar Neucriss mi-a spus că există”? Pe naiba. O să se comporte ca și cum toată povestea asta ar fi un veritabil șoc pentru el. „Cum de-ndrăznește Bert? Și, că tot veni vorba, dacă nu dați de el, hai să îngropăm chestia asta și să nu mai pomenim niciodată de ea”. Cam așa ceva o să-i iasă pe gură. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru. Jake a fost cel care i-a scris afurisitul ăsta de raport lui Bert, iar Bert i-a dat banii, care acum sunt la Jake. Încearcă să-și acopere urmele, Wash. Și Martin îl ajută.

— Nu fi absurd, a rostit el imediat.

A avut o reacție foarte puternică la ideea că Martin ar fi putut fi corupt. A făcut fel de fel de mărunțele cu gura, ca și cum ar fi încercat să scape de un gust extrem de neplăcut.

— Absurd? Eu zic să te mai gândești, Wash. Cine a spus că a luat legătura prin telefon cu banca din Pico? Cine te-a informat că directorul general, Smoky ăla sau cum l-o fi chemând, a lăsat să se înțeleagă că era vorba de contul lui Bert? Cine ți-a servit toate

rahaturile astea?

Wash e mult mai scund decât tine, așa încât înălțimea mea — un avantaj pe care de cele mai multe ori nu știam cum să-l folosesc — mi s-a părut că mă face inaccesibil interlocutorului care tare ar fi vrut să mă pună la punct.

— Gândește-te la tot circul pe care l-a făcut Martin ieri, când l-a târât pe Jake cu el și a dat cu copita în hârdău după ce tu și Carl luaserăți deja o hotărâre, am spus. Ce concluzie ai tras atunci?

— Am rămas cu gura căscată, a recunoscut Wash. I-am spus-o și lui Martin după aceea. Numai că faptul că a simțit nevoia să vorbească nu prea poate fi un indiciu pentru mai știu eu ce conspirație obscură.

— Haida-de, Wash. Vrei să știi de ce l-a adus Martin pe Jake? Fiindcă *voia* ca Jake să știe. Voia chestia asta, Wash. Ținea neapărat să-l facă pe Jake să priceapă că își ține gura, dar că îl are la mână.

Pe măsură ce se gândea mai atent la toate cele aflate, Wash a început să fie cuprins de o stingherealã inconfundabilă, mișcându-se și reacționând din ce în ce mai lent.

— Nu pui problema cum trebuie. Sunt singur că Martin a dat cumva peste nota aia și bănuiesc că și-a dat seama că deocamdată era preferabil să nu se afle nimic. Faci ca totul să pară sinistru.

— Exact așa și este, Wash.

S-a încruntat și s-a răsucit pe jumătate pe călcâie, aruncând încă o privire în direcția celorlalți jucători de golf. Am simțit că felul brutal în care abordasem problema și proasta mea creștere avuseseră, în cele din urmă, darul de a-l face pe Wash să se considere insultat.

— Uite ce-i, omule, mi s-a adresat el, punând cât mai mult dispreț în cuvântul „omule", n-a făcut altceva decât să se conformeze imperativelor logice ale momentului. Nu te grăbi să desconsideri sau să condamni. Gândește-te bine și nu te pripi. Firma asta nu poate să funcționeze fără Jake nici măcar pe termen scurt. Dar ia spune-mi, Mack, că tot ești atât de isteț, ce planuri ți-ai face tu dacă ai călca pe bec și ar trebui s-o iei din loc?

Ochii lui spălăciți și aproape înfundați în orbite s-au fixat asupra mea cu o intensitate pe care o observasem foarte rar până atunci. Planurile pe care îmi cerea să le fac cunoscute nu erau nicidecum o strategie de investigare. Wash se referise, de fapt, la planurile pe care aș fi putut să mi le fac pentru a mă descurca fără Jake. Am pierdut câteva clipe, pentru a-mi pune în ordine pașii impuși de logica bunului-simț. Știam prea bine că nimeni nu avea să-mi răsplătească virtutea dacă îi înfigeam un cuțit în inimă lui Jake. Eram conștient de ani de zile de această realitate. Nimic nu se schimbase cu adevărat. Singura realizare cât de cât notabilă era că aș mai fi crescut în propriii mei ochi.

— Așa, deci? Trebuie să stau cuminte pe coada mea și basta, nu? Păi, asta e soluția lui Martin. Să-l lăsăm pe Jake să ne buzunărească liniștit, numai să ne dea de lucru. „Uite ce e, Jake, știi că știu, așa că scutește-mă de bazaconiile cu firma aia din Columbus și hai să ne continuăm goana după aur". Să fim sobri, Wash. Mi-e o silă de nu pot să-ți spun.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot neașteptat și puternic deasupra noastră și am tresărit amândoi. Unul din jucătorii de golf trimisese o minge care lovise una din țevile de încălzire din tavan. Deși acestea fuseseră învelite într-un material de protecție, impactul sonor era cât se poate de neplăcut. Clipa aceea de teamă a părut să-l facă pe Wash mai dispus la sinceritate.

— Uite ce-i, Mack, nu pot să citesc ce are Gold în scăfârlie. E clar că preferă să nu împărtășească nimănui planul pe care îl are, indiferent despre ce e vorba. Dar îl cunoști pe omul ăsta de ani de zile, nu de azi, de ieri. Au trecut o groază de ani. Vrei să-mi spui că nu ai încredere în Martin Gold?

Ascunși în subsolul amenajat, vorbind în șoapte grăbite și înghesuiți unul în altul ca doi îndrăgostiți, am cugetat amândoi la această întrebare. Wash făcea exact ceea ce îi stătea în caracter, ceea ce făcuse și cu o zi în urmă, când Comisia analizase propunerea lui Jake de a

păstra liniștea în cazul în care Bert nu s-ar mai fi întors. Bătrânul Wash își juca rolul, bătând apa în piuă și căutând soluția care să-l implice cel mai puțin. Știa în general cum stăteau lucrurile, deși, la fel ca mine, nu era la curent cu toate detaliile. În ce mă privește, încă nu puteam să-mi dau seama care era locul lui Bert în toată afacerea și pe ce se bazase Martin când dăduse vina pe el, convins că nu avea să-și mai facă apariția. Oricum însă, Wash prinsese esența celor întâmplate: era o treabă jegoasă și urâtă. Știa din instinct toate aceste lucruri, dat fiind că și el ar fi procedat exact la fel, fără să stea pe gânduri — i-ar fi dat banii lui Jake în schimbul supraviețuirii firmei. În plus, se abținea să rostească un asemenea adevăr necurat, susținând că era foarte posibil ca Martin să aibă intenții mult mai onorabile.

— Ești un prost, Wash, i-am spus pe neașteptate.

Am plecat din subsolul cufundat în penumbră, animat de emoții dintre cele mai puternice și simțindu-mă de-a dreptul grozav. Eram cuprins de o plăcere pură și primitivă. De ani de zile simțeam nevoia să-i spun chestia asta.

Reușisem să iau nota informativă de la Wash fără mari eforturi. Am împăturit-o din nou și am vârât-o în buzunar, după care am urcat agale scările cenușii și metalice pe care coborâsem. Acum totul era limpede. În momentul când am ajuns iar în încăperea aceea impunătoare, înconjurat de pereții lambrisați și de minunatele ornamente de cristal, începusem deja să mă simt motivat și puternic, știindu-mă în stare de cele mai mari meschinării din lume. Cu alte cuvinte, eram eu însumi, încetasem să fiu băiețelul nemulțumit. Redevenisem bărbatul între bărbați. Când am ieșit hotărât pe ușa turnantă și am dat de aerul rece al iernii, planurile pe care le croiam în minte prindeau din ce în ce mai mult contur.

Duminică, 29 ianuarie

XXI. INVESTIGAȚIA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-O PROBLEMĂ INTERNAȚIONALĂ

A. Un zbor internațional

Agenția de voiaj în interes de serviciu de la TN, unde am așteptat-o pe Lena duminică dimineața, îți dădea ocazia să arunci o privire dreaptă asupra unei lumi strâmbe. Locul arăta nemaipomenit. Tipii de la decorațiuni interioare produseseră exact genul de efect plin de bun-gust pe care mi l-aș fi dorit și eu pentru biroul personal, dacă mi-aș fi dat vreodată silința să renovez — o sumedenie de piese de mobilier rotunjite, ferestre mari, fotolii confortabile din piele, scaune mobile și mese de granit pe care se aflau acele telefoane speciale de la care poți să vorbești pe bază de carte de credit și cărora li se pot atașa oricând un modem sau un fax portabil. Doamnele elegante care stăteau la ușă îi cercetau cu privirea pe cei care intrau și care, în cea mai mare parte, își prezentau legitimația de membru cu aerul triumfător al celor care

au reușit în viață și care ar vrea să se uite toată lumea la ei, ca să vadă cât sunt de mari și de tari. Oameni de afaceri japonezi care zburaseră vreo treizeci de ore ațipiseră în fotoliile comode și arătoase, câțiva directori executivi care dăduseră lovitura lucrau de zor la minicalculatoarele pe care le aveau la ei, iar vreo două-trei perechi stăteau de vorbă, părând întrucâtva neliniștiți de perspectiva unui nou zbor cu avionul. Un ospătar îmbrăcat cu un sacou alb se plimba printre cei aflați în încăpere ducând în mână o tavă, ca să vadă dacă voia cineva să comande ceva de băut, în timp ce dinspre bar se auzeau vocile redactorilor care prezentau știrile de duminică dimineața.

Ceea ce v-am descris aici este așa-numita clasă a zburătorilor, un grup din ce în ce mai mare, alcătuit din oameni care își petrec ziua de muncă în înaltul cerului, care au în loc de birou un loc rezervat la bordul unui avion DC-10 și care au călătorit atâtea milioane de mile în interes de serviciu, încât li s-ar putea oferi un zbor gratuit până pe Jupiter. Aceștia sunt orfanii capitalei, bărbații și femeile care au renunțat la viața personală pentru a se contopi cu destinul unei corporații și care încearcă să extindă dominația acesteia cât mai mult cu putință, în numele banului atotstăpânitor. Am avut și eu un anume unchi Michael care era comis-voiajor și care ducea mereu în mână o valiză urâtă de culoare maro, de care nu se despărțea niciodată, ca și cum i-ar fi fost sudată de podul palmei! Pe vremea aceea, soarta lui era cea a unui neadaptat. Astăzi ești cineva dacă reușești să fii plecat de acasă patru zile pe săptămână. Însă vin și vă întreb, în această mare grădină a lui Dumnezeu există oare ceva mai deprimant decât o cameră pustie de hotel la ora zece seara și gândul că munca, privilegiile și cerințele economice nu numai că-ți consumă orele din timpul zilei, ci te și pun — indiferent cât de puțin — în fața acestor clipe de singurătate îngrozitoare în care ești departe de toate lucrurile mărunte, dragi și familiare, care fac ca viața să merite să fie trăită?

Ia fiți atenți ce bine știu să bat câmpii. Tocmai eu m-am trezit să vorbesc! Ce mi-ar fi lipsit mie, în afară de scaunul cu spetează, televizor și clipele când trebuia să am de-a face cu Lyle? Unde mai pui că urma să beneficiez și de compania tinerească a Lenei. Îmi țineam între genunchi servieta și geanta de voiaj. Aveam un bagaj redus — lenjerie, un costum sobru, pentru întâlnirile de serviciu, costumul de baie și câteva lucruri de care aveam neapărată nevoie: pașaportul, dictafonul, un teanc de hârtie de scris cu antetul companiei Transnațional Air, pe care îl luasem de la birou, o scrisoare veche având pe ea semnătura lui Jake Eiger și trei copii ale bilanțului de la TN. Plus nota de serviciu pe care o găsisem în biroul lui Martin și care nu avea să-mi mai dispară niciodată din fața ochilor. Ca și Kam, luasem și un avans în numerar de două mii cinci sute de dolari cu ajutorul noii cărți de credit care-mi fusese expediată pe adresa de la

serviciu în cursul zilei de vineri. În cea mai mare parte a nopții făcusem planuri, motiv pentru care și acum am închis ochii, gândindu-mă la vântul din Pico, la palmierii care se înfiorau la adierea lui și la sarea de mare și loțiunile de plajă al căror miros avea să-mi gâdile nările.

— Iu-hu.

Deși vocea era familiară și avea în ea ceva plăcut și blând, am tresărit puțin când m i-am deschis ochii.

— Brushy Bruccia, să n-am parte de datorii.

— I-auzi, a spus ea, arătând mai tânără și veselă ca de obicei.

Am avut impresia că era fericită și mulțumită de sine. Avea o geantă atârnată pe umăr și-ș i ducea pardesiul pe mână. Era îmbrăcată în pantaloni.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Vin cu tine.

— Zău? Ce s-a întâmplat cu Lena?

— A primit o urgență. O să stea la bibliotecă toată noaptea.

Abia atunci m-am prins și i-am spus lui Brushy că nu mai trebuia să întreb cine-i încredințase urgența.

— Fata asta arată flămândă rău.

— De arătat, arată, de acord cu tine, am rostit.

Brushy mi-a tras un pumn zdravăn în braț, însă eram prea stingherit ca să continuu în același fel în fața tuturor acelor oameni. Ne-am îndreptat spre fotoliile de piele, fără ca vreunul din noi să mai scoată o vorbă.

— Normal ar fi fost să-ți pară bine, a spus ea într-un târziu.

— Cum să nu-mi pară?

Aveam sentimentul că se atentase la drepturile mele individuale. Îmi făcusem niște planuri pentru Pico, iar ele depindeau de un însoțitor mai credul decât Brushy.

— Hai să mai facem o încercare.

S-a îndepărtat și a dat ocol unui panou din lemn de trandafir, pe care erau afișate plecările și sosirile zborurilor CRT, după care s-a apropiat din nou de mine.

— Mack! Ghici unde merg?

— Cu mine, sper.

— Așa mai vii de-acasă.

I-am mărturisit că era o ființă ciudată.

— Apropo, a spus ea, ce facem acolo?

— „Apropo”, nimic, i-am răspuns. Renunță la plural. Ai uitat că avem o înțelegere? Fără întrebări și fără răspunsuri. Nu faci parte din echipă.

O tânără cu voce de redactor radio ne-a anunțat să ne pregătim pentru zbor, în timp ce Brush a tratat superficial felul în care o

pusesem la punct. Și-a înclinat capul într-o parte, a clipit des și m-a întrebat ingenuu:

— Vai de mine, dar ce-ai de gând să-mi faci?

B. Vechiul pas de dans

Acest vârf de sezon nu era nici pe departe perioada preferată a unei șederi în Pico Luan. Ultima dată când fusesem acolo în timpul verii, capitala, Ciudad Luan, semăna izbitor cu un oraș al fantomelor, însă în acest anotimp călătorii care se întorceau acasă, adulți și copii deopotrivă, îmbrăcați cu haine colorate exotic, erau înghesuiți în incinta aeroportului aidoma pasagerilor care se mulțumesc cu clasa a patra a navelor transoceanice. Chipurile lor bronzate erau la fel de surprinzătoare ca adierea blândă a aerului cald pe care am simțit-o când am coborât scara avionului pus la dispoziție de TN. Chiar dacă lumina zilei nu mai era chiar atât de puternică, soarele tropical se dovedea intens și atât de prezent, încât iarna de acasă s-a transformat urgent într-o tristă amintire.

— Dumnezeule, a spus Brushy, mișcându-și mâinile în aerul blând.

Ne aștepta o mașină închiriată. Ca de obicei, TN ne asigurase o cazare fără cusur chiar pe Regent s Beach, o fâșie de nisip lungă de nouă mile, albă și neaglomerată, care se afla chiar la poalele Munților Maya. Imense și înverzite, colinele subalpine se profilau undeva deasupra țărmului. În plin sezon, când o sumedenie de oameni veneau aici în concediu, drumurile înguste erau extrem de aglomerate, așa încât am preferat să ieșim din aeroport pe o cale secundară de acces. Brushy a deschis geamurile mașinii, și-a scos pălăria și și-a lăsat părul scurt și brunet în bătaia vântului. Am trecut în goană pe lângă chioșcurile cu acoperișuri metalice și pe lângă căsuțele ale căror firme scrise de mână ofereau specialități culinare de prin partea locului. Pe marginea drumului se vedeau pâlcuri de plante uriașe, cu frunze mari și late ca niște urechi de elefant. Locuitorii din Luan, neschimbați de când îi văzusem ultima oară, se plimbau netulburați pe mijlocul străzilor înguste, fără să pățească nimic, făcând loc mașinii atunci când era cazul, iar apoi revenind pe mijlocul drumului și mergând chiar pe dunga de vopsea ce despărțea benzile de circulație, adeseori desculți.

Luandezii sunt oameni plăcuți, care știu că au repurtat un mare succes, adaptându-se lăcomiei albilor. Au văzut primii bancheri când piraților din Golful Barataria au început să-și depoziteze aurul în peșterile aflate mai sus de Ciudad Luan — C. Luan, cum îi spun localnicii — iar urmașii lor din ziua de azi îi privesc cu aceiași ochi pe toți clienții. Traficanți internaționali de narcotic», oameni de pretutindeni care s-au stabilit aici după grave acte de evaziune fiscală la ei în țară și bancheri de suprafață care conviețuiesc pe acest teritoriu unde restricțiile sunt aproape inexistente, amestecându-se cu

o națiie mică și cu un popor poliglot, prin ale cărui vine curge și ceva din sângele americanilor, al sclavilor africani și al unor tipuri de fugari europeni — portughezi, englezi, olandezi, spanioli și francezi. Pico a supraviețuit despoților, cuceritorilor indieni și stăpânirii spaniole de două secole, care a luat sfârșit în 1821, când țara a preferat să devină protectorat britanic decât să accepte pretențiile de suveranitate exprimate de vecina ei, Guatemala. În 1961, când Pico și-a dobândit independența, parlamentul a adoptat o serie de legi stricte referitoare la secretul bancar, preluând într-o bună măsură modelul elvețian și întrucâtva și pe cel englez.

În condițiile accelerării economiei cu profil maritim și ale existenței unor bogății inestimabile, aflate în posesia piraților contemporani care trăiesc în țările latine din apropiere, Pico a trecut prin prefaceri uimitoare în cursul ultimilor treizeci de ani. Tot mălaiul depus aici e scutit de impozite, motiv pentru care e foarte puțin probabil să părăsească vreodată aceste locuri. Există o taxă de o sută de dolari pentru recurgerea la serviciile aeroportului, un tarif de zece dolari pentru orice transfer de post telefonic și un TVA fix de 10% pentru tot ce se vinde sau se cumpără. E adevărat că, dacă o familie din C. Luan vrea să mănânce cârnați la un restaurant, distracția poate să-i coste și o sută de dolari. Însă absența impozitului pe venit, combinată cu inviolabilitatea mijloacelor financiare individuale, are ca rezultat un comerț dezvoltat și un mare număr de locuri de muncă. Luandezii rămân niște persoane discrete, cordiale, ba chiar și corecte, așa cum i-a învățat disciplina britanică, fiind totodată pe deplin încrezători în principiul de a ști să te mulțumești cu puțin. Din cauza mersului grăbit și a mâinilor care seamănă cu niște bucăți de șuncă, europenii au statutul unor curiozități ale naturii, deși sunt priviți cu egală bunăvoință.

Hotelul nostru, situat în capătul îndepărtat al plajei, la trei-patru mile distanță de C. Luan, era formidabil. Aveam două cabane cu acoperiș de stuf care, deși erau amplasate una lângă alta, puteau funcționa și independent, având fiecare câte o bucătărie, un bar și un dormitor ce dădea chiar spre apă. Brushy a trebuit să-i telefoneze secretarei ca să-și reprogrameze întâlnirile de afaceri de a doua zi, iar eu am ieșit pe mica terasă a cabanei mele, auzindu-i din când în când vocea indignată și nemulțumită de încetineala cu care se obținea legătura cu Statele Unite.

Între timp, soarele începuse să apună, transformându-se într-o minge roșiatică și mare, care continua să ardă spectaculos pe cerul senin. Avuseserăm amândoi parte de o călătorie cum nu se poate mai plăcută, în timpul căreia dezlegaserăm cuvinte încrucișate în avion, ne ținuserăm de mână și vorbiserăm despre partenerii noștri și despre diverse articole din ediția de duminică a ziarului *Times*. Pe plajă,

câteva mame pe care ziua reușise să le obosească își strigau copiii cu o bună dispoziție care scădea vertiginos. După atâtea decenii în care TN i-a făcut o reclamă indirectă, dar binemeritată, Pico s-a transformat într-un ținut ideal pentru vacanțele petrecute în familie, deși inițial fusese locul unde debarcau indivizii cu bani, care nu-și lăsau valiza din mână nici pentru o secundă, sau puținii arheologi ce se lăsaseră atrași de monumentele uriașe pe care le construise civilizația Maya sus, în creierul munților, și totodată în imediata apropiere a oceanului. Pe calea aerului, Pico e cu o oră mai departe decât insulele, dar e mai puțin aglomerat și are peisaje mai frumoase. M-am uitat la copiii care se chinuiau să iasă dintre picioarele părinților, cei mai mici dintre ei apropiindu-se cu teamă de valurile minuscule de la mal sau alergând încoace și-ncolo pe plajă. Un băiețel construia o piramidă din nuci de cocos, învelite în coaja lor cafenie și netedă, dând impresia de la distanță că expunea o colecție de capete strânse pe post de trofee de luptă. Bărcile cu pânze erau în continuare în larg, însă apa începuse să-și piardă culoarea din timpul zilei. În lumina calmă a soarelui, ea era acum de un albastru strălucitor, poate că și datorită depunerilor de sulfați feroși care acopereau parțial stratul de mărgean, obținându-se o nuanță despre care credeai că există doar în reclamele pentru filmele fotografice color.

— Gata.

Brushy terminase de vorbit la telefon și își pusese o rochie de plajă. Ne-am dus la hotel și am cinat pe verandă, uitându-ne la uriașele degete roz care cuprindeau cerul și la apa ale cărei limbi înspumate lingeau nisipul alb al plajei. Având deplina mea aprobare, Brushy a băut două pahare, în vreme ce eu am dat pe gât tot atâtea măsuri de ceai de la gheață. Părea fericită și în largul ei. În timpul mesei, o formație de muzicieni indigeni a început să cânte la barul aflat ceva mai încolo, iar muzica și râsetele ajungeau până la noi pe ușile larg deschise ale localului. Ritmul și temele melodice reveneau obsesiv, iar sunetul era tipic muzicii latinoamericane, în care flautul și fluierul se împleteau în niște cântece ce se auzeau aidoma ecoului dintre munți.

— Ce loc, a rostit Brushy, aruncând o privire pofticioasă spre apa oceanului.

— Cred că e un lucru încântător, am spus. Faptul că ai venit după mine.

— Cineva trebuia să facă până la urmă ceva, a declarat ea.

Am fost la fel de parșiv ca de obicei și m-am prefăcut că nu pricep unde bătea. Brushy a început să studieze atent fundul propriului pahar.

— M-am gândit mult la ce-am vorbit ieri. La birou, ții minte? Oamenii au dreptul la o schimbare, să știi că așa e.

Când și-a ridicat ochii spre mine, avea din nou expresia aceea

șmecheră și îndrăzneață.

— Firește.

— Și ai dreptate în privința mea. Dar nu e cazul să-mi cer scuze. E ceva normal. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât începi să te interesezi de lucrurile care sunt…

S-a oprit cu o ezitare, nevenindu-i să continue.

— Cum?

— De durată.

Am avut o tresărire care nu i-a scăpat. Și-a dus imediat o mână la ochi.

— Ce naiba fac? s-a întrebat după o tăcere care a durat câteva clipe.

Deși flacăra lumânării pâlpâia tremurat pe masă, am observat că se roșise brusc, poate din cauza băuturii sau a căldurii care se adăugase emoției puternice pe care o simțea.

— Dumnezeule, oare ce văd la tine?

— Sunt cinstit, i-am sugerat.

— Nu, nici vorbă, m-a contrazis ea. Ești autoironie. E o diferență.

Am fost nevoit să-i dau dreptate.

— Meriți ceva mai bun, i-am spus apoi.

— Nu glumești?

— Vorbesc foarte serios.

Am fost cât se poate de hotărât și vă jur că nu mi-a venit deloc ușor. Însă trăiam chiar atunci una din acele clipe de luciditate în care intuiam exact cum aveau să stea lucrurile. Brushy avea să-mi reproșeze întotdeauna că n-am încercat să fiu mai bun, autocondamnându-se totodată fiindcă se mulțumise cu atât de puțin.

— Nu-mi spune tu ce-mi face bine și ce nu, ne-am înțeles? Nu pot să sufăr obiceiul ăsta. Parcă ai fi Lazăr care a ieșit pe furiș din peșteră ca să scrie editorialele în locul lui Ann Landers timp de o săptămână.

— Dumnezeule mare, Ann Landers, am apucat să îngaim.

— Încerci să-i faci pe oameni să te antipatizeze, Mack, mi-a spus ea. Îi atragi spre tine, după care îi îndepărtezi. Dacă crezi cumva că asta e vreo formă de melancolie irlandeză care-ți aduce victorii după victorii, te anunț că nu-mi face nici cea mai mică plăcere. E o chestie împuțită, de om sărit de pe fix.

Și-a aruncat șervetul de pânză în farfurie și pe urmă și-a îndreptat privirile spre apa oceanului, încercând să se adune. După câtăva vreme m-a întrebat dacă era prea târziu pentru o partidă de înot.

— Suntem în plin flux, iar apa e mică la un sfert de milă de țărm. Pericolul de înec e minim, i-am spus, încercând să zâmbesc.

A scos un sunet nedefinit, după care s-a interesat dacă îmi adusesem costumul de baie. S-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

Aleea care ducea la plajă mergea printre ierburile înalte și sălbatice și era luminată de beculețe fixate pe coloanele ridicate în dreptul

fiecărui grup de trepte. Duminică seara era liniște chiar și în Pico. Pe plajă se vedea o oarecare agitație, dar ăsta se întâmpla mai aproape de C. Luan, unde erau grupate marile hoteluri. Aici, unde predominau căsuțele, în jur plutea un aer văratic și liniștit, singura notă discordantă venind din partea formației care își mai făcea simțită prezența din când în când, de la barul din incinta hotelului. Am înotat puțin, ne-am sărutat de câteva ori și am rămas pe loc, în timp ce apa se mișca ușor în jurul nostru. Eram doi oameni de vârstă mijlocie și ne comportam ca doi adolescenți. De fiecare dată când mă gândeam la asta, îmi venea să urlu.

— Înoată cu mine, mi-a cerut Brushy, îndreptându-se spre un loc unde apa era ceva mai adâncă.

În apropierea țărmului, scoicile care se strânseseră laolaltă erau tari când călcâi pe ele, însă la vreo patruzeci de metri mai încolo nisipul era moale. Brushy s-a oprit și s-a sprijinit de mine. Luna ieșise mai demult pe cer, da r abia acum începuse să lumineze mai puternic, răspândind o aură albăstrie care învăluia treptat și cele câteva bărci trase la mal pe durata nopții. Hotelul, clădirile scunde din fața lui și copacii a căror siluetă semăna cu cea a unor girafe se profilau întunecate dincolo de fâșia de plajă.

— În apele astea sunt și pești, i-am spus lui Brushy. Niște creaturi nemaiîntâlnite. Pești-felinar, pești-papagal și o groază de peștișori cu dungi galbene sau Indigo. Au niște culori cum nu vezi nici în vise.

Gândul acestor frumuseți nevăzute, care se mișcau undeva sub mine, a avut darul să mă impresioneze. Brushy m-a sărutat o dată, după care și-a lipit chipul de pieptul meu și a început să se legene în ritmul melodiei cântate de formația care între timp prinsese viață din nou. Apa se ridica și cobora încet în jurul nostru.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat ea. Cred că e chiar cântecul nostru.

— Zău? Care-i ăla?

— Frichi-frichi.

— Nu mă-nnebuni.

— Păi sigur, nu-l auzi? a făcut Brushy.

Și-a păstrat sutienul, dar și-a scos slipul și pe urmă a făcut același lucru și cu al meu. A ținut ambele costume de baie într-o mână, iar cu cealaltă m-a apucat de cornul abundenței.

— E rost de vreo salvă? m-a întrebat ea.

— Am luat un medicament miraculos, i-am răspuns.

— Și cum zici că se dansează frichi-frichi ăsta? Eu, una, am uitat.

— Bagi piciorul drept.

— Da…

— Scoți piciorul drept.

— Așa…

— Și-ți pui mâinile pe piept.

— Grozav. Mai departe? m-a întrebat Brushy și m-a sărutat fără să se grăbească. Ce urmează după piciorul drept?

S-a ridicat sprijinindu-se de umerii mei și, cu grația controlată a unui gimnast, și-a desfăcut picioarele care intrau în apa întunecoasă și s-a oprit în noua poziție, făcându-mă într-un fel să ara impresia că miros o floare ciudată.

— Nu cred c-o să meargă.

— O să meargă precis, m-a liniștit Brushy, demonstrând o încredere familiară în tot ce ținea de sex.

Și iată-ne pe Brushy și pe mine făcând frichi-frichi și străbătând apele tropicale împreună, prin puzderia de pești care mai de care mai frumoși, în timp ce luna argintie își revărsa lumina maiestuoasă asupra noastră. „Și-ți pui mâinile pe piept."

Mă rog, aici lucrurile stăteau un pic altfel.

CASETA 5

Dictată pe 1 februarie, ora 1:00

Luni, 30 ianuarie

XXII. SECRETUL BANCAR

A. De unul singur

Având o femeie alături, bănuiesc că ar fi trebuit să dorm bine, însă eram departe de casă și lângă inima întunericului, așa încât nu am putut trece pe sub portalul care ducea la visurile mele tulburate. Mă simțeam străbătut de o neliniște de înaltă tensiune, ca o rețea atinsă de un fulger rătăcit. Am rămas pe marginea patului, cu chipul schimonosit în întuneric, și m-am implorat să nu fac ceea ce aveam de gând, adică să mă duc la barul unde formația continua să cânte cu intermitențe și să-mi cumpăr de cinci dolari whisky. Să știți că faptul că băutura te face curajos nu este o simplă iluzie, ci adevărul gol-goluț, fiindcă atunci ești cel mai greu de rănit. Am o listă a accidentelor semnificative cărora le-am căzut victimă când eram pilit — arsuri de gradul doi de la țigări și de la diverse chestii puse la fiert și care au dat pe de lături, entorse, luxații și câteva insulte substanțiale din partea unei soții furioase, care au avut asupra mea impactul unor ghiulele de tun. Le-am supraviețuit tuturor doar cu un strop de mercur crom sau cu o scurtă vizită la urgență. Aveam tot dreptul să cred că de asta aveam nevoie și acum.

M-am ridicat în picioare și, ca un copil care se atașează de o păturică sau de ursulețul de jucărie, am plecat de pe verandă și m-am întors în cabană, unde m-am așezat în fața dictafonului. Am petrecut o oră povestindu-mi mie însumi cele întâmplate și, deși vorbeam în șoaptă, vocea mea părea purtată pe aripile vântului blând de seară și mă făcea să mă tem că ar putea să audă și Brushy.

Tata era cel la care mă gândeam — ca să fiu sincer, îmi adusesem aminte nu doar de el, ci și de mama. Am încercat să-mi imaginez cum

se împăcase cu ideea că soțul ei era un hoț. Multe dintre micile comori pe care le ducea în buzunar îi fuseseră oferite ei mai întâi. Poate că nu fac altceva decât să-i înfrumusețez amintirea, dar trebuie să declar că de fiecare dată părea foarte stânjenită. „N-avem nevoie de chestii din astea, Tim." Aș spune că încerca, de fapt, să-l încurajeze și să-l ajute să-și depășească propria condiție. O singură dată a purtat o broșă care lui i-a făcut mare plăcere — o piatră mare, de culoarea rubinului, montată în mijlocul unor pietricele lucrate cu grijă și care dădeau impresia că erau foarte vechi — însă de obicei refuza toate cadourile de acest gen, fapt care provoca numeroase discuții și chiar certuri, îndeosebi când soțul ei băuse ceva înainte.

O singură dată am stat efectiv de vorbă cu mama despre ce se întâmpla. Țin minte că aveam șaisprezece ani și nu exista domeniu în care să nu am o părere.

— Nu e cu nimic mai rău ca alții, mi-a spus ea.

— Sunt hoți.

— Fiecare om e un pic hoț, Mack. Toată lumea are ceva pe care ar vrea să-l fure. Cei mai mulți se jenează doar fiindcă știu că există alți oameni care se uită la ei.

Am fost convins la vremea aceea că nu își propusese să-l apere pe soțul ei, ci mai degrabă să se situeze pe poziția firească a părintelui care știe mai bine decât copilul. 6ricum ar fi stat lucrurile, tot n-am crezut-o. Eram încă la vârsta la care voiam să fiu mai bun decât taică-meu. Era ca un fel de sete imposibil de potolit. Unul din numeroasele impulsuri de acest fel, pe care ulterior am încercat să-l satisfac cu ajutorul paharelor de tărie. N-am vrut niciodată să fiu privit de o femeie cu dezamăgirea resemnată pe care o manifesta mama față de tatăl meu. Dar știți cum e, viața e lungă, omul cât trăiește învață, iar eu îl iubeam și pe el, gândindu-mă mai ales la cântecele alea irlandeze pline de tristețe și la afecțiunea pe care o simțea față de mine și dincolo de care se ghicea o profundă nefericire. Însă taică-meu nu mi-a spus niciodată să fiu mai de ispravă ca el. Știa ce știa despre viață.

Am adormit stând în capul oaselor pe canapea, cu servieta în poală. M-a trezit Brushy, care orbecăia prin cameră după mine. Deși eram oarecum amețit, mi-am dat seama din felul morocănos în care s-a apropiat de mine că aveam de-a face cu o femeie care se trezise chiar înaintea mea și descoperise că era dezamăgită și singură, așa că m-am grăbit s-o consolez, știind din proprie experiență cum e când te scoli dimineața și te simți singur. Am petrecut câteva ore minunate, atât în pat, cât și pe terasă, unde am și luat în cele din urmă micul dejun, uitându-ne chiorâș la soarele care strălucea și transpirând abundent. Cam pe la ora unsprezece, m-am ridicat în picioare.

— Mă duc să mă întâlnesc cu avocatul ăla, am spus.

Îmbrăcată în continuare doar într-un halat, Brushy m-a rugat s-o

aștept.

— Rămâi aici, i-am cerut. Du-te pe plajă și închiriază o barcă sau un scuter și pe urmă mai fă o plimbare printre pești. Sunt sigur că merită.

— Vorbesc serios, a spus ea. Știu că n-ai venit aici să te distrezi.

— Ascultă, nu e cazul să știi mai mult. Așa ne-a fost înțelegerea, ții minte?

— Am mințit.

— Uite ce-i, i-am spus, așezându-mă la loc lângă ea. Într-un fel sau altul, o să se-mpută treaba. Fă bine și stai deoparte.

— În ce fel o să se-mpută?

Expresia de pe chipul ei mi-a dat de înțeles că precizia avocățească avusese câștig de cauză. A vrut să mă mai întrebe și altceva, dar nu am lăsat-o. Am sărutat-o repede, mi-am luat servieta și am ieșit din cabană.

B. Băncile străine

Banca Internațională a Finanțelor, a cărei ștampilă apare pe versoul tuturor celor optsprezece cecuri emise pentru Litiplex în baza contului 397, are un sediu micuț, ușor de confundat din afară cu o prăvălie oarecare, însă, odată pătruns înăuntru, interioarele frumoase din mahon te lămuresc despre ce e vorba. Era o instituție cu o reputație solidă încă de pe vremea când lucram la delicte financiare. Ca de fiecare dată, și în acest caz adevăratul proprietar al băncii este necunoscut, dar există niște relații de colaborare impresionante cu câteva dintre cele mai importante bănci din Anglia și America, iar zvonurile lasă să se înțeleagă că în spatele ei a stat dintotdeauna una din marile familii americane, Rockefeller, Kennedy sau cineva de genul ăsta, cu o perfectă cunoaștere a legăturii strânse dintre bogăție și corupție. Însă nu știu nimic precis.

Am spus că vreau să deschid un cont și, cu zâmbetul pe buze, așa cum se întâmplă mai toate lucrurile în Luan, și-a făcut apariția în scurt timp și directorul, un negru uscățiv, îmbrăcat cu un blazer albastru și care răspundea la numele de domnul George — un tip elegant, care vorbea cu acel accent specific celor din Luan, în care se îmbina tărăgănarea ușoară a insularilor cu felul de a rosti cuvintele și chiar cu dialectul locuitorilor de pe țărm. Biroul lui George era mic, dar frumos lambrisat, cu coloane din lemn și câteva corpuri de bibliotecă. I-am spus că veneam din Statele Unite și că voiam să discut despre un cont din șapte cifre. Lui George nu i s-a clintit nici măcar un mușchi pe figură. Pentru el, chestiile astea erau deja o problemă de rutină. Încă nu-i spusesem cum mă cheamă și știam la fel de bine amândoi că era puțin probabil să fac acest lucru vreodată. Banca era situată într-un oraș unde termenul de act de identitate era cu desăvârșire necunoscut. N-aveam decât să mă dau drept Joe Blow sau Marlon Brando dacă aveam chef. Carnetele de conturi de-aici au în interior doar fotografia

titularului, fără niciun nume.

— După depunere, dacă vreau să efectuez un transfer de fonduri în timp ce sunt în State, care e procedura? am întrebat.

— Prin telefon. Sau prin fax, a răspuns domnul George.

Purta niște ochelari rotunzi și negri și avea mustăcioară, precum și niște degete lungi, pe care și le împreuna ori de câte ori vorbea. Mi-a explicat că, pentru transferurile prin telefon, clientul trebuie să furnizeze numărul de cont și parola, iar anterior tranzacției banca telefonează întotdeauna pentru confirmare. Mi s-a părut improbabil ca Jake să stea în biroul de la ultimul etaj de TN Needle și să primească telefoane de la bancherii din Pico Luan. M-am interesat în legătură cu faxul.

— Trebuie să avem instrucțiuni scrise, inclusiv un specimen de semnătură sau o altă specificație de retragere, a spus domnul George.

Isteț, foarte isteț, mi-am zis. Specificație de retragere. Pentru toți cei care aveau alergie la rostirea numelor.

— Și cât timp trece până la efectuarea transferului?

— Luăm legătura cu instituțiile deservite de Luan într-un interval de două ore. Dacă primim instrucțiuni înainte de ora prânzului, promitem că fondurile în cantități însemnate pot ajunge în Statele Unite în jurul orei trei după-masa.

Mi-am recapitulat toate aceste detalii gândindu-mă la mai multe lucruri deodată, după care l-am întrebat pe domnul George de ce aveam nevoie ca să deschid un cont și dacă puteam s-o fac și prin poștă. Directorul a răspuns printr-un gest enigmatic, tipic celor din Luan: omul alb poate face ce vrea. Pe urmă a deschis un sertar pentru acte și hârtii.

— Deținătorul contului trebuie să aibă amabilitatea de a aduce două fotografii format mic. Una pentru carnetul de conturi, cealaltă pentru evidența noastră. Iar aici, în acest spațiu liber, trebuie să avem specimenul grafologic propriu sau orice formă de specificație de retragere din partea clientului.

Domnul George a folosit formula „deținătorul contului”, presupunând că fusesem trimis în numele cuiva prea important ca să se arate în persoană prin C. Luan. Și bineînțeles că a evitat cuvintele „semnătură” sau „nume”, în clipa aceea mi-am dat seama că Martin vorbise mai mult ca sigur cu individul ăsta. Descrierea pe care mi-o făcuse cu câtva timp în urmă se potrivea de minune: „parcă ar încerca să prindă fum cu mâna”.

Biroul avea o singură fereastră mică, mascată discret de niște jaluzele, iar dincolo de ea puteai să vezi cum se desfășura circulația pe stradă. Nu exista niciun fel de plasă de protecție, fiindcă de această parte a munților gândacii sau alte insecte se întâlnesc deosebit de rar. În acel moment, pe pervazul ferestrei a aterizat o păsărică despre care

la început am crezut că e o pitulice în miniatură, dându-mi seama ulterior că era o specie total necunoscută pentru mine. Creatura s-a plimbat nițel pe pervaz, după care și-a fixat privirea asupra mea preț de o clipă. Mărturisesc că acest reflex păsăresc de scrutare m-a făcut să râd, ca de altfel și ideea că nu trebuia să fii nici măcar mamifer ca să pricepi că era ceva în neregulă cu acest domn Malloy. George a făcut un semn brusc cu dosul palmei și a pus zburătoarea pe fugă.

Odată intrat în posesia actelor, am ieșit din nou în stradă. Soarele se afla chiar deasupra capului și era extrem de strălucitor, chiar sălbatic, găsindu-se într-un contrast desăvârșit cu săptămânile hibernale din Middle West. Ori de câte ori veneam aici, înțelegeam imediat cum era posibil ca oamenii să se închine în fața soarelui ca în fața unui zeu. Zona comercial-financiară este alcătuită doar din câteva blocuri, construite foarte aproape unul de altul și având fiecare câte trei sau patru etaje, precum și acoperișuri din țiglă. Turiștii se plimbau agale printre oamenii de afaceri. O sumedenie de fete arătoase, purtând pălării de pai și rochițe de plajă, se amestecau printre bărbații îmbrăcați în costume și ducând în mâini serviete pentru întâlnirile de afaceri la care urmau să participe.

Am căutat și alte bănci și le-am descoperit numele afișate în lateral, cât mai discret cu putință, atât în engleză, cât și în spaniolă, fiindcă ambele aveau statutul de limbi oficiale. Erau prezente multe nume cu greutate din lumea finanțelor, care își deschiseseră în Luan filiale ale căror sedii erau tot de buzunar, ca și în cazul lui Internațional Bank. În acest fel prosperă o economie cu o valoare de o sută de miliarde de dolari, în timp ce corporațiile și trusturile deservite de băncile din Luan și finanțate de așa-numiții bani itineranți împrumută, cumpără și investesc pretutindeni în lume, cu ajutorul unor resurse fără țară, care au toate motivele să rămână așa.

Am găsit biroul uneia dintre băncile mari din Chicago, al cărei nume îl cunoșteam deja — Fortune Trust — și am declarat că voiam să deschid un cont personal. A urmat aceeași procedură ca pe trotuarul opus, numai că de data asta am trecut efectiv la fapte. Am pus jos o mie de dolari americani în bancnote, iar ei mi-au făcut două fotografii la un aparat pe care-l aveau la îndemână. După ce fotografiile s-au uscat, mi-au lipit una pe carnetul de conturi, iar pe cealaltă deasupra semnăturii de pe cartea de credit. Am preferat să mențin toate depunerile în dolari — aveam de ales între paisprezece valute diferite — și am spus că nu voiam să am de-a face cu nicio declarație de credit, fapt care m-a scutit de obligația de a le furniza o adresă. Dobânda avea să-mi fie trimisă prin poștă imediat după ce îmi prezentam carnetul de conturi. I-am autorizat totodată să opereze un debit de douăzeci de dolari ori de câte ori avea loc câte un transfer de numerar.

— Și care va fi metoda de identificare? m-a întrebat tânăra fermecătoare care se ocupa de mine.

Judecând după accent, am presupus că era din Australia. Probabil că venise aici ca să-și trăiască viața și să scape de ceva sau de cineva: părinți, vreun prieten sau forța înăbușitoare a propriilor ambiții. Toată așezarea respira libertate și motivele de atracție erau numeroase și variate: peștii superbi care populau apele călduțe, soarele, romul și sentimentul că multe din regulile ce funcționau pretutindeni în lume erau complet trecute cu vederea aici. Abia într-un târziu mi-am dat seama că voia să-mi afle parola.

— Fiul lui Tim, i-am răspuns.

M-a rugat să fiu amabil și să aștern pe hârtie parola și m-am conformat. Din acel moment, eram liber să transfer bani în orice direcție doream și puteam să-mi verific depunerile prin telefon.

Potrivit calculelor pe care mi le făcusem anterior, aveam nevoie de încă un cont. Pentru asta nu a trebuit nici măcar să plec din clădire. La etajul doi se afla o bancă elvețiană pe nume Züricher Kreditbank, unde am fost nevoit să ascult o nouă predică despre procedurile specifice, care includeau accesul la fondurile din Pico sau din Elveția și beneficiul deplin al secretului bancar din partea ambelor țări. Am depus încă o mie de dolari și am plecat ducând în servietă două carnete de conturi noi.

Afară am oprit un bărbat pe stradă și l-am întrebat dacă știa vreun loc de unde puteam să trimit o scrisoare prin fax. M-am îndreptat spre unul din hotelurile aflate în imediata apropiere a plajei, conform instrucțiunilor primite. Îmi scosesem haina și o țineam sub braț, la fel ca pe servietă. M-am uitat la o grămadă de vitrine, ca și cum aș fi avut de gând să cumpăr ceva, dar de fapt nu făceam altceva decât să mă întreb cine eram și ce avea să se aleagă de mine. Așa cred că se simt tipii care tocmai se pregătesc să-și înșele soțiile. Cercetează din ochi toate obiectele de artizanat și de artă populară, precum și cămășile și costumele viu colorate, privesc fără să vadă și își dau seama că propriile lor simțuri se concentrează asupra inimii, întrebându-se de ce e nevoie de așa ceva, ce înseamnă foamea asta pe care trebuie s-o potolească și cum o să se simtă după aceea, mai ales că o părticică din ei se înfioară ori de câte ori cineva din jur rostește cuvintele fatidice „fidel” sau „adevărat”.

Cred că știu la ce vă gândiți: e vorba de efectul obișnuit al educației catolice, unde dragostea trupească este singurul păcat ce nu se poate ierta. Numai că viziunea mea e ceva mai mare. Mă rog, sunt de acord că cei mai mulți oameni au secrete de natură sexuală și că pe acest tărâm trăiesc cele mai numeroase suflete despre care încă nu știm mare lucru. Nu trebuie decât s-o întrebați pe Nora. Sau pe Bert. Când dorința se transformă în realitate, ne spunem unii altora că nu are

nimeni de suferit, că suntem oameni în toată firea și că s-a procedat de comun acord, numai că nici Lyle și nici eu nu suntem dispuși să înghițim asemenea explicații. Se mai întâmplă ca unul sau altul să fie rănit, dar fiecare are în continuare anumite nevoi. Aici e șpilul. Indiferent de ce ar fi vorba, sex, droguri sau furtișaguri, cu toții avem niște păsărele care ne fac să intrăm în priză de îndată ce ne trec prin minte. Nora, Bert și iată că de curând și eu facem parte dintr-o minoritate curioasă, alcătuită din oameni care au reușit să-și satisfacă dorințele dubioase și inavuabile. Pentru cei mai mulți, lucrurile stau exact pe dos, iar ei preferă să se cramponeze de un punct de sprijin nu foarte stabil și să constate că marea deznădejde nu provine din posibilitatea de a-ți da seama dacă ești nefericit fiindcă ai prea mult sau fiindcă nu ai deloc. Numai că, în ce mă privește, acest tip de echilibristică nu mă interesa defel.

Între timp ajunsesem la Regency. Am intrat în hotel și am străbătut holul împodobit cu plante exotice și mângâiat de răcoarea aerului condiționat. M-am așezat într-un fotoliu de trestie ca să mă gândesc mai bine, dar aproape că înghețasem și nu mai aveam reacții normale. L-am rugat pe portar să mă conducă la secretariat, unde i-am fost prezentat responsabilului centrului executiv. Îl chema Raimondo și era un bărbat scund, ars de soare și îngrijit. I-am spus că aveam nevoie de o mașină de scris și de un fax, după care i-am dat cincizeci de luani. M-a dus undeva în spate, într-o zonă învecinată cu birourile hotelului, iar apoi m-a instalat într-o cabină minusculă, care semăna cu unul din lifturile pentru cărți din biblioteca firmei mele. În cabină se afla o vechitură de mașină de scris marca IBM, care stătea acolo ca o pasăre cuibărită pe craca unui pom. Raimondo s-a oferit să cheme și o dactilografă, însă l-am refuzat, iar el m-a lăsat singur, nu înainte de a-mi arăta două telefoane și de a-mi spune că toaleta era imediat după colț.

M-am dus acolo și m-am privit pentru ultima oară în oglindă. Tot eu eram, un pămpălău solid și încărunțit, într-un costum boțit ca niște genunchi de elefant și cu o mutră de-ți venea s-o iei la goană. Mi-am dat seama însă că nimic nu mă putea opri să fac ceea ce-mi pusesem în gând.

— Măi să fie, domnule Malloy, mi-am spus, uitându-mă imediat în jur, ca să văd dacă nu era nimeni care să tragă cu urechea și să mă audă.

După ce m-am întors în liftul cu pretenții de cabinet dactilo, am scos din servietă o foaie de hârtie cu antetul firmei TN, pe care am scris următoarele:

CĂTRE: Banca Internațională a Finanțelor, Pico Luan.

Rog transferați imediat depunerile din contul 476642 la Fortune Trust din Chicago, filiala din Pico Luan, numărul de cont final *896–*

908.

John A K. Eiger

Am căutat în servietă până am găsit scrisoarea de la Jake pe care o adusesem cu mine. N-am scos-o dinăuntru, ci am lărgit la maximum marginile servietei ca să mă uit mai bine și să-mi obișnuiesc ochii și mâna, după care l-am semnat pe Jake așa cum fac de obicei, adică reușind o imitație perfectă. Examinându-mi rezultatul muncii, am simțit o mândrie ciudată. Zău dacă nu eram un artist de clasă mondială. Ce ochi! într-o bună zi, de dragul distracției, va trebui să încerc și semnătura lui G. Washington de pe bancnota de un dolar și eventual s-o pun în ramă și să i-o fac cadou lui Wash. Am zâmbit la acest gând și am adăugat „J.A.K.E." imediat sub semnătură. Sigur că mergeam pe ghiceală, dar n-aveam încotro. Jake ar fi putut folosi numele maică-sii sau ce era scris pe tatuajul de pe umărul ultimei iubite pe post de parolă, dar îl cunoșteam de treizeci și cinci de ani și nu mi se părea că merita să-mi asum riscuri inutile. Dacă de o parolă avea nevoie, soluția era una singură: J.A.K.E.

I-am înmânat scrisoarea lui Raimondo și l-am văzut cum introduce hârtia în fax, moment în care am simțit brusc cum îmi zvâcnește inima-n piept.

— Primul rând, am reușit să îngaim.

Raimondo n-a înțeles. Am încercat să-i adresez un zâmbet și am descoperit că aveam gura uscată. I-am explicat că pe fax exista un prim rând prin care se identifica mașina cu ajutorul căruia fusese expediat documentul. Unii dintre oamenii cu care făceam afaceri trăiau cu impresia că eram în Statele Unite, așa că voiam să știu dacă era posibil să șteargă acel prim rând.

Raimondo a căscat în egală măsură gura și ochii. Ne aflam în C. Luan, nimeni nu avea nume sau loc de origine. S-a mulțumit să clatine din cap fără să scoată o vorbă, asigurându-mă că nimănui de aici nici măcar nu i-ar trece prin cap să reproducă rândul buclucaș. Cei care urmau să primească scrisoarea nu aveau cum să știe dacă expeditorul se afla după colț sau în Bombay.

După ce am văzut hârtia dispărând în mașină cu sunetul de rigoare, am simțit nevoia să beau ceva. Am ieșit, am străbătut agale grădina din imediata apropiere a hotelului, m-am așezat pe un scaun de lângă piscină și mi-am pus sacoul în poală. Tânăra de la bar care a venit să-mi ia comanda era îmbrăcată în echipament de safari, cu șapcă și pantaloni scurți kaki. Am cerut un punci și am rugat-o să nu pună rom deloc, ceea ce era cu totul lipsit de logică. M-am întrebat dacă aș fi putut să suport până la sfârșitul vieții să rămân într-o asemenea comunitate de bețivani, arheologi, triburi semi evoluate și exilați care stau toată ziua cu burta la soare.

La ora aceea, în jurul piscinei animația nu era prea mare, locul fiind

populat doar de câteva negrese planturoase și de niște pițipoance pe care grangurii cu parale le agață de cum pun piciorul în hotel și le părăsesc doar când se duc la locurile secrete unde își țin averile. Fetișcanele acestea, dintre care cu greu ai putea să spui care era mai drăguță, mi-au atras atenția, cum era și normal, numai că au făcut-o într-un mod oarecum abstract. Își petreceau toată ziulica îngrijindu-și pielea perfectă, ungând-o cu fel de fel de alifii, bronzându-se, citind sau ascultând muzică în căștile minicasetofonului portabil, iar când căldura era prea mare mergeau alene până la duș și se răcoreau, lăsând apa să le ude și să le întărească sfârcurile care li se vedeau prin costumele făcute cu maximă economie de material. Îi excitau pe puținii bărbați rămași prin preajmă — indivizii care închiriau materiale de plajă și bătrâniturile de genul meu — iar apoi, după ce se convingeau că farmecele lor rămăseseră aceleași, se întindeau la soare încă două ore. N-am mai fost în viața mea într-un loc care să semene cât de puțin cu acest C. Luan, unde fătuțele stăteau la plajă ca la comandă și se întorceau în același timp, ca la un semnal nevăzut, făcându-te să te întrebi ce gândesc acum aceste persoane de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, cine se cred și de unde vin? Cum e posibil ca o ființă omenească să se împace cu condiția unui bibelou? Ce-ți spui într-o asemenea situație? E nemaipomenit, boșorogul ăsta mă ia la frământat doar o dată la două săptămâni, iar în rest sunt bogată, liberă și-mi văd de viața mea? Oare chiar au toate nevoie de câte un tătic? Sau or fi vrut să aibă baftă și parale ca să apuce să termine dreptul? Se întreabă vreuna ce-o să se aleagă de ea când o să ajungă la patruzeci și trei de ani? Sau trage nădejde că tipul o să-și trimită nevasta la plimbare, așa cum le spune tuturor, ca s-o aducă pe ea, să-i facă doi copii și s-o instaleze în casa lui frumoasă din New Jersey? își închipuie frumusețile astea de serviciu că se pot inspira din viața atleților, care sunt la mare preț până când începe să-i trădeze organismul? Sau sunt de părere — la fel ca mine, de altfel — că viața nu e nici rezonabilă și nici corectă și că această soluție, oricât de mare ar fi nefericirea pe care o atrage după sine, dacă privești lucrurile în mod obiectiv, este preferabilă la orice oră, mai cu seamă că, după ce o să te bucuri de prezent, o să ai suficient timp să suferi în cursul vieții?

Am rămas acolo cam o jumătate de oră, adică până n-am mai rezistat, după care m-am întors la centrul executiv ca să sun la sediul băncii Fortune Trust, unde fusesem ceva mai devreme.

— Fiul lui Tim. Verific un transfer telegrafic în contul 896–908.

Mi s-a părut că vocea de la celălalt capăt al firului aparținea prietenei mele, fermecătoarea tânără despre care presupusesem că venise aici din Australia. Imaginea ei, părul lung și moale, chipul bronzat și ochii atât de deschiși la culoare, încât băteau la un moment dat în galben au stăruit câtva timp în mintea mea… Nu am fost

recunoscut de nimeni și mi s-a spus să aștept, după care am rămas în suspensie câteva clipe care mi s-au părut interminabile, având la un moment dat sentimentul caraghios că așa trebuie să te simți undeva sus, între stele. Până atunci fusesem stăpân pe situație și trăisem o zi ca atâtea altele în viața mea. Însă în stadiul la care ajunsesem atunci, când aveam doar speranțe și niciun fel de legături reale, am simțit cum îmi îngheață sângele în vine și am fost convins că îmi pierdusem mințile. Știam precis că nu avea să meargă. Te rog, te rog, *te rog,* am implorat în gând, nedorindu-mi altceva decât să nu fiu prins. Mi-am dat seama, cu luciditatea proprie clarvăzătorilor, că singurul motiv pentru care făcusem toate acrobațiile astea ilegale fusese dorința de a-mi oferi mie însumi teama în stare pură. La fel ca prizonierul care e treaz în puterea nopții și le spune torționarilor: Nu vă mai chinuiți să mă torturați, o s-o fac chiar eu.

În clipa aceea, mi-au venit în minte o serie de variante capabile să mă dea de gol. Era foarte posibil ca Jake să fi folosit o parolă diferită sau să fi transferat deja banii în altă parte. Poate că nu îmi făcusem socotelile cum trebuia și mălaiul nici măcar nu-i aparținea lui Jake. Nu era exclus să fie banii lui Bert. Sau ai lui Martin. În orice caz, probabil că la ora asta domnul George, directorul general de la Internațional Bank, ieșise deja pe stradă și încerca prin orice mijloace să atragă atenția poliției. Asta nu era deloc o infracțiune oarecare, motiv pentru care oamenii legii aveau să treacă prin filtru întreaga națiune. Secretul bancar era o avuție națională și cheia modului de viață al unui popor. Mi-am amintit de cuvintele lui Lagodis cu o claritate foarte dureroasă, ca și cum cineva mi-ar fi pus fierul roșu chiar pe inimă: Ai grijă ce faci, tipule.

Firește că aveam și planuri de evadare. Sâmbătă seara, când nu putusem să adorm, mă gândisem la câteva și mi-am produs o mângâiere cât de mică acum, amintindu-mi-le fără mari eforturi. Puteam să spun că anchetam o fraudă de proporții și că încercasem să încalc secretul bancar doar ca să am certitudinea comiterii delictului, urmând să restitui banii posesorului de drept. Puteam s-o pun pe Brushy să sune la ambasadă și la prietenul ei, Tad. Acesta m-ar considera un erou dacă ar afla cum economiseam banii de la TN, după care ar lua legătura cu cei de la guvern și cu tipii influenți care cunoșteau jumătate din poliția de aici, urmând să mă scoată din ghearele lor în mai puțin de o oră. Și la urma urmei, cine avea să mă prindă? Secretul bancar era un lucru sfânt în țara asta, chiar dacă prin el erau protejați în primul rând hoții, și nimeni nu-mi știa numele. Nu dădeam doi bani pe motivele pe care le-ar fi invocat ca să mă facă să mă duc iar la vreuna din băncile acelea, indiferent dacă mi-ar fi spus că aveau probleme cu serviciile telegrafice sau că australianca aia focoasă voia să bem ceva împreună. N-aveau să mă mai vadă la față.

Mă gândisem bine de tot la ce aveam de făcut. Era simplu ca bună ziua. Floare la ureche.

Stând aici însă, îmi dădeam seama că se îngroșase gluma. Mă distrasem copios croind planuri și lăsându-mă în voia propriei imaginații. Dar iată că se dovedea că, de fapt, nici prin cap nu-mi trecuse să glumesc. Nici Martin, nici Wash și nici altcineva nu mă îndemnase să fac așa ceva. În schimb, mi-au revenit în minte cuvintele bătrânului Leotis: Extrem demult din viață ține de voință. Așadar, alesesem deja și habar n-aveam unde aveau să mă ducă toate astea. Mă simțeam ca eroul principal dintr-o povestire științifico-fantastică, astronautul care din greșeală pierde legătura cu baza, nu mai are cum să se întoarcă și plutește în spațiu pentru tot restul vieții. În clipa aceea, dacă Raimondo ar fi intrat peste mine, i-aș mai fi dat cincizeci de luani din ăia caraghioși doar ca să-i ating mâna și să mă conving că există.

— Confirmăm depunerea, Fiul lui Tim. Cinci milioane, șase sute șaisprezece mii, nouăzeci și doi de dolari americani.

Iac-așa, cât ai clipi din ochi. Tinerica nici măcar nu mi-a dat bună ziua când a venit la telefon. Din cabina unde mă aflam, m-am uitat pe geamul fumuriu și am văzut un palmier impunător, câteva tufe înflorite și niște plante cu frunzele ca sulițele. O fetișcană în costum de baie tocmai își mustruluia copilul. Portarul căra bagajul cuiva, iar o păsărică de prin partea locului, poate chiar cea pe care o văzusem la domnul George în birou, deși șansele erau foarte mici să fie tot ea, sărea veselă pe alee, sperând că nu avea s-o ajungă nimeni din urmă. Toate aceste lucruri — obiectele, oamenii și chiar și vietatea asta minusculă — îmi apăreau în fața ochilor ca și cum ar fi fost bine fixate în timp, distincte ca fațetele unui diamant. Indiferent cum ar fi arătat, viața mea era diferită.

Am dat să vorbesc, m-am oprit, iar apoi am început din nou.

— Pot să vă încredințez un alt transfer de fonduri, cu confirmare prin fax?

Tânăra mi-a răspuns că era perfect. Am citit din carnetul de conturi. Către Züricher Kreditbank, filiala din Pico Luan. Pe urmă am repetat numărul de cont.

— Ce sumă? m-a întrebat ea.

— Cinci milioane de dolari americani.

Mi s-a părut mai sigur să las ceva și în primul cont, o sumă suficient de mare ca Fortune Trust să continue să creadă că eram un client care merita să fie protejat de inevitabilele cercetări. Firește că, odată operat transferul, nimeni din cei de acolo nu avea să se mai gândească la el. Faptul că banii circulau dintr-un loc în altul în permanență era un lucru obișnuit aici. Nimeni nu punea întrebări. Toată lumea știa motivul. Erau bani ascunși de cineva. De cei de la Fisc, de creditori, de

o soție strânsă la pungă. Eu însă voiam un al doilea transfer ca să mi se piardă urma. Sigur că Jake avea să facă un scandal monstru la Internațional Bank, în momentul când avea să i se arate că banii fuseseră trimiși la Fortune Trust la indicațiile lui. Dar secretul e secret, iar cei de la Fortune nu vor fi dispuși să-l informeze unde s-au dus banii de acolo și nici în al cui cont fuseseră depuși în prima fază.

Am așteptat mai bine de o oră până să sun la Züricher Kreditbank și să confirm al doilea transfer. Totul era în regulă. Banii mei erau în siguranță și intraseră deja pe mâinile elvețienilor. Eram gata să mă întorc la Brushy. Voiam să beau vin cu ea și să mă las în voia degetelor ei puternice și îndemânatice. M-am uitat la ceas, ca să mă asigur că aveam timp să mai facem dragoste o dată înainte de a pleca la aeroport. Avea să mă întrebe unde fusesem și ce făcusem, dornică să afle toate secretele. Însă nu aveam să-i spun. Pe urmă avea să se intereseze în legătură cu Pindling, imaginându-și tot felul de scenarii și aducându-și în fața ochilor un personaj în genul lui Long John Silver, cu un papagal ara pe umăr și cu un cârlig în loc de mână. Mă rog, treaba ei. Principiul meu dintotdeauna a fost nu mă-ntrebi și nu te mint. Începusem să am sentimentul că sunt o persoană periculoasă și greu de prins. Mă simțeam ușor amețit și mândru de propria iuțeală de mân ă. În același timp, eram amuzat. Ieșind din hotel, mi-am mai băgat o dată capul pe ușa toaletei și m-am uitat repede în oglindă, ca să văd exact cum arătam.

Marți, 31 ianuarie

XXXIII. REZULTATE PROASTE

A. Toots ne face jocul

Marți la ora două, când era programată audierea lui Toots în fața Comisiei de Disciplină, din partea apărării eram prezenți doar Brushy și cu mine. Membrii grupului de anchetă continuau să arate impasibili, așa cum făcuseră și până atunci, însă, în ciuda aerului lor neutru și cuminte, mi-am dat seama că auziseră destule și că erau sătui până peste cap. După propunerea de excludere din barou pe care aveau s-o formuleze, aveam dreptul să ne adresăm Comisiei de Apel. Cu toate acestea, în mai puțin de un an licența de practicare a avocaturii deținută de Toots avea să fie ceva de domeniul trecutului, devenind o amintire de genul celor care îi împodobeau deja pereții.

Școala veche în care se desfășoară lucrările Comisiei de Disciplină este tipul de structură căreia nu-i observi austeritatea până nu faci abstracție de prezența plină de culoare a copiilor. Ne aflam într-o sală de clasă antică și mohorâtă, cu podea din scânduri și pereți acoperiți de plăci de faianță menite să reziste în fața deteriorărilor și a acțiunii tocurilor cu cerneală. Ori de câte ori cineva târa un scaun sau își dregea vocea, sunetul se reverbera în întreaga încăpere.

După ce a trecut de zece, am simțit că se întâmplase ceva grav. Din

capul lungii mese de ședințe la care eram așezați, Tom Woodhull ne-a luat la întrebări în legătură cu absența clientului nostru. Distinsul funcționar guvernamental, garant al aplicării legilor și bărbat cu pielea albă și netedă, fără alunițe, negi sau pete — cu alte cuvinte, Tom — nu avusese niciodată o părere grozavă despre mine și nu fusese de acord cu bețiile pe care le trăgeam, cu zilele în care eram întors cu fundu-n sus și cu afirmațiile pe care le mai făceam din când în când, cum că manevrarea fondurilor clienților nu era nici pe departe un delict comparabil cu trădarea. Bănuiam de multicel că insistase să se ocupe de acest caz pentru satisfacția pur personală de a-mi freca ridichea.

Brushy a cotrobăit în poșetă și a dat la iveală o fișă de telefon.

— Ai face bine să-l găsești.

Isuse, încă una, mi-am spus în gând.

Chiar în timp ce mă îndreptam spre ieșire, clientul meu și-a băgat capul pe ușă. Toots abia mai respira și m-a tras imediat după el pe coridor.

— Trebuie, a rostit el, repetând precipitat cuvântul de câteva ori. Trebuie să-ți prezint neapărat pe cineva.

Lângă scara plină de praf, sprijinit de unul din stâlpii de susținere, se afla un omuleț rotofei cam în aceeași condiție cu Toots, roșu ca un glob de Crăciun din cauza efortului, respirând din greu și leoarcă de transpirație. Am văzut atunci că Brushy ieșise după mine.

— N-o să vă vină să credeți. Spune-le, a rostit Toots, făcându-i un semn cu bastonul noului venit și îndemnându-l să-și înceapă relatarea.

După ce s-a așezat pe una din banchetele de lemn de pe coridor, bărbatul și-a scos pardesiul, dându-și la iveală gulerul alb și scrobit pe care-l purtau de obicei preoții catolici. Omulețul era aproape chel, cu excepția unei borduri caraghioase de păr alb și a câtorva șuvițe rebele.

— Părintele Michael Shea, a spus el, întinzându-mi mâna.

Părintele Michael era fratele mai mic al judecătorului Dan Shea, plecase de la parohia din Cleveland unde stătuse ani de zile și intrase într-una din mănăstirile de aici. Ajunsese în oraș săptămâna trecută ca să-și viziteze neamurile — pe fiul lui Dan Shea, Brian, care era în același timp nepotul părintelui — și, tot vorbind de una sau de alta, auzise că domnul Nuccio aici de față încă avea necazuri din cauza acelei povești vechi.

— L-am sunat imediat pe domnul Nuccio. Am vorbit de multe ori cu Daniel despre treaba asta și de fiecare dată mi-a spus că nu avea habar de nicio dovadă de generozitate din partea domnului Nuccio. Cât despre cotizațiile de la Country Club, nici nu se mai gândise la ele. Trebuie să vă spun că am fost sceptic de la bun început. Daniel nu a fost nici pe departe ușă de biserică și mi-a mărturisit niște lucruri cumplite, în calitate de frate și de preot. Dar s-a jurat pe memoria lui

Bridget că nu au existat matrapazlâcuri făcute de el și de Colonel. Sub nicio formă, a încheiat părintele Shea, mângâindu-și cu un gest absent cruciulița de la gât.

Partenera mea și iubirea vieții mele, domnișoara Bruccia, a ascultat cu maximă atenție. Frumoasa noastră aventură tropicală era deja de domeniul trecutului. La ora asta elațiunea sentimentală se domolise, la fel ca avântul de care dăduserăm dovadă amândoi la ea în apartament în tot cursul nopții. Ne aflam din nou într-un Middle West rece și neprimitor, în ținutul unde lumina discretă a zilelor de iarnă, mohorâtă ca o cană de cositor, îi face pe unii oameni s-o ia prin mirișteși unde necazurile te pândesc la tot pasul. Brushy avea un milion de preocupări, printre care se numărau persoana mea, informațiile pe care încă nu eram dispus să i le dezvălui și Groundhog Day, care se apropia din ce în ce mai mult. Acum însă Brushy redevenise avocatul pledant gata de proces. În imaginara sală de spectacole din mintea ei, toate biletele îi fuseseră vândute lui Toots, inclusiv locurile în picioare de pe interval. Puterea ei de a se concentra era fenomenală și putea fi întâlnită doar la sportivii și actorii de primă mărime. Iar în clipa când am încercat s-o analizez, am observat că nu avea deloc un aer supus și cuminte. Ba chiar aș spune că am sesizat o anumită bucurie, luminată de flacăra unei apropiate sărbătoriri. Își muta mereu privirile de la Toots la părintele Shea și la mine, pregătită să câștige o cauză pe care toată lumea o considera pierdută și gata să demonstreze lumii întregi acel lucru la care năzuiește în taină orice membru al breslei, și anume că nu era doar un avocat sau un purtător de cuvânt, ci un magician în carne și oase.

Între timp, Toots își recăpătase răsuflarea și — admițând că așa ceva era cu putință — părea chiar mai fericit decât Brushy. Chipul lui mulțumit dansa în jurul focului ritual.

Ridicând din umeri, am făcut câțiva pași cu ei pe coridorul școlii vechi. Pe ambele părți existau în continuare acele dulăpioare metalice de niciun metru înălțime și prevăzute cu lacăte, pe care diverși tineri întreprinzători își zgâriaseră inițialele, adăugând o inimioară sau, după caz, câteva măscări — simboluri pe care acum amenință să le acopere rugina.

— Îți vine să crezi? m-a întrebat Brushy. E fenomenal.

— Absolut, am răspuns. Fenomenal e cuvântul potrivit. Chiar în ultima clipă. La drept vorbind, *după* ultima clipă. A venit atât de târziu, încât nimeni n-a mai apucat să-i sufle o vorbă.

Brushy mi-a aruncat o privire ciudată.

— Spune-i și ei, Toots, i-am cerut Colonelului.

Bătrânul s-a uitat la mine cu niște ochi lipsiți de expresie. Apoi s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Cred că ți-a fost și ție greu, Toots, dacă ai ajuns să angajezi pe

cineva care seamănă mai degrabă cu Barry Fitzgerald sau Bing Crosby.

— Mack, a spus Brushy.

Toots nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi insultat.

— Nu te mai gândi nici la mine, nici la tine, i-am spus Colonelului. Însă *ea* ar putea fi dată afară din barou pentru o chestie ca asta. Și gândește-te că, spre deosebire de alții, are, totuși, o carieră.

A afișat mutra acră la care recurgea de fiecare dată când îl puneam la punct. Se așezase pe o altă banchetă de lemn și-și pironise ochii undeva pe coridor, mișcându-și baston ul și făcând tot posibilul să nu mă privească. Undeva se auzea zgomotul inconfundabil al unui radiator care trebuia să fie reparat. Încă nu reușisem să scap de senzația de frig care mă luase în primire chiar din clipa când coborâsem din avion.

După ce șmecheria fusese dată în vileag, lui Brushy îi pierise sângele din obraji.

— Măcar e preot?

— Preot? Pariez pe tot bugetul că îl cheamă Markowitz. Se vede de la o poștă că joacă un rol.

— Eu chiar am crezut, a rostit Brushy.

Și-a atins capul cu degetele ei scurte și cu unghiile vopsite cu o ojă strălucitoare, iar pe urmă s-a așezat lângă Toots, pe care l-a țintuit cu o privire rece și totodată tristă.

— Chiar am *crezut,* a repetat ea.

— Sigur că ai crezut, am spus. Probabil că ar fi crezut și ametitul ăla de Woodhull. Dar până la urmă cineva tot și-ar fi dat seama. Fie aici, fie la Comisia Juridică. Dacă s-ar trezi careva să ceară amprentele individului ăstuia, aș întinde-o din oraș cu prima ocazie.

Bătrânul continua să tacă mâlc. Fusese pus la colț de un specialist în materie și învățase lecția: ai fost prins, ține-ți pliscul. Faptul că-ți recunoșteai vina nu-ți aducea nimic bun. M-am gândit la expresia luminoasă pe care o arborase când văzuse că Brushy căzuse în cursă. Probabil că încerca o satisfacție de nedescris ori de câte ori punea ceva la cale. Descurcarea și încurcarea de iețe alcătuiau simfonia lui secretă, iar el era dirijorul ascuns, singurul care știa exact cum stăteau lucrurile. Într-un fel, trebuia să recunosc că o asemenea manevră ar fi însemnat o veritabilă lovitură de grație. Ia închipuiți-vă ce efect ar fi avut coruperea acelor persoane pe al căror simț etic se presupune că s-ar fi bazat Toots de la bun început. Ei bine, asta chiar că ar fi fost ceva bun de dat la ziar. La urma urmei, l-au silit, bietul de el. Din punctul lui de vedere, nu-și dorea decât să fie lăsat să facă în continuare avocatură.

Woodhull și-a făcut apariția pe coridor chiar în clipa aceea, rămânând lângă ușa de la sala de audieri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Părul drept și des, de un blond închis, îi căzuse peste un ochi, făcându-l să semene cu un membru al tineretului hitlerist.

— Acum ce-ți mai coace bila, Malloy? Cine-i individul ăsta? s-a mai interesat el, apropiindu-se ceva mai mult și referindu-se la părintele Markowitz, care rămăsese așezat pe banca aflată la câțiva pași.

— Cine-i individul? a repetat Tom. E martor?

Brushy și cu mine ne-am uitat unul la altul, fără ca vreunul din noi să răspundă.

— Ai adus un martor nou? Acum?

Lui Tom nu-i trebuia mai mult ca să se înfurie pe mine. Adusese cu el un carnețel galben pe care a început să-l agite prin aer, în timp ce enervarea lui creștea de la o clipă la alta.

— În ceasul al doisprezecelea ne trezim cu un martor surpriză? Despre care n-am auzit rostindu-se o vorbuliță? Și asta acum? în condițiile în care nici măcar n-am avut ocazia să-i punem vreo întrebare?

— Stai de vorbă cu el, a spus deodată Brushy.

Am vrut s-o prind de braț, iar acest gest prin care aș fi vrut s-o opresc a fost suficient de încurajator pentru Tom.

— Chiar așa o să fac, a rostit el și a trecut pe lângă noi trei.

Am tras-o pe Brushy după colț și am întrebat-o concis dacă își pierduse mințile.

— E lipsit de etică să-l pui să depună mărturie, știu asta, a spus ea.

— Aici nu mai e vorba doar de lipsă de etică, Brush. Pentru o chestie de genul ăsta intri la pușcărie.

— În regulă, a aprobat ea. Dar parcă ziceai că Woodhull o să-l creadă.

— Și ce-i cu asta? Doar nu crezi că o să-l convingă cineva să renunțe la acuzații. Woodhull nu știe ce înseamnă să te răzgândești, îi lipsește cuvântul din vocabular. Iar o asemenea mărturie e totuna cu a vorbi din auzite. Și chiar admițând că ea ar fi luată în considerare, Woodhull ar susține că nu valorează nimic și că judecătorului îi era prea rușine ca să discute cu cărțile pe față cu fratele lui. Cunoști scenariul.

— Dar o să-l creadă, nu? Asta ai spus.

— Probabil. Bănuiesc că în clipa asta se scapă pe el de draci.

— Asta înseamnă că o să-i fie frică să nu piardă brusc un caz despre care toată lumea era sigură că avea să-l câștige.

Brushy nu găsea altceva decât să-mi prezinte lucrurile într-o succesiune logică forțată, care îmi demonstra că nu mă înșelasem când o caracterizasem drept isteață și vicleană.

— O să fie de acord să cadă la învoială pentru o sancțiune mai puțin aspră decât excluderea din barou. Iar noi exact asta urmărim, corect?

Într-un târziu, mi-am dat seama ce urmărea. Dar, chiar și așa, tot

am fi avut probleme.

— Brush, gândește-te bine. Tocmai i-ai făcut cunoștință vicepreședintelui Comisiei de Disciplină cu un presupus martor despre care clientul tău ți-a mărturisit că e un impostor.

— Clientul meu nu mi-a mărturisit nimic, iar eu n-am făcut rost de niciun fel de amprente. Sunt avocat, nu altceva. Pe de altă parte, n-am formulat speculații și n-am efectuat prezentări. Tom a procedat prin liberă asociere. Ce să fac? Am cumva obligația să-l apăr de sine însuși?

S-a uitat la mine preț de o secundă, după care a continuat.

— Eu, una, l-am crezut pe tipul ăsta. Dacă alții n-o să-l creadă, treaba lor. Oricum martorul n-o să depună mărturie. Cu alte cuvinte, Mack, n-avem ce să pățim.

Toots se îndrepta chiar atunci spre noi. Se distra de minune și era evident satisfăcut de faptul că figura cu părintele prinsese atât de bine. Nu avea absolut niciun sens să-l prevenim pe Colonel în legătură cu eventualele consecințe. Trăise o viață întreagă expunându-se riscurilor și escaladând înălțimi primejdioase. În clipa aceea am auzit vocea lui Woodhull ridicându-se de undeva de după colț.

Înțelegerea la care am ajuns reprezenta ceva unic. În condițiile actualelor legi ale statului, avocații puteau fi excluși din barou pe o perioadă de cinci ani. După aceea aveau dreptul să solicite reînscrierea, iar Comisia Juridică avea — exasperant de des, din punctul de vedere al Comisiei de Disciplină — tendința de a-i reprimi, pe considerentul că, pentru majoritatea acestor bărbați și femei, aceasta era singura profesiune pe care o cunoșteau, la fel cum pantofarii nu se pricep să facă altceva decât încălțări. Ceea ce ofeream noi în numele lui Toots reprezenta o propunere cât se poate de atrăgătoare: Toots promitea că nu avea să mai practice niciodată avocatura. Firește că, la drept vorbind, concesia nu era spectaculoasă, întrucât Colonelul oricum nu mai practica, însă bătrânul se angaja să-și scoată numele de pe ușa firmei, să renunțe la biroul pe care îl avea acolo și să nu mai primească niciun ban din veniturile firmei. În cazul în care ar fi încălcat vreodată această înțelegere, Toots ar fi acceptat dispoziția de excludere din barou. În schimbul acestei concesii, acuzațiile împotriva lui aveau să fie retrase, dovedindu-se fără temei. Nu se găsise nimic compromițător, iar dosarul lui Toots avea să rămână imaculat, neexpunându-l pe posesor riscului rușinii publice.

Conformându-se măreței tradiții a clienților de pretutindeni, Toots a refuzat să fie recunoscător, arătându-se reticent de îndată ce înțelegerea a fost adusă la cunoștința membrilor comisiei.

— Și eu cum o să mă întrețin? ne-a întrebat el pe coridor, după ce ne-am pus cu toții pardesiele.

L-am privit chiorâș amândoi. Toots n-ar fi reușit să cheltuiască tot ce pusese la ciorap nici dacă ar fi trăit o sută de ani.

— Exact de asta ai nevoie, Toots, i-am spus.

— Îmi place biroul, a răspuns el.

Fără îndoială că asta era adevărat. Biroul însemna secretarele care i se adresau spunându-i „Colonele”, zecile de convorbiri telefonice și polițiștii care îl vizitau.

— Păi, închiriază-ți un birou la etajul ăsta. Ai ieșit la pensie, atâta tot. Ai optzeci și trei de ani, Colonele, e cum nu se poate mai firesc.

— În regulă, a acceptat el cu jumătate de gură.

Mi-am dat seama că nu-i căzuse deloc bine. Părea efectiv un om bătrân și posac, pământiu în obraji și cu o piele zbârcită aidoma cojii unei portocale pe care ai uitat-o în fructieră. Întotdeauna e trist să observi cum poate să decadă ființa umană.

— Toots, n-au mai făcut așa ceva pentru nimeni până acum, i-am spus. Ești prima și ultima excepție. Trebuie să jurăm în fața lui Dumnezeu și a guvernatorului că n-o să suflăm nimănui o șoaptă despre înțelegerea asta. Celor din comisie le va fi imposibil să recunoască public că au renunțat la o decizie de excludere din barou.

— Zău? a întrebat el, oarecum înviorat de faptul că făcea parte dintr-o categorie aparte. Și mă rog de ce sunt un tip atât de deosebit?

— Fiindcă ți-ai angajat avocații de care aveai nevoie, i-am spus.

În sfârșit, asta l-a făcut să râdă.

B. Ultime socoteli

Întorși la birou, Brushy și cu mine am efectuat ceea ce se cheamă turul stadionului intrând în camerele mai multor confrați specialiști în litigii și descriind pe un ton indiferent cele întâmplate și rezultatul obținut. Elogiile au fost unanime și, în clipa când am ajuns la masa de lucru a secretarei noastre, Lucinda, eram deja înconjurați din toate părțile de admirație, lucru pe care l-am primit cu o însuflețire oarecum surprinzătoare, întrucât trecuse ceva timp de când nu mai simțisem ceva asemănător.

Brush și cu mine am rămas pe loc câtăva vreme, trecând în revistă mesajele și corespondența primită. Anul fiscal al firmei se încheia chiar în ziua aceea și toți partenerii primiseră o înștiințare oficială de la Martin, în care se preciza că, până și în eventualitatea unor noi încasări înainte de miezul nopții, venitul fiecăruia avea să fie mai mic cu 10%. Asta însemna că pontajul care urma să fie calculat peste două zile, de Groundhog Day, avea să se dovedească dezastruos pentru partenerii inferiori de genul meu, întrucât Pagnucci nu era dispus să permită reducerile pecuniare pentru partea superioară a ierarhiei, în timp ce ne deplasam vioi de la un birou la altul, atmosfera începuse deja să devină apăsătoare. Brushy și-a notat mesajele telefonice și a luat-o din loc, dând impresia că uitase de succesul recent repurtat și că mintea ei se concentra din clipa aceea exclusiv asupra eventualelor izbânzi viitoare. Eu am mai rămas câtva timp lângă masa de lucru a

Lucindei. Ca de obicei, nu prea aveam de făcut mare lucru.

— A tot sunat un tip, mi-a spus Lucinda. M-a întrebat de fiecare dată când o să te întorci.

Apucase deja să-mi povestească despre aceste apeluri în cursul dimineții, adăugând că începuseră cu o zi înainte.

— A lăsat vreun nume?

— A închis de fiecare dată.

Brushy, Lena și Carl erau singurii oameni care știuseră că urma să plec. Nici măcar lui Lyle nu-i spusesem altceva decât că era posibil să lipsesc de acasă o noapte sau două. Lucinda mi-a mai zis că, din câte își dădea seama, părea să fie același tip care sunase la serviciu vineri dimineață, înainte ca Pigeyes să mă găbjească în plină stradă. Lucrurile se legau. Probabil că Gino sau cineva din echipa lui îmi supraveghease locuința și poate chiar mă urmărise până la aeroport, încercând să! afle unde mă găseam în acel moment. Dacă Gino era un om de cuvânt, înseamnă că îmi pregătea un mandat de toată frumusețea.

Pe de altă parte, ar putea fi Bert, mi-am spus. Dacă vorbise mai întâi cu Lyle, și-ar fi putut da seama că plecasem. Însă în acest caz Lucinda i-ar fi recunoscut vocea în mod sigur. Dar dacă îl pusese pe Orleans să sune în locul lui?

Lucinda mă privea cu aceiași ochi plini de o indescriptibilă duioșie. Era o femeie bine făcută, frumoasă și cu pielea măslinie, care știa ce se cade și ce nu, dar căreia i se rupea inima văzându-se pusă să lucreze în imediata apropiere a unui asemenea ratat. E o profesionistă sută la sută și de multe ori m-a salvat din situații delicate. Manifestă aceeași loialitate față de mine și de Brushy, deși toți cei din jur înțeleg fără eforturi că eu sunt băiatul de mingi și Brush marea vedetă. Cu toate acestea însă, relațiile rămâneseră neschimbare și randamentul ei la fel. Într -un colț al mesei se afla o fotografie a soțului ei, Lester, și a celor trei copii. În centrul pozei și totodată al atenției era mezinul, Reggie, fiindcă fotografia fusese făcută la serbarea lui de absolvire a liceului.

— Sfinte Dumnezeule! am rostit de îndată ce mi-a picat fisa. Dumnezeule mare, Orleans.

Am apucat să cobor câteva trepte în goană și abia pe urmă m-am întors și i-am spus Lucindei că trebuia să mă duc la contabilitate.

Acolo haosul era deplin. Serviciul semăna cu un cartier general pentru campania electorală în ziua alegerilor: computerele lucrau de zor, mașinile electrice de calculat scuipau kilometri de hârtie și o grămadă de oameni se învârteau de colo-colo, animați de intenții precise sau pur și simplu de disperare. Din cauza celor de la Fisc, tot ceea ce se încasase trebuia trecut în hârțoage în cursul aceleiași zile. Un număr destul de mare de secretare și de curieri stăteau la coadă pentru a introduce în memoria computerelor onorariile smulse în

ceasul al doisprezecelea din ghearele avare ale clienților. Banii — strângerea, numărarea și câștigarea lor — încărcau atmosfera la fel cum, pe un câmp de luptă, aerul devine mai greu respirabil din pricina prafului de pușcă și a sângelui.

Așezată la biroul ei alb și ordonat, Glyndora a tresărit și a fost cât pe-aci să cadă pe scaun în clipa când m-a văzut, nutrind intenția evidentă de a evita orice alte întrevederi între patru ochi cu mine.

— Glyn, am rostit, blocându-i calea. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu fotografia fiului tău? N-o țineai aici?

Poza cu pricina se găsea de ani de zile pe colțul biroului, precum și pe consola de acasă, înfățișând același băiat arătos, îmbrăcat în roba de absolvire.

— Adu-mi aminte, că am uitat, i-am spus. Cum îl cheamă? Orleans, nu? A refuzat să preia numele de Gaines. Îl poartă pe cel de familie al tatălui, așa e?

Între timp, îmi amintisem unde îl mai văzusem pe Kam Roberts.

Adoptând o poză imperială, Glyndora m-a privit în liniște — un totem frumos, un chip întunecat ale cărui trăsături erau încordate de furie. Numai că aveam sentimentul că mă aflu în fața unui dulap a cărui ușă nu se poate închide din cauza a tot ce a fost îngrămădit înăuntru. Exista o nuanță de stinghereală și ceva rugător în expresia ei, care nu-i convenea și chiar o necăjea, în orice caz mult mai rău decât tot ce i-aș fi spus eu.

— Nu vreau să fac rău nimănui, am anunțat-o aproape în șoaptă.

Mi-a dat voie să ies cu ea pe coridor, unde, prin comparație cu agitația zgomotoasă dinăuntru, părea raiul pe pământ.

— Pune-l pe Orleans să-i ducă un mesaj lui Bert, i-am spus. Trebuie neapărat să-l văd în carne și oase. Cât mai curând cu putință. Bert nu are altceva de făcut decât să-mi transmită data și locul. Spune-i că trebuie să lămurim toate lucrurile. Și roagă-l să mă sune mâine aici.

Glyndora nu mi-a răspuns. Cerule, ce ochi avea! Negri, infernali, măsurându-mă din cap până în picioare, în timp ce se gândea enervată la cine știe câte lucruri. Nu-ți trebuia multă imaginație ca să-ți dai seama care era cauza tuturor acelor scene de pe coridor dintre Bert și Glyndora, în care amândoi aruncau cu tot felul de chestii și se făceau reciproc albie de porci. „Să nu te prind pe lângă fiu-meu.” Nu era genul de manifestări care să-i facă plăcere ei, șefului și băiatului ei, așa cum se întâmpla la vechii greci. Probabil că Glyndorei îi părea bine că Bert o luase la picior.

— Glyndora, acum știu multe chestii. Inclusiv despre fiul tău. În plus, am la mine și nota aia fantomă pe care i-ai strecurat-o lui Martin și despre care, după cum observi, nici măcar nu te întreb. O să încerc să nu fac rău nimănui. Dar trebui să faci în așa fel încât mesajul ăla să-i parvină lui Bert. O să fii nevoită să ai încredere în mine.

Aș fi putut să-i cer și un sac cu lingouri din aur. Disprețuia poziția în care se găsea — faptul că era pusă în inferioritate, slăbiciunea și ideea că ar fi fost nevoită să spună „te rog”. Mai presus de tot, simțea un lucru pe care îl cunoșteam ca pe propriul buzunar, ca pe întunericul și lumina care mă înconjurau rând pe rând — un lucru pe care, în urma unui simplu act de voință, Glyndora îl eliminase pur și simplu din existența ei: conștiința faptului că era speriată. Și-a încleștat maxilarele ca să se controleze, iar pe urmă s-a întors și a aruncat o privire pe coridorul unde nu era nimic de văzut.

— Te rog, i-am spus.

Măcar atâta puteam să fac pentru ea. A clătinat din cap, făcând să i se miște claia de păr negru, nu atât ca răspuns, cât mai cu seamă pentru a încerca să scape de temeri, după care s-a întors în birou și s-a apucat iar să ne numere banii, fără să mai scoată un cuvânt.

C. O vorbă pentru Ăla Mare

Cam pe la cinci am dat un telefon acasă, unde l-am trezit pe Lyle dintr-un somn adânc. Mi-a spus că primise același tip de apeluri ciudate de care pomenise și Lucinda: „Mack e acolo? Când se-ntoarce?” însă nu a recunoscut vocea.

— I-ai spus?

— Ce dracu, tată, nu sunt chiar așa de prost.

Mândria afișată, presupunerile pe care le făcuse deja și tonul folosit mi-au produs disperarea pe care numai Lyle știa să mi-o stârnească. Era limpede la ce se gândea — rămăsese băiețelul de treisprezece ani, căruia mămica îi spusese să se ferească de străini. Fiul meu. În timp ce-l ascultam, am simțit pentru o clipă că o să mă sting de durere. Sentimentul acesta mi s-a mai diminuat când a început să-mi povestească despre Chevroletul pe care îl scosese dintr-un canal cu pană la două cauciucuri. Îl costase o sută optzeci și cinci de dolari, plus amenda, și voia neapărat banii înapoi. A avut grijă să-mi repete de câteva ori chestia asta.

În seara asta am condus-o din nou pe Brushy la ea acasă. Avuseserăm grijă să luăm niște mâncare italienească la pachet, o șmecherie căreia îi zicea *rigatoni* cu brânză de oaie și câteva mirodenii de care nu mai auzisem, băgând la maț în pauzele dintre lecțiile de călărie. Nici n-o să vă spun cum m-am înfruptat din tiramisu. Cam cu o oră în urmă, în timp ce ne pregăteam să moțăim împreună, Brushy mi s-a adresat, stând întoarsă cu spatele la mine.

— Dacă te-ntreb, îmi răspunzi, bine?

— Ce să-ntrebi?

— Hai că știi. Ce se întâmplă. Cum stă treaba cu banii, cu Bert, toată tărășenia. De acord? Ca de la client la avocat, ca de obicei. Trebuie să-mi spui.

— Nu cred că ar fi bine să afli. Sunt convins că viața ta ar fi mult

mai frumoasă fără acest gen de informații.

— Sunt de acord cu tine, sincer, a răspuns ea. Știu că ai dreptate. Și am încredere în tine. Dar, dacă o să hotărăsc că e neapărată nevoie să știu, indiferent de motiv, o să-mi spui, bine?

— Bine, am răspuns, căscând ochii mari pe întuneric.

Care vasăzică, așa stau lucrurile. Măruntele mele visuri ciudate, pe care până acum le păstrasem doar pentru mine, au început să-mi străbată viața cu forța unui vulcan. Poate că simpla existență a pericolului m-a făcut să fiu atât de potent când am făcut dragoste cu Brushy și să rezist atât de mult. Acum ea doarme, așa cum a făcut-o și în nopțile precedente, abandonându-se propriilor fantezii improbabile și aproape nemișcată, pe când eu sunt cuprins de deznădejde și mă trezesc pe întuneric, alungind spiridușii și duhurile pe care le simt undeva în camera ei de zi, gata să se apropie de dictafon și să înceapă să vorbească în șoaptă.

Parcă vă aud cum vă întrebați: ce Dumnezeu are de gând Mack Malloy ăsta? Credeți-mă că și eu îmi pun aceeași întrebare. Apartamentul este înconjurat de tăcerile ciudate ale iernii — ferestrele sunt bine închise, soba cu gaz scoate un tors discret în timp ce produce căldură, iar frigul îi alungă pe plimbăreți de pe străzi. Întrucât eu sunt cel care a comis ticăloșia, jefuindu-i pe cei de la TN să le meargă fulgii și pregătindu-mă să dau vina pe altcineva, am impresia că vocea lătrată și acuzatoare a maică-mii mă însoțește pretutindeni. Din punctul ei de vedere, era o catolică ferventă, unul dintre cei mai devotați supuși ai Papei, iar viața ei se învârtea ca o roată în centrul căreia se afla Biserica, dar, în ciuda religiozității afișate, gândurile ei păreau să se concentreze în primul rând asupra diavolului, care era invocat cu regularitate, mai cu seamă când mă prindea la cotitură și îmi făcea morală.

Însă n-o făceam din cauza diavolului. Una peste alta, cred că pur și simplu m-am săturat de viața pe care o duc. Iar ideea jafului mi s-a părut formidabilă. Însă a fost goanga *mea,* nebunia *mea,* escapada *mea.* Nu trebuie s-o împart cu nimeni. Se vede treaba că iadul înseamnă să fii obligat să-ți petreci timpul ascultându-ți propriile glume.

Și atunci, la ce bun toate astea? Ce rost are să mai vorbesc? Elaine a nutrit și ea aceeași speranță. „Mack, n-ai voie să mori fără un preot la căpătâi.” Probabil că avea dreptate, însă eu sunt omul șanselor mici. Totuși, poate că ăsta e primul act de penitență, parte componentă din ceea ce Biserica denumește astăzi procesul de reconciliere, când inima păcătosului, eliberată de poveri, se înalță la Dumnezeu. Mai știi?

Să-i dăm bătaie, în cazul ăsta. Entitate Supremă, Ființa Ființelor, Ăla Mare sau cum ți s-o mai fi spunând, dacă ești acolo sus și mă asculți, presupun că o să crezi exact ce vrei. Dar te rog să mă ierți. Am nevoie de absolvire chiar în noaptea asta. Am făcut ce-am vrut, iar acum îmi

pare al dracului de rău. Știm amândoi adevărul: am păcătuit în stil mare. Mâine o să capăt înapoi tot ce trebuie. O să fiu iarăși posomorât și o să am grijă să observe toată lumea. O să fiu un apostat și un agnostic, iar mintea mea n-o să se mai gândească la Tine. Dar te rog să mă placi în noaptea asta și să mă accepți cu o clipă înainte ca eu să te resping, așa cum fac cu toți ceilalți. Dacă ești în stare să ierți la nesfârșit, atunci iartă și chestia asta și ai un dram de milă pentru lepădătura care îți vorbește acum și pe care tot Tu ai creat-o, adică pe fiul lui Bess Malloy cea tristă.

CASETA 6

Dictată pe 2 februarie, ora 21:00

Miercuri, 1 februarie

XXIV. ANCHETATORUL SE ASCUNDE

A. Așteptându-l pe Bert

Brushy avea o întâlnire la prima oră și a intrat imediat în priză, punându-și paltonul pe ea și înșfăcându-și servieta, după care și-a vârât în gură o gogoașă cu jeleu, ca s-o mestece pe drum. Eu rămăsesem în pat și mă mulțumeam să zăbovesc printre posesiunile iubitei mele. Apartamentul lui Brushy avea un aer citadin și supraaglomerat. Domnișoara avocat locuia la primul etaj al unei clădiri din piatră de construcție care imita cu eleganță stilul victorian, având câteva frize frumos lucrate și niște umflături de ipsos în tavan, ca niște sini de femeie, exact în locul unde fuseseră instalate conductele de gaz. La ferestrele care porneau de lângă podea și ajungeau până în tavan fuseseră montate obloane din lemn de pin, iar apartamentul era ticsit de plante decorative, cărți aranjate frumos în bibliotecile ce se întindeau pe lungimea câte unui perete întreg și pe tot felul de policioare. Nu găseai nicio operă de artă propriu-zisă, ci doar câteva afișe strict descriptive, care nu se aventurau dincolo de nivelul unei fructiere. În dormitor, unde m-aș fi așteptat poate să găsesc o oglindă sau o masă de toaletă, mobilierul era redus la minimum, rezumându-se la un pat dublu și la un șifonier lângă care se afla un morman de haine murdare, în vreme ce cele curate stăteau frumos înăuntru. Brushy părea — și asta pe bună dreptate — o persoană extrem de ocupată, cu o viață plină de evenimente.

Pe la nouă fără douăzeci, tocmai când mă pregăteam să ies din apartament, a sunat telefonul. Mi-am zis că era mai bine să nu răspund. Dacă era vreunul din membrii cortegiului de admiratori ai lui Brushy? Dacă dădeam peste Tad Krzysinski, care tocmai voia s-o invite pe Brushy la prânz ca să-i dea vestea cea mare, împreună cu un plic? Am lăsat robotul să-și facă datoria și am auzit-o imediat pe Brushy cerându-mi pe un ton imperativ să ridic receptorul.

— Ai face bine să rămâi unde ești, mi-a spus ea.

— Vii acasă pentru una mică în timpul pauzei?

— Tocmai m-am întâlnit cu detectivul Dimonte.

— Isuse!

— Te caută. I-am spus că sunt avocatul tău.

— Avea cumva vreo citație din partea marelui juriu?

— De asta venise.

— Ai acceptat notificarea?

— I-am spus că nu eram autorizată.

— Isteațo! Ce-a mai vrut să știe?

— Unde ești.

Am întrebat-o ce-i spusese, după care mi-am dat seama care era răspunsul inevitabil și l-am repetat odată cu ea:

— Ca de la client la avocat.

— Pun pariu că avea chef de vânătoare, am adăugat.

— Te cred. I-am spus că o să iei tu legătura cu el.

— Când o să fiu pregătit.

— O să vină să te caute, nu?

— O face și acum. Să nu te miri dacă ți-a luat ție urma. Iar dacă aș fi în locul tău, parcă n-aș mai vorbi atât de mult de la telefonul ăsta.

— Crezi că ar putea obține așa repede o aprobare pentru interceptarea convorbirilor?

— Pigeyes n-are noțiunea de aprobare din partea instanței. Are un tip la telefoane pe care l-a prins cumpărând cocaină sau făcând laba printr-un closet public și de atunci îl pune la treabă ori de câte ori are nevoie.

— Aha, a făcut Brushy.

— Simpatică persoană, nu găsești?

— Dacă stau să mă gândesc bine, așa e, a răspuns Brushy. Cred că e genul de mascul sută la sută.

— Nu-mi face una ca asta, Brush. Spune-mi că scoți pe gură cuvintele astea doar pentru că s-ar putea să ne asculte.

A râs, iar eu am profitat de ocazie ca să-mi fac rapid socotelile.

— Uite ce-i, ar fi bine să ne oprim. Nu de alta, dar poate îi dăm idei. Astăzi ar trebui să primesc vești de la un anumit partener de-al nostru care s-a dat la fund. Ai grijă ca Lucinda să-ți facă ție legătura. Și nu tentinde foarte mult când vorbești de la telefonul ăsta. Spune-i să-ți dea informațiile de care am nevoie la numărul 7384. Mă urmărești?

M-a asigurat că da. 7384 era numărul de fax de la G & G. Abia așteptam să-l văd pe Gino cum asculta dialogul dintre doi roboți telefonici, dat fiind că în acest caz nu avea cum să înregistreze nimic.

Mi-am luat servieta în care încă se găsea tot ce avusesem la mine în Pico Luan și am mers vreo trei cvartale, până am ajuns la un alt salon de gimnastică de întreținere al firmei Dr. Goodbody. Știam că până la urmă tot trebuia să am de-a face cu Gino. Dar voiam s-o fac abia după ce voi fi stat de vorbă cu Bert, ca să știu exact ce aveam voie să spun

și ce nu. Aveam o grămadă de planuri, de ordinul milioanelor, ca să zic așa. Singura problemă era că în scurt timp trebuia să aleg!

Am petrecut o bună parte din zi la salonul de gimnastică, unde m-am zgâit la fetele în maiouri de balerină și m-am jucat nițel cu câteva din aparatele din dotare. Mi-am mai petrecut și cu alte ocazii timpul în felul ăsta. După atâția ani de semnat condica în asemenea locuri, a început să-mi placă să mă apropii de oameni pe care nu-i cunosc. Cu un prosop în jurul umerilor și îmbrăcat cu un trening gri, mă urc pe banda rulantă, fac câțiva pași și mă dau jos imediat după ce drăcovenia se pune în mișcare. Pe urmă fac un pic de forță la haltere, iar în cele din urmă găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă, angajându-mă într-una din acele discuții fără rost cărora li se dedau cu atâta plăcere bețivanii și reușind să mă prefac că sunt cu totul alt om decât în realitate.

Astăzi însă am preferat să nu caut compania nimănui. Din când în când încercam să mă gândesc la toate posibilitățile care mi se deschideau, însă nu puteam să iau în calcul totul dintr-odată. Era prea mult. În schimb, m-am trezit la un moment dat că mă preocupa, într-un mod cu totul ciudat, nimeni alta decât maică-mea, după care m-am simțit exact ca în noaptea precedentă, pedepsit și fără mari speranțe. Dădusem marea lovitură, oare de ce nu eram fericit? Am avut momente când mi-au revenit în minte toate văicărelile ei, retrăind zilele în care se plângea că viața era grea, aspră și pustie, fără a oferi ceva cât de cât mulțumitor.

De câteva ori am sunat și la birou. Brushy nu primise niciun semn de la Bert, așa că s-a apucat să-mi descrie marile frământări din preajma lui Groundhog Day, anunțându-mă totodată că venitul total al firmei înregistrase o scădere de 12% în comparație cu anul precedent. Când am dat următorul telefon, pe la ora patru, a răspuns Lucinda în locul lui Brushy. Brush era la o întâlnire. Bert tot nu sunase, dar aveam alte două mesaje. De la Martin și de la Toots.

Pentru început, i-am telefonat bătrânului. Bănuiam ce avea să urmeze: se gândise mai bine în cursul nopții și se hotărâse să anuleze înțelegerea cu Comisia de Disciplină, preferind să fie demolat, întrucât era oricum prea bătrân ca să se mai poată schimba. Numai gândul la așa ceva i se părea insuportabil.

— Îmi place la nebunie înțelegerea, a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Serios?

— Am vrut să știi, atâta tot. Poate că ieri nu m-am arătat fericit din cale-afară, dar e un târg grozav. Pur și simplu îmi place la nebunie. Le-am povestit câtorva băieți și mi-au zis că înseamnă că l-am angajat pe Houdini pe post de avocat. N-a mai auzit nimeni de așa ceva până acum.

Am mormăit ceva, ce-i drept, o singură dată, despre faptul că era și meritul lui Brushy.

— Mi-ați făcut amândoi un mare bine, Mack.

— Ne-am dat silința.

— Așa că știi care-i treaba: îți dau tot ce vrei. Ai nevoie de ceva, îl suni pe Toots și s-a aranjat.

Colonelul nu era genul de om care își dădea aere când promitea favoruri. La drept vorbind, era efectiv vorba de un privilegiu. Ca și cum te-ai fi născut având-o la căpătâi pe zâna cea bună, însoțită de trei ursitoare. Dacă voiam, puteam să aranjez să i se rupă un picior unui dușman personal sau să chem anumiți cântăreți să se producă la eventuala și improbabila nuntă a lui Lyle. Ăsta era capitolul preferat al lui Brushy, faptul că persoana în cauză mulțumea pentru ajutor și spunea că nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat atât de bine. I-am declarat cu toate înfloriturile posibile lui Toots ce mare plăcere ne făcuse că avuseserăm ocazia să-l reprezentăm și, sincer să fiu, așa și era.

— Unde ești? m-a întrebat Martin când a răspuns la telefon.

— Pe-aici prin zonă.

— Prin care zonă?

Am deslușit imediat ceva aparte în vocea lui, o asprime inconfundabilă și nu întru totul nouă. Îl mai auzisem pe Martin, bărbatul crescut printre durii din oraș, vorbind la fel cu diverși adversari.

— Cea unde mă aflu. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— S-a făcut.

— Dar nu la telefon. Aș dori să vii până aici.

Deodată, mi-a trecut prin cap ideea nesănătoasă că

Martin îmi făcea un rău. L-am și văzut pe Pigeyes stând lângă el, cu zâmbetul ăla șmecheresc pe mutră și încântat de felul în care mentorul meu îmi întindea cursa vieții. Pe urmă însă am respins acest gând la fel de repede cum îmi venise. Oricât de multe lucruri se întâmplaseră între noi, mă încăpățânam să cred în continuare în acest om. Nu există victime.

— Care e subiectul discuției? l-am întrebat.

— Cercetările tale. Se pare că ai dat peste un document.

Nota de serviciu. Asta însemna că vorbise în prealabil cu Glyndora și că acum avea să interpreteze iarăși un rol. Avea să fie Martin cel șarmant, bărbatul ale cărui puteri nebănuite îi dădeau posibilitatea să facă și vrăji dacă voia. Folosindu-se de toată șiretenia de care era în stare, avea să mă roage să-i înapoiez nota de serviciu.

— Nu se poate, am spus aproape în șoaptă.

Sentimentele personale erau vrednice de laudă, dar nici prin cap nu-

mi trecea să mă apropii de Needle știind că Pigeyes și gașca lui pândeau undeva în zonă.

— Măcar ține lucrurile în loc, bine? a spus Martin. Vrei să-mi promiți chestia asta?

Am pus receptorul în furcă, fără să-i dau niciun răspuns. Am sunat din nou la birou la cinci și jumătate, iar de data asta a răspuns chiar Brushy.

— E gata să te vadă, m-a anunțat ea.

— Nu mai spune nimic.

— Bine. Dar atunci cum să fac să-ți parvină mesajul?

— Poate că ar fi bine să vii să mă vezi, am spus, după ce m-am gândit câteva clipe.

— Și dacă sunt urmărită?

— Dacă ții minte, săptămâna trecută am luat prânzul împreună.

— Corect.

— Și pe urmă ne-am dus undeva.

— În regulă, a spus ea, înțelegând că era vorba de hotel.

— Înainte de-a urca, te-ai dus undeva singură. Îți amintești?

A râs scurt când și-a dat seama ce voiam să spun.

— Acolo o să fii? Unde m-am dus eu?

— În cabina din mijloc. Peste o oră.

— Prea bine, a încuviințat ea, respectându-mi întru totul dorința.

B. Căutând iubirea unde nu trebuie. Partea a doua

Barul Hotelului Dulcimer House înfățișează privirilor acea scenă ulterioară orelor de program în care tinerele angajate, secretarele, funcționarele de la bănci, cele de la casierie și toate celelalte nu știu dacă vor să se distreze sau să-și descopere adevărata Viață, motiv pentru care se filează cu diverși indivizi și dau pe gât tot felul de băuturi la jumătate de preț. În același timp, o multitudine de masculi care nu-și mai încap în pantaloni, indiferent că sunt burlaci sau însurați, se aliniază frumos la bar și trag nădejde că o să se îmbete suficient de repede ca să agațe pe cineva și să-și ocupe timpul până la următoarea zi de lucru. În timp ce stăteam în holul elegant al hotelului, al cărui tavan semăna cu un tort onomastic împodobit cu panglici aurii, am încercat fără succes să fac abstracție de fluxul sonor care venea din direcția barului, la fel de bizar ca niște semnale radio care coborau de undeva din spațiu. Muzica de dans asurzitoare era însoțită de izul de usturoi al diverselor gustări calde și de vocile petrecăreților care răgușiseră, deși încă nu izbutiseră să-și domolească pornirile lacome și nerușinate.

Cabinele de toaletă se aflau la capătul unui mic coridor mochetat care pornea din hol. Am așteptat în fața W.C.-ului femeilor, pe care Brushy îl vizitase săptămâna trecută, înainte de-a ne lua în primire camera. Pigeyes n-ar fi lucrat nici în ruptul capului cu o polițistă și era

prea învechit în concepții ca să intre după Brushy. Probabil că avea să aștepte cuminte afară, ca o cățeluș. Am stat cam cinci minute pe coridor, fără să scap din ochi vreuna dintre ieșiri sau intrări, după care am oprit o tânără care tocmai voia să pășească înăuntru.

— Știi, nevastă-mea a intrat cam de multișor. Vrei să-mi spui dacă n-a pățit nimic când o să ieși?

Tânăra s-a întors după câteva clipe.

— Nu-i nimeni înăuntru.

— Nu se poate, am spus.

Fata rămăsese în cadrul ușii pe care fusese lipită o siluetă feminină și pe care am ținut-o deschisă cu o mână, după care m-am furișat în vestibul, împingând ușor ușa uneia dintre cabine.

— Shirley? am făcut, având grijă să-mi feresc privirile, ca să nu pot fi acuzat că trag cu ochiul.

M-am întors puțin cu fața spre centru, am strigat încă o dată și mi-am auzit vocea reverberând între pereții acoperiți cu faianță roz ai încăperii. Tânăra a ridicat din umeri și s-a dus să-și vadă mai departe de distracția ei.

Imediat după ce a plecat, am intrat la loc și m-am încuiat în cabina din mijloc. Punându-mi servietă deasupra suportului unde se afla hârtia igienică, m-am postat pe un prag ornamental situat la câteva zeci de centimetri de pardoseală, ca nu cumva să intre vreo fătuță și să înceapă să țipe la vederea vârfurilor pantofilor. Am rămas chircit acolo, sperând că Brushy avea să se grăbească. La greutatea mea, nu eram deloc sigur cât aveau să-mi reziste coapsele în poziția aceea.

Am descoperit că ochii mi se aflau la nivelul a două orificii făcute inițial pentru niște bolțuri care ar fi trebuit, probabil, să susțină un mini cuier sau altceva de genul ăsta. Dat fiind că se renunțase la destinația lor de început, ele puteau fi folosite la tras cu ochiul, mai ales din poziția ciudată în care mă găseam atunci. Bineînțeles că un gentleman n-ar fi făcut pentru nimic în lume așa ceva, dar n-am susținut niciodată că aș fi Sir Galahad. Cam după un minut, o fetișcană care arăta grozav și care era îmbrăcată într-o rochie neagră împodobită cu câteva pompoane a intrat în cabina alăturată și m-am ales, ca de obicei, cu ce meritam. N-a umblat la fermoar și nici nu și-a ridicat poalele rochiei. În schimb, i-a trebuit aproape un minut să-și scoată inelele, după care și-a vârât cele trei degete mijlocii de la mâna dreaptă cât a putut demult pe gât. Și le-a scos, a atins cu ambele mâini pereții laterali ai cabinei, a scuturat din cap de câteva ori de ziceai că a lovit-o damblaua și pe urmă și-a vărsat și mațele din ea. Micul dejun, prânzul și cina dintr-un foc. Forța jetului a fost atât de mare, încât a trebuit să se lase în genunchi. A mai scuturat de câteva ori din capul acoperit cu un păr negru și frumos, iar pe urmă și-a dres vocea cu o tuse care ar fi înviat și morții. După o secundă m-am uitat peste

marginea cabinei și am văzut-o lângă chiuvetă, unde își împrospăta respirația cu ajutorul unui atomizor cu apă de gură. Și-a trecut mâinile cu unghii lungi și roșii prin pletele buclate și și-a potrivit țâțele în sutienul care abia reușea să le cuprindă, ținându-și câte o mână sub fiecare, după care a mai rămas câteva clipe în fața oglinzii ca să admire rezultatul. Era abia miercuri seara, dar fata era gata pentru orice.

Încercam în continuare să înțeleg ce putea fi în mintea unei asemenea creaturi când am auzit-o pe Brushy rostindu-mi numele. A mișcat puțin ușa. După ce i-am deschis și am băgat-o la un loc cu mine, am încuiat din nou, iar ea m-a luat în brațe și m-a strâns zdravăn, la câțiva centimetri de vasul closetului.

— Cred că toată povestea asta e teribil de palpitantă, a șoptit ea.

Asta era Brushy. În acest fel se hotărâse să facă ocolul penisurilor în optzeci de paturi și tot ăsta era motivul pentru care începuse să mă intereseze persoana ei. Era vorba de o curiozitate neprefăcută, de dorința de a cunoaște viața sub toate aspectele și de a trăi cele mai ciudate și neașteptate experiențe. Așa am spus deja, întotdeauna consider că vitejia feminină este un lucru pe cât de remarcabil, pe atât de atrăgător.

— Ia zi, unde-i? am întrebat-o.

— Așteaptă. Nu vrei să afli cum am scăpat de codiță?

Brushy adoră limbajul argotic al sticleților și al pungașilor. Se credea într-un film în care aveam să fac ceva isteț și să rezolv situația, fără să-i treacă prin cap că aș fi putut să pun mâna pe bani și să dispar cu ei. Mi-a descris un itinerar sinuos, printre fel de fel de clădiri din centru, după care mi-a povestit cum s-a oprit și la un client în drum și cum a ajuns aici pe ușa din spate a barului. Ar fi reușit să-l păcălească și pe Joe Friday.

Tocmai căuta ceva în poșetuța ei neagră când am auzit că se deschide ușa de la intrarea în toaletă. Am sărit imediat pe capacul closetului, așa încât am ajuns să-mi frec efectiv fermoarul de nasul lui Brushy. Cunoscând-o atât de bine, nu m-am mai mirat că treaba asta a părut s-o amuze al naibii. Mi-am dus un deget la buze, iar Brushy, ca să-mi arate cât era de preocupată, mi-a mângâiat ușor ciocănitoarea și a profitat de ocazie ca să înceapă să-mi descheie fermoarul. Am pocnit-o peste mână.

Cineva a dat drumul la apa de la chiuvetă, semn că se pregătea să-și refacă machiajul și aspectul general. Brushy s-a cramponat din nou de fermoar. M-am încruntat la ea și am mimat tot fel de vorbe de ocară, numai că ei i-a plăcut ideea că eram neputincios și nu știam ce să fac, așa că a trecut serios la treabă și în scurt timp a obținut răspunsul cuvenit din partea mea. A reușit să-mi elibereze șarpele fără clopoței din tirania chiloților, l-a atins, l-a pipăit, l-a sărutat și l-a luat la lins,

cu ajutorul degetelor ei îndemânatice, ale căror vârfuri mi s-au plimbat încolo și-ncoace pe ciomag. Cred că m-ar fi făcut să termin în câteva secunde, dacă o tinerică n-ar fi intrat chiar atunci în cabina de lângă noi. Prezența atât de apropiată a auditoriului mi-a diminuat entuziasmul, dar se părea că șoaptele, chicotelile și mișcările furișe pe care le făceam amândoi n-au deranjat-o pe vecina noastră, care și-a văzut liniștită de ale ei. Înainte de a ieși, fata și-a lipit un ochi de crăpătura dintre cadrul ușii și ițâțâni și a rostit un singur cuvânt:

— Ciudat.

— Asta ești tu. Tu ești ciudată, i-am spus lui Brushy, după ce am rămas din nou singuri.

— Va urma, a răspuns ea.

Eram îmbrăcat cu haina sport din tweed în care Brushy și-a înfipt cu nădejde degetele când a văzut expresia acră pe care o arborasem.

— Hai, Mack. E o nebunie. N-ar strica să fii și tu nebun și să te simți bine.

M-am mulțumit să clatin din cap, după care am întrebat-o de Bert. Brushy mi-a înmânat biletul pe care mi-l trimisese prin fax: „în spate la Salguro 462. La zece seara”. Am recunoscut adresa și m-a pufnit râsul.

— E Baia Rusească.

— Asta înseamnă că n-au închis?

— Bănuiesc că tocmai aici e șmecheria.

— O să treci pe la mine după aceea?

— O să-ți supravegheze locuința, Brush. În orice caz, e o posibilitate.

N-a găsit altceva mai bun de făcut decât să mimeze o scenă melodramatică.

— Asta înseamnă adio?

Nu cred că i-a plăcut expresia fără echivoc care mi s-a lăbărțat pe mutră în loc de răspuns. Avea chef să facă nebunii și declarații de dragoste într-o cabină de toaletă, crezând că s-ar fi putut rezolva toate problemele dacă ar fi cântat două-trei măsuri din *I Got You, Babe.*

— Vreau să te văd, mi-a spus. Vreau să fiu sigură că nu ți s-a întâmplat nimic.

— O să te sun.

Mi-a aruncat o privire care putea ține loc de înjurătură. La urma urmei, venise cu mine și în America Centrală, așa că am făcut împreună un plan. Nu era bine să se ducă acasă, fiindcă s-ar fi putut ca Gino s-o înhațe chiar la intrarea în bloc. În loc de asta, avea să se urce într-un taxi și să dea ocol blocului de două ori, ca să vadă dacă era urmărită. Poate că în filme polițiștii reușesc să se țină după cineva zile în șir fără să fie depistați, dar în viața de zi cu zi e nevoie de cel puțin patru mașini, câte una pentru fiecare direcție, iar în cazul că ținta prinde de veste că are codițe, în nouă cazuri din zece scapă de ele, le păcălește sau se face pierdută. Dacă Brushy se asigura că nu avea companie de la distanță, am căzut de acord că putea să se ducă la un hotel aflat la trei cvartale de locuința ei. Pe urmă nu mai trebuia decât să-și rezerve o cameră până a doua zi, să lase cheia la recepție și să-mi cumpere o periuță de dinți.

I-am spus să plece prima. Am așteptat în vestibul, între uși, iar ea a bătut o dată scurt, dându-mi de știre că nu se afla nimeni pe coridor. Pe urmă i-am dat un avans de câteva minute, în așa fel incit eventualii curioși să se țină după ea. Bineînțeles că tocmai atunci a trebuit să apară o bătrânitură care venea în mod sigur de la coafor și care mi-a aruncat o privire disprețuitor-furioasă, ca și cum tare ar fi vrut să știe ce Dumnezeu căutam acolo. A trebuit să fac o piruetă și să mă prefac că greșisem încăperea, crezând ca un prost că acea incintă în care totul era de culoare roz era toaleta bărbaților. Abia după aceea am reușit să ies pe ușă afară.

Nu se vedea nici urmă de Pigeyes sau de vreunul din amicii lui. Mi-am pus pălăria, mi-am ridicat gulerul paltonului și am ieșit din hotel ca să văd dacă reușeam să conving vreun taximetrist de ocazie să mă repeadă în West End. Mă gândeam la Brushy. Își luase la revedere de la mine în cabina de toaletă, mă îmbrățișase cu toată pasiunea de care era în stare și-mi dăduse un sfat profetic înainte de-a pleca:

— Ai grijă să nu te mai alegi cu vreo erupție.

XXV. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS, PARTEA A DOUA

Am ajuns în West End cu mai bine de o oră și jumătate mai devreme și mi-am petrecut acest răgaz într-un băruleț latin aflat la un colț de stradă, în imediata apropiere a Băii, unde nu se vorbea aproape deloc engleza. Am dat pe gât câteva pahare cu sifon, convins că, dintr-o clipă în alta, aveam să cedez tentației și să comand o băutură adevărată. Mă gândeam la Brushy și n-o făceam deloc cu plăcere, întrebându-mă unde o să ajungem și dacă voiam sau eram în stare să-i ofer ce-și dorea. Drept urmare, mă aflam într-una din stările mele de spirit cele mai atrăgătoare, refuzând cu bună știință să-mi mișc coatele

și așteptând să încerce cineva să mă facă să-mi mut prăpăditul ăla de anglofund cu doi centimetri mai încolo.

Numai că băieții de aici păreau veseli din fire. Se uitau la înregistrarea unuia din meciurile de box care se disputaseră la Mexico City și pe care le puteau urmări la televizorul din bar, comentând *en español,* aruncându-mi din când în când câte o privire furișă și ajungând până la urmă la concluzia că eram prea zdrahon ca să-mi caute ceartă, într-un târziu, m-am integrat în atmosferă, mi-am folosit cele patru sau cinci cuvinte pe care le știam în spaniolă ca să discut cu ei diverse chestii și mi-am amintit că mă gândisem cu mult timp în urmă că un asemenea local de cartier ar putea figura liniștit printre cele mai simpatice locuri de pe pământ. Într-un fel, am fost crescut la Black Rose, lucru a cărui recunoaștere ar putea fi cumplită, ținând seama ce pilangiu a ieșit din mine, însă într-o zonă plină de casc mici și pensiuni înghesuite, oamenii tânjeau după un loc unde să se poată mișca în voie, fără să se teamă că ar fi suficient să ridice un deget ca să dărâme o glastră sau un bibelou. La Black Rose nu se întâmpla nimic rău dacă te trezeai că vine și soția; o groază de copii se fugăreau printre mese și se fâțâi au pe lângă fustele mamelor, în timp ce oamenii mari cântau și spuneau glume. Fiecare se simțea însuflețit de compania celuilalt. Numai eu, copil fiind, abia așteptam să ies de acolo și să nu mai fac parte din acel decor. Mi-am amintit de acest lucru cu amărăciune, dar am bănuit — din motive pe care nu mi le puteam explica deloc — că, dacă aș fi fost silit să mă întorc acum în mediul acela, m-aș fi simțit exact la fel.

La zece fix, am ieșit din bar și am pornit pe alee. Localul făcea parte dintr-un cartier întins, unde, cu mult timp în urmă, poliția și primăria montaseră niște becuri portocalii cu sodiu, a căror lumină părea să transforme întreaga lume într-un ținut colorat în alb și negru. Cu toate acestea, pe alee se ghiceau tot felul de umbre amenințătoare — cutii de gunoi și tomberoane, alcovuri sinistre și uși cu grilaje metalice — ceea ce însemna că legendarul Străin cu Gând Hain avea la dispoziție o sumedenie de locuri unde putea să stea la pândă și să-și pregătească atacul cu cuțitul la beregată. Am mers mai departe, simțind ca de obicei că îmi tremură genunchii și că am un gust extrem de neplăcut în gură, ca și cum aș fi mestecat o putreziciune uscată. Am auzit un zăngănit în spatele meu și am încremenit. Cineva se ascunsese aici și mă aștepta. Pe urmă mi-am adus aminte că era o situație normală, dat fiind că trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

După ce m-am apropiat, am observat o siluetă care îmi făcea semn. Era Jorge, mexicanul care adunase în el revolta întregii lumi a treia și care mă luase la întrebări în ziua când pusesem pentru prima dată piciorul acolo. Se oprise pe alee încălțat cu niște papuci de baie și îmbrăcat cu un halat fosforescent din mătase albastră. Își vârâse

mâinile în buzunare, iar în lumina care se revărsa din cadrul unei uși întredeschise în spatele lui am reușit să deslușesc aburii pe care îi scotea pe nas și pe gură când respira. Și-a ițit fața spre mine și a scos un sunet pe care l-am perceput drept ceva asemănător unui „eh”.

Bert se afla înăuntru, dar era ascuns privirilor de ușa de la intrare. Se părea că ne găseam în zona unde se depozitau materialele, în spatele vestiarelor, iar Bert m-a întâmpinat la fel de nerăbdător ca în noaptea precedentă, între timp, Jorge a pus la loc zăvorul și pe urmă s-a îndepărtat în liniște. Din câte-mi dădeam seama, avea de gând să se culce din nou. S-a oprit doar atât cât să scoată capul pe ușă și să arunce o privire pe coridor.

— După ce terminați, aveți grijă și încuiați. Și nu cumva să vă vadă careva. N-am chef de niciun fel de rahaturi pe-aici. Ți-am spus demult de tot, *hombre,* ești un bulangiu, un căcănar fără pereche.

I se adresase lui Bert, dar arătase spre mine.

— Și ție ți-am spus la fel.

Bert mi-a explicat că Jorge trebuia să se scoale la patru, să aranjeze pietrele care stătuseră în cuptor toată noaptea și să pregătească locul pentru clienții care începeau să vină extrem de devreme, încă de la cinci și jumătate dimineața. M-am întrebat în ce relații se afla Jorge cu mafioții. Mulți dintre ei își făceau apariția aici ca să se dezbare de mirosul urât al corupției și al ticăloșiilor comise. Bănuiala mea era că Jorge era depozitarul secretelor tuturor. Însă dacă exact în clipa aceea cineva ar fi bătut la ușa din față, înarmat cu un pistol sau cu un simplu umeraș, mexicanul ne-ar fi urat succes și s-ar fi dus frumușel la culcare. Era o viață dură, nu glumă.

I-am spus lui Bert că trebuia să stăm de vorbă.

— Ce-ar fi să mergem până la Baie? a întrebat el. Nu de alta, dar cuptorul funcționează. E o căldură de faci pe tine și-ți explodează creierii. O să fie nemaipomenit. Unde mai pui că poți să-ți bagi în piele toate uleiurile și șmecheriile alea. Ce zici?

Mi-au trecut prin cap câteva gânduri de om bigot și prost despre ce însemna să stai la povești cu Bert dezbrăcat, chiar și cu un halat de baie în jurul șalelor, după care am început să mă simt stupid, fiind convins că, dacă aș fi spus nu, ar fi bănuit imediat motivul. Prin urmare, ne-am atârnat amândoi hainele în dulăpioarele din vestiar și apoi, încinși cu cearșafurile bej pe care le purtam ca pe niște fuste, ne-am îndreptat spre Baie, cu Bert în față, întrucât știa drumul și cu ochii închiși. Cu toate acestea, n-a îndrăznit să aprindă nicio lumină. Camera de lângă Baia propriu-zisă, unde se aflau dușurile, era cufundată în beznă, în timp ce sala de baie era luminată de un singur bec care producea o lumină mohorâtă, de culoarea ceaiului rusesc. Toate pietrele fuseseră împinse în cuptor și aerul din încăpere era uscat, din cauza focului pârjolitor care asigura condiții de saună. Chiar

și așa însă, locul avea o mireasmă vag primăvăratică. Bert a deschis foarte puțin ușa cuptorului, iar pe urmă s-a așezat pe una din băncile de sus ale camerei cu pereții lambrisați și a scos niște sunete entuziaste, bucurându-se de căldura care ofilea totul în jur.

Dacă l-ar fi auzit cineva trăncănind despre finala campionatului de fotbal american, ar fi zis că nu avea niciun fel de griji. La un moment dat însă i-am cerut să-mi povestească pe șleau cum se întâmplaseră lucrurile. Și-a coborât privirile undeva între genunchi și mi-a răspuns. Presupun că voia să-mi dea de înțeles că fuseseră niște vremuri îngrozitoare. Iată că până și acest om care îndeplinise atâtea misiuni de luptă ca pilot în timpul războiului și care știa ce înseamnă să fii gâtuit de frică avea momente când nu mai era sigur pe el. Însă vremurile se schimbaseră. În clipa când amintirile netrucate încep să se șteargă din memorie, intră în joc imaginația. Era cât se poate de limpede că durerea produsă de teamă îl luase prin surprindere pe Bert.

— Am mâncat prăjeli și am băut apă cu impurități, omule. Habar n-am care o să-mi vină de hac, pricepi?

Mi-a adresat un zâmbet. Bătrânul Bert, cu surâsul lui cuceritor și strâmb. Credea că are haz. Vezi, Doamne, plumbul de la robinet sau de pe țeava unui pistol erau cam același lucru. Tot plumb.

— Și unde naiba te-ai ascuns până acum? am vrut să știu.

La întrebarea asta l-a pufnit râsul.

— Ei, fratele meu, a spus el. Peste tot și nicăieri. Am mai văzut și eu niște locuri noi. Am încercat să fiu mereu în mișcare.

— Păi, hai să ne oprim la ziua de azi, de pildă. De unde ai început?

— Azi? Din Detroit.

— Și ce-ai făcut acolo?

A început să se miște în loc, încercând să-și găsească anevoie cuvintele.

— Orleans a avut un meci acolo aseară, a mărturisit el în cele din urmă.

În timp ce mi-a spus acest lucru, s-a uitat în altă parte și după aceea n-a mai vrut să continue. Am înțeles cum stăteau lucrurile: Bert vedea toate locurile și orașele care meritau să fie vizitate, gen Detroit și La Salle — Peru, ținându-se scai de Orleans și petrecându-și noaptea de după meci cu el în moteluri dubioase cum era U Inn.

— Și cum te-ai descurcat cu banii? Din ce-ai trăit?

— Am avut o carte de credit pe alt nume.

— Kam Roberts?

Asta l-a făcut să caște gura preț de o clipă. Uitase cât de mult știam.

— Exact. Am crezut că era mai bine decât să-mi dau numele meu, fiindcă le-ar fi venit mai greu să-mi dea de urmă. Dar văd că până la urmă tot au făcut-o.

— Am înțeles că Orleans se folosea de cartea aceea.

— Am avut fiecare câte una. La un moment dat le-am declarat nule. Oricum trebuiau să expire în scurt timp. Ce nevoi aveam? Dacă găseam un motel cu televiziune prin cablu, eram mulțumit. Dar indivizii ăia mă omoară, bătrâne. Au început să ne ia urma. Au intrat în magazinele unde și-a folosit Orleans cartea de credit și au luat lumea la întrebări, chestii de genul ăsta. Ne-au speriat de moarte pe amândoi, tipule. Și zici că erau sticleți? m-a întrebat el, privindu-mă în ochi.

— Au adulmecat sânge și sunt turbați.

Rămăsesem în picioare. Mi-am făcut socoteala că, dacă rămâneam învelit cu cearșaful și refuzam să mă așez pe scândurile alea, o fericeam pe Brushy și mă întorceam acasă fără alte erupții.

— Asta-i problema noastră, Bert. Polițiștii. Au aflat că te-am căutat, iar acum umblă după mine, mai ales după urmărirea de vineri, când au avut cei de la The Hands meci la sală. De patru nopți nu mai dorm acasă. Trebuie să ne stoarcem creierii împreună și să ne hotărâm ce le spunem, Bert, fiindcă poți să fii convins că n-o să accepte să ridicăm din umeri și să facem pe niznaiul. Aș vrea să aflu exact ce s-a întâmplat cu Orleans, ca să știu pe ce picior dansez.

Am avut grijă să nu stau cu fața spre el, n-avea niciun sens. Dar, chiar și așa, am simțit că era… cum să spun, suspendat, atârnat de un cârlig nevăzut, pe care îl montase o mână nevăzută în cămăruța asta de lemn în care aproape că nu mai puteai respira de cald.

— Păi, în parte știi povestea, a spus el de undeva din spatele meu.

— Corect, am rostit, văzând că lucrurile începeau să meargă mai ușor. Te-ai întâlnit cu el când a venit s-o viziteze pe maică-sa la serviciu. Ceva de genul ăsta.

— Așa e.

Din clipa aceea, dialogul dintre noi s-a desfășurat fără mari opinteli, iar Bert mi-a spus povestea lui și a lui Orleans în felul lui caracteristic, având grijă să sară peste anumite episoade delicate. Stăteam amândoi acolo ca doi crenvurști fierți, fără să ne uităm unul la altul — eram doar două voci care se deslușeau prin lumina mohorâtă și prin căldura incredibil de mare. Bert nu era un povestitor înnăscut. De multe ori începea să bombăne și recurgea la formule evazive, gen „știi bine” sau „hai că ești la curent”. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că avea dreptate. Știam destule și eram la curent cu o grămadă de chestii. În cele din urmă, am reușit să-mi formez o imagine apropiată de realitate. Orleans îi schimbase cursul vieții lui Bert cu o intensitate pe care o regăsim doar atunci când existența oamenilor obișnuiți se vedea amenințată de violența umană sau de calamitățile naturale — erupții vulcanice, uragane sau taifunuri. Nu trece o lună fără să vedeți imaginea vreunui amărât care stă în apă până la brâu și se uită cu o neîncredere prostească la fostul acoperiș al fostei sale case, luată acum

de apele negre care au măturat totul în cale. Cam la fel au stat lucrurile cu Bert după întâlnirea cu Orleans. Îl văzusem pe tip o singură dată — și atunci pe un teren de baschet și de la o anumită distanță — și nu puteam să spun absolut nimic despre el, cu excepția faptului că era un tinerel arătos. Acum însă, punând lucrurile cap la cap, mi-am dat seama că era un personaj instabil și aflat într-o permanentă tensiune. Se pare că fusese o mare speranță a fotbalului american în anii de liceu, până când a avut un accident la genunchi de pe urma căruia a suferit cumplit, ajungând să fie lăsat pe dinafara lotului. Pe urmă, când era încă la colegiu, începuse să arbitreze meciuri de baschet și nu numai. La ora asta avea niște ore la clasă și continua să arbitreze în timpul liber, dar, din câte mi-am dat seama, principala lui ocupație era să se certe cu maică-sa. Itinerarul lui profesional era cât se poate de sinuos. Orleans pleca și se întorcea mereu, petrecându-și jumătate din timp acasă. Presupun că Glyndora ar fi vrut să aibă o altă atitudine și că el s-a implicat în tradiționalul conflict dintre generații, fiind mereu supărat pe ea și dorind să fie acceptat așa cum era — lucru care ni se întâmplă tuturor în relațiile pe care le avem, la un nivel sau altul.

Ei bine, cert este că relația s-a închegat. Pentru Bert a fost ceva epocal. Am înțeles că era prima legătură serioasă din viața lui, motiv pentru care nutrea față de Orleans dragostea pe care i-ai arăta-o unui spiriduș dacă te-ar ajuta să descoperi lampa fermecată. În ochii lui Bert, Orleans era expresia libertății și a destinului. Pe de altă parte, deși pasiunea lui era fără margini, iar atașamentul orb, Bert nu a uitat să fie recunoscător. Poate că e greu de crezut că se mai pot întâmplă asemenea lucruri în această perioadă și la vârsta asta — e vorba de acei oameni care duc o viață aflată în totală contradicție cu sentimentele pe care le au — dar instinctul meu de fost polițist îmi spune că se întâlnesc zi de zi situații similare. Uitați-vă la Nora și la mine. Te trezești deodată că ai ajuns la o vârstă când până și propriile tale gânduri necurate încep să te obosească. Indiferent cât ai încerca să nu le bagi în seamă, ele rămân. Pecetea pe care ți-o imprimă pe suflet nu se mai șterge niciodată. În aceste momente, parcă e preferabil să fii ceea ce zic alții că ești, fiindcă, până la urmă, tot acolo ajungi.

Revenind, Bert și Orleans și-au continuat zbenguielile împreună, iar Glyndora a prins de veste și a simțit că-și pierde mințile. Mi s-a părut, din cele auzite, că pe Orleans nu l-ar fi deranjat faptul că stârnise o asemenea furtună.

Între timp, Bert începuse să se plimbe încolo și-ncoace la nivelul aflat imediat deasupra capului meu, călcând cu picioarele lui mari, cu unghii lungi și bătături produse de tenișii la care nu renunța nici în ruptul capului. Din părul negru i se prelingeau broboane de

transpirație, iar obrajii nerași păreau și mai închiși la culoare în căldura aceea infernală.

— Și cum a început treaba cu pariurile? A cui a fost ideea?

— Ei, hai că știi, bătrâne, a spus Bert, folosind formula magică pentru a suta oară. N-a fost niciun fel de idee. Vorbeam tot timpul despre meciuri și despre jucători. Cunoști figura, după ce stai mai mult cu cineva, ajungi să-ți închipui ce-i în mintea lui. Vreau să zic că aproape că știam… Uite, înainte de meciul cu Michigan, mi-a spus: „O să-l țin din scurt pe Ayres și o să-l umplu de greșeli personale. N-am încotro, se crede pe maidan". Altădată mi-a zis ceva despre Erickson de la Indiana: „Trebuie să-l scot din joc cât mai repede. E tot numai coate".

— Iar tu profitai de ocazie și pariai, nu? Dacă Ayres lua cinci greșeli personale din prima repriză, era logic să pariezi împotriva lui Michigan.

— Mda, a încuviințat el, cuprins de o rușine care îl făcea să rostească anevoie cuvintele. Nu mi s-a părut ceva de speriat. Puțin acolo, cât să am după ce bea apă. Sincer să fiu, nici n-am stat prea mult pe gânduri.

— Orleans a știut?

— La început?

— La urmă.

— Tu știi că am făcut pariuri la meciuri, tipule?

— Știu, i-am răspuns.

Ei bine, a vrut să-mi dea de înțeles Bert, așa cum știam eu, știa și Orleans. Mi l-am închipuit preț de o clipă pe Bert ca amator de pariuri și om al riscurilor. Ce anume l-o fi împins la așa ceva? Ce l-a atras atât de mult? Prezența bărbaților sau sportul în sine? Să fi fost oare conștiința faptului că existau învinși și învingători și că nu se putea face niciun compromis? Nu era exclus. După cum nu m-aș fi mirat ca toată povestea asta să facă parte din acel joc de-a v-ați ascunselea pe care îl juca atât de des cu sine însuși.

— Te-a întrebat dacă pariai la meciurile arbitrate de el?

— Nu sub forma asta. S-a interesat doar ce puneam la cale. Mă rog, i-am spus. El însă habar n-avea nici măcar unde o să fie până a doua zi la patru jumate.

Bert a făcut o pauză, după care a adăugat, pe un ton aproape șoptit:

— N-a spus niciodată că o să se ocupe el de o asemenea chestie. N-a făcut așa ceva.

— Dar ai observat să se fi ocupat fără să-ți spună?

Am îndrăznit să-i arunc o privire lui Bert, care continua să stea în picioare deasupra mea, cu capul cam la câțiva centimetri de grinzile de susținere și cu ochii negri și îndurerați.

— Vrei să ai de ce să râzi, fir-ar a dracului, nu? Când mi-am dat

seama ce făcea, mă rog, când am priceput, am fost fericit. Al naibii să fiu dacă nu mi-a părut bine. Dumnezeule!

Bert a ridicat brusc o mână, s-a agățat de grindă și s-a legănat în aer câteva clipe, expunându-și corpul musculos, schimonosindu-se din cauza efortului și ținându-și cearșaful în jurul șalelor cu cealaltă mână. Crezuse doar că Orleans se îndrăgostise de el. De asta îi plăcuse toată povestea și nicidecum din cauza banilor. Crezuse că i se făcuse dovada iubirii și acum, văzând că nu așa stăteau lucrurile, căzuse pradă durerii și tristeții.

— Ce stupizenie, să ți se facă rău și alta nu, a spus el.

Mi-am dat seama deodată că avusesem la rândul meu niște motive personale pentru care dorisem să lămuresc lucrurile cu Bert. Amândoi eram bărbați între două vârste, repurtaserăm într-un fel niște succese importante și eram borfași. S-ar putea să nu existe niciun soi de onoare în rândul hoților, dar, cu toate acestea, sunt convins că în comunitatea lor fiecare are conștiința faptului că nu e mai prejos decât ceilalți. Bănuiesc totodată că îmi făcusem socoteala că, dacă îl încolțeam pe Bert și-l sileam să se explice în fața mea, găseam niște răspunsuri pe care să i le pot arunca acelei voci pisăloage a maică-mii, pe care o auzeam atât de des. Dar iată că eram dezamăgit. Delictul comis de Bert era izvorât din pasiune. Iar asta nu însemna că obiectul pungășiei era secundar, deși poate că până și eu aș fi văzut lucrurile tot așa. Nu, pur și simplu Bert și Orleans nu-și dădeau seama că făcuseră ceva ilegal. Pentru ei, gestul înfăptuit era o treaptă și nimic altceva, o cale de acces spre locul unde râvneau să ajungă — mai ales Bert — și unde noțiunea de „rău” nici măcar nu exista.

— Cum a aflat Archie? l-am întrebat.

— Dumnezeule, păi el se ocupa de pariuri. Am pariat hodoronc-tronc de trei ori pe același meci și m-am ales cu o groază de bani. N-am vrut să se simtă jignit, așa că i-am spus: Ai grijă de meciul ăsta. În plus, toți aveau bani băgați în pariuri și figurau în carnețelul lui Archie.

În doi timpi și trei mișcări, Bert mi-a explicat cum lucra Archie prin sistemul Infomode, în care toată lumea avea o carte de credit căreia îi găsea cele mai neașteptate întrebuințări. Unul dintre beneficiari era Moochie, Hal Diamond își luase pseudonimul Slick, iar Bert era totuna cu Kam.

— Stăm aici și vorbim ore întregi despre meciuri. Și știi ceva? în felul ăsta fiecare știe ce mișcări fac ceilalți. Lucrăm strâns, zău dacă nu. Ne cunoaștem unii altora buzunarele pe dinafară.

Așa se face că în scurt timp a ajuns să știe toată lumea, după care Bert a început să fie băgat la mijloc. „Pe ce-a pus mâna Kam Roberts azi?” Bert și-a dat seama că făcuse o greșeală, dar abia după aceea. La momentul respectiv, tentația fusese prea mare ca să reziste. Așa se

întâmplase, din vorbă-n vorbă. Nimerise în mijlocul unor lepădături cărora nici prin cap nu le trecea să se schimbe vreodată.

— Archie n-avea idee de unde obținei informațiile?

— Mi-am ținut pliscul, habar n-am ce-a fost în mintea lor. Or fi crezut că aveam legături cu unii dintre jucători.

Am tăcut câteva clipe, ca să încerc să-mi pun ordine în gânduri.

— Și aici că Orleans avea cartea de credit?

Ei bine, nu trebuia să spun chestia asta. Lui Bert i-a sărit mustarul. A coborât ca o pisică din locul unde se suise și a aterizat chiar sub nasul meu, părând nebun de legat.

— Să te ia dracu, Mack, nu așa a fost. Dumnezeule, are juma de normă. E profesor, arbitrajul e doar pentru timpul liber. Știi povestea, ai bani, le dai și prietenilor și basta. Eu aveam o carte de credit și bani de cheltuială berechet. Asta a fost tot, băiete. Nu încerca să-mi bagi alte rahaturi pe gât, n-a fost cum crezi.

Concluzia? Orleans nu se ocupa efectiv de trucarea meciurilor, Bert nu începuse să-i calce pe urme și nici nu putea fi vorba de corupție. Oricum, nu pentru ei. Din punctul lor de vedere, era dragoste și nimic mai mult. Și bineînțeles că, într-un fel, aveau dreptate.

În spatele meu am auzit că se umblă la un robinet și că apa începe să curgă. Bert se chircise lângă una din vanele montate între scânduri și tocmai umplea o găleată, pregătindu-se să facă vestita figură cu turnatul apei reci ca gheața peste scăfârlie.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că, fără voia mea, mă așezasem. M-am ridicat ca împins de un resort și am tras o țopăială caraghioasă, înjurându-mi birjărește propria poponeață irlandeză, ca și cum asta m-ar fi ajutat cu ceva. Bert s-a holbat la mine, însă nu i-am explicat nimic. Când am deschis gura din nou, a fost ca să-l fac să revină la subiect.

— Acum fă bine și recită-mi toată poezia. Un nașparliu cu pumnul ca barosul începe să se dea la Archie și să-i spună că trebuie să-i dezvăluie cine se ocupă de aranjamente, iar singurul nume la care se gândește e al tău. După care tu îl găsești pe Archie la tine-n frigider și-ți iei câmpii, corect?

— Cam așa ceva. Știam că urma să mă cărăbănesc. Martin reușise deja să mă convingă.

Hait! M-am uitat la transpirația care lucea pe părul încărunțit de pe piept și la râulețele de sudoare care îmi curgeau în jos pe burdihan și umezeau cearșaful înnodat deasupra șalelor.

— Martin? am întrebat. Completează spațiile libere, Bert. Unde intră Martin în toată afacerea?

Reacția lui Bert a fost uimitoare. L-a pufnit un râs isteric.

— Auzi întrebare!

— Repet, unde intră Martin?

— Știi ce? Răspunsul corect e „în Glyndora”, a rostit Bert și, rânjind ca un tinerel căruia abia îi mijiseră tuleiele, și-a unit degetul mare și arătătorul de la o mână, penetrându-l apoi de câteva ori cu mijlociul de la cealaltă.

Gestul lui a fost atât de prostesc și totodată de direct, încât am râs amândoi în gura mare. Ce viață! S-a găsit cine să se amuze pe socoteala păcatelor celorlalți, Bert și cu mine.

— MARTIN?

— Cum te văd, a răspuns el.

— Nu se poate.

— E o poveste veche. A început cu ani în urmă și s-a terminat demult. Țin minte că Orleans era încă la liceu. Cu toate acestea, au rămas în… cum să-ți spun, când se-mpute treaba, Glyndora la el se duce și nu la altcineva. Și asta nu doar la firmă, tipule. În generai, în viața de zi cu zi, a spus Bert, făcând un semn vag cu mâna.

— Martin și Glyndora, am rostit în șoaptă.

Încă nu terminasem să mă minunez. De ani de zile sporovăiesc cu Nila, soția lui Martin, la toate petrecerile la care ne întâlnim și încă nu știu nimic despre ea, în afară de ceea ce se vede cu ochiul liber: că e o persoană elegantă și manierată. Am fost convins dintotdeauna că Martin era fericit în căsnicie, întrucât găsise pe cineva de nivelul lui. Ideea că ar fi putut avea o prietenă mi se părea că nu se potrivește deloc cu imaginea pe care și-o proiectase cu bună știință în ochii celorlalți și în care apărea ca un prototip al mulțumirii de sine.

— Și, mă rog, cu ce problemă s-a dus Glyndora la el? am întrebat. Tot nu pricep de ce s-a amestecat.

Bert n-a răspuns. Abia atunci mi-am dat seama ce însemna tăcerea lui. Voia să-mi sugereze să nu dau buzna, întrucât eram oricum la subiect.

— Era necăjită de relația pe care o aveai cu Orleans?

— Exact, a rostit Bert, măsurându-și cuvintele. La început a încercat să se vâre între noi și să facă pe mediatorul, ceva de genul ăsta. Glyndora înnebunise de tot. O cunoști, știi bine că la capitolul ăsta o ia imediat pe arătură.

Și-a ridicat spre mine o privire apoasă, iar eu am început, odată cu ultima lui remarcă, să înțeleg în linii mari care fusese dinamica familiei. Orleans îi atrăsese atenția maică-sii nu doar prin ce făcea, ci și prin anvergură. Mesajul nu fusese „Ăsta sunt și n-am ce face”, ci „Ăsta sunt și-o fac cu șefu”. Știam că Bert n-ar fi putut recunoaște niciodată aceste intenții. Din punctul meu de vedere, semăna foarte bine cu o persoană care are probleme cu simțurile. Se lăsa atât de mult dominat de propriile emoții, încât nici nu le mai băga în seamă pe cele ale altora.

— Pe urmă Martin a aflat de povestea cu pariurile. Băiete, a fost ca

la spitalul de nebuni. S-a șucărit mai rău ca Glyndora. A venit la mine și mi-a spus pe șleau că întrecusem măsura. Între timp, descoperise și jocurile celorlalți care făceau parte din grup. Mi-a zis că lucrul cel mai bun pe care aș putea să-l fac ar fi să spăl putina. Să dispar. Ei bine, în clipa aia lucrurile au început efectiv să se așeze mai bine, mă crezi? începeam o viață nouă cu tot ce decurgea de-aici, cu singura condiție de a mă face nevăzut. Cel puțin pentru o perioadă de timp. Asta însemna, firește, și părăsirea firmei. Ai auzit vreodată de Pigeon Point?

— Nu.

— E în California, undeva în nord, chiar pe coastă. Am găsit un anunț într-un ziar în legătură cu o fermă de anghinare. Am și fost acolo. E o ceață, bătrâne, de-ți bagi degetele în ochi. De două ori pe zi ceața se lasă peste toată cultura de anghinare, că aproape că nici nu mai e nevoie s-o stropești. Recoltele sunt grozave, iar alimentul în sine e fenomenal.

S-a apucat să-mi facă inventarul vitaminelor, dându-mi în cinci secunde mai multe informații decât aș fi putut găsi pe eticheta borcanului, iar eu l-am lăsat să turuie în voie, gândindu-mă la noțiunea de care pomenise Bert cu câteva clipe în urmă. O viață nouă. O lume nouă. Dumnezeule, simplul fapt că mă gândeam la ele îmi umplea inima de bucurie. Apoi, pe neașteptate, mi-am adus aminte că aveam aproape șase milioane de dolari pe numele meu în două conturi din tot atâtea bănci din străinătate și am simțit nevoia imperioasă de a pune o întrebare pe care aș fi putut la fel de bine să mi-o adresez mie însumi.

— Și de ce n-ai plecat?

— *El* nu vrea să vină, a spus Bert, îndreptându-și spre mine mâinile mari, cu degetele distorsionate de disperare. Nenorocitul nu se clintește din loc. L-am implorat și mai multe nu. Și acum mă rog de el de trei ori pe săptămână.

S-a uitat țintă la mine, fără a fi tulburat de mărturisirea făcută, dar după aceea a preferat să-mi întoarcă spatele decât să ghicească în ochii mei că înțelesesem ce-l supăra atât de mult — faptul că el, Bert, renunțase la viața personală ca să-l apere pe Orleans, care, după înrăutățirea situației, nu părea deloc să manifeste același devotament. Poate că Orleans nu putea să-și necăjească mama la fel de bine de la două mii de mile distanță. Sau poate că, până la urmă, nici măcar nu ținea la Bert. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, cruciada lui Bert era o acțiune pe cont propriu. În același timp, mi-am dat seama de încă ceva din această așa-zisă idilă dintre Bert și Orleans, și anume că relația lor nu avea nimic din dragostea pe care o cântă poeții. Povestea lor era surpată de o forță a răului, de ceva aducător de suferință: eram sigur că exista un motiv pentru care Bert începuse să recunoască acel

adevăr la care până atunci refuzase pur și simplu să se gândească.

Chiar și așa însă, l-am invidiat preț de un minut. Oare eu iubisem vreodată pe cineva în felul ăsta? în căldura aceea sufocantă, sentimentele mele pentru Brushy mi s-au părut dintr-odată inconsistente. Și timpul? mi-am spus. Poate că o să le aranjeze el pe toate. Se pare însă că viața are doi poli și că fiecare om alege inevitabil unul dintre ei. Există o opțiune permanentă: pasiunea sau deznădejdea.

— I-am povestit și despre polițiști, a spus Bert. N-a vrut să mă creadă.

— Să știi că o să fie foarte convingători dacă o să pună laba pe el.

— Poți să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat el în cele din urmă. Polițiștii ăștia sunt prieteni de-ai tăi?

— N-aș zice, am răspuns, zâmbind ușor.

Era extraordinar ce plăcere îmi făcea ideea că puteam să i-o coc din nou lui Pigeyes. Aveam deja câteva idei.

Căldura și ora târzie începuseră să mă aducă treptat într-o stare vecină cu leșinul. M-am întors spre robinetul cu apă și mi-am umplut o găleată pentru mine, dar n-am avut curajul sau inconștiența să mi-o torn în cap. Am rămas în picioare în fața lui Bert și mi-am udat chipul și pieptul cu apă, încercând pentru o clipă să înțeleg ce însemnau toate acestea pentru mine. Am auzit un susur care venea dinspre cuptor și de la pietrele care sfârâiau discret.

— Nu știi nimic despre ce s-a întâmplat la firmă, nu? Ai idee de chestia cu banii și de toate celelalte?

Bert a clipit des de câteva ori, fiindcă sudoarea i-a intrat în ochi. Avea din nou expresia aceea de nepătruns a omului care nu înțelege și n-o va face niciodată.

L-am întrebat dacă numele Litiplex îi era cunoscut.

— Jake? a rostit el.

Am încuviințat din cap.

— Nu mi-a trimis Jake o notă de serviciu? Iar eu i-am completat niște cecuri plătibile din contul 397, nu? Mda, asta e, a spus Bert, făcând niște mișcări de dezmorțire și începând să-și aducă aminte. Â fost o treabă delicată. Ceva legat de o încurcătură cu niște reclamanți. Jake s-a temut că Krzysinski o să-l mănânce fript când o să afle că el, Jake, trebuia să suporte toate cheltuielile. A fost un secret desăvârșit, chestie serioasă, ce mai. Iar Jake a ținut morțiș să nu transpire nimic. Ce e, a făcut-o careva de oaie? a întrebat Bert, după ce rămăsese câteva secunde pe gânduri.

— Poți să-i spui și așa.

— Da, a rostit el, acum, când mă gândesc mai bine, parcă Martin m-a întrebat ceva cu o lună în urmă despre Litiplex ăsta. Dar n-a părut preocupat. Am crezut că era curios și atâta tot.

Probabil că asta se întâmplase când Martin dăduse cu ochii de nota de serviciu și de cecuri. Bineînțeles că Glyndora se dăduse mai întâi la el după ce observase că era ceva în neregulă.

— Și care-i treaba?

I-am făcut un rezumat în câteva secunde, informându-l că nu exista niciun Litiplex și spunându-i de numărul de cont din Pico Luan. Bert a dat impresia că e ușor amuzat de cele auzite, până am ajuns la partea unde Martin și Glyndora trăseseră sforile în așa fel încât banii să pară că sunt ai lui.

— Ai *mei?* Jigodii nenorocite! Pe mine m-au găsit? Nu pot să *cred.*

Spunând aceste cuvinte, s-a ridicat brusc în picioare. Mi-am amintit brusc de procesele în care Bert apărea în fața instanței și avea niște accese de furie atât de pătimașe cu privire la o întrebare decisivă formulată de avocatul părții adverse, încât ai fi crezut că veniseră străinii și ne cotropiseră pământul. Am așteptat să se potolească.

— Răspunde-mi la întrebare, dar sincer, Bert. Nu există nicio înțelegere între tine și Martin, ca să accepți să se dea vina pe tine pentru dispariția banilor?

— Îți arde de bancuri? Nu, fir-ar a dracului.

— Nimic? Niciun semn discret?

— Absolut nimic. E un căcănar afurisit, asta e.

Începeam să-l recunosc din ce în ce mai bine pe Bert.

Înșelase milioane de oameni în legătură cu rezultatul final al unor întâlniri sportive, gândise cu păsărică și pe deasupra mai obținuse și beneficii, dar știa să se țină mândru. Capra râioasă cu coada sus. Avea aceeași privire de om nebun pe care o observasem ori de câte ori vorbea despre otrăvurile secrete pe care „ei”, o bandă de ticăloși fără identitate, i le strecurau în mâncare. S-a întors pe una din banchetele înnegrite de umezeală, și-a turnat o găleată de apă rece pe cap și a continuat să se uite cu niște ochi încărcați de dușmănie. În clipa aceea, am avut ciudata impresie că Bert semăna foarte mult cu Glyndora.

Pe urmă am urcat scările și ne-am dus să ne îmbrățișăm, destul de posomorâți și fără să mai avem multe să ne spunem. În dulăpiorul personal, Bert avea niște deodorant și alte câteva cosmetice pe care m-a lăsat să i le folosesc.

— Cine e? m-a întrebat el deodată. Cel care a tuns-o cu banii?

— Nu contează.

— Da, dar… a mai vrut el să spună, mulțumindu-se apoi să ridice din umeri.

Îmi petrecusem ultimele câteva zile încercând să pătrund în străfundurile minții lui Martin Gold. Era ca și cum aș fi coborât mereu în adâncurile unei peșteri fără sfârșit. Probabil că Martin își închipuise de la bun început că, dacă avea să pună toată povestea în cârca lui Bert, nimeni nu avea să-l contrazică. Jake în niciun caz, bineînțeles.

Nici Bert, care se afla într-un concediu permanent și se ascundea de ucigași în mijlocul unei ferme de anghinare. Nici eu, care pe Vremea aceea nu aveam habar ce se petrece. Și nici măcar consiliul de conducere de la TN care, odată informat în legătură cu gaura din buget, n-ar fi avut nimic de câștigat dacă ar fi făcut scandal în fața opiniei publice, fiindcă ar fi atras atenția asupra surplusului contului 397. Dând vina pe Bert, Martin avea grijă ca totul să fie în ordine.

În ce mă privește, aș fi putut merge până în pânzele albe pe mâna lui Martin și a planului său. Dacă nu era prins de Pigeyes, Bert nu avea să-și mai facă apariția la firmă. Jake, pe de altă parte, va descoperi dintr-o zi în alta că i se făcuse o ditamai gaura în buzunar prin intermediul contului din Pico Luan. Ei, și? Instinctul de conservare îl va împiedica să facă o scenă și să se compromită și peste hotare. Îi va fi imposibil să înceapă să urle „Unde sunt toți banii ăia pe care i-am furat?" Păcălit și dus cu preșul, probabil că și Jake va da vina tot pe Bert. Iar asta însemna că planul lui Martin putea foarte ușor să funcționeze și în folosul meu. După vreo câteva luni, n-aveam decât să părăsesc firma și, la momentul oportun, să-mi petrec o vacanță în Pico Luan.

Numai că în clipa când ieșisem pe ușile capitonate ale Clubului Belvedere în cursul zilei de sâmbătă și îmi petrecusem toată noaptea făcându-mi tot felul de planuri, fusesem animat de veritabile impulsuri haiducești. Îmi intrase în cap că trebuia neapărat să-i vin de hac lui Martin și să-i dau în vileag ticăloșia. Din clipa aceea, începusem să sper chiar și atunci când lucrurile arătau cum nu se poate mai rău. Am ajuns aici dorind ca Bert să-mi spună că existau nenumărate bune intenții la mijloc și că unele fapte erau măcar scuzabile, dacă nu acceptabile cu totul, însă nu s-a întâmplat nici asta. Bert n-a putut să-mi spună așa ceva fiindcă nu era cazul. Odată recunoscut acest lucrul m-am trezit din nou pradă acelui impuls lăuntric care mă ghidase și în trecut. Poate că rămăsesem în adâncul sufletului polițistul de pe stradă, care știe și vrea să facă dreptate în felul lui aspru și nerecomandat de regulamente. Dumnezeu mi-e martor că" n-am fost niciodată un bun om de echipă. Dar aveam să rezolv lucrurile în felul meu. Ce-i drept, într-unul din talerele balanței trebuia s-o pun și pe Brushy și nu știu, zău, în care parte ar fi înclinat balanța. Cu toate acestea, practic nu exista niciun motiv să dau greș. Avem grijă să-mi repet în permanență acest lucru.

— Jake, am răspuns în cele din urmă. Jake are banii.

Iată, deci, cum se așezau toate. Mă hotărâsem să fiu și eu la fel de ticălos ca ei. Dar, chiar și în această situație, existau multe amănunte care mi se păreau de-a dreptul apăsătoare.

— Jake! Auzi poveste.

Bert și-a dus mâna lungă la falcă și și-a frecat-o, ca și cum ar fi

încasat o lovitură. Se așezase pe bancheta din vestiarul slab luminat și-și ținea ciorapii în mână, în vreme ce singurul bec din încăpere lumina cel mai bine closetul.

— Martin îl acoperă și în felul ăsta protejează firma.

— Jake, a repetat Bert.

Abia atunci mi-am dat seama, cu o claritate care-mi fusese străină până în clipa aceea, că, dacă aveam de gând să joc aceeași carte, să-l uzurp pe Martin și să arunc pisica moartă în curtea altcuiva, trebuia să mă gândesc și la o modalitate de întoarcere pentru Bert. Dacă nu făceam așa ceva; era foarte posibil să ne jucăm de-a arătatul cu degetul. Într-un fel, Martin și Jake puteau și acum să-l considere pe Bert drept marele borfaș. Altminteri, de ce ar fi fugit? Hoțul misterios se ascunde, ăsta era numele piesei. Dacă voiam ca versiunea mea să fie întru totul convingătoare, aveam nevoie ca Bert să fie de față și să-și spună povestea: cum a primit nota de serviciu de la Jake, cum i-a dat cecurile aceluiași Jake și cum a băgat la cutie când mai sus amintitul Jake i-a spus că totul trebuia să rămână secret. Cu toate acestea, nu-mi închipuiam cum putea fi regizată întreaga variantă de reprezentare. Am tăcut amândoi și am stat puțin în atmosfera umedă a vestiarului. Într-un târziu, una din țevile instalației de încălzire a emis un sunet distinct.

— Uite ce-i, Bert, o să încerc să te ajut. Vreau neapărat să ieși cu bine din toată aiureala asta, dar trebuie să-mi lași ceva timp de gândire. Păstrăm legătura, bine? Și ai grijă să mă suni în fiecare zi.

Ei bine, individul și-a dat seama că era ceva în neregulă și cu mine. N-a fost în stare să priceapă ce anume, dar a observat ceva. Că aveam și eu un rol în toată povestea și poate că și un interes. Numai că nu i-a păsat nici cât negru sub unghie.

— Te rog, a spus el în șoaptă.

M-a privit cu chipul cufundat în umbră, dar însuflețit, totuși, de o vagă urmă de speranță. După ce ne-am îmbrăcat, m-a condus până la ușa din spate, pe care a descuiat-o odată cu grilajul metalic.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Păi, cum să-ți zic, a venit Orleans în oraș, a rostit el, ferindu-se să mă privească în ochi.

Dumnezeule, zău că era pierdut. Până și pe întuneric își dădeai seama că bărbatul acela zvelt și oacheș nutrea în continuare aceeași dragoste tristă și fără speranță. Era torturat și supus suferințelor. Ca un fluture care se apropie de lumina lămpii, mi-am spus din nou în gând. Ce-o mai fi și asta? Când dai cu ochii de un personaj ca Bert, primul lucru pe care ți-l spui e că a luat-o razna. Dar mintea și inima lui… asta-i bună, pe cine încerc să prostesc? Ceea ce pentru un om reprezintă ceva cu totul rațional poate însemna culmea nebuniei pentru cel de lângă el. Lucrurile nu se leagă niciodată fără cusur. Fie

că premisele sunt greșite, fie că raționamentul a fost prost formulat. Suntem cu toții ca pernițele în care se înfig acele de cusut — ne lăsăm străpunși de sentimente, iar corpul ne e plin de răni și de durere. Rațiunea se confundă cu minciuna, cu balsamul pe care îl aplicăm, prefăcându-se că, dacă am fi cât de cât deștepți, am ști exact ce ne doare și de ce.

Scosesem deja nasul în aerul rece al iernii, când mi-am dat seama că mai rămăsese o întrebare. Mi-am proptit mina pe care îmi pusesem paltonul în ușă.

— Și atunci cine a mutat cadavrul, Bert? Cine l-a luat pe Archie? Orleans?

— Drace, nici poveste. Ar da ochii peste cap imediat, a spus Bert.

A clătinat puternic din cap, ca pentru a-și alunga din minte un asemenea gând năstrușnic și a repetat că Orleans nu era în stare de așa ceva.

— Dar cine?

Am rămas amândoi în prag și ne-am uitat unul la celălalt, înconjurați de bezna desăvârșită a aleilor lăturalnice și de iarna aspră și gândindu-ne atât la nerostitele surprize pe care probabil că ni le rezerva viitorul, cât și la numeroasele lucruri pe care pur și simplu nu le cunoșteam.

Marți, 2 februarie

XXVI. AL CINCISPREZECELEA PLAN DE REZERVĂ AL LUI MACK MALLOY

A. Faza întâi

Așa, care vasăzică. Se făcuse miezul nopții. Eram singurul alb pe o rază de o milă — un individ cu un palton, o servietă și o dorință nestăvilită de a începe să facă planuri. Am străbătut acest cartier vechi, populat de oameni duri, și m-am îndreptat spre centru cu viteza maximă a unui organism care a trecut de cincizeci de ani, lăsând în urmă, rând pe rând, lumina binevenită a mai multor felinare. În scurt timp, și-a făcut apariția un autobuz în care m-am urcat cu un sentiment de recunoștință, parcurgând apoi într-o relativă viteză străzile pline de bețivani și de muncitorii care ieșeau din schimb. La câteva cvartale de Needle, am sărit jos din mers. Noaptea, Kindle County nu este un loc plin de viață. Felinarele rămân aprinse până dimineață, însă, cu excepțiile amintite, străzile sunt pustii. Orașul are un aer spectral propriu, semănând cu o clădire abandonată de proprietar, cu un loc din care au fugit până și fantomele.

Am intrat în holul de la Travel Tepee, unde mă înțelesesem să mă întâlnesc cu Brushy. În holul încăpător se așternuse liniștea; chiar și muzica fusese oprită pe durata nopții. M-am așezat într-un fotoliu acoperit cu o husă imprimată cu un model oribil și m-am gândit la viitor, într-un târziu, recepționerul singuratic m-a întrebat din spatele

tejghelei dacă poate să îmi fie de vreun folos. Din tonul vocii lui, mi-am dat seama că era sigur că eram doar un vagabond îmbrăcat ceva mai bine, pe care n-ar fi fost rău dacă l-ar fi luat paznicii la scărmănat. M-am îndreptat spre el ca să facem pace, i-am spus că o căutam pe ocupanta uneia dintre camere, respectiv pe o anume domnișoară Bruccia, și mi-am luat cheia, după care m-am așezat la loc în fotoliu, numărând atent etapele planului care îmi prinsese contur în minte. M-am gândit preț de o clipă să aștept până dimineață și abia atunci să pun lucrurile cap la cap, dar simțeam că nu mai am răbdare și că trebuia să acționez cumva chiar în clipa aceea. Eram oricum treaz și mă gândeam cu strângere de inimă la întâlnirea cu Brushy, ținând cont că știam ce urma să fac.

La vreo două cvartale distanță se afla o drogherie deschisă non-stop, construită chiar lângă autostradă și în apropierea căreia exista o stație de autobuz plină de derbedei care n-aveau somn și căutau distracții nocturne. La câțiva pași de ei era parcată o mașină de poliție ale cărei roți aproape că atingeau bordura trotuarului. Am cumpărat două stilouri care scriau diferit, niște lipici și o pereche de foarfeci. L-am întrebat pe vânzător dacă aveau un xerox care funcționa pe bază de monede, dar răspunsul a fost negativ, așa că m-am întors la hotel, i-am făcut semn recepționerului și până la urmă am găsit o cabină telefonică prevăzută cu un suport din laminate pe care îl puteam folosi drept măsuță de scris.

În servietă erau toate celelalte lucruri de care aveam nevoie — formularul primit de la Banca Internațională a Finanțelor, scrisoarea lui Jake de care mă folosisem ca să-i imit semnătura pentru faxul expediat de la Regency și copiile după bilanțul de la TN, pe care le cărasem după mine în Pico. Printre documente se aflau fotografii ale tuturor membrilor consiliului de conducere, inclusiv Jake Eiger. Le-am luat și pe acestea, gândindu-mă că era posibil să am nevoie de poza lui Jake dacă eram pus în situația de a face anumite operațiuni delicate pentru a pune mâna pe bani, cum ar fi falsificarea unui carnet de conturi sau a unui act de identitate.

Formularul era tipărit pe foiță și avea un antet caligrafiat cu grijă: „Banca Internațională a Finanțelor, Pico Luan, N.A.” Existau doar patru sau cinci rânduri prin care se cereau informații și care fuseseră traduse în toate limbile occidentale de circulație. Folosind unul din stilouri, am transcris numărul de cont care apărea pe versoul cecurilor eliberate pentru Litiplex, 476642. Am trecut firma Litiplex, Ltd. Drept posesoare a contului și pe Jake Eiger ca președinte. Pe urmă, doar ca să mă mai uit o dată la semnătură, am scos din servietă scrisoarea trimisă cândva de Jake, i-am aruncat o privire și i-am trecut numele pe formular cu celălalt stilou, reușind pentru a nu știu câta oară o imitație apropiată de perfecțiune. După aceea am scos fotografia cu

mutra rânjită a lui Jake dintre documentele de bilanț de la TN și am lipit-o exact unde îmi arătase domnul George, în colțul din dreapta sus al formularului. În cele din urmă, în spațiul liber al „desemnării", cu alte cuvinte acolo unde trebuia trecută parola, am scris cât se poate de citeț „J.A.K.E."

Apoi m-am întors la recepționerul care între timp începuse să se familiarizeze cu mine. Am scos un suspin de om excedat și mi-am prins obrajii în palme cu deznădejde.

— Am de susținut o prezentare de dimineață și am uitat să fac niște copii. Sunt doar două materiale, o singură pagină. Bănuiesc că aveți un copiator în birou.

Avusesem grijă să țin între două degete o bancnotă de douăzeci de dolari, însă individul ăsta, un tinerel care poate că tocmai absolvise și se pregătea să-și croiască un drum în viață, n-a vrut să-i ia. Continua să se simtă stingherit fiindcă mă luase drept un derbedeu. S-a întors imediat cu copiile formularului și pe urmă am discutat despre vreme și despre cât de liniștit putea fi orașul în timpul nopții.

M-am întors în cabina telefonică. Am luat formularul original și l-am făcut bucăți, aruncându-l apoi în coșul de gunoi de lângă picioarele mele. Cele două fotocopii făcute de recepționer au intrat la loc sigur în servietă. Apoi am sunat la informații, ca să obțin un număr din Washington. La apelul următor, mi-a răspuns ultima doamnă Pagnucci, o blondă de un metru optzeci. N-a găsit de cuviință să-mi spună nimic după ce i-am explicat cine sunt. În loc de asta, i-a transmis soțului, cu o voce pe care o auzisem în câteva rânduri și la mine acasă — vocea plictiselii absolute — că „e unul din partenerii tăi".

B. Faza a doua

Când am intrat în cameră, Brushy dormea. Era aproape trei dimineața. Avea și acum poziția fătului în somn, își ținea o mână foarte aproape de gură și nu m-aș fi mirat deloc dacă aș fi văzut că-și suge unul sau două degete. Așa cum arăta atunci, vulnerabilă și lipsită pe durata nopții de limba ascuțită și de înțepăturile la care recurgea atât de des peste zi, mi s-a părut nespus de dragă, poate chiar preaiubită, cum spun poeții, și m-am simțit efectiv ca ultimul ticălos, având sentimentul că o mână nevăzută îmi frânge inima ca pe o rufă pe care încerci s-o storci după spălare. M-am dezbrăcat și am intrat în pat lângă ea. După ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, mi-am dat seama că nu ne aflam tocmai într-un apartament nupțial. Tăblia de la capătul patului fusese scrijelită în câteva locuri, dând la iveală rumegușul din care era alcătuită, iar străvechiul tapet începuse să se dezlipească de pe pereți, ajungând să atârne deasupra patului ca limba scoasă a unui puști obraznic. Mi-am trecut o mână peste șoldul plin al lui Brushy, parcă pentru a mă simți mai în siguranță.

— Ce face Bert? m-a întrebat ea, fără să se miște.

— E bine. Sau cel puțin la adăpost, i-am răspuns, cerându-mi scuze apoi fiindcă o trezisem.

— Te așteptam.

A aprins lumina și și-a acoperit ochii cu dosul mâinilor, ca un copil. Cât timp a stat așa, am atins-o în joacă, am dat puțin deoparte cearșaful și mi-am lipit obrazul rece de sânii ei, dar Brushy m-a ținut în loc și ne-am încălzit imediat amândoi. Până atunci făcuserăm dragoste de fiecare dată altfel. Uneori începuserăm cu tot felul de jocuri erotice, ca în toaleta femeilor din incinta hotelului, și mă convinsesem că aveam o parteneră plină de îndrăzneală și imaginație, care știa cum să-și folosească mâinile și să-mi sugereze că n-aveam voie să ratăm asemenea clipe de plăcere. Acum însă, în această cameră de hotel ieftină și urâtă ca întregul centru al orașului în care ne aflam, ne-am trezit brusc că suntem grăbiți și disperați, vrând să facem ceva care să ne ia gândurile de la alte lucruri. Ne-am dat frâu liber pasiunii și, după ce, odată consumat actul în sine, mi-am lipit corpul de spatele ei cald, mi-am dat seama că, și în aceste condiții, lui Brushy tot i se păruse nemaipomenit. Am tăcut amândoi, lăsându-ne înconjurați de sunetele care se auzeau în hotelul aproape pustiu și pe stradă — sirenele care zbârnâiau în depărtare și strigătele bețivanilor și ale adolescenților de teapa lui fiu-meu, care ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea. Am întrebat-o pe Brushy dacă adusese țigări și pe urmă m-am ridicat în capul oaselor lângă ea, pe pat, trăgând pe rând din aceeași țigară.

— Banii sunt la el? a întrebat ea.

— Haide, Brush.

— Doar atât. Banii sunt la Bert?

— Brush, nu suntem prea bătrâni pentru concursuri cu întrebări și răspunsuri?

— Ca de la client la avocat, a spus ea. Sunt la el? Da sau nu?

— Nu.

— Serios? Dar au fost vreodată?

— Nu are banii la el. Acum culcă-te.

M-am dus în baie, am găsit periuța de dinți pe care mi-o cumpărase ea și am rămas acolo câtva timp, sperând că o s-o fure somnul.

După ce m-am furișat iarăși lângă Brushy, am tras un somn fără vise, ca și cum m-aș fi prăvălit pe fundul unei prăpăstii îmbrăcate în catifea. Cam în jurul lui șapte m-am trezit brusc, mi-am înăbușit un strigăt și, pradă unei inspirații de moment, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat repede și i-am lăsat lui Brushy un bilet în care o anunțam că o să mă întorc.

Am mers vreo șase cvartale, făcând și un pic de jogging, și am intrat în centrul propriu-zis al orașului, înconjurat de cartiere dubioase,

unde nu era înțelept să te aventurezi în puterea nopții. M-am simțit învăluit de zgomotele dimineții, de traficul din ce în ce mai intens, îngreunat de camioanele cu gabarit depășit care parcaseră unde nu era voie, și de armatele tăcute ale muncitorilor care se revărsaseră pe străzi. Era frig al naibii, termometrul arăta aproape —10°C și m-am înfofolit și mai tare în palton.

Toots lua micul dejun în fiecare dimineață în compania acelorași bătrâni polițiști, grefieri și avocați la o masă din colț a unui local grecesc pe nume Paddywacks. Era o masă cu valoare de eveniment sau chiar de legendă. Toots îi saluta pe jumătate din clienții restaurantului și le făcea tuturor semne cu bastonul. Odată ajuns în colț, la masa obișnuită, el discuta cu ceilalți despre o sumedenie de afaceri dubioase din diverse domenii — procese, construcții, mafioți. Cu câțiva ani în urmă, cei de la FBI le plasaseră un microfon într-una din solnițe, numai că, nu se știe cum, Toots și ceilalți meseni fuseseră informați din timp. Se spune că unul dintre ei se plânsese în gura mare de gustul neplăcut al ouălor și trântise enervat solnița de masă, spărgându-i timpanul agentului federal care asculta de undeva de la distanță.

Paddywacks era un local decorat întrucâtva în exces — avea fel de fel de ornamente de alamă, banchete acoperite cu un material greu de identificat și podele care erau spălate o dată pe săptămână. Tocmai începusem să mă tem că îl ratasem pe Toots în dimineața aceea, când, pe la opt și un sfert, a intrat în local sprijinindu-se în baston și escortat de doi indivizi care după mutre păreau italieni. Unul dintre ei, Sally Polizzo, fusese agent federal până în urmă cu șase luni. Toots m-a întâmpinat cu onorurile cuvenite regilor veniți în vizită pe moșie. Am dat mâna cu toți cei care îl însoțeau, după care m-am dus cu el până la o altă masă retrasă, unde s-a așezat imediat, deși eu rămăsesem în picioare.

— Când mi-ai spus ceva de un favor ai vorbit serios? l-am întrebat.

Ghemuit pe bancheta acoperită, Colonelul părea o ființă fragilă, care descreștea pe măsură ce înainta în vârstă, însă când i-am pus întrebarea amintită s-a îndreptat imediat de șale și mi-a aruncat o privire atât de dură, încât ai fi crezut că era ucigaș de profesie. N-am avut încotro și a trebuit să mă corectez singur.

— S-ar putea să fie prea mult ce-ți cer. Dacă da, îmi spui și mă opresc. Ții minte că am vorbit cândva despre partenerul meu?

Am trecut lucrurile în revistă rapid, dar i-am spus adevărul lui Toots. I-am povestit de indivizii care îl căutau pe el și pe prietenul lui și i-am adus la cunoștință că omul se ascundea. Mi-am exprimat temerea că o să mai moară și altcineva și de data asta absolut de pomană. Agentul de pariuri plătise extrem de scump, motiv pentru care ceilalți erau al naibii de speriați. Se făcuse deja dreptate după modelul îmbrățișat de Toots, așa că l-am rugat să-i convingă pe

indivizii în cauză, care erau și amicii lui, să-i lase în pace pe Bert și Orleans. Serviciu contra serviciu.

Toots a tăcut câteva clipe, țuguindu-și buzele și ațintindu-și privirile într-un punct. Parcă îi vedeam rotițele învârtindu-i-se în cap. Dacă l-ar fi sunat pe tipul cu pricina și i-ar fi adus aminte de toată povestea, atunci s-ar fi putut ca acesta, la rândul lui, să ia legătura cu altcineva. Pentru Toots, totul era o problemă de geometrie și de putere, însă voia să vadă dacă merita să aibă încredere în mine.

— Poate, a rostit el. Depinde, dar cred că da. O să te anunț în cursul după-amiezii. Tipul ăsta are ceva bani?

— Ceva, am răspuns, după care, gândindu-mă la Pico, am adăugat: Da, are bani. De ce?

— Chestia asta e o afacere. Iar cineva ține morțiș la un anume lucru. La faptul că trebuie să fie plătit. Corect?

— Bănuiesc că da.

Toots mi-a promis că o să-mi lase vorbă la birou. După aceea l-am ajutat să se ridice, ca să se poată deplasa anevoie la separeul din colț unde îl așteptau ceilalți meseni, în jurul mesei apăruseră deja două bătrânituri care așteptau să-l salute.

C. Fiți pe fază

— M-am dus să-l văd pe Toots, i-am spus lui Brushy după ce m-am întors în cameră.

— Pe Toots?

M-a cercetat cu atenție, așezată lângă fereastră, în fața unei măsuțe pe care se afla un mic dejun ușor, comandat prin serviciul la cameră — cafea, cornuri și o jumătate de cantalup. Draperiile grele fuseseră date în lături, făcând loc luminii și punându-i în evidență silueta plinuță. Își pusese paltonul pe post de manta și avusese grijă să se machieze. Când am intrat în cameră, tocmai citea ziarul.

— Mack, a spus ea, vreau să știu.

Nu i-am răspuns și mi-am aruncat paltonul pe pat. Îmi era foame, iar Brushy s-a uitat la mine cum mănânc, încercând să-mi evalueze tăcerea.

— Am sunat la birou ca să anunț că o să întârziem, m-a informat ea. Detectivul Dimonte a fost deja pe-acolo.

Am scos un sunet vag, care probabil că voia să însemne că nu eram surprins.

— Iar Lucinda mi-a zis că te-a căutat Martin. Ți-a lăsat două mesaje, a adăugat ea.

S-a uitat la telefon ca și cum ar fi vrut să-mi dea o indicație scenică, însă nu m-am mișcat din loc.

— Uite ce-i, Mack, a spus ea, să știi că pot să fac față situației. Sunt om în toată firea. Nu-ți face probleme, indiferent ce-ar fi. Pur și simplu…

— Parcă te lăudai că o să-mi urmezi sfatul.

— E vorba și de viața mea.

Detestam din suflet clipa asta, deși știusem de la bun început că, la un moment dat, aveam să ajungem și aici. Una dintre problemele pe care le prezintă acomodarea cu mine, cel niciodată suficient de bun, este sentimentul de primejdie pe care îl încearcă orice persoană pusă în situația de a-mi accepta îndrumările. Am rumegat în minte datele problemei cu ochii închiși, după care am pus mâna pe servietă și m-am uitat înăuntru, trecându-i în revistă conținutul aflat acolo în dezordine. Pe fundul ei se găseau câteva chitanțe făcute ghem, niște bucăți de hârtie și nu știu câte agrafe de birou, în timp ce pe pereți rămăseseră o serie de bilețele galbene care se lipeau unde le puneai. Am pescuit una din fotocopiile formularului cu semnătură pe care le făcusem în cursul nopții trecute, așezând-o grijuliu pe măsuța din trestie. Litiplex, Ltd., Jake Eiger, exemplarul unu.

— Nu întreba cum de a făcut Pindling rost de el. E mai bine să nu știm.

Brushy a studiat documentul cu o mână la frunte, în timp ce greutatea dovezii concrete începea s-o copleșească vizibil. Am cotrobăit după țigările ei și am fumat încă una împreună, lăsând fumul să se împrăștie în toată cămăruța. Am crăpat ușor fereastra și perdelele s-au umflat imediat, ca și cum ar fi fost mișcate de niște duhuri nevăzute.

— Jake? a întrebat Brushy.

— Așa scrie.

— Ai știut de la început, nu? De-aia erai atât de arțăgos în prezența lui Jake.

Cred că am avut o tresărire puternică la auzul acestor cuvinte, de parcă ar fi trebuit să îndur o suferință fizică. Deși alarma se declanșase și zbârnâia de-ți țiuiau urechile, Brushy aștepta în continuare să audă niște lucruri bune în legătură cu mine.

— Am știut destul de mult, i-am spus.

— Ca de exemplu?

Navigam în derivă, fără busolă și fără o direcție precisă. Nu eram suficient de puternic ca să-i rezist și faptul că o mințeam îmi stârnea o dorință copilărească de a izbucni în plâns. Am găsit în servietă nota de serviciu pe care o luasem din biroul lui Martin. S-a apucat s-o citească, îndepărtându-și cu degetul un firicel de tutun care îi rămăsese pe limbă. Avea o expresie concentrată și de nepătruns. Intrase automat în pielea avocatului.

— Nu înțeleg, a spus ea. Asta nu-i de la Pindling. E o notă de serviciu.

— Martin.

— Martin!

I-am spus și ei povestea, de fapt selecțiuni din ea. I-am pomenit despre cum am găsit nota și i-am relatat deplasarea făcută la Clubul Belvedere. Am fost impresionat de durerea resimțită de Brushy. Așa cum îmi spusese de mai multe ori, îi plăcea de oamenii ăștia. De Martin, de Wash, de ceilalți parteneri, de firmă. Era vorba de colegii care îi admiraseră calitățile, îi încredințaseră cu ani în urmă lucruri de importanță pentru ei, îi aplaudaseră numeroasele succese și se bucuraseră de asistența ei cu o recunoștință care fusese adeseori extrem de intensă. Știa că va supraviețui, fiindcă avea destui clienți și se bucura de o reputație din ce în ce mai mare. Nu asta o îngrijora. Problema care o frământa era cea a angajării depline, a loialității, a lucrului în echipă. Din acest punct de vedere, era bulversată.

— Adică i-au făcut-o lui Bert? Asta e? Din câte înțeleg, trebuia să preia asupra lui vina lui Jake. Nu așa pare?

— Așa pare.

— Dumnezeule, a rostit ea, trecându-și o mână prin păr.

Am deschis pentru o clipă fereastra-ușă ca să strivesc mucul de țigară pe balconașul de ciment, iar frigul de afară a intrat rapid în cameră. Soarele își făcuse apariția pe cer, dar nu părea să ofere vreun dram de căldură, de parcă s-ar fi aflat acolo exclusiv ca obiect de decor. Brushy m-a întrebat unde era locul lui Bert în toată afacerea, moment în care i-am relatat ce se întâmplase cu el și i-am explicat de ce mă dusesem să-l văd pe Toots. Cu toate acestea, mintea ei a rămas fixată asupra membrilor Comisiei.

— Ah, e atât de prostesc. O por-că-rie, a spus ea. Sunt amestecați toți?

— N-aș putea să-ți spun. Martin în mod sigur. Pagnucci nu pare să aibă vreun amestec. Cât despre Wash… mă rog, ți-am zis care a fost atitudinea lui.

— Martin, a repetat ea ca un ecou.

Vrăjitorul din Oz, ca să vezi. Între timp, Brushy se așezase pe pat și-și strânsese paltonul pe corp. Mi-ar fi plăcut să pun pariu că nu purta absolut nimic pe dedesubt, chiar dacă niciunul din noi nu s-ar fi putut gândi la așa ceva în starea de spirit pe care o aveam atunci.

— Ce-ai de gând să faci cu toate chestiile astea, Mack?

Am ridicat din umeri, după care am mai aprins o țigară.

— Probabil că o să fac ce trebuie făcut.

S-a uitat atent la mine, cântărindu-mă din ochi și încercând să-și dea seama ce ar fi putut însemna asta. Pe urmă s-a scuturat puternic, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă și basta.

— E ceva în neregulă, a rostit ea. La Jake mă refer. De ce? E ilogic. Câștigă o groază de bani, iar taică-său e bogat. Ce rost are să facă așa ceva?

M-am aplecat peste pat și am privit-o în ochi.

— Fiindcă ăsta-i omul.

M-am simțit dominat de un impuls nestăvilit de a face rău, iar Brushy s-a uitat la mine ca și cum ar fi asistat la un spectacol bizar. N-o interesa faptul că îi dădeam de înțeles că o pusesem deja în gardă în legătură cu el și nu se temea. Însă avea grijă să mă țină la distanță și să se minuneze.

— O să te-apuci să-l șantajezi, nu-i așa?

Era cea mai afurisită și mai trăsnită chestie pe care aș fi putut-o auzi. Mă simțeam de parcă mi s-ar fi tras un șut. Am rămas cu gura căscată și am avut senzația că inima mi se strânsese ca un pumn încordat și era pradă unei dureri fizice de nesuportat. Umilința căreia îi eram supus avea asupra mea efectul unei sticle de acid sulfuric aruncat în ochi.

— Am glumit, a spus ea.

— Rahat.

Am dat ocol patului și mi-am luat paltonul.

— Mack, a rostit ea, încercând să mă prindă de mână. Nu-mi pasă ce faci.

— Nu ești sinceră. Nici măcar să nu mă rogi să te cred. Știu cine ești și o știi și tu la fel de bine.

Aruncând o privire în servietă, am constatat că lăsasem hârtiile pe masă. Le-am ridicat de acolo și i le-am fluturat prin fața ochilor, detestându-mă pentru că apucasem să vorbesc.

— Ca de la client la avocat, i-am spus, ca să-i amintesc că ea nu avea voie decât să audă și că eu eram singurul care aveam mai multe opțiuni și totodată dreptul să acționez.

Am ieșit din cameră și am străbătut coridorul întunecos până la lift. Am apăsat pe buton și m-am sprijinit de perete în așteptarea cabinei, golit sufletește, lipsit de speranță și convins că n-o să reușesc să mă înțeleg niciodată.

XXVII. EXECUTAREA PLANULUI

A. În nisip până la gât

— E dureros, a spus Carl.

Au fost primele cuvinte pe care le-a scos, după o tăcere de câteva minute. Citise nota informativă, iar apoi își aruncase ochii peste fotocopia formularului eliberat de Banca Internațională a Finanțelor. Când m-a întrebat de Pindling, am folosit exact cuvintele lui Lagodis.

— Un veritabil îmblânzitor de șerpi, am spus. Dă-i un telefon și-o să vezi că nici măcar n-o să-și aducă aminte cum mă cheamă. A trebuit să-l plătesc cu bani gheață.

Dacă era vreodată nevoie s-o dovedesc, puteam să arăt reținerea care îmi fusese operată cu ajutorul cărții de credit.

Eram la aeroport și ne găseam în foaierul rezervat celor de la TN, într-o mică sală de ședințe în care abia încăpeau patru scaune adunate

în jurul unei măsuțe din granit negru. Chiar între noi se aflau un telefon și un termos cu cafea caldă, de care însă nu ne atinseserăm.

În seara precedentă îi spusesem lui Carl că era ceva urgent. Nu păruse extrem de surprins să mă audă la telefon. Faptul că primea telefoane care nu suportau amânare după miezul nopții i se părea consonant cu felul lui de-a fi și cu răspunderea pe care o avea în cadrul firmei. Probabil că se întâmpla destul de des ca un tânăr ambițios și genial să observe o neregulă într-un contract sau într-un prospect cu trei ore înainte de punerea lui în circulație. Existase clasicul timp de gândire la care recursese după ce-i sugerasem să vină cu un avion care ajungea mai devreme și să-și lase niște ore libere înainte de recepția care avea să încheie Groundhog Day. Îi promisesem să-l aștept la poarta de acces al pasagerilor. Acum era aproape unu.

Carl s-a uitat a doua oară și apoi a treia oară la hârtii. Mintea lui se mișca într-un ritm fenomenal, încercând să absoarbă absolut totul, dar îmi dădeam seama din felul metodic în care trecea în revistă lucrurile că îi venea greu să-și imagineze tabloul general și îndeosebi mișcarea următoare. A comparat scrisul lui Jake cu semnătura de pe cartea de credit și pe urmă cu scrisoarea veche pe care i-o dădusem ca etalon. A sfârșit prin a clătina din cap cu mișcări abia controlate.

— Și ce propui? m-a întrebat într-un târziu.

— O s-o rugăm pe una din doamnele acelea drăguțe de la secretariat să ne facă niște copii după toate chestiile astea. Originalele rămân la mine.

— Da? a făcut Carl, stând cu ochii pe mine ca pe butelie.

— Pui mâna pe telefon și-l suni chiar acum pe Krzysinski. Îi spui că trebuie să stai de vorbă cu el urgent, pentru niște chestii de maximă importanță. Pe urmă te duci cu documentele astea la el. Îl anunți că acționezi în numele firmei G & G și ai grijă să simulezi sentimentele de rigoare: oroare și părere de rău. După care îi spui că singura soluție este, bineînțeles, darea în vileag.

— Și chestia asta o fac fără să-i anunț pe Martin și Wash?

— Exact.

Pagnucci s-a făcut galben la față și m-a privit cu niște ochi mici și cercetători, rontăindu-și mustăcioara cu un gest care-i trăda nervozitatea.

— Sunt băgați cu toții?

M-am făcut că plouă.

— Wash, Martin și Eiger, a insistat el. Sunt implicați în toată povestea?

M-am eschivat de la răspuns.

— Nu asta-i problema. Sunt ani buni de când lucrez la G & G. Mulți oameni s-au purtat frumos cu mine.

Eram sigur că nu avea să împărtășească un asemenea sentiment. Unul dintre lucrurile pe care mă bazam în cazul lui Pagnucci este că era exact atât de dur pe cât pretindea că este. Era genul de om care ar fi avut tupeul să te trimită la plimbare și dacă s-ar fi aflat în nisipuri mișcătoare până la gât. Am cunoscut câțiva polițiști de calibrul ăsta, indivizi care erau convinși că puteau de fiecare dată să demonstreze un lucru esențial, cu condiția să știe să facă abstracție de sentimente. Oamenii credeau în ceea ce credeau și cu asta basta. Pagnucci a reușit să rămână la fel de drept, în costumul lui albastru impecabil.

— Da, dar hai să facem lumină, a spus el, mângâindu-și cu un gest inconștient chelia din vârful capului. Partenerii mei mi-au zis că nota asta de serviciu n-a putut fi găsită.

— Uite că a apărut. A fost o surpriză.

— Și cum rămâne cu întâlnirea de ieri, când ai trecut peste capul lui Jake, care ne sugerase să ne ținem pliscul? Despre asta ce mai ai de spus?

— Vorbește cu Tad. E una din dovezi. Jake voia să se dea uitării toată tărășenia. Numai că noi ne-am continuat cercetările și acum tu te afli aici în numele Comisiei și al firmei, așa că ești obligat să dai cărțile pe față. Uite ce-i, Carl, nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi vorbit în plus. Poți să te descurci fără probleme. Însă e de datoria ta să mergi până la capăt.

Amintindu-i lui Pagnucci de obligațiile pe care le avea, mă simțeam la fel de caraghios ca și cum i-aș fi urat o zi bună. Din mișcările imperceptibile ale ochilor lui negri mi-am dat seama că își făcea tot soiul de socoteli și că mintea îi lucra în viteza a cincea.

— Dar la cine a fost nota de serviciu? a întrebat el. La Wash?

Nu i-am răspuns. Chiar dacă Pagnucci avea anumite întrebări, nu-i displăcea deloc ce vedea. Carl Pagnucci-omul curajos și integru. Gata să accepte adevărul, deși rostirea lui ar fi putut avea efecte devastatoare asupra firmei. Pagnucci își făcuse deja un plan secundar în care o prinsese pe Brushy, iar chestia asta îl servea de minune, înțelesese felul în care sinceritatea lui avea să fie răsplătită ulterior de Tad, când avea să-și aducă aminte, mai cu seamă că TN urma să devină un client mai ușor de manevrat. Mergând cu un pas mai departe, avea să se ocupe de o parte din munca de la TN, chiar în perioada când G & G avea să intre la apă. Pentru cineva de genul lui Carl, amăgit deja de iluzia importanței pe care urma să o dobândească, o asemenea conjunctură era efectiv irezistibilă.

— Și nu mă sfătuiești să discut cu Martin sau cu Wash înainte de a intra în acțiune?

Faptul că prudența lui îi depășea lăcomia a avut darul să mă surprindă.

— După aceea n-ai decât să le comunici ce-ai făcut și ce-ai vorbit. O

să fie obligați să joace după cum le cânți. Dacă le spui dinainte, o să încerce să te facă să renunți. O să fie obligați și o știi foarte bine.

Carl a continuat să reflecteze în liniște. Bănuiam că lucrul care îl deranja cel mai mult era că trebuia să depindă de mine.

— N-ai încotro, Carl, i-am spus. Avem o datorie față de client. Cineva din cadrul Comisiei trebuie să se ducă ia Krzysinski; și e vorba de cineva care să vorbească în numele firmei.

S-a uitat la mine cu niște ochi sfredelitori. Știam amândoi că îl manevram fără pic de jenă. Însă îi oferisem lucrul de care avea nevoie — o scuză cum nu se poate mai valabilă. Totul părea făcut așa cum se cuvine, pe baze absolut principiale și dincolo de orice critici. În plus, lucrurile arătau grozav pentru Pagnucci, care putea să salute drapelul și totodată să-și fure clientul. Dincolo de toate acestea, nici nu mai avea vreo importanță ce puneam eu la cale.

Am tras telefonul lângă mine și am format numărul de la TN. A durat câtva timp să dau de Krzysinski, însă ne-a transmis că avea câteva minute libere pentru Carl înainte de ora două.

B. Unii mă vor, iar alții nu

Am așteptat până la trei ca să părăsesc aeroportul și după aceea am luat un taxi care m-a dus până acasă. Cam la aceeași oră, la TN aveau loc meciuri mari, cu participarea extraordinară a lui Carl, a lui Tad și a lui Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază și protecție. Probabil că tocmai se întrebau cum să procedeze cu Jake — să-l ia la întrebări, să-l răstignească sau pur și simplu să-l dea afară. Nu cred că le trebuia mai mult „de o oră ca să cheme FBI-ul.

Odată ajuns acasă, am rămas câteva clipe pe pragul de beton de la ușa din față, sub bolta de viță de vie răzleață. Soarele scump la vedere continuase să strălucească, dar aerul rămânea rece și vântul bătea cu putere. M-am uitat în toate părțile după eventualele mașini de supraveghere și am făcut un semn cu mâna. Mi-am ridicat mâinile așa cum făcea Nixon, mi-am întins câte două degete în formă de V și m-am întors în jurul axei timp de un minut. N-a apărut rumeni. După ce am intrat în casă, mi-am pus smochingul pentru recepția dată de Groundhog Day și m-am dus cu mașina în centru. Lyle — incredibil, dar adevărat — făcuse ordine și curățase interiorul Chevroletului.

Am parcurs de trei ori cu pasul întregul cvartal în care se afla TN Needle, uitându-mă după urmăritori și așteptând să mă înhațe, dar nu și-a făcut nimeni apariția, în cele din urmă, m-am hotărât să urc. Lucinda mi-a înmânat trei mesaje, toate de la Martin. Acesta voia să mă vadă imediat. Am intrat la mine în birou și am pus mâna pe telefon.

— Delicte financiare, i-am cerut centralistului.

A răspuns chiar Pigeyes. Mărturisesc că am fost ușurat auzindu-i vocea. Mă temeam să nu-și fi adunat oamenii de pe urmele mele

fiindcă îl găbjise pe Beri, însă în vocea lui se citea tipica indiferență bovină a celor care au de gospodărit toate hârțoagele dintr-un asemenea serviciu.

— Ai renunțat la investigație? Parcă umblai după mine, nu?

— Cine dracu e? a întrebat el, după care, dându-și seama, a completat: Crezi că numai grija ta o am?

— Sunt la birou. Sunt gata să-ți spun tot ce vrei să știi.

Pigeyes a căzut pe gânduri. Ceva — Dumnezeu știe ce anume — nu-i dădea pace.

— În zece minute, a rostit el după un timp. Și fă bine și n-o mai lua la sănătoasa spre afurisita aia de față nevăzută a lunii.

Chiar când am găsit o țigară într-un set tar al biroului, Lucinda a băgat capul pe ușă. Toots aștepta la telefon.

— S-a aranjat, mi-a declarat el. Treaba-i coaptă, iar tipii tăi nu mai au de ce să se ascundă. A trebuit să le amintesc câtorva dintre băieți niște chestii.

— Toots, ești omul care face minuni.

Bătrânul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Puteai să-l auzi prin telefon cum toarce de plăcere.

— Singura treabă care a mai rămas, a adăugat el, e cea a banilor. Trebuie să stăm de vorbă despre ea. Știi, cred că o să fie nevoie de două sute șaptezeci și cinci.

La auzul acestei cifre, am reacționat ca la un pumn în plex. Nu-mi trecuse prin cap că trebuia să investesc atât de mult în fundulețul lui Bert, dar am început să pricep. Pentru mine, Bert era util, ba chiar esențial. În plus, îmi părea bine că aveam ocazia să-mi dovedesc mie însumi că nu eram o jigodie, așa cum sugerase Brushy la un moment dat.

— Am auzit că a fost vorba de o treabă serioasă de tot, a continuat Toots. Din cauza asta, mă-nțelegi… e cazul să sari cu două sute șaptezeci și cinci.

Nu avea loc nicio negociere, ci pur și simplu Toots fixa un preț. Iar în clipa aceea mi-am dat seama — deși poate că ar fi trebuit s-o fac de la bun început — că urma să aibă și Colonelul partea lui. La drept vorbind, aranjarea lucrurilor și rezolvarea pe căi neștiute a problemelor era nu doar o calitate, ci chiar profesia lui.

Am explicat cum voiam să aibă loc operațiunea. Îmi trebuia un număr de cont la o bancă locală, întrucât în următoarele șapte zile un transfer telegrafic avea să mute aici banii de la Fortune, din Pico Luan.

— Care sunt regulile de bază? am întrebat. E omul meu în pericol până sosește mălaiul?

— Eu am vorbit cu tine, iar ei au vorbit cu mine. Din punctul nostru de vedere, totul e aranjat. Nu s-a întâmplat nimic. Dar spune-i omului tău că n-are voie să repete figura cu niciun preț.

În încăperea alăturată, Brushy vorbea și ea tot la telefon. Când m-a văzut și-a schimbat brusc mimica și mi-a trimis un pupic de la distanță, făcând un gest de admirație cu mâna și încercând să-mi spună cât de grozav arătam în smoching. Am încercat să zâmbesc, în timp ce ea i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului să aștepte.

— Pot să spun că-mi pare rău? m-a întrebat apoi.

— Cum să nu.

Am închis ochii. De ce trebuia să fiu supărat? Fiindcă mă bănuise că aș fi avut intenții dubioase față de Jake?

— Ceva vești de la Bert?

Brushy m-a anunțat că sunase cu o oră în urmă și promisese să revină.

— Și Toots? s-a interesat ea. A reușit? Serios?

De data asta m-am ales cu un surâs panoramic. Eram un tip grozav. Ușa dinspre coridor era deschisă, așa că m-a apucat de mână. Am rămas o secundă în poziția asta, privindu-ne afectuos unul pe celălalt. Ne pregăteam de încheierea unui ciclu tumultuos: săbii scoase, răni și mângâieri. Am văzut că ochii i se îndreaptă spre cadrul ușii, unde se ivise Lucinda. Veniseră cei de la poliție, iar domnul Gold voia să mă prezint la dânsul în birou în zece minute.

— Pare furios, a adăugat Lucinda.

— Spune-i că sunt cu cei de la poliție.

M-am întors spre Brushy, care între timp terminase de vorbit la telefon.

— Asta o să-l facă să meargă pe burtă, am adăugat.

C. Încerc să-i fac pe plac lui Pigeyes

— Bine, Gino, acum stai să văd dacă am înțeles bine. După ce-au vorbit cu soția lui Archie, cei de la evidența populației au făcut o deplasare la Baie, unde un individ mai limbut din fire v-a ciripit chestia asta cu trucarea meciurilor. Cei de la evidența populației au făcut ce fac de obicei, adică au luat legătura cu altcineva, în cazul ăsta cu delictele financiare, v-au spus că aveți parte de o investigație a-ntâia și v-au rugat ca, dacă o să dați peste un agent de pariuri sau un cadavru (admițând că o să puteți face diferența), să-i anunțați și pe ei. Ce crezi, pân-aici am brodit-o?

N-a scos o vorbă. Alcătuiam un grup ciudat al naibii; ne strânseserăm în biroul mobilat după ultimele cataloage al lui Brushy și ne arătam fiecare cât se poate de precauți — eu, Brushy, Pigeyes și Dewey. Gazda noastră se așezase în spatele mesei de lucru acoperite cu geam și împodobită pe ambele laturi cu ghiveciuri cu plante exotice. Eu eram singurul care stătea în picioare; mă plimbam dintr-un loc în altul, făceam tot felul de gesturi cu mâinile și mă distram de minune. Mă îmbrăcasem la patru ace, cu smoching, o curea lată ca o centură și o cămașă pe care o aveam de douăzeci de ani și era singura

pentru asemenea ocazii, având niște volănașe caraghioase ce mă trimiteau cu gândul la moțul unui papagal. După ce intrase în cameră, Gino mă măsurase de câteva ori din cap până-n picioare, nevenindu-i să creadă, și apoi ceruse ceva de băut.

— Cum ziceam, de asta îi cauți pe băieți, în primul rând pe Kam Roberts și abia pe urmă pe Archie și pe Bert. Ești convins că ai prins urma unei chestii babane și bagi în priză jumate din poliție fiindcă ai auzit următoarele: A — câțiva indivizi de la Baia Rusească ziceau că au câștigat bani cu ajutorul lui Bert, care la rândul lui primea informații de la cineva pe nume Kam Roberts; B — Bert are o carte de credit pe numele sus-amintitului Kam Roberts; C — același Kam a fost văzut în fel de fel de locuri; D — Archie, agentul de pariuri, se numără printre cei dispăruți. Numai că, vezi tu, apar niște întrebări. Prima: cine dracu e Kam Roberts? A doua: cum e posibil ca un partener dintr-o mare firmă de avocați să trucheze meciuri de baschet? Trei: de ce se joacă de-a v-ați ascunselea pe întreg teritoriul Americii de Nord? Și patru: că tot veni vorba, unde-i Archie? Ce zici, sunt pe calea cea bună?

Pigeyes a avut o reacție vagă la monologul meu, ridicând ușor din umeri și făcând un gest aproape imperceptibil cu mâna. A continuat să se abțină să vorbească, învățase că n-ai voie să explici nimic în legătură cu obiectul investigației și în orice caz nu înainte de a-i prinde pe făptași și de a le spune de ce sunt acuzați. Cu paltoanele pe ei, Pigeyes și Dewey stăteau unul lângă altul pe canapeaua cu margini cromate a lui Brushy. Îmi dădeam seama că Gino nu era în largul lui tocmai fiindcă eu mă distram atât de bine.

— Bine, hai să explicăm niște chestii. Asta la modul ipotetic, firește; dacă ești un afurisit de avocat care se pricepe la târguri, trebuie să ai grijă să nu strici căruța cu Comisia de Disciplină și să nu-ți pierzi licența, motiv pentru care m-am și hotărât să stau de vorbă cu tine. Dar hai să lămurim ceva de la bun început: nimeni nu s-a ocupat de trucări de meciuri. Nimeni dintre cei aici de față și nici dintre prietenii lor.

Cuvintele mele au avut un oarecare ecou din partea lui Pigeyes.

— Serios? a făcut el, pe un ton destul de sceptic.

— Foarte serios. Hai să-ți spun cum stau lucrurile. O fi Archie ciripitor, dar în cartea de muncă scrie că e actuar. Se pricepe la computere și știe să se joace de-a cifrele. Pe de altă parte, să presupunem că există anumiți domni — cărora o să le zicem Valpolicella și Bardolino, V & B — capabili, din câte se pare, să ghicească uneori rezultatele meciurilor din Mid-Ten. Să mai zicem că Archie observă. Numai că lumea e în așa fel croită, încât Archie trebuie să nu sufle nimănui vreo Vorbă despre ce-i în mintea lui. V & B își bat joc de cine merită, iar Archie își dă seama că există cineva

care-i face pagubă. Dar hai să ne închipuim că el are și un amic, un prieten intim în cel mai bun sens al cuvântului, am continuat, țintuindu-l pe Pigeyes cu privirea, ca să fiu sigur că pricepe. Archie îi strecoară niscai informații, iar prietenul cu pricina, un partener cu idei crețe din cadrul unei mari firme de avocați, începe să parieze în funcție de ce fac V & B și dă lovitura. Limpede pân-aici?

Pigeyes făcuse rost la un moment dat de o fotografie a lui Bert, așa că acum a dat-o la iveală dintr-unul din nenumăratele buzunare ale paltonului.

— Frumosu ăsta? De el e vorba?

— Ce limbaj ai, Gino. Hai să nu intrăm în detalii, bine? Ține minte că tu mi-ai spus mie de Archie. Urme de ciocănitoare-n scorbură, nu asta a fost formula?

Și lui și lui Dewey expresia le-a plăcut la nebunie. Brushy și-a dus mâinile la ochi.

— În orice caz, Bert — așa cum o să-i spun în mod ipotetic acestui avocat — încearcă să fie discret, însă tipii de la Baia Rusească își bagă mereu nasul peste tot și vor să știe ce face fiecare. Lucrurile se leagă și în scurt timp toată lumea își dă seama că Bert — sau Kam Roberts, așa cum i se spune atunci când umblă cu parale — își umple serios buzunarele la anumite meciuri. Problema e că n-o să se apuce să explice nimănui de ce. Pe de altă parte, Archie și i-a trecut în carnețel pe amatorii de pariuri, fără excepție. Nu se face să favorizezi un anumit client și dacă, totuși se ajunge la așa ceva, înseamnă că motivele sânt de natură pur personală și extrem de delicate. Prin urmare, Archie și Bert pun la cale un joc prin care lasă să se înțeleagă că persoana care dispune de informații direct de la; sursă este Kam Roberts. Dar adevărul e cu totul altul și posesorul respectivelor informații este Archie.

Am făcut o scurtă pauză, am aruncat o privire celor din jur și mi-am continuat prelegerea.

— Mai devreme decât și-ar fi imaginat Archie, V & B află ce se întâmplă de la Baia Rusească și se prind imediat că informațiile n-au cum să provină de la fantoma de Kam Roberts. Dat fiind că este vorba de informații strict confidențiale, de afaceri și care nu pot avea decât un singur proprietar (fapt contrazis de apariția lui Archie, care le-a încălcat drepturile și domeniul), cei doi anunță că numi1 tul Archie urmează să fie deposedat de podoabele la care ține cel mai mult și pornesc imediat o vânătoare ce-i aduce în scurt timp la ușa lui Bert. V & B sunt generoși cu Bert și-l lasă să aleagă — ori îl scuipă pe Archie în termen de douăzeci și patru de ore, ori o mierlește el. În consecință, Bert dispare și el din decor. Asta până când unul dintre partenerii lui curajoși — care știe un tip care știe un al doilea tip care știe un al treilea tip — reușește să creeze condițiile unei așa-numite amnistii. La

un preț destul de săltat, ce-i drept. Nu e deloc exclus ca, iarăși la modul ipotetic, Bert să-și plătească profiturile la o rată a dobânzilor care depășește plafonul maxim pentru uzufruct.

Când m-am uitat în direcția lui Brushy, am văzut că se cufundase în scaunul de birou și mă privea cu niște ochi neliniștiți. Bănuiesc că era tulburată de faptul că eram în stare să mint cu atâta elan.

— Și? m-a întrebat Pigeyes.

— Și ce?

— Și unde-i pițigoiul de Archie? La ora asta.

— Să fiu în locul tău, aș căuta mai atent prin îngrășăminte. Din câte-am auzit, V & B au pus mâna pe el j și i-au mai atârnat ceva de gât pe lângă cravată. Iar dacă oamenii pe care ți i-ai plasat prin oraș au măcar jumătate din priceperea pe care-o aveau odată, Gino, sunt sigur că ți-au ajuns și ție la urechi aceleași lucruri.

Nimeni nu se-apucă să se bată cu pumnul în piept că a lichidat pe cineva, dar, cu toate acestea, veștile se răspândesc imediat. Nici nu se poate altfel, e singura cale prin care li se poate atrage atenția celor care nu stau cuminți în banca lor.

Lucinda a bătut la ușă chiar în clipa aceea.

— Domnul Gold, a spus ea.

— Spune-i că peste cinci minute.

— Vrea să stea de vorbă cu tine chiar acum.

— Cinci minute, am repetat.

Lucinda s-a apropiat de masa pe care se afla telefonul și a apăsat pe un buton, după care mi-a întins receptorul. De ani de zile, amărâta nu făcea altceva decât să mă apere de mine însumi.

— N-aș zice că m-am distrat, a rostit Martin după ce am dus receptorul la ureche.

— Sunt ocupat.

— Așa am auzit și eu. Ai bunătatea și spune-mi ce discuți cu polițiștii?

— Detectivul Dimonte avea câteva întrebări legate de Bert, am spus, zâmbindu-i lui Gino în clipa când i-am rostit numele.

— Nu-i vorba de munți de bani?

— Bert, am răspuns.

— A făcut acest Bert și alte lucruri urâte?

— Nu vinde castraveți la grădinar, Martin. Urc la tine peste un minut. Aproape că am terminat.

Am pus imediat receptorul în furcă, pentru a evita alte comentarii de la celălalt capăt al firului. Gino aștepta.

— Și zici că figura asta cu Kam Roberts a fost doar praf în ochi? m-a întrebat el.

— Întocmai.

— Atâta doar că, vezi tu, chiar există un Kam Roberts, a ricanat

Pigeyes.

— Nu. Există un anumit tânăr care a folosit de câteva ori cartea de credit a lui Bert. Asta însă nu înseamnă că este Kam Roberts.

— Nu? Și-atunci cine-i?

— Un prieten de-al lui Bert.

— Altul? Da știu că are ceva energie Bert ăsta. Îl frige cumva în paralel cu ălălalt?

— Uite ce-i, Gino, spune-i cum vrei. Dar ține minte că am mers împreună de câteva ori la călărie și te-am văzut făcându-ți mendrele cu trei pițipoance în același *schimb*.

Bineînțeles că evocarea acelei perioade a avut darul să-l măgulească. I-a aruncat o privire furișă lui Brushy, sperând că era impresionată. La un moment dat o să trebuiască să-i spun lui Pigeyes de *Nueve*.

— Oricum, hai să ne întoarcem la tânărul ăsta, am continuat. Bert mai are credit berechet, după cum arată cartea, așa că are de unde să mai dea și altora. Dacă recurgem însă din nou la ipoteze, nu e exclus ca acest tânăr să aibă pe cineva la Universitate. Poate că el e persoana care i-a dat drumul în vestiarul arbitrilor unui avocat de vârstă mijlocie, pentru ca acesta să poată discuta cu Bert, fără să simtă în ceafă răsuflarea fierbinte și ochiul vigilent al oamenilor legii, și să încerce să îndrepte cât de cât lucrurile.

— Chiar așa? a întrebat Gino.

— E posibil, am răspuns și m-am așezat pe un braț al fotoliului ca să văd cum primiseră ceilalți această versiune.

Se părea că rezultatul îmi depășea așteptările. Încercam nebunește, de dragul lui Bert și al meu, să dau o altă față lucrurilor, iar atunci când din auditoriu făcea parte și Gino îndrăzneala mea pur și simplu nu mai cunoștea limite. Cu toate acestea, aveam în continuare impresia că sărisem peste cal. Toată povestea era prea ilogică, prea ciudată și prea cusută cu ață albă. De pildă, habar n-aveam pe unde aș fi scos cămașa dacă polițiștii ar fi vrut să-i pună întrebări tânărului de la Universitate. Și oricum n-aș mai fi putut să dau niciun răspuns isteț dacă Gino s-ar fi apucat vreodată să identifice meciurile pe care cei de la Baia Rusească le numeau „Special pentru Kam” ca fiind cele conduse de arbitrii din serile de vineri.

Însă cel mai important lucru în relația cu cei din jur e că nu se știe niciodată. După două săptămâni în care se ținuse scai de fundul meu, mă vânase ca un ogar și îmi bântuise visurile, Gino dădea impresia că terminase benzina. Afirm asta nu fiindcă începuse să creadă ce-i spuneam. Nu era atât de prost. Dar era limpede că temerea lui era legată de atitudinea procurorului; acesta i-ar fi făcut vânt pe ușă dacă ar fi ajuns în instanță, întrucât nu existau niciun fel de dovezi. În ce mă privește, chiar dacă spusesem gogoși, avusesem grijă să-mi asigur

o apărare fără fisuri. Și oricum, relația pe care o avusesem în timp cu Gino era un motiv suficient pentru ca procuratura să se gândească bine înainte de a lua o decizie. Pigeyes ajunsese, probabil, la aceeași concluzie, însă sunt convins că o făcuse înjurând de toți sfinții. În clipa când m-a privit, ochii lui liniștiți erau dominați de o ură care înlătura din start orice dram de bunăvoință (mi-am adus aminte că a spus cineva odată că negrul nu reprezintă o culoare, ci absența oricăror alte culori), însă mi-am dat seama că știa și el că îl învinsesem.

S-a întors spre Dewey, care a ridicat din umeri. E gălușcă, o-nghițim. Pe urmă s-au ridicat amândoi în picioare.

— Mi-a părut bine să te revăd, Gino.

— Pun pariu, a răspuns Pigeyes.

Lucinda și-a vârât din nou capul pe ușă, mi-a făcut un semn și m-a obligat s-o urmez. Am plecat făcând un semn vesel cu mâna, în timp ce Brushy se pregătea să-i conducă pe Gino și Dewey până la ușă. Lucinda ținea în mână un bilețel. „Te caută Bert la telefon”. Am ridicat receptorul de la mine din birou.

— Ascultă, i-am spus, ți-am rezolvat problemele. Indivizii ăia n-or să te mai caute.

Auzeam sunetul inconfundabil al electricității statice de la celălalt capăt al firului. Judecând după fundalul sonor, eram sigur că Bert vorbea de la un telefon public aflat în apropierea unei autostrăzi.

— Ai umor, nu? m-a întrebat el.

— Nu mă întreba cum, dar te-am salvat. S-a-l-v-a-t. În plus, am lămurit-o și cu poliția. Lucrul pe care ar trebui să-l faci tu, în schimb, ar fi să vii aici. Probabil că o să fie nevoie să răspunzi la câteva întrebări despre Jake.

Mathigoris, șeful serviciului de pază de la TN, dorea să audă toată povestea de câteva ori: nota de serviciu, cecurile, modul cum îi ceruse Jake lui Beri să nu facă tam-tam și restul.

— Și cum rămâne cu…

— M-am ocupat de tine în ambele ipostaze. Închiriază-ți un smoching și fă-te încoace. E petrecerea de Groundhog Day.

— Dumnezeule, a șoptit el.

Mi-am dat seama că, în clipa aceea când s-a simțit ușurat, Bert a redescoperit — paradoxal — teroarea care-l ținuse în gheare. Avusese parte, de fapt, de încă o misiune de luptă în înaltul cerului. Acum revenise pe pământ, dar era încă șocat de lucrurile prin care trecuse, de impactul teribil al luminii și al zgomotelor care zdruncinaseră avionul și-l purtaseră prin văzduh.

— Dumnezeule, a repetat el. Mack, băiete, ce pot să spun?

— Fă bine și întoarce-te, atâta tot, i-am sugerat.

Începuse să-mi placă felul în care se așezau lucrurile, ca într-un joc cu cuburi, unde fiecare piesă ajunge până la urmă la locul ei.

Telefonul a sunat din nou.

— Aștept, mi-a spus Martin.

XXVIII. REZOLVAREA PROBLEMEI. VARIANTA MARTIN

Martin se îmbrăca. Își pusese deja pantalonii satinați la cusături și cămașa cu guler tare la care tocmai se străduia, cu mișcări îndemânatice, să fixeze butonii din diamante care străluceau discret în lumina după-amiezii acestui sfârșit de iarnă. Cam într-o oră, toți partenerii mei vor fi costumați la fel și se vor îndrepta agale spre Clubul Belvedere, vor bea un păhărel și vor mânca un sandviș, iar apoi, pe durata cinei festive, vor fi încunoștințați despre situația financiară a firmei și despre procentul care li se cuvine sub formă de dividende. Evenimentul promitea să fie extraordinar din toate punctele de vedere.

La început Martin n-a deschis gura. A rămas în picioare și, timp de câteva minute, și-a văzut de butonii de la manșete. Din când în când, se oprea din meșterit și-și arunca privirile pe o bucată de hârtie albastră de pe birou, citind cele scrise acolo. Bănuiam că era discursul pe care urma să-l citească de Groundhog Day. Tradiționalele aiureli din partea acționarului principal. A pus mâna pe stilou și a făcut câteva modificări. Biroul încăpător de pe colț, luminat perfect mulțumită ferestrelor mari, era atât de cufundat în liniște, încât auzeam și mecanismul cu giroscop al unuia dintre ceasurile de colecție. Am fost tentat să mă joc cu una din jucăriile de acolo, cu toiagul de șaman sau cu obiectele de pe măsuța de cafea, dar până la urmă m-am așezat într-un scaun de lemn vopsit în culorile atât de des întâlnite în partea de sud-vest a țării. Îmi adusesem servieta cu mine.

— Am fost prea cumsecade cu tine, fir-ar a dracului, a spus Martin într-un târziu.

De obicei nu vorbea urât, semn că de data asta voia să mă șocheze. În același timp, dorea să mă facă să pricep că era supărat foc și că acordul nostru de parteneriat nu includea dreptul meu de a-i cotrobăi prin sertare. A continuat să se ocupe de cămașă încă vreo câteva clipe.

— Cât de mare e buclucul în care a intrat Bert? m-a întrebat el după aceea.

— Dat fiind că tocmai am stat de vorbă cu poliția, probabil că nu mai există niciun pericol.

Mi-a aruncat o privire scurtă, ca să se asigure că vorbeam serios.

— Cum ai aranjat? Ești prieten cu polițistul?

— Poți să-i spui și așa.

— Impresionant.

Și-a însoțit observația cu un gest aprobator din cap. Sincer să fiu, îmi părea rău că nu era și Pigeyes de față, ca să fie martor. Într-o firmă de avocați era nevoie de tot felul de oameni, iar eu eram unul dintre cei mai mari mâncători de gogoși din oraș. Martin avea în acest

fel ocazia să-și confirme încrederea în mine și să-și amintească totodată că le spusese de atâtea ori celorlalți parteneri că nu era totul pierdut și că încă era posibil să-mi revin.

— Am făcut multe chestii impresionante, am spus. De pildă, în weekend am fost în Pico Luan.

Pentru prima dată, ochii lui Martin au rămas ațintiți asupra mea mai mult timp. Așa cum stătea acolo, silueta lui era parțial încadrată de cercul metalic de culoare neagră a imensei lămpi de birou care reducea simțitor spațiul de pe masa de lucru.

— Ne-o luăm cumva înainte unul altuia la capitolul umor?

— Nu, îmi demonstrez calitățile de anchetator, i-am răspuns. Adică îți spun cu toată politețea să termini cu porcăriile.

Am scos din servietă una din copiile formularelor cu semnătură emise de Banca Internațională a Finanțelor și i-am aruncat-o pe birou, iar el a studiat-o cu atenție. Pe urmă s-a așezat pe scaunul înalt din piele.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu mai fac nimic. Domnul Krzysinski a fost deja informat.

În clipa aceea, lui Martin i-a fost atrasă atenția de ultimul buton pe care continua să-l țină între degetele groase. S-a uitat o clipă la el, după care l-a aruncat spre fereastră. L-am auzit căzând, dar nu mi-am dat seama unde anume.

— Carl are la el documentul ăla și nota de serviciu pe care ai ținut-o ascunsă și încearcă acum cu Tad și cu toți ceilalți să priceapă de ce a trebuit să facă Jake așa ceva.

Timp de câteva secunde, Martin și-a ascuns toată fața în mâinile mari și acoperite de o sumedenie de fire de păr negru. Chiar și prin ușa închisă, am auzit de pe coridor telefoanele care sunau și vocile oamenilor aflați ca de obicei la muncă.

— Ei bine, asta n-o să dureze foarte mult, nu-i așa? a întrebat Martin în cele din urmă. Motivul nu e deloc greu de ghicit. Jake se gândește la propriul viitor. Știe foarte bine că Tad nu-l are la inimă și că, atunci când o să-și consolideze poziția în cadrul consiliului de conducere, o să-i dea drumul în prăpastie fără parașută. În consecință, Jake a avut grijă să-și facă rost singur de parașută. Asta e explicația, nu?

— Pare logic, am răspuns.

Martin m-a privit cu ochii îngustați, mișcându-se neliniștit în scaun.

— Ce altceva mai zice Carl?

— Dacă am înțeles bine întrebarea, ți-am salvat pielea, ceea ce este cu mult peste ce meriți. Mi-ai făcut tot felul de mizerii, Martin.

A încercat să facă un gest prin care să mă contrazică, dar nu l-am lăsat să se manifeste.

— Pot să-ți dau o sută de exemple. Nu cred că trebuie să mă

interesez cui i-a cerut Glyndora sfatul ca să mă dea afară de la ea din apartament săptămâna trecută, nu?

A pufnit brusc în râs, iar eu i-am urmat exemplul. Eram băiat de treabă, dar în aer se simțea amenințarea voalată a celui care e gata să dea totul în vileag. Pe de altă parte, mă gândeam ce s-ar fi putut amuza oamenii dacă li s-ar fi povestit cum o zbughisem pe scări ca un spiriduș, atent să nu mă împiedic de propria mea… mă rog.

— N-ai vrut să se dea nimeni la femeia ta, ai?

Martin și-a încleștat maxilarele și m-a privit din nou cu ochii îngustați. Încă nu știam precis cum avea să ia acest atac asupra propriilor secrete: dădea în bâlbâială sau se enerva și încerca să mă scoată pe ușă afară? Cu toate acestea, se pare că își cunoștea destul de bine limitele, întrucât a acceptat situația cu o vagă resemnare.

— Nu vreau să te întrerup, i-am spus. Erai pe punctul să-mi dai niște explicații.

— Viața mea personală? Astea-s chestii antice și de demult.

Nu fusese o punere la punct în adevăratul sens al cuvântului. Martin se uita pe ferestrele mari, trecând în revistă orașul și viața lui de zi cu zi, iar tonul vocii sale sugera niște universuri, niște lumi ale emoțiilor suprimate. Dumnezeule, mi-am spus, ce n-aș fi dat să mă prefac în muscă, să stau pe un perete și să asist la povestea lor de dragoste, să observ felul în care personajele astea au încercat să depășească toate obstacolele doar ca să-și poată umbla unul altuia în pantaloni. Probabil că Glyndora își semețise toate proeminențele și-l provocase pe Martin să le atingă — ceea ce era, de fapt, o metodă de a-l pune cu botul pe labe. Mai văzusem și cu alte ocazii stilul ăsta de lucru: Crezi că ești al naibii? Stai să mă vezi pe mine. I Sunt cea mai arătoasă femeie din cartier. O să te satur de giugiuleală. O să te fac să ți se scoale de patru ori pe noapte, o să te las fără sămânță și o să-ți spun că mai vreau. O să mă sui pe tine atât de mult, încât o să vrei să-ți deșurubezi ciomagul și să mi-l pui în vitrina cu trofee. Când erai mic, ai avut niște vise erotice care nici nu se comparau cu ale mele. Și nu cred c-o să ai curajul să pui mâna, fiindcă n-o să-ți permit.

Probabil că Glyndora îi spusese totul în față, iar el acceptase să încerce să se poarte frumos cu ea, ca un candidat la titlul mondial ce încearcă să smulgă centura cu diamante din mâinile unui adversar feroce. Mai mult ca sigur că femeia se bosumflase și bătuse din picior; Martin, pe de altă parte, îi arătase în toate felurile posibile că era convins că avea de-a face cu o persoană neprețuită și că nu era dispus să se răzgândească sub nicio formă. Probabil că răbdătorul ei partener respectase principiul pașilor mărunți și îi erodase treptat rezistența, până când ea ajunsese, ca într-un vis ciudat, la concluzia că era preferabil să mai și îmbrățișeze, nu doar să refuze. În același timp, sunt sigur că Martin se aflase în acea zonă a umbrelor unde foarte

puține lucruri concrete aveau importanță și unde subterfugiile, puterea și scenariile pe care le imaginase el pentru viitor fuseseră nevoite să cedeze în fața senzației pure a prezentului. Sunt gata să pariez că, până și cu zece minute înainte de-a se băga în pat, se rezumaseră amândoi la pipăieli excitante, dând impresia că prin mintea lor treceau imagini dintr-un film porcos.

— Dar ce s-a întâmplat? am spus. Înțelegi, cu tine și cu ea. Pot să te întreb?

— N-a mers, a rostit el, făcând un gest amplu cu mâna. Ne-am amăgit amândoi de pomană.

Vorbele lui au rămas suspendate undeva deasupra noastră, încărcate de toată tristețea posibilă. Condiția tragică a americanului. Martin avea nevastă și copii și, pe lângă asta, era membru al Clubului Belvedere și se ocupa de clienții care l-ar fi luat peste picior dacă ar fi aflat că se încurcase cu o negresă. Însă probabil că Glyndorei rezultatul i-ar fi convenit. Ar fi fost prea mult să-i ceri să fie ea însăși, dar să trăiască în lumea lui.

— Țin foarte mult la Glyndora, mi-a mărturisit el după aceea, uitându-se la mine și gândindu-se la sensul ascuns al propriilor cuvinte. Crezi în reîncarnare?

— Nu, i-am răspuns.

— Nu, a repetat el. Nici eu.

După aceea a tăcut. Martin Gold, cel mai plin de succes avocat pe care-l știam, voia la rândul lui să fie altcineva. Cu toate acestea, era înduioșător, așa cum este loialitatea ori de câte ori o întâlnești.

Am tăcut amândoi câtăva vreme. Într-un târziu, Martin a început să vorbească despre ce se întâmplase pe un ton epuizat și gânditor. Mi-a spus că nu se jucase cu focul în ceea ce mă privește sau, în orice caz, n-o făcuse intenționat. Eu, pe de altă parte, îi acordasem prea mult credit, iar împrejurările se modificaseră și se combinaseră într-un fel neașteptat. Onestitatea cu care vorbea era atât de atrăgătoare, încât mai că-ți venea să crezi că ascundea ceva dubios. Rareori se întâmpla ca Martin să ți se adreseze direct din suflet.

— Glyndora a venit la mine cu nota de serviciu și cu cecurile imediat după ce au fost încasate. Cred că asta s-a întâmplat pe la începutul lui decembrie. Bineînțeles că amândurora ni s-a părut ciudată chestia asta și faptul că era vorba de niște cecuri ce urmau să fie încasate peste hotare, dar n-am fost îngrijorat propriu-zis decât din momentul când am început efectiv să fac cercetări — adică să stau de vorbă cu Bert, cu Neucriss și cu bancherul ăla din Pico. Am descoperit că nu exista nicio companie Litiplex și că nici registrele noastre de evidență nu o menționau în vreun loc. Am avut un șoc când am priceput unde duceau indiciile. N-am crezut niciodată că Jake e în stare de așa ceva. Știam că ar fi fost dispus să-l mintă în față și pe

Papa de dragul propriului orgoliu, însă am fost stupefiat când am văzut că era și hoț. Și firește că m-au trecut fiori pe șiră când m-am gândit la consecințe.

Ca toți oamenii care aveau de condus un imperiu — mai mare sau mai mic — Martin era obișnuit cu problemele mari și cu situațiile ce l-ar fi putut aduce în pragul dezastrului nu doar pe el, ci și pe cei din jur. Ca, de pildă, pierderea unui client de anvergura lui TN sau posibilitatea ca Pagnucci să facă o mutare pe cont propriu. Martin se obișnuise cu acest tip de primejdii. Învățase să meargă pe sârmă fără plasă de protecție și să străbată oceanul pe furtună într-o coajă de nucă. Iar figura asta cu Eiger intra tot în categoria problemelor, motiv pentru care o pusese pe Glyndora să fie cu ochii în patru și să raporteze eventuala apariție a altor cecuri, urmând ca el să se gândească atent la ce trebuia făcut pentru binele tuturor.

— Moment în care, a spus el, viața Glyndorei a început să fie distrusă.

— Bert și Orleans?

Martin a scos un sunet asemănător geamătului de încordare emis de un luptător aflat pe saltea — o mică dovadă a faptului că, deși încercase să-și ascundă emoțiile, fusese luat prin surprindere. M-a privit țintă, în timp ce pe față nu i s-a clintit niciun mușchi, iar în cameră umbrele întunericului începeau să ia locul luminii.

— Știi ceva, Malloy? Dacă în ultimii ani ai fi făcut măcar pe jumătate din cât ai reușit în cazul ăsta, mi-ai fi ușurat considerabil existența.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Te rog, a spus Martin.

— Ce fel de om e băiatul ăsta al Glyndorei? l-am întrebat.

— Orleans? O fire dificilă.

— Am înțeles că maică-sa ține la el ca la ochii din cap.

Martin a făcut câteva gesturi vagi, dorind să găsească răspunsul adecvat. Se părea că încercase să se poarte frumos cu Orleans când acesta fusese doar un copil.

— Un tip foarte isteț. Băiatul maică-sii, ce să zic. Foarte capabil, însă deloc stabil din punct de vedere al temperamentului. Și aici n-aveai ce să-i faci. Glyndora a crezut că o să reușească să-i interzică să apuce pe calea pe care a apucat-o. Numai că băiatul nu era genul de persoană căreia să-i poți interzice ceva.

— I s-a părut că Bert era o persoană capabilă să-i tulbure fiul?

— Nu Bert în sine. Dar nu-i plăcea să fie pusă într-o asemenea situație și să trebuiască să-i facă față, a spus Martin, arborând o mină tristă.

— Aha, am îngăimat.

Înțelesesem cum stăteau lucrurile. Cu toate acestea, omul pentru

care îmi părea cel mai rău era Bert. După toate probabilitățile, relația lui cu Orleans pornise de la bun început pe un drum greșit.

— L-ai prevenit pe Bert?

— Nimeni din cei de-aici nu mi-a luat în seamă avertismentele, nimeni, a declarat Martin, rămânând câteva clipe cu privirea rătăcită, deși era limpede că devenea din ce în ce mai agitat. Dumnezeule, ce porcărie! Ce porcărie afurisită! Iar ăsta cred că a fost lucrul cel mai prostesc… povestea asta ridicolă și nebunească în legătură cu meciurile de baschet… Ba mai mult, niciunul din ei n-a stat vreo clipă pe gânduri, nu le-a păsat nici cât negru sub unghie de consecințe… închisoarea, vătămare corporală, Doamne! Numai când mă gândesc acum la perspective mă cutremur, iar ei doi au fost *surprinși,* auzi tu, adică pur și simplu nu le-a venit să creadă. S-au comportat ca doi copii de școală primară. Sunt cei mai necopți oameni pe care i-am cunoscut în viața mea; cât despre remușcări, să nu care cumva să crezi că i-a trecut vreunuia prin cap o cât de mică…

Martin s-a oprit, conștient că era pe punctul să piardă firul.

— Începuseși să-mi explici cum te-ai hotărât să-l acoperi pe Jake.

— Se leagă de ce-am discutat până acum, a rostit Martin. Ți-am zis, așa a fost să fie. Chestie de conjunctură. Asta a făcut-o pe Glyndora să-și pună mintea la contribuție.

— Te referi la învinovățirea lui Bert? Vrei să spui că a fost ideea Glyndorei? Și de ce, mă rog? Ca să fie chit?

Martin a așteptat și a schițat un surâs.

— Cam ce fel de mamă îți închipui că e Glyndora, Mack?

Ei bine, la întrebarea asta aveam la dispoziție o gamă largă de atribute. Pătimașă, protectoare și așa mai departe. Ar fi făcut orice pentru Orleans: i-ar fi găsit adăpost în plin război, ar fi scormonit prin gunoaie ca să găsească de mâncare sau și-ar fi vândut trupul. Din punctul meu de vedere, cam așa ceva a făcut și cu mine în noaptea aceea. Însă tot nu eram lămurit. Acoperindu-l pe Jake, Martin își salvase partenerii și propria viață profesională, însă nu pricepeam ce câștiga contabilul-șef al firmei.

— Uite ce e, Mack. Hotărârea lui Bert de a se da la fund a fost bine-intenționată până la un punct. Bert era convins că face un lucru eroic. Însă asta nu era o soluție pentru Orleans și în orice caz nu din punctul de vedere al Glyndorei. Ea nu era dispusă să-și lase copilul să se ascundă pentru tot restul vieții. Voia ca băiatul ei să rămână alături de ea și să fie în siguranță; or, se întâmpla exact pe dos.

Tot nu înțelegeam.

— Tu însuți ai pus întrebarea, Mack. Săptămâna trecută. „Unde s-a dus Bert?" Unde zicem *noi* că s-a dus? E vorba de un avocat, ține minte. Are șaizeci și șapte de parteneri și o serie de clienți. Lăsăm deoparte familia, aici stă destul de rău. Prietenii lui — sau așa-zișii

prieteni — erau implicați cu toții în aceeași poveste și fii convins că voiau să fie lăsați în pace. Dar noi ce naiba spunem la firmă? Cum să facem ca persoana care investighează absența lui Bert și descoperă imediat toată porcăria cu meciurile de baschet să nu anunțe poliția? Singura cale de izolare a lui Orleans (și în același timp de totală protejare a lui) era inventarea unei alte explicații credibile pentru dispariția lui Bert — chiar dacă această explicație ar fi fost înțeleasă doar de câțiva oameni, care ar fi știut cum să-i lămurească pe ceilalți.

Mi-am legănat capul dintr-o parte în alta, spunându-mi în gând că începea să-mi placă ce auzeam. Dar asta a durat doar până la episodul următor.

— De asta a fost nevoie de un încurcă-lume bătut în cap pe care să trebuiască să-l cauți.

Mi-am dat seama că era vorba de cineva care să nu-l prindă efectiv pe Bert și totodată să nu descopere cu ce se ocupase de fapt, ci doar să declare pe un ton convingător că dispăruse. Asta voise să spună Glyndora în acel unic moment de sinceritate pe care l-am trăit împreună. Am observat că, în timp ce încerca să vadă cum reacționam la modul în care fusesem dus de nas, Martin n-a făcut niciun efort să vorbească mai pe ocolite.

— Și tot de asta a trebuit să ascunzi cadavrul, o dată ce-am început să-l caut pe Bert, am spus, având respectiva revelație pentru prima oară.

— Să ascund *ce?*

Deodată, întreaga greutate a lui Martin a părut că se adună în mâna cu care s-a prins puternic de brațul scaunului. Mi-am dat seama că toată această poză de om alarmat și care nu înțelege ar fi putut face parte din scenariu. Numai că Martin nu-mi făcea deloc impresia că simula ceva anume, așa încât m-am grăbit să mă gândesc la o altă pistă: dacă Orleans și Bert, deja făcuți de ocară și puși la colț pe coji de nucă, după ce li se spusese că sunt niște dobitoci iresponsabili, nu mărturisiseră tocmai ce era mai grav? Martin și Glyndora erau convinși că Bert fugea doar din calea amenințărilor. În acest caz, dispariția lui Archie îi pusese în mod sigur pe jar pe amândoi când fusese anunțată în presă.

— O figură de stil, am spus. Mă gândeam la nota de serviciu. De asta ai ascuns-o.

— A, a făcut Martin, vizibil ușurat. Că bine zici. Am ascuns cadavrul.

A încercat vag să schițeze un zâmbet. Timp de o clipă, m-am întrebat din nou cine mutase efectiv cadavrul. Singura certitudine pe care o aveam în momentul ăla era că Archie n-ar fi avut cum să se deplaseze singur.

Între timp, Martin își reluase explicațiile, spunându-mi cum

ajunseseră să dea vina pe Bert fiindcă furase banii firmei Litiplex. În cele câteva rânduri când discutase acest plan cu Glyndora, sentimentul trăit de amândoi era cel al unei măreţe închipuiri şi al unui viitor perfect, unde toate problemele aveau să dispară. Lucrase cot la cot cu ea de zeci de ori şi calculase cum aveau să se prăbuşească piesele dominoului, înţelegând imediat cât de avantajos ar fi fost pentru firmă să nu trebuiască să-l sacrifice pe Jake. Se distraseră de minune şi râseseră cu poftă când discutaseră despre operaţiunea în cauză, ca o pereche de tâlhari care-şi propun să jefuiască o bancă pentru a-şi putea plăti ratele la casă. Într-un târziu, Martin a recunoscut că Glyndora insistase să dea curs acelei idei care la început li se păruse amândurora o glumă bună.

— I-am spus că era o nebunie. Ba mai rău, ceva nepermis. O înşelătorie, cu alte cuvinte. Dar vezi tu, a spus Martin, ridicându-se în picioare şi privindu-mă ţintă, ăsta sunt. Iar aici e vorba de valorile mele neprețuite. De lege. De reguli. Nu poţi să le scoţi din ecuaţie, pentru că… N-ai cum. Sunt lucrurile despre care cred că sunt bune sau sunt rele. Sunt, în fond, inestimabilele mele abstracţiuni.

S-a oprit în mijlocul litaniei pe care probabil că o auzise la rândul lui de la Glyndora ani în şir şi a rămas pe gânduri câteva secunde, vizibil nemulţumit de felul cum se aşezaseră unele lucruri. În timp ce mă uitam la el, inima mea s-a însufleţit brusc şi a fost cuprinsă de speranţa neaşteptată că eu şi cu Brushy o să trecem în acelaşi fel peste tot ce ne desparte. Abia pe urmă mi-am adus aminte că amândoi credeam, chipurile, în aceleaşi lucruri.

— Ăştia sunt oamenii, a continuat Martin. Glyndora şi Orleans. Partenerii mei. Jake, Bert. Chiar şi tu, Mack. Chiar şi tu. Trăim într-o instituţie care e produsul a sute de vieţi. Sute, ţine minte. Da, iartă-mă, parcă sunt Wash. N-am vrut să încep să ţin discursuri. Dar vin şi te-ntreb: e drept să vă sacrific pe toţi pe acest altar? Cum să-ţi spun, am făcut şi compromisuri mai grave la viaţa mea.

Îşi întinsese în lături ambele mâini, având ceva din măreţia unui prelat aflat în clipa unei revelaţii copleşitoare.

— Dar pe de altă parte nici nu ţi se-ntâmplă să dai de bucluc, i-am spus. Ştim cu toţii cine se-alege cu partea cea mai babană.

Îmi plăcea al naibii scenariul. Iată-mă şi monument de verticalitate, deşi eram amândoi conştienţi că era efectiv o treabă de conjunctură, iar eu ştiam, în plus, că interpretez un rol. Adevărul este că m-a m distrat grozav ori de câte ori am făcut chestia asta, indiferent că era vorba de partitura poliţistului, a durului, a şmecherului sau a avocatului. Pot să mă descurc splendid pe orice post, cu condiţia să nu ţină mult.

Martin reacţionase la remarca mea printr-un surâs melancolic, care se încăpăţâna să nu-i părăsească mutra.

— Să știi că nu eu sunt ăla, a spus el.

Mi-a aruncat cu o mișcare desprinsă parcă din manualele de tenis bilețelul pe care îl avea pe birou; acesta s-a răsucit în aer, iar eu l-am cules de pe un covoraș. Martin are un scris infect, alcătuit din niște linioare și niște șerpișori pe care n-am reușit să-i descifrez nici după atâția ani. Însă anumite cuvinte erau destul de clare. „Demisionez". „Primar". „Comisia Riverană". „O pasiune susținută". Cu ocazia discursului pe care urma să-l susțină în seara asta în fața tuturor partenerilor, Martin Gold avea să se retragă din cadrul firmei.

— Crezi că am vreo șansă dacă mă angajez la stat? m-a întrebat el.

— Nu se poate să vorbești serios.

Nu-mi venea să cred. Circul fără clovn.

A mai zăbovit câte va clipe asupra acestui capitol, arătându-se la fel de încăpățânat și ferm pe poziție ca întotdeauna. Mi-a spus că sosise momentul și că asta era înțelegerea. Martin Gold, președintele Comisiei Riverane. Cu începere de la 1 aprilie. Mi-a vorbit despre cei treizeci de ani de activitate în domeniul privat și de felul cum erau răsplătite eforturile, dar am înțeles care erau adevăratele motive. Dacă îl apăra pe Jake și nu se ducea întins la biroul lui Krzysinski, lăsându-și firma să se prăbușească în neant, Martin era de acord să se auto pedepsească. Era posibil ca, în aceste condiții, oamenii să supraviețuiască, însă el nu va mai ajunge pe tărâmul făgăduinței. Era o idee mai veche, iar amestecul de spirit practic, istețime și extremă principialitate alcătuia reprezentarea chintesențială a lui Gold. Chiar dacă proceda ca un avocat cu experiență, tot nebun rămânea.

— Ar fi trebuit să te naști catolic, i-am spus. Ți-ai ratat menirea, zău așa. Ăștia au tot felul de zile obscure de post și de ritualuri de penitență. Sunt sute de ani de când lucrează — lucrăm, mai bine zis — la negarea propriei ființe.

A avut impresia că aveam haz și, ca de fiecare dată, a râs în gura mare. În toți acești ani, am trăit cu sentimentul că, dacă aș fi reușit să străpung armura lui Martin și să arunc un ochi la ce se afla înăuntru, aș fi avut parte de un tablou măreț: aș fi văzut o inimă de leu bătând nebunește și mărindu-se din cauza propriei pasiuni. În loc de asta, iată-mă pus în fața unui soi de spiriduș care încerca să se autoconvingă că adevărata noblețe însemna să știi să renunți la ceea ce iubești mai mult. Asta însemnând fie Glyndora, fie firma de avocați. Era destul de indulgent cu propriile standarde și plăceri. Am avut o senzație copleșitoare când mi-am dat seama că era mai productiv decât mine, însă nu și mai fericit. Nu mi-ar fi plăcut să fac schimb de vieți nici cu el.

Între timp, Martin continua să mă convingă că nu aveam dreptate.

— Începând de azi, a spus el, făcând un gest aprobator din cap la adresa mea, nu mai am mare lucru de pierdut. Oricum, praful n-are

timp să se aștearnă în birourile de deasupra. Indiferent dacă Tad îi recomandă noului său consilier principal să încheie colaborarea cu noi sau doar să ne tragă nițel de ciuf, firma asta n-o să mai aibă zile multe. Cu un tip cum e Carl…

Martin s-a oprit în mijlocul frazei, aducându-și aminte că nu-și vorbea niciodată de rău partenerii.

— Vreau să spun că nu toți o să fie mulțumiți cu mai puțin. Ba până la urmă, sincer să fiu, o să existe oameni care o să mă considere oportunist. O să creadă că am dat fuga primul la colacul de salvare.

Toate aceste observații aveau, bineînțeles, un subtil element acuzator. Martin nu făcuse decât să înlăture una sau două părți stricate ale mașinăriei. Eu în schimb o ruinasem. Tânărul catolic, gata să se declare oricând vinovat de acuzațiile aduse, avea încă forța să se ridice și să se apere. Era un lucru comic, desigur. Eu, unul furasem aproape șase milioane de dolari și nici prin gând nu-mi trecea să- i restitui. Numai că, animat de acea convingere tâmpită conform căreia suntem așa cum ne văd ceilalți, mă arătam interesat de impresiile lui Martin.

— Trebuie cumva să-mi cer iertare? l-am întrebat, înțelegerea la care ai încercat să ajungi cu Jake a fost o treabă urâtă — cinci milioane jumate din banii clienților în schimbul hălcilor pe care G & G trebuia să le primească în continuare de la el.

Martin a încremenit din nou — la fel cum făcuse când pomenisem de cadavru. Pe urmă a clătinat din cap cu un gest explicit.

— *Asta* crezi?

A zâmbit pe cât de neașteptat, pe atât de luminos. Apoi s-a folosit de brațele scaunului ca să-și schimbe poziția. Lucrul pe care i-l spusesem îi făcuse plăcere și știam de ce. Comisesem o greșeală care îi dăduse posibilitatea să reintre în pielea atât de familiară a autorității supreme a firmei.

— Aha, am înțeles, acum am înțeles, a rostit el. Cu alte cuvinte, am căzut la învoială cu Jake. Afacerile companiei TN în schimbul banilor. Așa e? Asta vrei să spui?

Discuția se transformase într-o întrecere, dacă nu chiar într -o vânătoare. M-am hotărât să-mi țin gura, mai ales că Martin începuse să se ambaleze.

— Îmi recunosc vina, Mack. Am încercat să mențin firma pe linia de plutire. Totodată m-am străduit să-l salvez pe Jake de sine însuși. Și Dumnezeu mi-e martor că mi-am dat silința să-l pun la adăpost pe Orleans. E adevărat că am făcut anumite compromisuri cu propria conștiință, asta așa e. Poate chiar am depășit limita în unele cazuri. Dar ești într-adevăr convins că scopul tuturor acestor manevre a fost atât de… atât de ordinar?

N-am răspuns.

— Nu pot să-mi închipui ce-a fost în mintea ta. De ce v-aș mai fi pus față în față pe tine, pe Jake și pe Wash săptămâna trecută? N-ar fi fost normal să-i șoptesc la ureche că aflasem că e un hoț și să-i cer să ne dea de lucru acum, de-a pururea și-n vecii vecilor?

Bineînțeles că ar fi fost mai la adăpost dacă ar fi evitat să-l înfrunte pe Jake fără menajamente, însă știam că avea să râdă de o asemenea sugestie.

— Chiar nu-ți dai seama? m-a întrebat el. Pentru numele lui Dumnezeu, privește lucrurile din punctul de vedere al lui Jake. Îi spunem că au dispărut banii, ne exprimăm convingerea că sunt la Bert și nu găsim niciun fel de dosar cu acte care să confirme virarea lor în contul Litiplex. Dar în același timp declarăm că o să-l căutăm și-n gaură de șarpe pe Bert și că, în momentul când o să-l găsim, o să-l rugăm să ne dea banii înapoi și să se întoarcă. Mai mult decât atât, îi spunem chiar lui Jake că avem nevoie de aprobarea lui pentru acest soi de târg. Ai fost de față și ai auzit cu urechile tale. Ei bine, de unde putea să știe Jake că n-o să dai de Bert? Cum putea să fie sigur?

Era ca în primul an de drept. Inchizitor în acțiune. Am înghițit în sec și am recunoscut că nu putea.

— Exact, a spus Martin, nu putea. Nu putea și n-avea cum să fie sigur. Iar după ce Bert este descoperit și se întoarce din călătoria exotică pe care a efectuat-o, Jake știe spre cine o să arate fugarul nostru cu degetul: spre el, spre Jake. Așa că nu are cum să se simtă în siguranță știind că noi îl învinovățim pe Bert. *Știe* că în realitate lucrurile stau cu totul altfel.

Martin și-a dres vocea preț de o clipă și a continuat.

— Acum însă, hai să ne gândim la o alternativă. Tu ai plecat în căutarea lui Bert, încercând să-i transmiți că totul o să fie bine dacă o să se înapoieze cu banii, când, deodată, auzi ce chestie, dragul meu Jake Eiger, draga mea Glyndora, cineva e în stare să ne informeze că, nu se știe prin ce taină minunată, tocmai s-a efectuat un transfer telegrafic din Pico Luan. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Bert. Dumnezeu să ne binecuvânteze și pe noi. Cazul se clasează și, conform promisiunii, nu se mai suflă o vorbă despre acest subiect. Doamne, Mack! Oare chiar nu te-ai gândit și la varianta asta? Nu înțelegi că voiam doar să-i oferim lui Jake o ocazie de a proceda discret? Nu înțelegi că era ultima lui șansă de a ne da afurisiții ăia de bani înapoi?

Abia în clipa aceea m-am lămurit, ca și cum m-aș fi bucurat de prezența apropiată și mistică a unui înger. Martin spunea adevărul, bineînțeles. Datele problemei aveau toate elementele subtile ale unei puneri în scenă. Nu trebuia să existe nimic direct, ca de pildă o înfruntare cu Jake. Ar fi fost un lucru urât, brutal și chiar riscant, dacă l-ar fi luat gura pe dinainte pe Jake. În acest fel însă, lumea putea să-și vadă liniștită de-ale ei, cu miile de fețe pe care le avea. Ironia sorții

era că lucrurile aveau să arate exact așa cum îmi spusese Comisia de la bun început. Cu excepția identității hoțului, planul era neschimbat: adu banii înapoi, mătură gunoiul sub covor, un pupic și împăcarea.

— Ar fi putut să fugă, i-am spus lui Martin.

— Ar fi putut, dar încă n-a făcut-o. E clar că Jake nu vrea deloc să renunțe la stilul ăsta de viață. Nu face decât să tânjească după un plus de siguranță la care n-are dreptul. Iar eu tocmai încercam să-l conving că venise vremea să facă o alegere mai realistă.

— Și ce s-ar fi întâmplat în eventualitatea că n-ar fi dat banii înapoi? Nu-i așa că îmi dai de înțeles că te-ai fi gândit să-l dai de gol?

Martin s-a uitat la mine ca la un nebun.

— Am fi avut încotro? Asta a fost singura limită pe care am fixat-o cu Glyndora de la bun început, a spus el, văzând expresia de uimire de pe chipul meu. Uite ce-i,

Mack, dacă m-aș fi hotărât să nu spun nimic, indiferent ce ar fi făcut Jake, aș fi ars naibii nota aia de serviciu în loc s-o țin la mine-n birou.

— Dar *nu* ai spus nimic.

— De ce aș fi făcut-o? Tu ești cel care ne-a adus mesajul de la Bert săptămâna trecută: aveți răbdare, nu Bert e de vină, nu e ce pare-a fi, calculele ulterioare vor demonstra că a fost vorba de o greșeală. Era evident că aceasta era prima mutare. Jake avea de gând să aducă banii înapoi.

În liniștea ciudată care s-a lăsat timp de câteva secunde în birou, am înțeles amândoi că ne situaserăm pe niveluri diferite de înțelegere. Ne-am privit reciproc cu niște ochi goliți de expresie, după care Martin s-a ridicat de pe scaun.

— Dumnezeule, a murmurat el.

Abia în clipa aceea începuse să-și dea seama nu de dimensiunea acestei neînțelegeri — nu era prima dată că i se întâmpla așa ceva — ci de consecințele ei. Inițial își închipuise că îl trimisesem pe Carl la Krzysinski din dispreț față de aranjamentele grosolane cărora li se preta Martin, protejându-l atât pe Jake, cât și firma și totodată nesocotind obligația pe care o aveam de a-i informa pe cei de la TN în legătură cu ceea ce știam despre consilierul principal. Acum și numai acum înțelegea că mă hotărâsem să intru în acțiune fiindcă îl bănuisem de niște ticăloșii incomparabil mai mari. A dat cu ochii de butonul de pe podea și l-a aruncat din nou în direcția ferestrei, cu o forță atât de mare, încât micuța bijuterie și-a luat zborul scoțând un sunet aproape melodios. Pe urmă Martin a început să mă arate cu degetul și să mă facă în fel și chip.

— Ticălos nenorocit și bătut în cap! N-ai vrut nici măcar să vorbești la telefon cu mine.

A rămas în picioare, spumegând de furie. Dar eu cum credeți că m-am simțit? Ei bine, relativ ciudat. Eram cuprins de derută și, într-un

fel greu de explicat, încercam și o anume ușurare. După ce mi-am venit întrucâtva în fire, mi-am dat seama că zâmbeam. Îl judecasem greșit pe Martin, același lucru fiind valabil și pentru stilul său complicat de a rezolva problemele. Bineînțeles că nu puteai să spui despre el că se purta ca un sfânt, dar se descurcase mai bine decât crezusem și — Dumnezeu mi-e martor — mult mai bine decât umila mea persoană.

Chiar atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Era Brushy. Se îmbrăcase elegant, cu o rochie lungă până la pământ, fără mâneci și alcătuită dintr-o imitație de țechini. Avea mănuși albe și lungi, iar pe cap purta o diademă cu strasuri, care de la distanță semăna destul de bine cu o pasăre strălucitoare. Ochii i s-au îndreptat rapid spre biroul pe care se afla copia formularului emis de Banca Internațională a Finanțelor și, ca de obicei, mintea a început să-i funcționeze cu viteza sunetului. Am scos un fluierat admirativ iar ea și-a concentrat atenția asupra mea pentru o fracțiune de secundă, îngăduindu-și chiar și un zâmbet.

— Wash n-a ajuns? a întrebat Brushy. M-a sunat adineauri și m-a rugat să cobor. Părea supărat.

Chiar atunci și-a făcut apariția și Wash, exact în starea în care fusese descris.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Krzysinski. Sus e iadul pe pământ, nu alta.

Era îmbrăcat în smoching și purta un papion de un roșu aprins, însă era palid la față și pe frunte începuseră să-i apară broboane de transpirație.

— Tad vrea să stea de vorbă cu toți cei cu care lucrează firma TN, cu „cei de bază", ca să- l citez exact, a continuat Wash, închizând ochii. Vrea să urcăm cu toții la el. Tu, eu, Brushy, Mack și Bert. Ce facem în cazul ăsta? Cum rămâne cu Bert?

Martin a făcut un gest enervat cu mâna, dând de înțeles că și de data asta Wash era alăturea cu drumul. Și-a întrebat partenerul ce anume dorea Tad, iar în primă instanță Wash a dat impresia că nu e în stare să-i dea un răspuns cumsecade. Imaginea lui era din ce în ce mai apropiată de prototipul ramolitului blajin pe care nu-l mai poți clinti din ale lui. A încercat de câteva ori să spună ceva, cu o privire vagă și inexpresivă, după care și-a luat inima în dinți.

— Tad a spus că vrea să vadă ce trebuie făcut în legătură cu Jake.

XXIX. ÎN FINE, ADEVĂRUL

A. În biroul șefului

În uriașul birou al lui Tad Krzysinski, am întâlnit atmosfera nefirească a unei familii mari și nefericite. Ilene, asistenta lui Tad, ne-a poftit înăuntru și ne-a spus că Pagnucci tocmai se dusese să-și pună smochingul pe care i-l adusese secretara. Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază, avea și el treabă în altă parte pe moment, în timp

ce întâlnirea de la ora patru a lui Tad avea loc chiar atunci în sala de conferințe de alături. Acolo rămăseseră doar Tad și Jake, fiecare făcând abstracție de prezența celuilalt. Krzysinski vorbea la telefon, iar Jake stătea pe marginea unui scaun, avea o mutră necăjită și se uita fără să înțeleagă mare lucru la numeroasele portrete ale copiilor lui Krzysinski, principala podoabă a peretelui cel mai îndepărtat, situat între cele trei uși ce dădeau în biroul lui Jake, în cel al directorului executiv și în sala de conferințe. Mi-am dat seama chiar din privirea golită de conținut pe care ne-a aruncat-o Jake și din zâmbetul lui trist că nu-și putea explica defel ce nu era în regulă și de ce rochia lungă a lui Brushy și smochingurile celor trei bărbați i se păreau deplasate. Martin încă nu își strânsese papionul la gât, iar cămașa îi era aproape lipită de corp din cauza burdihanului, întrucât nu mai reușise să fixeze și ultimul nasture în formă de buton la locul lui.

— Am vrut să auziți și voi.

Krzysinski se ridicase deja în picioare, iar acum a dat mâna cu fiecare dintre noi, strângându-ne-o ca de obicei, de parcă ar fi vrut să ne zdrobească oasele. Auzisem că, în anii de colegiu, porecla lui Tad fusese „Atomul” și asta spunea totul despre dimensiuni, structură și forța pe care abia putea să și-o controleze. Bineînțeles că și Tad avea parte de un birou vast, amplasat tot pe colț. Parchetul era acoperit cu un uriaș covor oriental care costase cel puțin cincizeci de mii, în timp ce, de la fereastra lui, se vedea și aeroportul în zilele cu cer senin. Când era vreme frumoasă, lui Tad îi plăcea să se posteze în dreptul ferestrelor mari și să se uite la avioanele care decolau, fiind în stare să le spună celor din jur numărul zborului și numele piloților.

Acum însă, odată încheiate formalitățile, și-a îndreptat un deget poruncitor spre Jake, făcându-i semn să înceapă. Jake a repovestit totul într-un stil oarecum metodic și fără niciun fel de emoție. Era ușor să-ți dai seama că o repetase deja de vreo șase ori și începuse s-o spună din reflex. Era foarte îngrijit, ca de obicei, avea părul pieptănat cu o cărare bine delimitată și se încheiase la nasturele din talie al elegantului costum gri în spic ca să pară și mai ordonat. Numai că trăsăturile feței erau aproape de nerecunoscut. Pentru prima dată în viață, Jake căzuse pradă unei dureri care amenința să-l scoată din minți, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de o suferință fizică. Mi-a părut rău pentru el, dar nu cine știe ce. Dacă aș fi fost pus să spun ceva, probabil că singura formulă care mi-ar fi venit în minte ar fi fost „Las că merită”.

În noiembrie, a început Jake, când tocmai ne pregăteam să virăm ultimii bani din contul 397, Peter Neucriss și Jake au avut o discuție. Mai precis, Peter l-a invitat pe Jake la cină în oraș, recurgând la manipularea tipică a strategului care urmărește să-și momească

dușmanul. Jake a avut parte de o tratație împărătească. Cină la Batik, băutură la discreție și un bilet la un meci de hochei. Pe urmă, pe când cei doi beau un ultim păhărel la Sergio, Peter a trecut la subiectul pentru care pregătise terenul, declarând că avea o ofertă de afaceri pentru Jake. De fapt, pentru TN. Neucriss avea trei rețineri diferite din contul 397. Firește că era vorba de niște cazuri babane, dintre care unul era cel al unei mame și al fiului ei. Totalul se apropia de treizeci de milioane, iar Peter avea în vedere o treime, ca de obicei. În plus, urma să primească onorarii în valoare de aproape zece milioane.

— Pe urmă mi-a îndrugat o întreagă poveste despre datoriile imense care există față de acest grup pentru sprijin în caz de litigiu pe nume Litiplex. Mi-a spus că toți reclamanții au beneficiat de pe urma activității lui, însă avocații se comportau ca și cum n-ar fi auzit în viața lor de acest Litiplex. Iar asta îl punea într-o situație delicată pe Peter, fiindcă el apelase la serviciile firmei și făcuse un târg nu foarte curat cu câțiva dintre oamenii ei. Știți cum face Neucriss când ajunge la chestii de-astea, se suie pe pereți și mai multe nu. În orice caz, credea că era de datoria lui să-i plătească pe cei de la Litiplex, deși tocmai eu îi spusesem la un moment dat că banii aveau să fie virați din contul deschis anume pentru asta. Auzind aceste cuvinte, am obiectat și nu o dată. Ce-i drept, dădusem pe gât câteva pahare, dar știam că n-aș fi putut spune așa ceva niciodată. Încă nu înțelegeam unde voia să ajungă, când, deodată, a venit cu următoarea propunere: dacă plăteam o sumă pentru Litiplex peste hotare — cifra la care se gândise era de 5,6 milioane de dolari — și deschideam un cont în străinătate în numele lor, așa încât Peter să fie cel care dădea dispozițiile ulterior, ei bine, Neucriss ne făcea o reducere pentru banii care trebuiau să revină clienților și se fixa la suma de 22,4 milioane. În acest fel, TN câștiga efectiv două milioane. Peter m-a asigurat că și clienții vor încasa aceeași sumă netă. Știți cum merge treaba — noi îl plătim pe el, iar el își reține partea ce i se cuvine și împarte restul clienților. Omul avea de gând să umble la registre și să declare o cotă de doar 10%, în loc de o treime, cât era în realitate. Dar asta nu trebuia să mă preocupe pe mine, fiindcă noi ne alegeam oricum cu două milioane. În esență, cam asta a fost.

— Nu te urmăresc, a spus Wash. Și ce câștigă Peter din toată povestea?

— Fentează impozitele, a răspuns Brushy care, ca de obicei, n-avea nevoie de regulamente ca să știe ce se întâmpla. În realitate, nu există niciun Litiplex. E o firmă fantomă a lui Neucriss, care își transportă onorariile în afara țării și nu plătește impozite nici anul ăsta și nici pentru ce va câștiga pe viitor. De asta era dispus să sacrifice două milioane. Până la urmă, ar fi câștigat de două ori sau de trei ori pe atât.

Jake a dat din cap cu vioiciune auzind explicațiile lui Brushy, părând însuflețit brusc. Era un lucru pe care îl pricepuse până și mintea lui.

— Că tot am ajuns aici, Neucriss neagă că ar fi avut loc o asemenea discuție.

Cel care vorbise era Pagnucci. Se oprise în pragul ușii, îmbrăcat cu un sacou de șagrin la două rânduri, fumând o țigară și părând destul de tras la față. Aruncând o privire plictisită asistenței, a declarat pe un ton sec că auzise deja povestea asta de câteva ori.

— Mathigoris și cu mine tocmai am vorbit la telefon cu domnul Neucriss, a adăugat Carl. Dânsul afirmă categoric că singura dată când a auzit de Litiplex a fost relativ recent, când Mack și Martin au vorbit cu el despre această firmă.

— Normal, a răspuns Jake. E normal să nege. Doar v-am spus că așa o să procedeze. Se face vinovat de evaziune fiscală, doar nu vă așteptați să dea și anunț la ziar. Dar ascultați ce vă zic, asta a fost înțelegerea, iar eu am deschis contul în aceste condiții. De îndată ce îmi prezenta chitanțele pentru cazurile noastre, îi puneam la dispoziție numărul de cont și îi dădeam o scrisoare de recomandare pentru cel care urma să se deplaseze la bancă. Nu înțelegeți că n-am furat nimic? Am făcut-o pentru companie, pentru TN.

S-a uitat la Krzysinski, dar atenția lui Tad se concentrase asupra lui Ilene, asistenta, care apăruse în cadrul ușii și făcea niște semne obscure. Tad s-a deplasat personal în sala de conferințe ca să vadă ce se mai întâmplase de data asta.

— Și ce credeai că o să spună cei de la Fisc despre tine și despre companie, Jake? l-a întrebat Brushy.

Între timp, Wash începuse să-și ridice din când în când ochii de pe masă, dându-și seama că putea să spere. Nu înțelesese mare lucru, însă ultimele cuvinte ale lui Jake avuseseră darul să-l revitalizeze. Acum intuia că salvarea — deși nemeritată — era posibilă. Iar asta ar fi fost povestea vieții.

— Eu? Nu i-am mințit niciodată și n-am îndosariat niciun document fals. Nici măcar n-am văzut încasările lui Peter. Dumnezeu știe că am avut bănuieli, dar, pe de altă parte, cine poate ști ce se afla în mintea lui Peter Neucriss? Dacă ar veni Fiscul și ar pune întrebări, zău dacă nu le-aș spune adevărul gol-goluț. Și credeți-mă că nu ascund niciun venit. Vrem efectiv să declarăm toți banii. Vor figura în toate actele contabile și în conturile bancare, tocmai asta e problema. Haideți să nu ne mai prefacem, știm cu toții povestea. Tad a fost *extrem* de îngrijorat de nivelul cheltuielilor legale, dar totodată mulțumit de modul cum s-a rezolvat situația contului 397. E vorba de un profit net de două milioane și avem nevoie de el cu toții. Atât compania, cât și cei aici de față.

— Tot nu cred că o să te-alegi cu o medalie pentru bună purtare din partea Fiscului, i-a spus Martin lui Jake.

— Sau a serviciului de pază, a completat Pagnucci.

— Sau a lui Tad, a încheiat Brushy.

— Teoretic, așa este, a răspunse Jake. Repet: teoretic. Krzysinski detestă lucrurile astea. Le detestă pur și simplu. Uitați-vă la el, nu ăsta e stilul lui de muncă.

Aruncând o privire întunecată spre ușa sălii de conferințe, Jake a continuat pe un ton scăzut.

— Dar i-ar plăcea *la nebunie* rezultatul. Valabil și pentru cei din consiliu. Zău așa, dragilor. Să zicem că se prăbușește un copac în pădure. Există vreun zgomot dacă nu aude nimeni? Dacă eu sunt discret, cine poate ști? Neucriss n-o să sufle o vorbă, iar Fiscul n-are niciun motiv să cerceteze un cont deschis pentru un terț. Arătăm un *surplus* și aproape că tragem lumea de mânecă să-l bage în seamă. De asta n-am spus nimănui. I-am trimis nota de serviciu lui Bert, explicându-i că era vorba de o chestiune foarte delicată. N-am lăsat nicio urmă aici. Și mi-am vârât singur gâtul în laț procedând în felul ăsta. Sunt primul care recunoaște și nu mă tem s-o fac. Când ați început să vă băgați nasul cu toții, n-am mai putut să spun nimic, cu excepția sugestiei pe care i-am făcut-o lui Mack săptămâna trecută. Dacă avem răbdare și așteptăm, lucrurile o să se aranjeze exact așa cum trebuie. Când o să se efectueze plățile în numerar, n-o să lipsească absolut nimic. Ba chiar o să existe două milioane în plus față de ceea ce ne propuseserăm. Și atunci, cine să se plângă? Nu vă dați seama? Nu sunt deloc un hoț.

Și-a plimbat privirea de la unul la altul, trecându-ne în revistă pe toți cei prezenți în birou. Era sincer până la lacrimi, rănit și vulnerabil, semănând leit cu acel Jake pe care probabil că îl văzusem ultima oară când îmi vorbise despre examenul de barou.

Krzysinski se întorsese în încăpere și prinsese ultimele replici ale spectacolului, având grijă să se îndrepte spre masa de lucru fără să-l stânjenească. Apoi i s-a adresat lui Jake fără niciun pic de ranchiună. Tad era el însuși și nimic mai mult. Era omul stăpân pe situație, a cărui răspundere era cea a luării deciziilor. Se pricepea la asta mai bine decât majoritatea oamenilor, la fel cum alții sunt mai buni la săritura în lungime. Era stăpânul unui tărâm ceresc, în care știa exact ce urma să se întâmple, acționând perfect și instantaneu, întocmai ca o mașinărie. L-a întrebat pe Jake unde voia să se ducă în timp ce lămuream problema.

— Acasă, a răspuns Jake.

Tad a dat din cap aprobator, spunând că mersul acasă era o idee bună și sugerându-i lui Jake să rămână lângă telefon, în eventualitatea că ar mai fi existat întrebări. Jake s-a pregătit de plecare și mi-am dat

seama că nu știa cum să-și ia la revedere. A recurs în cele din urmă la gestul amical și discret al fluturatului mâinii, pe care probabil că îl moștenise de la taică-său, și care i se potrivea mai degrabă unui om politic. În împrejurările acestea, alegerea lui n-a fost deloc nimerită. Plecarea sau mai bine zis dispariția lui a avut în ea ceva fatidic, lăsând în urmă o liniște încordată și apăsătoare.

— Ei bine, ce părere aveți? ne-a întrebat Tad după câteva clipe. Eram curios să aflu punctul vostru de vedere, îl cunoașteți cu toții demult mai mult timp decât mine.

Cu aceste cuvinte, Tad a început să se legene în scaunul mobil și încăpător. Era foarte posibil ca acesta să fie ultimul test al lui Tad — erau avocații de la G & G dispuși să fie sinceri când ținta era Jake? Pe de altă parte, nu era exclus să vrea să-și facă o părere despre noi, comparând punctul nostru de vedere cu cel pe care el și-l formase deja. Din punctul meu de vedere însă, nu făcea decât să-și folosească resursele de care dispunea și încă într-un mod foarte isteț.

— Eu îl cred, a rostit imediat Wash.

Își luase inima în dinți și se hotărâse să pară ferm pe poziție, apelând la poza aristocratică pe care și-o lua de fiecare dată când voia să epateze și să fie sigur de succes.

Krzysinski și-a țuguiat buzele.

— Mathigoris e de părere că avem de-a face cu o lucrătură. O escrocherie pusă la cale cu grijă. Carl îi împărtășește punctul de vedere.

Carl a încuviințat din cap. Ca de obicei, nu vorbea mult. Însă eul lui nu putea să suporte asemenea lovituri și prefera varianta sinistră a lucrurilor decât să admită că nu reușise să ghicească o anumită situație. Din când în când îmi aruncase niște priviri crâncene, închipuindu-și, din câte îmi dădeam seama, că voisem să-i fac figura. Însă l-am înfruntat fără să clipesc și a înțeles că nu aveam să-mi plec ochii în pământ.

Când Tad i s-a adresat lui Martin, acesta parcă nici nu era de față, pierdut în străfundurile mistice ale propriului suflet. Încă nu reușise să-și pună ultimul nasture de la cămașă și îl arunca în sus cu un gest neglijent, în timp ce butonul minuscul strălucea ori de câte ori se răsucea în aer. M-a surprins privindu-l fix și s-a uitat la mine cu o mutră destul de antipatică.

Tad l-a mai întrebat o dată, ca să-l facă atent. Ce părere avea?

— A, a făcut Martin. Vrei să știi dacă cred că l-ar amuza pe Neucriss faptul că principalul tău consilier s-ar preta unor coțcării în folosul lui ca ultimul pungaș, nu? Bineînțeles că da. Ocupația favorită a lui Neucriss e să demonstreze că toți oamenii sunt la fel de ticăloși ca el. În altă ordine de idei, te interesează să afli dacă îi consider pe Jake capabil de așa ceva de unul singur?

Înainte de a da răspunsul, Martin a schițat un surâs abia perceptibil în direcția mea, arătând ca de obicei cât de mult apreciază ironia, mai ales pe cea a sorții.

— Absolut, a rostit el. Absolut. Sincer să fiu, Tad, nici nu știu ce dracu se petrece aici.

Martin s-a ridicat în picioare, verificându-și ținuta încă imperfectă și trăgând în sus de pantaloni. Pe urmă a mai aruncat o dată nasturele-buton în aer. Era extrem de vesel. N-ai fi putut spune că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, dar se vedea că se considera eliberat de sub tirania acestui gen de viață. Martin se pregătea să devină o cu totul altă persoană. S-a uitat la Krzysinski și i-a zâmbit și lui.

— Din punctul meu de vedere, e exact stilul lui Jake, a intervenit Brushy. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar știm cu toții că interesul principal al lui Jake îl reprezintă alianțele de conjunctură și propria imagine. Drept să-ți spun, Tad, nici măcar nu sunt sigură că și-a dat seama că încalcă legea. Eu, una, îl cred.

— Cred că și eu, a declarat Tad în cele din urmă. Vedeți voi, a continuat el, adresându-i-se parcă mai mult lui Wash decât celorlalți și referindu-se, probabil, la cine știe ce discuție între membrii consiliului, asta nu mi-a plăcut niciodată. Întotdeauna se caută soluția cea mai ușoară. Mă rog, Jake a plecat și cred că e o chestie *la* care n-o să trebuiască să ne mai gândim foarte mult. Însă eu trebuie să pun problema în consiliu și vreau să știu ce ar fi bine să recomand. Toată lumea va prefera să evite scandalul. Personal, nu mi-ar plăcea să-l defer justiției dacă n-aș fi obligat. Presupun că la voi funcționează intuițiile și mărturisesc că aș vrea să am și eu ceva mai multă experiență. Tu ce crezi, Mack? La urma urmei, te-ai ocupat o viață-ntreagă de treburi din astea. Ce zici, Jake e într-adevăr un escroc?

Iată-ne din nou în stadiul în care ne aflaserăm și săptămâna trecută. Eram iarăși în centrul atenției generale și mingea se găsea în terenul meu. Știam că îmi stătea în putere să-l salvez pe Jake. Puteam să le îndrug una din poveștile mele minunate și deja aveam vreo șase care mi se înghesuiau în minte. De pildă, le-aș fi putut spune că Jake uitase, în mod sigur, că pomenise vag la un moment dat de un târg dubios cu Neucriss, pe care eu îl sfătuisem să-l evite. Ar fi fost suficient. Dacă mi s-ar fi acordat cinci minute și mi s-ar fi pus la dispoziție un fax, aș fi putut să trimit niște mesaje urgente în Pico Luan, la Züricher Kreditbank și la Fortune Trust, și chiar să pun la loc banii din contul secret al firmei Litiplex. Nimic n-ar fi fost imposibil.

Dar nu asta era soluția pe care aveam s-o aleg. Fiindcă mi s-a întâmplat chiar atunci un lucru pe care l-am trăit cu toții în special în copilărie. Ecranul s-a întunecat, muzica s-a oprit, în difuzoare s-a auzit doar un zgomot de fond nedeslușit, iar luminile aprinse brusc în sală m-au făcut să mă frec la ochi. Dar cum e posibil să se fi terminat

filmul, îți vine să strigi din adâncul inimii, când el continuă în sufletul meu?

S-a dovedit că de fapt nici nu mai conta ce se întâmplase. Mă hotărâsem să schimb cursul și să pornesc la rându-mi pe un alt drum. Eram conștient că se punea problema unui nou început, în altă parte. Eu și Martin. Decizia era luată. Minunata lume nouă, care nu-ți dădea voie să întorci capul spre ce a fost. Și oricum, dacă nu mă îndreptam spre o viață mai bună, măcar aveam în vedere ceva încă neexprimat din cea pe care o duceam.

Dacă stau bine să mă gândesc, bănuiesc că e ciudat că fuseserăm cu toții dispuși să-l considerăm pe Jake un hoț. De vină fusese, probabil, acel fel de-a fi alunecos pe care îl sesizase toată lumea — ăsta era motivul pentru care aveam îndoieli chiar și acum. Dar oare nu asta-i viața? Auzi și vezi o grămadă de lucruri, deși pe multe dintre ele nu poți să le înțelegi. Pitiți în tranșee, firește că nu mai avem cum să vedem câmpul de luptă. Voisem să cred că nu era niciunul mai breaz ca mine, fără excepție. Însă toate acțiunile noastre au un motiv. N-aveți decât să credeți că sunt un prost sau o victimă a propriilor speranțe, dar singurul om asupra căruia nu mă înșelasem eram eu însumi.

— Îl cred, am spus cu voce tare.

Așa și era. Nu fiindcă Jake ar fi fost prea cinstit ca să fure, departe de mine gândul. Dar mă gândisem la povestea pe care ne-o spusese despre Neucriss. Așa ceva nu i-ar fi trecut prin cap lui Jake nici într-o mie de ani, chiar dacă ar fi avut parte numai de un somn marcat de mișcarea vizuală rapidă. Tad avea dreptate. Jake fusese dintotdeauna adeptul celei mai simple soluții. Dacă ar fi avut nevoie de o acoperire, ar fi găsit o târâtură, un neisprăvit. Adică pe cineva ca mine.

— Îl cred, am repetat, având grijă să adaug: Cu condiția să nu existe nicio problemă în recuperarea banilor.

— Nu, nici vorbă, a spus Krzysinski. A plecat acum o oră cu Mathigoris să trimită un fax la bancă. Mathigoris a rămas acolo, ca să aștepte confirmarea. Aha, uite-l că vine.

Și într-adevăr venea. Mike Mathigoris, șeful serviciului de pază, era un tip simpatic și bine făcut, care fusese comandant-adjunct al poliției timp de douăzeci de ani și care își găsise apoi un post extraordinar aici, având grijă de eventualele deturnări de avioane, de biletele false și de comisioanele suspecte ale funcționarilor de la agenția de voiaj. Lucrasem destul de mult cu el înainte de episodul cu Jake. I-a înmânat documentele pe care le adusese lui Tad, fără să-și trădeze sub nicio formă sentimentele. Tad le-a citit și a început să spumege.

— Ticălosul, a spus el. Nenorocitul dracului.

Cu o familiaritate deja notorie în relația cu Krzysinski, Brushy s-a apropiat și a început să-i citească peste umăr. Imediat după aceea

hârtiile au trecut pe la fiecare dintre noi. Prima pagină era expediată de Banca Internațională a Finanțelor, filiala din Pico Luan, și cuprindea următorul mesaj:

Contul închis, 30 ianuarie, conform scrisorii anexate.

Cele mai bune urări,

Salem George

Pe pagina următoare a faxului se afla scrisoarea pe care o expediasem luni de la Regency. Recunosc că, în clipa când m-am uitat la semnătură, am zâmbit. Nici chiar cei mai buni grafologi nu i-ar fi dat de capăt; eram în stare să păcălesc pe oricine. Pe urmă mi-am dat seama că Brushy mă privea țintă, având o expresie de rău augur și adresându-mi mutește o întrebare: „De ce te distrezi atât de bine?”

— E ceva cu totul ironic, am spus cu voce tare și mi-am întors chipul de la ea.

Hârtiile ajunseseră între timp la Pagnucci, care le citea cu un aer superior, scoțând tot felul de sunete sugestive, ca și cum abia se abținea să ne-o arunce în față tuturor: „V-am spus eu”.

— Ce naiba are de gând Jake? a întrebat Tad, repetând pentru a nu știu câta oară o interogație la care nu răspunsese nimeni până atunci.

— Să se facă nevăzut și s-o ia din loc, am spus. A inventat șmecheria aia pe socoteala lui Neucriss doar ca să câștige timp. La ora asta fuge de mănâncă pământul și am impresia că o face în direcția banilor.

— Dumnezeule! a făcut Krzysinski. Iar eu i-am dat drumul. Doamne! Gata, la treabă. Cheamă poliția, i-a ordonat el lui Mathingoris.

În fața mea, Wash înlemnise efectiv și nu știa ce să mai spună.

— Cu cine luăm legătura? a mai întrebat Tad.

— Mack are niște prieteni printre polițiști, a intervenit Martin din colțul opus celui în care mă aflam eu. Adineauri a avut o discuție cu unul din ei.

— Nu merge, am spus imediat. În orice caz, nu pentru chestia asta.

— Cine anume? m-a întrebat Mike.

— Un oarecare detectiv Dimonte.

— Gino? a făcut Mike. Un tip al naibii de dur. Acum lucrează la fraude. Cred că o să meargă.

În disperare de cauză, m-am uitat la Brushy, care însă își întorsese privirile în altă parte.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l dăm în urmărire internațională? l-am întrebat pe Mathigoris.

Mike n-a părut să opteze pentru vreuna din soluții.

— Singura tehnică de investigare a acestui individ e să te sperie de moarte, i-am explicat lui Tad.

— În ce mă privește, exact asta și merită unul ca Jake. Sună-l chiar acum, mi-a spus Tad. Repede, te rog. Jake n-are voie să dispară dacă vrem ca situația să nu se înrăutățească.

Întrucât sala de conferințe era ocupată, am ajuns într-o cabină telefonică din imediata apropiere a sălii de așteptare de la TN, unde se găsea o reproducere ieftină după una din femeile olandeze ale lui Rembrandt, care ar fi putut fi considerată o verișoară de a cincea spiță a originalului și asta cu mare indulgență. Cabina era destinată în special oaspeților care puteau vorbi la ei la serviciu fără să tragă nimeni cu urechea. Pe o măsuță se afla un aranjament floral frumos mirositor, care înveselea în bună măsură atmosfera. Am stat să mă gândesc ce soluții aveam și am ajuns la concluzia că eram în criză de gradul zero. „Sună ocupat mereu" nu se potrivește când chemi poliția, iar „l-am sunat" era o formulă riscantă, întrucât, văzând că nu apare, ceilalți ar fi telefonat ei.

— Gino, am rostit, încercând să par vesel nevoie mare. Când o să auzi ce am să-ți zic, o să mori de dragul meu.

— Într-o altă viață, a răspuns el imediat.

I-am relatat toată povestea. Dacă se grăbea, încă putea să-l prindă pe Jake acasă. I-am dat adresa și l-am asigurat că rămăsese acolo, ca un câine bătut de stăpân. Probabil că stătea lângă telefon, așa cum promisese. Sau poate că își chemase un avocat. Dacă nu cumva pe taică-său. Însă oricum o să fie acasă. Aș fi plătit bani frumoși ca să-i văd mutra în clipa când avea să fie înhățat de Pigeyes. Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, cum îl mai uram pe Jake.

— O să trăiești din gloria arestării ăsteia până la pensie, i-am zis lui Pigeyes.

— Vreau să știi că n-am crezut o iotă din toată aiureala aia, m-a anunțat el în replică.

Habar n-aveam ce trebuia să răspund.

— Nicio iotă afurisită, auzi? N-am chef să te cari acasă și să te-apuci să-ți râzi în bere sau ce naiba oi mai bea acum. Am știut că mi-ai turnat gogoși când mi-ai bătut apa-n piuă despre cei trei iepurași și poponețele lor.

Abia acum am priceput că se referea la ce-i spusesem când se înființase la mine-n birou, în legătură cu Bert, Archie și cu ipoteticul Kam de la Universitate. De data asta era vorba de ceva în stil *mano a mano,* ca între bărbați. Gino voia doar să-mi transmită că nu reușisem să-mi bat joc de el.

— E taman pe dos, a rostit după o scurtă pauză.

— Cum așa?

— În primul rând, Archie nu e poponar.

— Asta de la tine o știu, Pigeyes. Tu mi-ai zis de Archie. Chestia cu racheta în rozetă, ții minte?

— Ba nu, tu mi-ai spus mie. Eu doar am pus problema. Dar dacă? Așa am zis, iar tu m-ai întrebat: „Individul ăsta are o gaură a curului elastică?" N-aveam cum să-ți spun eu așa ceva, fiindcă îi știu povestea

vieții nu doar a lut, ci și a maică-sii. Ascultă-mă pe mine, treaba aia de la spate n-a folosit-o decât pentru caca. La fel ca noi. În concluzie, toată aiureala aia e praf în ochi și nimic altceva. Asta așa, ca să știi.

Ei bine, știam. Reușisem să-l duc de nas pe fârțângăul ăla mic, pe Dewey, dar nu și pe marele Gino.

— Nu pricep.

— Ce-i nou în asta?

— Am terminat bâlciul sau nu? l-am întrebat.

— Vrei să afli dacă mai am de lucru cu tine sau nu, cu alte cuvinte.

— Mă refer la Bert.

— Să vă ia dracu pe toți.

Pe ecranul meu au început să apară o groază de paraziți. Nu mai înțelegeam nimic și cred că asta urmărea și Gino.

— Și-atunci care-i treaba? Serviciu contra serviciu sau cum?

M-am gândit că poate reușisem să-mi iau revanșa în fața lui servindu-i-l pe Jake pe tavă.

A scos un râs care putea trece la fel de bine drept răgetul unui leu. În clipa când a dat cu telefonul de o suprafață tare, am simțit că-mi explodează urechile.

— Mi-ai făcut destule servicii. Când o să putrezești în iad, căindu-te pentru toate păcatele și spunându-ți că n-are cum să fie mai rău, întoarce capul și o să mă vezi în spatele tău. A venit momentul să ți-o plătesc, Malloy, și să știi c-o să dureze multicel al naibii. Să nu te miri. Și ascultă ce-ți spun, e ceva putred și cu tine. Ți-am zis-o cu ani în urmă și rămân la aceeași părere. Nu te gândești decât cum să-ți aperi pielea, la fel cum ai făcut și cu arătosul ăla. În concluzie, fii pe față. La aceeași afurisită de oră și în același afurisit deloc.

A mai trântit o dată telefonul și de data asta s-a întrerupt legătura. Habar n-am dacă închisese sau pur și simplu îl stricase.

Oricum însă, își atinsese scopul. Am rămas câteva secunde în cabina aceea strâmtă și am simțit cum încep să transpir. De data asta chiar că eram speriat.

B. Cercul se închide

În timp ce coboram cu liftul, Martin și-a anunțat demisia. Presupun că voia să-i prevină pe Wash și pe Pagnucci. Mi-a făcut impresia că mizase pe un efect dramatic, însă declarația lui a fost primită cu indiferență. Membrii grupului trecuseră deja prin multe și — așa cum tocmai Martin îmi semnalase cu câtva timp în urmă — nici nu prea mai aveai din ce să demisionezi. Doar Brushy a vrut să arate că rămânea un copil bun până la sfârșit și a început să stea de vorbă cu el, vrând să-l facă să se răzgândească.

Când ușile liftului s-au deschis în dreptul etajului 37, am dat nas în nas cu Bert. Era îmbrăcat cu niște haine pe care le considera de gală, respectiv o jachetă de piele în loc de sacou, și nu se răsese de patru

zile. Semăna cu o vedetă rock. Bănuiesc că Orleans era cel care-i alegea îmbrăcămintea. A rămas în dreptul ușii liftului și s-a uitat la noi cu o mutră fericită, aruncând o privire ca să vadă cine era înăuntru. Trecuse multă vreme de când nu-l văzuserăm la firmă, motiv pentru care a existat o clipă de o liniște atât de adâncă, încât am avut sentimentul că viața de pe pământ își suspendase cursul.

Martin a părut efectiv șocat la vederea lui Bert, nemaireușind să facă apel la tot acel aplomb al supraviețuitorului și la convingerea nestrămutată în propriile forțe, care îl susțineau de obicei. S-a holbat nițel, după care a clătinat din cap. În cele din urmă atenția i s-a concentrat preț de câteva clipe asupra acelui ultim buton cu diamante pe care continua să-l țină între degete. A dat impresia că are de gând să-l cântărească în palmă și apoi să-l arunce încă o dată, însă a sfârșit prin a și-l prinde la cămașă, la locul cuvenit.

— Ei bine, a spus el imediat după aceea, unii dintre noi au o întâlnire la Clubul Belvedere.

Venise momentul preocupării pentru viitor, iar pentru o persoană importantă momentele de acest gen nu așteaptă niciodată. Martin urma să dea glas epitafului firmei. Ce-i drept, se pricepea ca nimeni altul la lucrurile astea. Anul trecut, la înmormântarea lui Leotis Griswell, Martin fusese cel care rostise discursul funerar, înflorindu-l în buna tradiție a acestui tip de evenimente cu tot felul de lucruri în care el însuși nu credea decât pe jumătate. Țin minte și acum cum vorbise despre Leotis ca despre un avocat fără seamăn pe planetă, conștient de faptul că, în ultimă instanță, legea nu era o afacere, ci o garanție a adevăratelor valori și un ansamblu de judecăți ce nu puteau fi cumpărate sau vândute. Tot Martin declarase că, în ochii lui Leotis, legea era o reflectare a voinței noastre comune, menită să reglementeze societatea și comerțul, fără a permite în vreun fel inversarea raporturilor. Doar Dumnezeu putea ști ce avea de gând să le spună Martin partenerilor în seara asta. Poate la revedere și nimic altceva.

Wash, Carl și Brushy l-au urmat cu toții și s-au dus să-și ia paltoanele. Am mai zăbovit cu Bert, însă i-am făcut cu ochiul ștrengărește lui Brushy când a trecut pe lângă noi. Mi-a răspuns cu o căutătură dușmănoasă pe care mi-a aruncat-o peste umărul dezgolit și n-am priceput nici în ruptul capului ce-o apucase. Ce dracu făcusem? Citindu-mi gândurile, Brushy mi-a spus pe un ton rece că trebuia să dea un telefon și că avea să mă aștepte la ea în birou ca să mergem împreună la club.

M-am uitat la Bert și mi-am dat seama că era foarte ușurat că se întorsese, deși părea cuprins de o anume melancolie. Se apropiase de ferestrele din spatele recepției și se uita la geamul care îi reflecta silueta nedeslușită, aidoma unei imagini proiectate pe apă. Dădea

impresia că e foarte deprimat.

— Aș fi vrut s-o fac eu, mi-a spus el din senin.

— Ce anume?

— Să fur banii.

Am făcut un pas înapoi și l-am strâns de braț ca să-l fac să tacă. Însă am înțeles care era problema lui. Dintr-odată, redevenise omul cu un viitor cert. Trecuse vremea aventurilor și a nebuniilor. Avusese parte de o perioadă în care fusese mereu în alertă, nebun de dragoste și înfricoșat până peste poate de pericolele care îl pândeau. Iar acum, dacă voia, n-avea decât să se ducă la el în birou și să răspundă la întrebări. Câtva timp trăise având în minte tot felul de imagini și scenarii fanteziste. Se gândise mereu la gangsteri și la sportivi, precum și la felul în care avea să se giugiulească noaptea cu prietenul lui sub clar de lună, prin culturile de anghinare, așteptând să fie învăluiți de mantia rece a ceții. Ce mai contează că erau niște nerozii? Erau ale lui și basta. Bietul de el și totodată bieții de noi. Eram cu toții târâți în larg de fluxul acestor scene intime de neuitat, iar odată cu lumina zilei bărcuțele ni se spărgeau de stânci. Dar oare ar fi putut cineva să se întoarcă?

— Ți-a luat-o altul înainte, i-am spus.

A pufnit în râs. Apoi m-a întrebat dacă mergeam și eu la Belvedere. L-am trimis înainte, fără să-i mai zic altceva.

XXX. AM AJUNS ȘI LA SFÂRȘIT. OARE CINE-I FERICIT?

A. Brushy nu e

M-am dus acasă. Un bărbat care s-ar fi suit în avion îmbrăcat în smoching ar fi atras atenția. În plus, deși nu aveam mare încredere într-o asemenea pornire, voiam să stau nițel de vorbă cu fiu-meu. Venise momentul să-i țin un mic discurs de îmbărbătare. Uite ce-i, băiete, știu că ești convins că ai o viață urâtă, dar asta e valabil pentru toată lumea. Zâmbim cu gura până la urechi, în ciuda durerii. Atâta doar că unii se descurcă mai bine ca alții. Și majoritatea mai bine decât am făcut-o eu. Sper ca în timp să ajungi să faci și tu parte din majoritatea asta.

Pentru Lyle, discuțiile de genul ăsta erau cu totul lipsite de noimă, dar cel puțin eram împăcat cu mine însumi fiindcă îmi făcusem datoria. Când am ajuns acasă și am urcat scările, l-am găsit dormind dus. Probabil că iar dăduse pe gât ceva care îl pusese jos.

— Hei, Lyle, am șoptit.

L-am apucat de umărul ascuțit și acoperit de semnele urâte ale acneei și a trebuit să-l scutur de câteva ori înainte să înceapă să se trezească la viață.

— Tați? a întrebat el, incapabil să focalizeze.

— Da. Fiule, eu sunt.

S-a întors cu fața în sus și a rămas așa, încercând zadarnic să-și

concentreze gândurile sau privirea asupra unui lucru pe care nu puteam nici măcar să-l ghicesc. N-au trecut decât câteva clipe și a renunțat.

— Rahat, a rostit el clar și s-a rostogolit cu fața în jos, așa încât chipul i s-a înfundat în pernă, iar trupul aproape inert mi-a amintit de căderea greoaie a unui copac pe care-l tai cu ferăstrăul.

Știam care erau problemele lui Lyle. Din punctul lui de vedere, părinții erau cei care trebuiau să-și ceară iertare. Taică-său era o sugativă, iar maică-sa se prefăcuse pe întreaga durată a copilăriei lui, nefiind deloc ce părea. Și cum nu găsise niciun adult demn de admirație, Lyle al meu se hotărâse să nu mai crească niciodată mare. Dacă mă gândesc bine, era o logică pe care efectiv nu puteam s-o combat. Dar ce urma? Eram gata să recunosc toate învinuirile ce mi se aduceau, însă aveam nevoie de el ca să-mi spună cum să repar greșelile trecutului. I-am atins buclele de păr lung și murdar, însă pe urmă m-am gândit mai atent și m-am dus să-mi fac bagajele.

Trecuseră douăzeci de minute de cotrobăit prin propriile lucruri când am auzit clinchetul clopoțeilor de la intrare. Am găsit de cuviință să mă arăt precaut și m-am uitat de la fereastra dormitorului, aflată chiar deasupra micii ridicături de la intrare. Brushy stătea pe loc în rochia lungă și fără palton, bătând nervoasă dintr-unul din picioarele încălțate în niște pantofi de piele calitatea întâi. Din când în când se uita în spate, la taxiul care aștepta pe stradă, și de fiecare dată când respira, aburii calzi se ridicau în aer. Văzând că nu mă prezentasem la ea în birou, probabil că verificase la Belvedere și pe urmă plecase în căutarea mea de una singură.

Am deschis puzderia de lacăte și zăvoare pe care le montasem la ușa de la intrare ca să mă pun la adăpost de bau-bau și de locotenentul lui, așa-numitul Străin cu Gând Hain. Între noi a rămas doar ușa de sticlă, pe care o pusesem ca să mă apăr mai bine împotriva furtunilor. Brushy își păstrase mănușile albe și lungi până la cot și i se făcuse pielea ca de găină de frig, lucru ușor de observat mai ales pe partea superioară a brațelor, unde exercițiile zilnice încă nu reușiseră să elimine surplusul de grăsime.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus ea.

— Ca de la client la avocat, nu?

Mă tem că am arborat un surâs îngâmfat care era cum nu se poate mai nepotrivit.

S-a întors, i-a făcut semn taximetristului că e liber și apoi, deschizând ușa în felul ei hotărât, a trecut pragul și m-a pocnit peste față. M-a lovit cu palma deschisă și, ținând cont că era o persoană destul de puternică, n-a lipsit mult să mă pună-n fund. Am rămas în pragul ușii într-o tăcere încordată, în vreme ce răsuflarea rece a iernii ne înconjura și pătrundea nestingherită în casă.

— Tocmai le-am spus partenerilor noștri că pronosticul meu e că banii vor fi înapoiați până mâine după-masă la cinci și că ni se va returna întreaga sumă, a spus Brushy.

— Ți-a zis vreodată cineva, pentru binele tău, că ești prea afurisit de deșteaptă, Brush?

— O grămadă de oameni, dar toți au fost bărbați, a răspuns ea.

Pe urmă a zâmbit, dar privirea pe care am surprins-o pentru o fracțiune de secundă în ochii ei i s-ar fi potrivit mai degrabă lui Hercule. Fata nu era dispusă să înghită niciun fel de baliverne. Asta nu însemna că nu avea să mă ierte, ci pur și simplu că nu voia să cedeze. Iată care erau termenii discuției. Mi-am mișcat maxilarul de câteva ori, ca să mă asigur că nu pățisem nimic, iar ea s-a apropiat de mine.

— Ți-ai judecat greșit omul, i-am spus.

— Nu, nici vorbă.

Văzând că nu mai răspund, s-a apropiat și mai mult. Și-a fixat mâinile mici și îndemânatice pe șoldurile mele și pe urmă și-a strecurat vârfurile înghețate ale degetelor pe lângă brâul elastic al pantalonilor de la smoching pe care îi purtam în continuare. Și-a scuturat părul bătut de vânt din față, în așa fel încât să mă poată vedea fără probleme.

— Nu cred. Omul meu e încântător de nebun. E impulsiv din fire și se dă în vânt după fete și renghiuri. Dar până la urmă știe să fie stăpân pe situație.

— Nu-s eu acela, i-am spus, atingându-mi din nou maxilarul cu mâna. Ce-o să ți se întâmple când ceilalți o să vadă că nu se-ntoarce niciun ban? Aud?

A continuat să se uite la mine cu aceeași privire intensă și luminoasă, dar mi-am dat seama că începea să cedeze. Nici curajul ei nu mai era același ca la început.

— Răspunde-mi, i-am cerut.

— O să dau de bucluc. Toată lumea o să mă-ntrebe cât de mult am știut și în ce moment.

Am cuprins-o în brațe și am ținut-o strâns.

— Brushy, cum ai putut să fii atât de fraieră?

— Nu-mi vorbi în felul ăsta, a protestat ea, sprijinindu-și capul de pieptul apretat al cămășii mele. Mă faci să mă simt foarte tristă când începi să te crezi ultimul om.

Tocmai voiam să-i spun încă o dată că nu se uitase atent, dar am preferat în ultima clipă să mă duc la dulapul de la intrare și să caut într-unul din buzunarele jachetei de piele a lui Lyle, unde își ascundea țigările. Am luat tot pachetul, ca să fumăm amândoi din el, iar pe urmă am întrebat-o pe Brushy la ce se gândea.

— Ce-ar fi să spui adevărul? a rostit ea. Nu crezi că și mărturisirea lui ar putea fi o alternativă?

— Cum să nu. Îl sun imediat pe Gino și-i spun: „Scuză-mă, Pigeyes, ai băgat pe cine nu trebuie la răcoare. Aș dori să fac schimb de locuri cu Jake”. Unde mai pui că Gino trage deja nădejde la așa ceva.

— Dar nu trebuie să depună cineva o plângere? Altfel spus, dacă TN consideră că totul e în regulă? în ce mă privește, pot să-i explic totul lui Tad. Îl *cunosc* pe Tad, Mack. Nu-mi trebuie decât douăzeci de minute cu el între patru ochi. O să te *iubească* fiindcă ai băgat spaima în Jake în felul ăsta. O să creadă că taman asta merită Jake, să dea și el peste cineva care să aibă ac de cojocul lui.

— Douăzeci de minute?

— Du-te dracului, a izbucnit ea, bosumflându-se.

Se așezase pe canapeaua imprimată cu un model cu trandafiri care aparținuse Norei și-și fixase privirea undeva pe covorul murdar de pete de mâncare, oscilând între mânie și revolta în fața felului cum îi era privită propria viață.

— Ce relații ai cu individul ăsta?

— În orice caz, nu e ce crezi.

— Dar ce? Sunteți amici? Faceți parte din vreo confrerie misterioasă?

Brushy a recurs la o serie de manifestări de om iritat — priviri furișe, frângeri ale mâinilor, o scuturare mai deasă decât era cazul a scrumului — și a încercat, ca întotdeauna, să-și protejeze secretele. În cele din urmă, a scos un suspin de resemnare.

— Tad mi-a propus să fiu noul consilier principal al TN. Mă tot gândesc la chestia asta de câteva luni.

— Ca să-l înlocuiești pe Jake?

— Exact. Tad vrea pe cineva pe a cărui independență să se poată bizui. Și care să reprezinte interesele de afaceri ale firmei și în afara orelor de program.

Bineînțeles că nici Tad nu ajunsese în funcția pe care o deținea din pură întâmplare. Se pricepea ia politica marilor corporații și știa când era cazul să acționeze în viteză. Dacă înlocuitorul lui Jake ar veni de la G & G, Wash și întreaga lui coterie din consiliu nu i-ar mai putea sta în cale.

— Martin nu crede că firma poate supraviețui dacă TN nu-i transferă o bună parte din activitatea ei, i-am spus lui Brushy.

— Nici eu nu cred. Și chiar dacă ar putea, n-ar fi o treabă de durată. Exact de asta am ezitat atât de mult.

Cu toate acestea, Jake plecase. Tad avea oricum de gând să efectueze schimbarea. Drumul lui Brushy mi s-a arătat cât se poate de limpede, ca de altfel și viitorul.

— Și, mă rog, ce se întâmplă cu Mack în condițiile planului Brushy de salvare a omenirii, când domnișoara Emilia va fi consilier principal la TN și G & G o epavă în voia valurilor?

— Ești avocat și încă unul bun. O să-ți găsești de lucru. Pe de altă parte, ai putea rămâne, a spus ea, zâmbind seducător, ridicându-se în picioare și luându-mă încă o dată în brațe.

Nu apucasem să-mi scot țigara din gură, așa că m-am tras nițel înapoi, cu ochii înlăcrimați sub acțiunea fumului.

— Ai greșit adresa, i-am zis.

M-am desprins din îmbrățișarea ei și am urcat scările, în cele din urmă, a venit după mine în dormitor. S-a uitat la pânzele care erau acolo și la imitația după Vermeer pe care o lăsasem pe șevalet și abia după aceea m-a privit cum îmi fac bagajele.

— Unde te duci?

— Să iau trenul, care mă va ajuta să iau avionul, care la rândul lui mă va ajuta să ajung departe.

— Mack.

— Ascultă, Brushy, ți-am mai spus. Fostul meu coleg cu ochi de porc, respectiv detectivul Dimonte, a simțit deja că e ceva în neregulă. Mi-a zis-o în față când i-am dat telefon.

— Poți să scapi de el. Ai făcut-o săptămâni întregi. Ba chiar ani.

— Până acum. De data asta mi-a declarat fără ezitare că din punctul lui de vedere sunt putred. Are o minte iute ca mierea de țară, dar e ca vaca. Ajunge întotdeauna unde trebuie.

M-am apropiat de șevalet. Am răsfoit caietul de schițe și l-am aruncat în geantă.

— De ce, Mack?

— Fiindcă prefer să trăiesc bogat și liber decât să înfund mai știu eu ce penitenciar.

— Am vrut să întreb la ce bun toată povestea asta? Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ți-a venit să crezi că n-o să fii prins?

— Ești sigură că toată lumea e la fel de isteață ca tine? în plus, singurul motiv pentru care te-ai prins e că pe boul de mine l-a luat gura pe dinainte. Chiar crezi că ți-ai fi dat seama dacă nu ți-aș fi spus de la bun început cât de mult mi-ar plăcea să fur eu însumi banii sau cât de tare îl uram pe Jake?

— Dar nu te simți îngrozitor?

— Câteodată. Dar știi cum e: ai făcut-o, asta e.

— Stai puțin și ascultă-mă.

Și-a reluat munca de convingere. Și-a împreunat mâinile, și-a ridicat mutrița nostimă spre mine și a încercat să vorbească pe un ton cât mai neutru și rațional.

— Ai vrut să demonstrezi ceva. Ai vrut să ajungi la Jake, la noi toți, și să ne lovești în punctul sensibil. Și exact asta ai făcut. Te simțeai ignorat, subapreciat, rănit. Pe bună dreptate. În același timp…

— Oprește-te, zău așa.

— … te-ai lăsat prins.

— Scutește-mă de fițele astea psihanaliste. N-am vrut decât să fac treaba asta. Există ceva pe nume plăcere infantilă, doamnă doctor Freud, și uite că o am și eu pe-a mea. Iar acum am redevenit adult și fac ce e normal să fac, adică încerc să-mi scap pielea. Exact cum o să procedezi și tu în scurt timp, când băieții veseli o să-ți ceară socoteală pentru cele cinci milioane jumate de care ai zis că o să fie repatriate mâine.

Am țintuit-o cu un deget și am avut grijă să-i repet ceea ce-i spusesem deja de atâtea ori.

— Ține minte privilegiul. Ca de la client la avocat.

— Nu înțeleg, a spus ea și a țâșnit de pe canapea, pradă celei mai violente nemulțumiri. Înseamnă că urăști pe toată lumea. E adevărat, nu? Pe toți, fără excepție.

— Nu încerca să manipulezi.

— Haida-de. Nu vezi cât ești de înfuriat? Dumnezeule, parcă ai fi Samson, gata să distrugi templul.

— Te rog să nu-mi mai spui tot timpul cum arăt și cum mă simt! i-am întors-o, convins că, preț de o clipă, părusem într-adevăr violent. Și de ce, mă rog, aș fi înfuriat, Brushy? Fiindcă am avut niște posibilități atât de mărețe? Ar fi trebuit cumva să mă comport ca o curvă, așa cum a făcut Martin, doar ca să-l scot pe Jake din rahat? Iar Jake să continue să nu mă bage în seamă, în timp ce Pagnucci nu știa cum să mă vâre mai bine cu capul sub apă, după ce mi-am mâncat anii de maturitate aici? Fă bine și adu-ți aminte ce termeni folosește Pagnucci în rarele situații când binevoiește să se justifice. „Discursul pieței”, parcă așa l-a poreclit, nu? Știi ceva, Brushy? Am uitat acea parte de teorie în care se demonstrează de ce e bine ca oamenii cărora piața le dă la cap trebuie să se retragă și să-i lase pe ceilalți să-și facă mendrele. Prin urmare, m-am hotărât să arăt că am inițiativă, simț întreprinzător și autocontrol. M-am servit fără invitație specială. Să știi că și astea sunt tot concepte ale pieței libere.

Timp de câteva clipe, Brushy n-a scos o vorbă. Mi-am dat jos pantalonii de la smoching și cămașa și m-am plimbat prin cameră în chiloți, după care mi-am pus niște pantaloni curați și un pulover. M-am încălțat cu o pereche de pantofi de sport, semn că eram gata s-o iau la fugă.

— Și cu fiul tău cum rămâne?

— Ce-i cu el? O să-și poarte singur de grijă. Sau o să trăiască pe spezele maică-sii. Sincer să fiu, e timpul să îmbrățișeze una din aceste două variante, indiferent care.

— Ești ciudat.

— Bolnav, am adăugat.

— Ostil.

— Garantat.

— Crud, a încheiat Brushy pomelnicul. Ai făcut dragoste cu mine.

— Și nu m-am prefăcut deloc, i-am spus, privind-o în ochi. Absolut deloc. Iar chestia asta nu cred că ți-au spus-o toți.

— Ah, a făcut Brushy, închizând ochii și suferind cu demnitate. A fost o iubire adevărată, a adăugat ea, cuprinzându-se în brațele acoperite parțial de mănușile lungi.

— Uite ce-i, Brush, am văzut de la început mai departe decât tine. Ți-am și spus că nu era o idee bună. Cred despre tine că ești o persoană nemaipomenită. Aș rămâne în viața și în patul tău și pe viitor, dar de data asta a intrat în scenă Pigeyes. Prin urmare, mai există o singură soluție. Ai pașaport, ești binevenită la bord. Cum am spus întotdeauna, e loc destul pentru doi. Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel. Dar oare vrei să începi o viață nouă? Impresia mea e că te-ai atașat destul de mult de cea pe care o duci în locul ăsta.

Mi-am întins ambele mâini în față. Brushy s-a uitat la mine. Mi-am dat seama că nici prin cap nu-i trecuse așa ceva.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus. Faci exact ce trebuie. Ascultă-l pe bătrânul tău prieten Mack. Și mai dă-mi voie să-ți spun care e adevărata problemă așa cum o văd eu. Dimineața, după ce o să te trezești și o să chibzuiești în liniște, n-o să mai ai niciun dram de respect pentru mine.

— Aș putea să vin în vizită, a rostit ea într-un târziu.

— Asta da. Chiar te rog să-l anunți și pe domnul K. O să crape de plăcere când noul lui consilier principal o să vină la el și o să-i zică: Mă duc până la nemernicul care mi-a distrus firma de avocați și ți-a jefuit compania. Privește lucrurile în față, Brush, viața ta e aici. Ai o grămadă de relații. Mă rog, n-ai decât să-mi demonstrezi că n-am dreptate, dar acum trebuie s-o iau din loc, i-am spus, închizându-mi valiza.

Am prins-o de umeri și am sărutat-o repede, ca un tânăr soț care se pregătește să plece în fuga cea mai mare la serviciu. Ea s-a așezat pe pat și și-a ascuns fața în mâini. Știam că era prea tare ca să plângă, dar tot a trebuit să spun ceva.

— Admiră-mi pașii, Brushy.

Am avut grijă să vorbesc pe un ton caraghios și să fac și o rimă. I-am clipit din ochi după ce am ajuns în prag și i -am spus la revedere. În clipa aceea l-am văzut pe Lyle undeva pe coridor, îmbrăcat doar cu pantalonii în care adormise și chinuindu-se să distingă vocile care se auzeau de undeva de deasupra. Poate că se trezise doar ca să verifice dacă nu cumva visul și realitatea erau unul și același lucru și dacă nu cumva mami și tati se întorseseră acasă și erau din nou fericiți. Am rămas în prag și m-am uitat la amândoi, trecând printr-una din acele clipe delicate, pe care aș fi vrut să le întâlnesc cât mai rar cu putință. Până atunci făcusem dovada unei constipări emoționale cu totul ieșită

din comun. Dacă îmi puneai câteva pahare în față, eram în stare de orice. Însă de data asta mă simțeam cu totul altfel, iar durerea pe care am început s-o simt undeva în adâncul sufletului devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce se apropia momentul în care trebuia să plec.

— Pentru Dumnezeu, Mack, nu face asta, a spus Brushy. Te rog. *Te rog.* Gândește-te la cât rău îți produci ție însuți. O să te ajut, știi bine că o s-o fac. Îți aduci aminte cât de mult am încercat. Măcar gândește-te la mine, Mack, dacă la altcineva nu poți.

Da? Și, mă rog, de ce trebuie să mă gândesc la ea? Fără îndoială că își închipuia că fugeam de ea. Până atunci făcusem tot felul de comparații dezarmante în legătură cu devotamentul manifestat de ceilalți — de Bert față de Orleans, de Martin față de Glyndora. Dar pe cine încercam să prostesc? Inima mea a fost brusc cuprinsă de o durere nespusă, care părea să se accentueze cu fiecare clipă ce trecea.

— Brush, nu am încotro.

— M-ai exasperat de câte ori ai repetat prostia asta.

— Fiindcă ăsta e adevărul, de aia. Aici e vorba de viață, Brushy, nu de împărăția cerurilor. Nu am niciun fel de alternativă.

— Și asta ai spus-o de nu știu câte ori. Nu faci decât ceea ce vrei.

— Foarte bine, am îngăimat.

Cu toate acestea, știam că într-un fel avea dreptate. Stând alături de ea, am avut dintr-odată impresia că fusesem redus la condiția unei picături infectate, a unui fel de ectoplasmă ce nu mai poate fi ținută sub control și în mijlocul căreia singura formă cât de cât deslușită era cea a unei inimi suferinde. Dar chiar și în aceste condiții tot exista un simț al direcției. Acum mi-am dat seama că nu acționam deloc sub impulsul speranței. Poate că intrasem din nou într-una din acele faze cvasi hipnotice în care fac exact lucrurile de care mă tem cel mai mult, conștient că, în caz contrar, fie că aș paraliza, fie că m-aș găsi într-o situație mai grea decât cea a unui sclav aflat în lanțuri. Însă imboldul era aproape irezistibil. Mi-a venit în minte personajul mitologic care își întinde aripile de ceară și zboară cu ele spre soare.

— Te-ai gândit puțin și la viața mea, Mack? Ce-o să spun? Cum o să le explic celorlalți de ce te-am lăsat să fugi și n-am chemat poliția?

— Găsești tu ceva, i-am răspuns, făcând un pas în interiorul camerei. Știi ce? Du-te la amicul tău Krzysinski. Chiar acum sau, mă rog, în cursul zilei de azi. Spune-i absolut tot ce s-a întâmplat, fără să omiți nimic. Spune-i cum n-ai putut să stai și să te uiți cum îl lichidez pe Jake. Arată-i cât de nobilă și de isteață ești. Lămurește-l că tocmai aveai de gând să mă duci cu prețul și să mă faci să restitui toți banii. Și că abia *după aceea* voiai să chemi poliția.

Brushy rămăsese așezată pe pat, încercând să se stăpânească și să-și domine suferința, dar sugestiile mele au scos-o din starea aceea vecină

cu letargia. Am avut impresia că vorbele mele au avut asupra ei efectul unei săgeți care zbârnâie în zbor spre țintă. La început am crezut că era din nou copleșită de versatilitatea pe care o probam când era vorba de spus minciuni. Însă imediat după aceea am văzut și altceva în ochii ei.

Am rămas pe loc și n-am mai făcut nicio mișcare.

— Mi se pare mie sau am dat peste ceva? am întrebat-o încet. E posibil să-ți fi citit în sfârșit gândurile?

— Ah, Mack, a făcut ea, închizând ochii.

— Strânge-mă, iubește-mă și lasă-i să mă-nhațe? Planul Brushy 1 pentru cazuri de forță majoră?

— Ești pierdut, a rostit ea. Măcar știi care e adevărul atunci când îți apare în fața ochilor? Sau atunci când ajungi să-l spui?

A crezut că mă face praf cu chestia asta, numai că nu e o șmecherie cu care poți să-i prostești pe cei mai mulți dintre oameni. Oricum, am refuzat să mai fac vreun pas înapoi. După cum știam foarte bine, Brushy se orienta excelent în teren. Știa să profite de cea mai mică ocazie, iar eu descoperisem ceva — o noțiune sau un mod de a gândi — pe care îl observase și ea cu puțin timp înainte. În clipa aceea m-am simțit cuprins de o ciudă eliberatoare și de o ură atât de generală și de intensă, încât nici n-am mai știut cine anume mă înfuriase în halul ăsta — ea, eu însumi sau ceva imposibil de numit.

— Asta era ideea, care vasăzică.

Mi-am pus paltonul, mi-am ridicat geanta de jos și i-am repetat niște cuvinte pe care cred că începuse deja să le creadă.

— Ei bine, nu m-ai ascultat cu atenție. Ai greșit adresa.

B. Nici Pigeyes

Sistemul de transport pe șine înguste care leagă centrul orașului de aeroport este una din acele intuiții geniale în domeniul planificării pentru care Martin Gold își arogă din când în când o parte din merite. La vremea realizării proiectului, era consilier în cadrul Comisiei de Amenajare a Teritoriului, în timp ce bugetul întregii lucrări fusese întocmit de colegii noștri de la financiar. Sistemul nu funcționează întotdeauna ca un ceas elvețian, dar în orele de vârf e mult mai avantajos decât celelalte mijloace de transport sau chiar decât mașina personală, așa cum îți poți da seama uitându-te la cârnații de autoturisme care stau la coadă pe străzi, în vreme ce trenul circulă nestingherit pe porțiunea rezervată în exclusivitate. TSI-ul, așa cum i se spune în oraș, are punctul terminus într-o stație de metrou — un imens spațiu „în consolă”, cu tavanul arcuit ca al unei catedrale și o serie de ferestre a căror sticlă este vopsită în mai multe culori și luminată din spate, pentru a se simula lumina zilei.

Am ajuns aici ducându-mi valiza în mână și continuând să urlu la Brushy în gând. Încercam să scap de vina care mă apăsa și să-i explic

că ar trebui să se acuze pe ea însăși și că până la urmă nu există victime. Mai aveam de făcut câțiva pași până la tren când l-am văzut pe Pigeyes la capătul peronului. Avusesem deja câteva viziuni intense și neliniștitoare, în care Gino îl înhăța pe Jake, îl băga la zdup, îi lua amprentele și îl lăsa într-o celulă a celei mai apropiate secții de poliție, unde niște bandiți îl ușurau de ceasul Rolex fără să-i spună nici măcar mulțumesc, așa că am sperat pentru o clipă că era vorba tot de o vedenie, însă era Gino în carne și oase. Stătea sprijinit de un stâlp, echipat cu un sacou sport mototolit și cu o pereche de cizme de cowboy, se scobea între dinți cu unghia unui deget și trecea atent în revistă toți pasagerii care coborau din vagoane. Știam precis pe cine căuta, dar nu prea aveam unde să mă duc. Deja dăduse cu ochii de mine și oricum trenul care pleca înapoi în oraș mai avea de stat cinci minute, așa că am continuat să merg. Era încă ziuă, dar în visurile mele murisem și mă îndreptam spre ticălosul ăla de Străin cu Gând Hain. Pusese mâna pe mine și simțeam cum începe sângele să-mi zvâcnească în vine.

În timp ce se uita la mine cum mă apropiam, Gino își impusese să nu-și miște ochii mici și negri și nici mutra lătăreață pe care apăruse acum o expresie hotărâtă. Era gata să mă vâneze, poate chiar să mă împuște. L-am căutat rapid din priviri pe Dewey, dar se părea că de data asta Pigeyes lucra pe cont propriu.

— Ce coincidență încântătoare, i-am spus.

— Mda, ca să vezi, a făcut el. M-a sunat prietena ta. Mi-a zis că n-ar fi rău să dau de tine. Cred că-i place de mine, a adăugat el, schițând un surâs care să nu-l oblige să-și arate dinții.

— Serios?

— Îhî.

Era mult mai scund ca mine, dar a reușit să se apropie. Fața lui era la câțiva milimetri de a mea, obligându-mă să-i suport respirația urât mirositoare și izul de transpirație ce i se degaja din tot corpul. Mesteca gumă fără să se oprească. Abia atunci în mintea mea s-a făcut lumină. Mă purtasem într-un fel cu totul special cu Brushy, fusesem bun cu ea. Fusesem convins că o să respecte fără nicio abatere chestia cu informațiile ca de la client la avocat și că n-o să divulge nimănui secretele încredințate spre păstrare. E adevărat că putea să-mi ofere o sută de motive pentru care acest principiu nu era aplicabil în cazul nostru; probabil că eu însumi aș fi în stare să vă dau jumătate chiar acum. Însă nu-mi închipuisem că avea să mă vândă. A fost întotdeauna mai dură și mai iute de mână decât am crezut.

— Și ce ți-a spus? l-am întrebat pe Gino.

— Nu foarte multe. Ți-am zis, am stat de vorbă despre tine.

— M-a lăudat ce știu să fac în pat?

— Nu-mi amintesc să fi venit vorba de așa ceva, a spus Pigeyes,

recurgând la același zâmbet subțire. Încotro?

— Miami.

— Pentru?

— Afaceri.

— Zău? Ai ceva împotrivă dacă arunc un ochi în servieta aia?

— Cred că am.

A pus mâna pe servietă, obligându-mă să-mi încleștez degetele pe mâner.

— Cred că s-ar putea să ai un carnet de conturi ascuns acolo. Tot așa, cred că ai un avion de legătură spre Pico-Nu-Știu-Cum. Și mai cred că ești pe punctul să-ți iei zborul.

A mai făcut un pas spre mine, chiar dacă, din punct de vedere fizic, lucrul ăsta părea cu neputință.

— Ai grijă, Pigeyes, să nu prinzi ceva.

— Pe tine, a spus el.

A deschis gura și a încercat să râgâie. În clipa aceea ajunsesem să stau pe călcâie, așa că aș fi căzut la cea mai mică mișcare. Iar dacă l-aș fi împins, Dumnezeu știe ce ar fi fost în stare să facă.

— Știam că până la urmă tot o să pun laba pe tine. Am avut un tip care m-a tot rugat să vin aici și să mă pun pe filat și-atunci mi-am zis „du-te, poate te întâlnești cu vechiul tău prieten Mack”.

Chestia asta am crezut-o. Pigeyes mă căuta întotdeauna, în timp ce și eu, la rândul meu, eram tot timpul în alertă, ca nu cumva să dau de el. Un lucru neclintit și o forță irezistibilă. În clipa aceea mai rea decât moartea, când teroarea flăcărilor iadului mă va smulge din somn, Pigeyes va fi acolo. Cum am putea să ne explicăm așa ceva? M-am gândit îndelung, având grijă să-mi repet pentru a nu știu câta oară că nu există coincidente și că nu există victime. Iar pe urmă, doar Dumnezeu știe de ce, am avut și ultima revelație. Acum eram în siguranță, am știut imediat.

— Cred, a rostit Pigeyes, observând expresia intensă de pe chipul meu, că tocmai te-ai scăpat în ciorapi. Când o să mergi, parcă văd că o să-ți pleoscăie pantofii.

— Eu nu cred.

— Eu da.

— Nu, prea se leagă toate. Am priceput târziu, dar am priceput.

— Asta-i părerea ta.

— Asta *știu*. Întotdeauna ai vorbit prea mult, Gino. Mai ales față de mine. N-ai putut să suporți ideea că iar îți trăsesem clapa, nu? N-ai rezistat să nu mă pui la punct când te-am sunat azi după-masă ca să-ți spun de Jake.

Cureaua lui se afla tot sub burta mea, iar nasul lui tot la doi centimetri de al meu. Însă simțisem că devenise ceva mai prudent. Dacă îl zgâlțâiam o dată zdravăn, Pigeyes era o creatură cu totul

neobișnuită în privința profundului respect pe care mi-l purta.

— N-am putut să-mi explic toate lucrurile astea de care ar fi trebuit să-mi dau seama, i-am spus. Faptul că nu m-ai arestat, dar nici nu m-ai ajutat vreodată. Ți-ai închipuit, probabil, că sunt surd, mut și orb. Mi-ai zis că ai știut că îți turnam gogoși când ți-am îndrugat povestea cu Archie și cu Bert, dar și așa l-ai lăsat în pace pe Bert. De ce? Cum de nu m-am prins? Ți se făcuse semn să stai frumos pe coada ta. Persoana care te-a angajat ți-a ordonat să te astâmperi, indiferent cine o fi fost, mafiotul șef sau altcineva. Cu ce te au la mână, Pigeyes? Jocuri de noroc? Sau poate droguri? Nu cumva ți-ai luat nasul la purtare și l-ai băgat în marijuana? Sau poate că o faci pentru vreunul dintre bătrânii mahări din cartier, ce zici? Oricum, însă, tu ești omul negru, nu? Tu ești cel care trebuia să-l facă pe Archie să-și dea în gât omul de legătură. Tot tu urma să-l faci pe acest om să fie recunoscător că a rămas în viață și să-și manifeste recunoștința vânzând ponturi despre unele meciuri de baschet altor tipi care nu mai erau la fel de recunoscători. Tu ești și nimeni altul.

Oricum, reușisem să-i captez întreaga atenție.

— Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să știu încă din clipa când ai zis că-l urmăreai pe Kam prin intermediul cărții de credit. Dumnezeule, ce legătură era între *tine* și cartea de credit? însă uite că știu unde am găsit-o pe a mea. Iar plicul era desfăcut și pe el se găseau urme de pantofi. Ai trecut pe la Bert pe-acasă înaintea mea, Gino. Și nu a fost prima oară. Prima oară, tipule, a fost când tu și cu ceilalți l-ați vârât pe Archie în frigider. Aveai de gând să-l sperii pe Bert și să-l faci să spună ce te interesa. Și ce dacă era un bun avocat? Pe tine nu te interesa cine rămânea fără beregată. Bert, pe de altă parte, nu putea să cheme poliția fiindcă nu putea să răspundă la întrebările care i s-ar fi pus. Și nici nu voia să arunce toți banii pe fereastră recunoscând în fața lor că fusese implicat în trucarea unor întreceri sportive de interes național. În plus, când avea să dea cu ochii de cadavru, avea să facă pe el de frică. Avea să fie al tău și doar al tău. Avea să plângă la telefon și avea să te implore să-l lași în viață. Avea să-ți dezvăluie unde să-l găsești pe afurisitul ăla de Kam Roberts de care tot pomenea Archie. Ba chiar avea să fie pus în situația de a-i face el însuși felul lui Archie. Însă nu ți-a trecut prin cap că o s-o ia la fugă — când nu trebuia decât să-ți dea un nume. Iar când ai sunat la el, nu mai era acolo.

Ochii negri ai lui Pigeyes începuseră să-și piardă din strălucire. Nu era la fel de deștept ca mine și știuse lucrul ăsta dintotdeauna.

— Așa că a urmat a doua vizită la Bert, corect? De data asta ai încercat să descoperi unde fugise. Abia atunci ai dat peste cartea de credit și ai ajuns la concluzia că era mai înțelept să le sufli cazul celor de la evidența populației. În felul ăsta, rămâneați singurii polițiști care

îl căutau pe Archie. I-ai pus pe cei de la evidență să le transfere ancheta celor de la fraude — știind că nu refuză niciodată să li se facă viața mai ușoară — după care ai început să adulmeci pe la Baia Rusească, doar-doar oi găsi vreo pistă care să te ducă la Kam. Și dacă oamenii n-ar face tâmpenii, Gino, n-ar mai fi prinși niciodată. De ce n-ai luat cadavrul de-acasă de la Bert când ai avut ocazia? Care era problema? Te-ar fi văzut vecinul de deasupra? Nu te descurcai singur? însă atunci când m-ai încolțit la U Inn și mi-ai făcut figura cu cartea de credit, ai știut unde fusesem și ce văzusem. Ia zi, Gino, cine-i ăla care m-a învățat să mă uit în primul rând în frigider? Iar tăntălăul de Malloy îți oferă pe tavă motivul ideal ca să te întorci la Bert acasă. Și cu mandat pe deasupra. Ăsta e motivul pentru care cadavrul a dispărut atunci, așa-i? înainte să pot să-i anunț pe cei de la criminalistică. Tot de aceea am jucat scena aia din furgoneta de filaj, pentru ca tu și cu Dewey să puneți pe hârtie în fața unui martor ceea ce am spus atunci, și anume că nu am descoperit nimic interesant în apartamentul lui Bert. Doamne, oare chiar așa de prost am putut fi? Ce motiv ai fi avut *tu* să mă determini să spun așa ceva? în felul ăsta se explică și faptul că nu ai vrut să mă închizi pentru niciuna din găinăriile de care te puteai folosi la orice oră. Pur și simplu nu merita. Aș fi ieșit într-o oră. Ce rost avea să riști și să mă faci să încep să-i povestesc vreunui tip de la criminalistică despre cadavru și despre asocierile de idei la care mă împingea imaginea lui?

La un moment dat, l-am simțit pe Gino dându-se imperceptibil înapoi. Dacă am fi purtat o asemenea discuție pe un drum unde nu existau felinare, sunt sigur că m-ar fi împușcat. Numai că ne aflam într-o stație de metrou construită chiar sub aeroport și o sumedenie de oameni mergeau în ambele direcții pe peron, cărând diverse geamantane grele sau genți de voiaj; unii chiar aruncaseră priviri curioase peste umăr înspre noi, convinși că disputa noastră avea să se transforme în scurt timp în bătaie în toată regula. În clipele acelea, Pigeyes nu era deloc un om fericit.

— Spune-mi că ți-ai pus în minte de la început să-l lichidezi pe Archie, Pigeyes. Spune-mi că ți-ai ieșit din minți fiindcă refuza să-ți dezvăluie adevăratul nume al lui Kam. Și mai spune-mi că ți-a părut rău.

Mi-am tras spre mine servieta căreia continuase să nu-i dea drumul.

— Cu cât te-au plătit pentru o chestie de genul ăsta? Cincizeci? Șaptezeci și cinci? Ai început cumva să te pregătești de pensie? Peste vreo două săptămâni o să știu exact cât ai strâns, inclusiv dobânzile.

Mi-am subliniat cuvintele împungându-l cu degetul exact în dreptul inimii și atingând cu vârful unghiei aceeași cămașă murdară pe care o purta de atâtea zile. Știam amândoi că îi venisem de hac.

— Prin urmare, fii invitatul meu și arestează-mă, am spus. Ce zici,

fac un târg ca să obțin imunitate în schimbul oferirii unui ucigaș plătit care mai e și polițist pe deasupra?

Nu mi-a dat niciun răspuns, semn că se formase la școala lui Toots.

— Tipul cu care am făcut echipă, bătrânul meu partener, nu era un om rău, am continuat. O mai lua din când în când pe unde nu trebuie și mai făcea câte-o șmecherie. Dar n-a torturat pe nimeni pentru bani. Sau droguri.

Mi-am ridicat geamantanul și l-am salutat din cap pe Gino. Iar în clipa aceea mi-am mai dat seama de un lucru. Dacă i-ați fi injectat lui Pigeyes un fel de ser al adevărului, v-ar fi explicat cum toată această poveste avusese loc parțial din cauza mea. Cu ani în urmă îi compromisesem numele și îi trăsesem clapa în fața tuturor. Vecinii, maică-sa și oamenii care mergeau la biserică aflaseră ce hram purta. Nu mai fusese în stare să se prefacă și apăruse în ochii lumii așa cum se vedea în oglindă. Am avut grijă să-i amintesc încă o dată acest lucru, chiar în mijlocul peronului.

— Ești un om rău, i-am spus.

Ia ghiciți ce mi-a răspuns.

— Și altcineva nu s-a găsit să mi-o zică în afară de tine?

— Dacă asta te face să te simți mai bine, Gino, amândoi suntem răi.

Nu vorbisem serios. Nu coborâsem încă până la nivelul lui, sau cel puțin nu mi se părea. Eram două tipuri diferite de oameni și veneam din două tradiții diferite. Pigeyes era la fel ca Pagnucci — foarte dur, foarte meschin și capabil de acte de curaj, dar și de cruzime. Era unul din acei oameni care se cred mereu într-un război în care faci doar ce trebuie. În ce mă privește, eram continuatorul unei familii al cărei cap fusese un hoț, un om dispus să înșele, însă atât Gino, cât și eu am ajuns pe ultima treaptă a decăderii, moment în care am înțeles care era mesajul tuturor acelor coșmaruri de care avusesem parte: eu eram el, el era eu, iar în întunericul deplin al nopții nu exista nicio diferență semnificativă între dorință și frică.

În consecință, l-am abandonat în mijlocul peronului. M-am uitat înapoi o singură dată, ca să fiu sigur că pricepea exact consecințele faptului că mă lăsa să plec. Am reușit să iau avionul până la Miami și de acolo să mă urc în legătura cu destinația C. Luan. Acum sunt instalat la clasa întâi și îmi spun finalul poveștii în fața dictafonului, vorbind în șoaptă și lăsând huruitul motoarelor să-mi acopere vocea.

După ce-o să aterizez, toate benzile astea — fără nicio excepție — o să intre în posesia lui Martin și o să am grijă să ajungă în condiții de maximă securitate. La ora aceea o să fiu beat criță. Chiar în clipa asta, pe măsuța rabatabilă din fața mea tocmai au fost puse patru sticluțe care dansează în ritmul vibrațiilor avionului și parcă simt deja pe gâtlej arsura dulce a lichidului gălbior care se zbenguie în ele. Promit să fiu beat pe tot restul vieții. O să călătoresc, o să mă prăjesc la soare

și o să-mi beau mințile până n-o să mai rămână nimic nici din ele, nici din mine. O să-mi aduc aminte de vigoarea cu care mi-am început investigațiile și de felul cum am sfârșit, neștiind să-i deosebesc pe cei răi de cei buni și pe urâți de tâmpiți.

Acum că am terminat, mă gândesc din ce în ce mai serios că toată povestea asta spusă în fața dictafonului mi-a fost hărăzită mie. Nu lui Martin, Wash sau Carl. Și nici auditoriului nenumit sau lui Elaine. Poate că am avut de gând să mă distrez pe mine însumi. Poate că am vrut să fac apel la un eu mai înalt și mai bun, cum ar spune Platon, adică la un Mack mai amabil și mai blând, capabil de o doză mai mare de înțelepciune și înțelegere. Pe de altă parte, e posibil să fi vrut să fac unul din acele eforturi ratate de a-mi pricepe propria viață sau persoană. Sau poate că pur și simplu am vrut să relatez ceva într-un mod mai puțin ambiguu sau mai puțin plictisitor, cu ajutorul unei inteligențe care mi s-a părut mai ascuțită și al unor motive pe care le-am considerat cât de cât întemeiate. Din punctul de vedere al memoriei, știu ce s-a întâmplat. Însă de fiecare dată rămân și spații libere. Cum am ajuns de aici acolo. De ce am făcut cutare sau cutare lucru într-un anumit moment. Sunt un tip care a petrecut un număr imens de dimineți întrebându-se ce se petrecuse în cursul nopții precedente. Trecutul se șterge extrem de repede. El rămâne doar câteva clipe sub lumina reflectoarelor, adică doi-trei centimetri de peliculă. Poate că recurg la metoda asta fiindcă știu că e singura viață nouă cu care o să mă aleg și că zona descrisă prin cuvinte e unicul loc unde pot efectiv să mă reinventez. Iar în acest caz, nu am căderea să controlez doar cuvintele, ci și întâmplările pe care le prezintă. Sunt acel Mack mai înalt și mai bun, suveran peste istorie și timp și totodată un om mai sârguincios, mai cinstit și mai cunoscut decât individul misterios care și-a revenit de fiecare dată dintr-un dezastru doar ca să fie târât în altul — ființa aceea de neînțeles care-mi face cu ochiul din imaginile reflectate în geamuri sau oglinzi și care și-a privit aproape toate lucrurile stabile din viață cu dispreț.

Cu toate acestea, eu am avut ultimul cuvânt. Mi-am recunoscut vina acolo unde a existat și am analizat-o pe cea a altora. Să nu credeți că fac greșeala de a-mi găsi vreo scuză. E adevărat că încerc tot soiul de păreri de rău, dar oare cine n-ar face la fel? Și totuși, am înțeles lucrurile exact pe dos. Cu desăvârșire.

Există numai și numai victime.

[1] Aluzie la celebrul cântec *My Way*, compus și interpretat de Frank Sinatra (n. trad.).
[2] Bar Admissions and Disciplinary Commission (n. trad.).
[3] Ochi de porc (n. trad.).
[4] United Parcels Service

[5] Alcoholics Anonymous — societate de recuperare a alcoolicilor (n. trad.).
[6] Narcotics Anonymous — organizație însărcinată cu recuperarea persoanelor narco-dependente (n. tr.).
[7] Club exclusivist, la care au acces doar personalitățile orașului (n. trad.).
[8] Groundhog Day — a doua zi din cea de-a doua lună a anului, când marmota rămâne afară sau se întoarce în ascunziș, în funcție de ivirea timpurie a primăverii sau de prelungirea iernii (n. trad.).

Table of Contents

Nota autorului
CASETA 1
I. MISIUNEA
II. REACȚIA
III. AVOCATUL
IV. BERT LA EL ACASA
A. Apartamentul
B. Frigiderul
CASETA 2
V. O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ MUNCII
A. Mintea mașinăriei
B. De-a Wash-ascunselea
C. În care apare victima escrocheriei
VI. VIAȚA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS
A. Veștile bune
B. Veștile rele
C. V-ar deranja dacă partenerul v-ar face așa ceva?
D. Reîntâlnirea cu Pigeyes
VII. LA MINE ACASĂ
CASETA 3
VIII. OAMENII DIN ORAȘ
A. Archie era un tip cu sânge rece
B. Colonelul
IX. DOUĂ NUCI GREU DE SPART
A. Regina registrelor contabile
B. Prințul întunericului
C. Prietena altcuiva
X. ANCHETATORUL REVINE LA NIȘTE OBICEIURI PROASTE
A. Anchetatorul este indus în eroare
B. Anchetatorul își mai pierde și altceva, pe lângă respectul față de sine
XI. TOTUL SE REDUCE LA JAKE
A. Anchetatorul este întrerupt din muncă
B. Anchetatorul în vizită în America lui Herbert Hoover
XII. SECRETE DIVULGATE
A. Băieți și fete la un loc
B. Secretele poliției
XIII. CINE ZICE CĂ AVOCAȚII NU SUNT DURI?
A. Pereții lui Toots
B. Secrete contabile
C. Diavolul în persoană

D. Finanțistul
CASETA 4
XIV. VOI ERAȚI
A. Suspectul de crimă
B. Seamănă cu Kam Roberts
XV. BRUSHY ÎMI SPUNE CE ARE CHEF, IAR EU PRIMESC CE MERIT
A. Brushy îmi spune ce și cum
B. Ce ziceți, am dat lovitura?
XVI. ANCHETA SE APROPIE DE PUNCTUL CULMINANT, ANCHETATORUL MAI FACE UN PAS
NICI DACĂ AR FI CÂȘTIGAT THE HANDS N-AȘ FI FOST ATÂT DE SURPRINS